ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΙΘΟΓΡ. Ο ΦΟΙΝΙΞ Α.Ε.

5 51

Οἱ δηλητηριάσεις ΜΕ ΑΡΣΕΝΙΚΟ

Πῶς μποροῦν νὰ ἐξακριβωθοῦν

Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῆ μία δηλητηρίασις μὲ ἀρσενικό;

Ἡ ἁπλῆ παρουσία ἀρσενικοῦ μέσα στὸν ὀργανισμό, παρατηροῦν οἱ εἰδικοὶ τοξικολόγοι, δὲν ἀποδεικνύει τίποτε.

Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητά του κι' ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται.

Ὁ Γάλλος καθηγητὴς Κὸν-Ἀμπρὲ διετύπωσε ἀπὸ τὸ 1922 ἕνα νόμο, ποὺ ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ τὶς ἔρευνες ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τότε. Σύμφωνα μ' αὐτόν, ἡ ἀνεύρεσις μέσα στὰ σπλάγχνα ἑνὸς ἀτόμου, ἀρσενικοῦ, σὲ ποσότητα ἑκατοστῶν τοῦ γραμμαρίου, εἶναι δυνατὸν ν' ἀποτελέση σοβαρὴ ἔνδειξι, ὅτι πρόκειται γιὰ δηλητηρίασι. Ἄν, ὅμως, ἡ ἀνευρεθεῖσα ποσότης ἀνέρχεται μόνο σὲ μερικὰ χιλιοστόγραμμα, ἡ ὑπόθεσις τῆς δηλητηριάσεως πρέπει μᾶλλον ν' ἀποκλεισθῆ. Ἐκτὸς ἂν βρεθοῦν χιλιοστόγραμμα ἀρσενικοῦ στὸν ἐγκέφαλο. Στὴν περίπτωσι αὐτή, μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ βραδεῖα δηλητηρίασι μὲ ἀρσενικό.

Οἱ ἐπιστήμονες, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν πότε ἔγινε μιὰ δηλητηρίασις μὲ ἀρσενικό, καταφεύγουν στὰ μαλλιά, ὅπου ἡ οὐσία αὐτὴ συγκεντρώνεται κατὰ προτίμησιν καὶ παραμένει γιὰ πολὺν καιρό.

Κάθε τρίχα περιέχει κανονικὰ μερικὰ ἑκατομμυριοστὰ τοῦ γραμμαρίου ἀρσενικοῦ, ἡ δὲ ποσότης ποὺ βρίσκεται σὲ κάθε κιλὸ μαλλιῶν, ἀνέρχεται σὲ μερικὰ χιλιοστόγραμμα. Ἄν, ὅμως, ἀντὶ γιὰ χιλιοστόγραμμα, βροῦμε στὰ μαλλιὰ μερικὰ ἑκατοστὰ τοῦ γραμμαρίου ἀρσενικοῦ, μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε, ὅτι πρόκειται γιὰ χρονία δηλητηρίασι.

Ἄν, τέλος, βροῦμε μερικὰ δέκατα τοῦ γραμμαρίου, τότε πρόκειται ἀσφαλῶς γιὰ ὀξεῖα δηλητηρίασι.

Ἀλλὰ πῶς θὰ προσδιορίσουμε τὴ χρονολογία τῆς δηλητηριάσεως;

Τὰ ἴχνη τοῦ ἀρσενικοῦ προσκολλῶνται στὸ μέρος τῆς τρίχας ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀλλ' οἱ τρίχες μεγαλώνουν. Τὸ κομμάτι ποὺ περιέχει ἀρσενικό, βγαίνει, λοιπόν, στὴν ἐπιφάνεια κι' ὅσο περνάει ὁ καιρός, τόσο ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτή. Ἔτσι, ἡ ἀπόστασίς του ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, μᾶς δείχνει πότε ἔγινε ἡ δηλητηρίασις.

Αὐτὸ ἔχει ἀξία, βέβαια, γιὰ τὶς βραδεῖες δηλητηριάσεις. Εἶναι αὐτονόητο, ἐξ ἄλλου, ὅτι μπορεῖ νὰ διαπιστωθῆ αὐτό, ἂν ὁ δηλητηριασθεὶς δὲν ἔχη κόψει, στὸ μεταξύ, τὰ μαλλιά του.

Μὲ τὴ μέθοδο αὐτή, οἱ εἰδικοὶ εἶναι σήμερα σὲ θέσι ν' ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη μιᾶς δηλητηριάσεως, ποὺ ἔγινε πρὶν ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες.

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἐξ ἄλλου, ὁ καθηγητὴς Γκριφφόν, διευθυντὴς τοῦ τοξικολογικοῦ ἐργαστηρίου τῆς παρισινῆς ἀστυνομίας, χρησιμοποίησε τὴν ἀτομικὴ στήλη γιὰ νὰ προσδιορίση μὲ μεγαλύτερη ἀκρίβεια, τὴ χρονολογία μιᾶς δηλητηριάσεως μὲ ἀρσενικό.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ἐξέθεσε ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα στὴν ἐπίδρασι τῆς ἀτομικῆς στήλης τοῦ Σατιγιόν, μιὰ τοῦφφα ὑπόπτων μαλλιῶν. Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, τὸ ἀρσενικὸ ποὺ βρισκόταν σ' αὐτά, ἔγινε ραδιενεργό. Ἕνας ἀτομικὸς μετρητὴς τὸν πληροφόρησε κατόπιν ποιὸ τμῆμα κάθε τρίχας ἐξέπεμπε ἀκτῖνες. Δεδομένου, ὅτι ὁ ρυθμὸς τῆς αὐξήσεως τῶν τριχῶν εἶναι γνωστὸς (1,5 ἑκατοστόμετρο τὸ μῆνα κατὰ μέσον ὅρο), ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἡμερομηνίας τῆς δηλητηριάσεως, δὲν παρουσίασε κατόπιν καμμιὰ δυσκολία.

Ἀλλ' ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ παρὰ μόνον ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν ἀτομικὲς στῆλες.

Γιὰ τὶς συνήθεις ἔρευνες, οἱ τοξικολόγοι χρησιμοποιοῦν μιὰ συσκευή, ποὺ ἐφευρέθηκε ἄλλοτε ἀπὸ τὸν Ἄγγλο χημικὸ Τζαίημς Μάρς.

Ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα δοκιμαστῆρα, ὅπου τοποθετεῖται ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ὄργανο ἢ τὸ μέρος τοῦ σώματος, ποὺ ὑπάρχει ὑπόνοια, ὅτι περιέχει ἀρσενικό. Ὁ δοκιμαστὴς ἐπικοινωνεῖ μὲ μιὰ ἄλλη συσκευή, ποὺ παράγει ὑδρογόνο. Ὅταν, λοιπόν, τὸ κομμάτι τοῦ ὀργάνου ποὺ ἐξετάζουμε, περιέχη ἀρσενικό, τὸ παραγόμενο ὑδρογόνο ἑνώνεται μ' αὐτὸ καὶ σχηματίζει ἀρσενικοῦχο ὑδρογόνο, ποὺ καίγεται ἀμέσως. Ἀπὸ τὴν καῦσι του, σχηματίζεται πάνω στὰ τοιχώματα τοῦ δοκιμαστῆρος, μιὰ σκοῦρα κηλίδα, ποὺ τὸ μέγεθός της ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητα τοῦ ἀρσενικοῦ, ποὺ εἶχε μέσα τὸ ἐξεταζόμενο ὄργανο.

Μὲ τὴ μέθοδο αὐτή, εἶναι δυνατὸν νὰ βρεθοῦν ποσότητες ἀρσενικοῦ μέχρι πέντε δεκάκις χιλιοστῶν τοῦ χιλιοστογράμμου.

Η ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Πρωτότυπο διήγημα

Ἦταν εἴκοσι χρόνια ποὺ ὁ Πιὲρ εἶχε παντρευτῆ μὲ τὴ Μαντελέν, καὶ ἡ ἀγάπη τους εἶχε γίνει πιὰ τόσο ἥρεμη, τόσο συνηθισμένη, ποὺ δὲν τὸ σκέπτονταν κἂν ὅτι ἀγαπιοῦνται. Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ἡ ἄλλη δὲν εἶχαν ποτὲ σκεφθῆ πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρχη ἄλλη ἀγάπη ἔξω ἀπ' τὴ δική τους. Ἦταν ἀπόλυτα πιστοὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἡ Μαντελὲν γιὰ τὸν Πιέρ. Δὲν ὑπῆρχε παρὰ ὁ Πιὲρ γιὰ τὴ Μαντελέν. Μὰ αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ γεράσουν... Καὶ φυσικὰ μαζὶ μ' αὐτοὺς γέρασε κι' ἡ ἀγάπη τους, χωρὶς ἀσφαλῶς νὰ τὸ προσέξουν...

Ὁ Πιὲρ ἦταν, ὅπως λένε, δοσμένος στὴ δουλειά του. Εἶχε ἐπιτύχει στὴ ζωή του. Ξεκίνησε ἀπὸ τὸ τίποτα, κι' εἶχε τώρα δημιουργήσει μιὰ καλὴ σειρά. Κρατοῦσαν ἕνα ὡραῖο διαμέρισμα, εἶχαν μιὰ βίλλα σὲ μιὰ γραφικὴ ἀκροθαλασσιά, ἕνα σεβαστὸ λογαριασμὸ στὴν τράπεζα κι' ἕνα αὐτοκίνητο. Ἦταν πάντα καλοντυμένοι, κι' ἡ Μαντελὲν φοροῦσε ὡραῖα κοσμήματα.

Δὲν εἶχαν σκοτοῦρες, ἢ μᾶλλον εἶχαν μόνο ἐκεῖνες ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ τροφοδοτοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ζωῆς.

Ἡ Μαντελέν, ὡστόσο, στενοχωριόταν γιὰ τὶς ρυτίδες ποὺ ἄρχιζαν νὰ φαίνωνται στὴν ἄκρη τῶν βλεφάρων της, ἢ γιὰ μιὰ γκρίζα τρίχα ποὺ εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί της ἀνάμεσα στὰ μαῦρα μαλλιά της...

Ὁ Πιέρ, ἀπ' τὴν ἄλλη, προσπαθοῦσε νὰ παίρνη στ' ἀστεῖα τὸ ἐλαφρὸ φούσκωμα τῆς κοιλιᾶς του, στὰ κρυφὰ ὅμως νοσταλγοῦσε τὴν εὐκινησία ποὺ εἶχε σὰν ἦταν νέος.

Ἄλλοτε ἄρεσαν καὶ στοὺς δυὸ οἱ μακρυνοὶ περίπατοι. Σήμερα προτιμοῦσαν ἕνα καλὸ γεῦμα σὲ κάποιο συνοικιακὸ ἑστιατόριο.

Δὲν χρειάστηκαν παρὰ εἰκοσιτέσσερες μόνον ὧρες γιὰ νὰ τοὺς βρῆ ἡ συμφορά. Ἕνα κρὰχ στὸ χρηματιστήριο. Ὁλόκληρη ἡ περιουσία τοῦ Πιέρ, ποὺ ἦταν ἐπενδυμένη σὲ μετοχές, ἔκανε φτερά. Θέλησε νὰ ἀγωνισθῆ νὰ μὴν παραδώση τὰ ὅπλα ἀμαχητί. Ἔχασε ἔτσι ὅ,τι τοῦ ἀπόμενε, καὶ χρεώθηκε ἀπὸ πάνω.

Ἕνα πρωΐ, ἀφοῦ ὅλη τὴ νύχτα βασάνισε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ ἐπέμεναν νὰ τοῦ λέ.ε τὴν ἀλήθεια, βρέθηκε μπροστὰ στὴν ἀμείλικτη πραγματικότητα: Εἶνε καταστροφή! Δὲν εἶχε πιὰ τίποτα! Ἡ βίλλα, τὸ αὐτοκίνητο, ἀκόμα καὶ τὰ κοσμήματα τῆς Μαντελέν, ἔπρεπε ὅλα νὰ πουληθοῦν. Δὲν ἦταν πιὰ ὁ μεγάλος κύριος ποὺ εἶχε πίστωσι στὴν πιάτσα· ἦταν ὁ φτωχὸς ἀνθρωπάκος, ἢ μᾶλλον δὲν ἦταν τίποτα.

Δὲ σκέφθηκε καθόλου τὸν ἑαυτό του. Ἐκεῖνο τὸ γκρίζο πρωΐ, καθὼς ὁ πονοκέφαλος ἔσφιγγε τὰ μελίγγια του, ἄλλο σκέφθηκε μονάχα:

— Ἡ Μαντελέν! Δὲν εἶναι πιὰ νέα. Τῆς νοιάζεται πολυτέλεια. Πῶς θὰ δεχθῆ τὴν καινούργια τύχη της: Μαντελέν, φτωχή μου ἀγαπημένη!

Μὲ βαρειὰ βήματα διευθύνθηκε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του. Ἡ Μαντελὲν κοιμόταν, ἀφοῦ κουράστηκε περιμένοντάς τον. Ἡ αὐγὴ ὑπογράμμιζε σκληρὰ τὶς ρυτίδες τοῦ προσώπου της. Ὁ Πιὲρ στάθηκε λίγο ἀπὸ πάνω της καὶ τὴν κύτταζε. Ἕνας ἀπέραντος οἶκτος τοῦ ἔσφιξε τὴν καρδιά.

— Μαντελέν! ἀναστέναξε. Μαντελέν, φτωχή μου γρηούλα!

Ἡ Μαντελὲν ξύπνησε ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔτριψε τὰ μάτια της κι' ἀνακάθησε στὸ στρῶμα.

— Λοιπόν; τοῦ εἶπε χαριτωμένα.

Ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε μὲ μιὰν ἀόριστη χειρονομία.

— Λοιπόν... τῆς εἶπε κατόπιν. Τετέλεσται! Εἴμαστε ἐντελῶς κατεστραμμένοι!

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα;

— Καμμιά.

Κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ κι' ἄρχισε νὰ τῆς ἐξηγῆ τὴν κατάστασι ποὺ βρίσκονταν. Δίχως κἂν νὰ σουφρώση τὰ φρύδια της, ἐκείνη τὸν ἄκουσε ὡς τὸ τέλος. Ἀκόμα κι' ὅταν τῆς ἀνέφερε πὼς ἦταν ἀπαραίτητο νὰ πουλήσουν τὰ κοσμήματά της, ἀκόμα καὶ τότε δὲν γκρίνιαξε. Ὁ Πιὲρ εἶδε μόνο νὰ πάλλωνται λίγο δυνατώτερα τὰ στήθη της κάτω ἀπὸ τὴν ὁλόασπρη νυχτικιά της.

Ὅταν τελείωσε, τὸν ρώτησε μὲ ἄχρωμη φωνή:

— Τί λογαριάζεις νὰ κάνης τώρα;

Ξαναβρῆκε λίγο ἀπ' τὸν παλιὸ του ἐνθουσιασμό, γιὰ νὰ τῆς ἀνακοινώση τὰ σχέδιά του. Θὰ ξανάρχιζαν τὴ ζωή τους, ὅπως πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Θὰ τὰ ξανάφτιαχναν ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Αὐτὸ θἆταν βέβαια πολὺ σκληρό. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος. Θἄβαζε τὸ κεφάλι κάτω, θὰ ἐργαζόταν πολύ, κι' ὄχι βέβαια αἰωνίως! Θἄρχονταν πάλι, ἀργότερα, κάποιες ὡραῖες ἡμέρες...

Ξαφνικά, ἡ Μαντελὲν ρίχτηκε στὸ λαιμό του καὶ σφίχτηκε τρελλὰ πάνω στὸ στῆθος του.

— Ἄχ, Πιέρ! ἔκανε. Πιέο, γλυκέ μου, αὐτὸ εἶναι ὑπέροχο! Εὐλογημένη νἆναι αὐτὴ ἡ καταστροφή. Θὰ ξαναβροῦμε τώρα τὰ νειᾶτα μας ...τὰ νειᾶτα μας ποὺ εἴχαμε χάσει... καὶ τὴν ἀγάπη μας τοῦ παλιοῦ καιροῦ!...

Τότε ἐκεῖνος ἔνοιωσε μιὰ ἀπέραντη κούρασι μέσα του. Γιατὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ μόλις εἶχε καταλάβει ὅτι ἐνῶ ὁ ἴδιος ξεκινοῦσε πρὸς τὸ μέλλον, ἡ Μαντελὲν γυρνοῦσε πρὸς τὸ παρελθόν, κι' ὅτι τοῦ ζητοῦσε νὰ τῆς δώση τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τῆς προσφέρη: τὰ πεθαμένα νειᾶτα τους!

Οἱ δρόμοι τους χωρίζονταν ὁριστικά, τοῦ ἑνὸς ἀπ' τοῦ ἄλλου. Δὲν ἔφτανε ποὺ εἶχε χάσει τὴν περιουσία του. Θἄχανε ἐπὶ πλέον καὶ τὴ Μαντελέν, τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε.

ΖΑΝ ΓΚΡΙΜΟ

✪✪

Προσπάθησε νὰ μπῆ ἀπὸ τὴν καπνοδόχο

Ἕνας κάτοικος τῆς Σμύρνης, ὁ Σαλὶχ Ὀκζάν, ἦταν ἐρωτευμένος μὲ μιὰ παντρεμένη. Ἐπωφελήθηκε, λοιπόν, ἀπὸ μιὰ ἀπουσία τοῦ συζύγου της καὶ προσπάθησε νὰ μπῆ στὸ σπίτι της ἀπὸ τὴν καπνοδόχο. Δὲν μπόρεσε, ὅμως, νὰ φτάση ὡς τὸ τέρμα τῆς διαδρομῆς του, γιατὶ ἡ καπνοδόχος στένευε στὴ βάσι της. Καὶ τὸ χειρότερο γι' αὐτὸν ἦταν ὅτι σφηνώθηκε τόσο γερὰ μέσα σ' αὐτήν, ὥστε οὔτε νὰ βγῆ πιὰ μποροῦσε! Ἀναγκάσθηκε τότε νὰ βάλη τὶς φωνές. Μερικοὶ γείτονες ποὺ τὸν ἄκουσαν γκρέμισαν τὴν καπνοδόχο κι' ἔτσι μόνο κατάφεραν νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ κεῖ. Θέλετε τώρα νὰ μάθετε τί τοῦ στοίχισε αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια; 1) Ἕνα γερὸ ξύλο ποὺ τοῦ ἔδωσαν οἱ σωτῆρες του, 2) μιὰ ἑξάμηνο φυλάκισι ποὺ τοῦ ἐπέβαλε τὸ δικαστήριο, 3) τὰ ἔξοδα ἐπισκευῆς τῆς καπνοδόχου καὶ 4) μιὰ ἀποζημίωσι 50 λιρῶν ποὺ ὑποχρεώθηκε νὰ καταβάλη στὸ σύζυγο τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαποῦσε γιὰ ψυχικὴ ὀδύνη.

ΕΤΟΣ ΙΕ' ✪ ΑΘΗΝΑΙ, 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1952 ✪ ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 723

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία—Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ— Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ, ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ.: 27-135—29-967 ✪ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερ τῆς ἑβδομάδος

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ

Θλιμμένο σὰ φύλλο φθινοπώρου εἶναι τὸ γράμμα αὐτὸ ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸ φάκελλο. Κίτρινη καὶ ἡ κόλλα μὲ λίγα πέταλα ἀπὸ γαλλίες ἀνάμεσα στὶς σελίδες.

Στὶς παραμονὲς τοῦ γάμου της ἡ κόρη ποὺ ἐμπιστεύεται στὸ χαρτὶ τὴν ψυχική της κατάστασι δὲν βαδίζει στὸν Ὑμέναιο μὲ τὴ χαρά, ποὺ θὰ ἐβάδιζε, ἂν ὁ δρόμος της πρὸς αὐτὸν δὲν ἦταν δρόμος μετ' ἐμποδίων. Οἱ λαμπάδες τῶν ἱμέρων ἦταν ἀναμμένες τότε — ἱστορία δεκαπέντε ἐτῶν — ποὺ πρωτογνώρισε ἐκεῖνον ποὺ θὰ γίνη τὶς μέρες αὐτὲς ὁ νόμιμος σύζυγός της. Ἡ μεγάλη φωταγώγησι. Αἰσθήματα καὶ αἰσθήσεις σημαιοστολισμένα. Ὁ ἔρωτας στὸ ἀκρότατο σημεῖο του. Ὁ ἐρωτικὸς ἴλιγγος. Ἡ μέθη καὶ στὰ δύο μέρη.

Ἦταν τότε στὰ τριάντα της χρόνια. Κοπέλλα μεστὴ καὶ πλήρης. Χυμώδης καρπός, ἕτοιμος γιὰ κατανάλωσι. Πρόσωπο ξεκούραστο, σῶμα ποὺ δὲν εἶχαν ταλαιπωρηθῆ οἱ γραμμές του, λεῖο τὸ δέρμα. Ζωηρὰ τὰ μάτια, στὸ φυσικό τους χρῶμα τὰ μαλλιά, ἀρυτίδωτο τὸ δέρμα. Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια.

Στὴν ἀκμή του ἦταν τότε κι' ἐκεῖνος. Τριανταπέντε ἐτῶν ἄντρας. Ἡ πληρότητα. Γεμᾶτος σφρῖγος καὶ κέφι, θαρραλέος καὶ αἰσιόδοξος ἐβάδιζε γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ζωῆς.

Ἡ πιὸ ἀκριβή του ὅμως κατάκτησι ἦταν ἡ ὥριμη κοπέλλα. Ἀγαπήθηκαν μὲ ὅλη τὴ φλόγα τῆς ἡλικίας τους. Δὲν ἦταν ἕνας ὁποιοσδήποτε σύνδεσμος, δὲν ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα φλέρτ.

Ἐδῶ τὰ πράγματα ἦταν σοβαρά. Τὸ βαθὺ αἴσθημα, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησι. Οἱ ἐφήμερες χαρὲς δὲν τοὺς ἱκανοποιοῦσαν. Τὸ ὄνειρο τους ἦταν ἑνωμένοι νὰ διανύσουν τὸ δρόμο τῆς ζωῆς τους. Ζωὴ χωρὶς παραβάν, δίχως νὰ παίζουν τὸ κρυφτοῦλι μὲ τὸν κόσμο. Νἄχουν τὸ σπίτι τους, νὰ σχηματίσουν οἰκογένεια, νὰ νιώσουν γύρω τους φωνὲς παιδιῶν, ποὺ θὰ ἦταν ἄνθη τῆς νομιμοποιημένης ἀγάπης τους νὰ περάσουν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον τὶς τρικυμίες τοῦ βίου καὶ νὰ φτάσουν χέρι-χέρι στὸ τέλος τῆς διαδρομῆς.

Ἕνα ὄνειρο ποὺ γιὰ ἄλλους εἶναι πολὺ εὔκολο καὶ γιὰ ἄλλους πολὺ δύσκολο. Δύσκολο ὑπῆρξε γι' αὐτούς. Δεκαπέντε χρόνια προσμονῆς. Ἀναβολὴ στὴν ἀναβολή. Νὰ περάση κι' αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, νὰ ὑπερνικήσουν τὸ ἄλλο.

Σὲ ὅλους, ἀσφαλῶς, παρουσιάζονται ἀνάλογα ἐμπόδια. Δὲν ἔχουν ὅμως ὅλοι τὴ συνήθεια νὰ τὰ ψιψιρίζουν. Ὑπάρχουν οἱ ὑπερβολικὰ ἐπιπόλαιοι, ποὺ δὲ λογαριάζουν τίποτα καὶ τὰ παίζουν ὅλα. Ὑπάρχουν οἱ ἄλλοι, οἱ μέσοι, ποὺ ἀρκοῦνται στὶς σχετικὲς τακτοποιήσεις. Εἶναι ὅμως καὶ οἱ ἀπόλυτοι, ποὺ δὲν παίρνουν τὴν ἀπόφασι, ἂν δὲν ἱκανοποιηθοῦν ὅλες οἱ προϋποθέσεις τὶς ὁποῖες θεωροῦν ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἀδιατάρακτη συζυγικὴ εὐτυχία.

Καὶ περιμένουν. Περιμένουν μῆνες περιμένουν χρόνια. Τόσο ὅμως ὑπολογιστικοὶ σὲ ὅλα, δὲ σκέπτονται τὸ σπουδαιότερο: ὅτι παρατείνοντας στὸ διηνεκὲς τὸ στάδιο τῆς ἀναμονῆς πριονίζουν αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς εὐτυχίας, γιὰ τὰ ὁποῖα ἀγωνίζονται. Κάκιστες, βέβαια, καὶ οἱ προχειρότητες στὸ γάμο. Γνωριζόμαστε τὸ ἀπόγευμα στὸ σινεμὰ καὶ πηγαίνουμε τὴν ἑπομένη γιὰ τὴν ἄδεια τοῦ γάμου. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο πάλι... Νὰ περιμένης δεκαπέντε χρόνια καὶ νὰ μὴ τολμᾶς!

Στὸ τέρμα τώρα τῆς ἀναμονῆς της, ἡ μέλλουσα γράφει γιὰ νὰ δώση διέξοδο στὴν μελαγχολία, ποὺ τὴν κατέχει. Πόσο διαφορετικὰ θὰ φοροῦσε τὸ νυφικὸ πέπλο της πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια. Τώρα οὔτε πέπλο θὰ φορέση, οὔτε κόσμο θὰ καλέσουν στὸ γάμο τους. Μόνον ὁ παράνυμφος καὶ οἱ μάρτυρες, ποὺ ὁρίζει ὁ νόμος.

Δὲν εἶναι πιὰ στὴν ἡλικία τῶν γαμηλίων ἐπιδιώξεων. Τίποτα περισσότερο ἀπὸ μιὰ τυπικὴ τακτοποίησι, γιὰ νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὸ καθεστὼς τῆς παρανομίας στὸ ὁποῖο πέρασαν τὰ καλύτερα χρόνια τους. Δὲν λένε ὅτι τὰ πέρασαν σὲ ἀσκητισμό. Βλέπονταν συχνά, ὁλοκληρωμένες ἦταν οἱ σχέσεις τους. Τακτικὴ ἡ ἐπικοινωνία. Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ; Ζωὴ στὰ κλεφτά, στὸ περιθώριο τῆς κοινωνίας, μὲ προσοχὴ νὰ τηροῦνται τὰ προσχήματα. Χωριστὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον στὶς κοινωνικὲς ἐμφανίσεις. Οἱ οἰκογένειες στὶς ὁποῖες ἀνήκουν καὶ οἱ δύο τους, ἡ ἰδιοσυγκρασία τους, ἡ ἐπαγγελματικὴ θέσι τοῦ ἑνός ἡ ἀνατροφὴ τῆς ἄλλης, ἦταν ὀδοφράγματα ποὺ τοὺς ἐμπόδιζαν ν' ἀδιαφορήσουν γιὰ τὴν κοινὴ γνώμη.

Σὲ μεγαλουπόλεις τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπου ὁ ἕνας δὲν κατοπτεύει τὸν ἰδιωτικὸ βίο τοῦ ἄλλου, προβλήματα τέτοιας μορφῆς δὲν ὑπάρχουν. Τὰ ἑλληνικὰ ἤθη ὡστόσο ἐπιβάλλουν τὴν τήρησι ὡρισμένων προσχημάτων. Ἡ τήρησι ὅμως αὐτή, ὅταν παρατείνεται ἐπὶ τόσο μακρὸ χρονικὸ διάστημα, τσακίζει τὰ νεῦρα, κουράζει τὴν ψυχή, μαραίνει τὸ σῶμα.

Μαραμένους βρῆκε τοὺς δύο τὸ τέλος τῆς ἐρωτικῆς τους περιπετείας. Δὲν τοὺς ἔλειψε ἡ ἀγάπη. Τόσο ὅμως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπη, ὅπως παρουσιάστηκε στὴν ἀρχική της μορφή. Πασπαλισμένοι τώρα ἀπὸ τὸ δρόμο, ποὺ εἶναι περισσότερο σκονισμένος ὅταν εἶναι δρόμος παράνομος, δὲν πρόκειται νὰ ἱκανοποιήσουν τὰ ὄνειρά τους.

Δὲν πρόκειται πιὰ νὰ σχηματίσουν οἰκογένεια. Ἁπλῶς θὰ τακτοποιηθοῦν κοινωνικὰ καὶ θὰ συζήσουν τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς τους. Τὸ λιμάνι στὸ ὁποῖο ἄραξαν δὲν εἶναι ἀπὸ κεῖνα ποὺ δίνουν τὴ χαρά. Τὸ μόνο ποὺ θὰ τοὺς δώση εἶναι ἡ γαλήνη. Εὐπρόσδεκτη βέβαια, κι' αὐτή. Ἀνακεφαλαιώνοντας ὅμως τὴν ἱστορία της ἡ φθινοπωρινὴ κυρία δὲν μπορεῖ τώρα στὶς παραμονὲς τοῦ γάμου της νὰ συγκρατήση δύο δάκρυα ποὺ κυλοῦν πάνω στὸ κίτρινο αὐτὸ χαρτί, ποὺ ἔγινε ὁ δέκτης τῶν θλιμμένων διαλογισμῶν της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

— Γυναῖκα, τρῶς σκύλο;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Θὰ ξεχαστοῦν!..

Τὴν καλὴ κι' ἀγαπημένη ἀκρογιαλιὰ
θὰ τὴν χάσωμε, φθινόπωρο σὰν φτάση,
τὰ γλυκὰ καὶ ζηλεμένα μας φιλιά,
ἴχνη ἀνάλαφρα στὴν ἄμμο θὰ σβυστοῦν,
θὰ χωρίσωμε κι' ὁ μπάτης θὰ ξεχάση
πῶς μᾶς δρόσιζε μαζὺ ἀγκαλιασμένους
στὴν τρελλὴ τὴν ἀμμουδιά, ἐρωτευμένους
κι' ὅλα, ὅλα αὐτὰ μὲ μιᾶς θὰ ξεχαστοῦν!

*

Μὰ γιατί νὰ μὴ βαστᾶ τὸ καλοκαῖρι
ἔξη μῆνες, μῆνες δέκα, ὅλο τὸ χρόνο,
τὸ φθινόπωρο, νομίζω, δὲν συμφέρει
ποὺ χωρίζει τὶς καρδιὲς τόσο σκληρά...
Τώρα σύντροφο τὴ θλῖψι θἄχω μόνο
καὶ τὰ νέφη ποὺ ἕνας ἄνεμος θὰ φέρη
τὴν ψυχή μου θὰ σκεπάζουνε μὲ πόνο,
δίχως νἄχω ἄλλα χάδια φλογερά!...

*

Τὸ φθινόπωρο θἄρθῆ, χωρὶς ν' ἀργήση,
εἶναι ἡ φύσις ποὺ τὴ θλῖψι κρυβαλᾶ
καὶ μισῶ, ἀγαπημένη μου, τὴ φύσι,
ποὺ μᾶς κόβει τὰ παιγνίδια τὰ τρελλά,
τὰ παιγνίδια, μέσ' τὸ ἀνάλαφρο τὸ κῦμα,
τὰ παιγνίδια, στὶς θερμὲς τὶς ἀμμουδιές...
Τὸ φθινόπωρο θἄρθῆ καὶ εἶναι κρῖμα,
ποὺ ἀφήνει μαραμένες δυὸ καρδιές!

*

Τὴν καλὴ κι' ἀγαπημένη ἀκρογιαλιὰ
θὰ τὴν χάσωμε καλή μου... συννεφιάζει,
ἀπομείναμε κι' οἱ δυὸ χωρὶς μιλιὰ
καὶ μᾶς πνίγει καὶ τοὺς δυό μας, τὸ μαράζι
Ἔλα ἂς κάτσωμε ἂν θέλης ἐδῶ χάμω
κι' ἂς χαράξωμε, ἡ ἀγάπη μας πρὶν δύση,
τὰ ὀνόματά μας, μόνοι μας, στὴν ἄμμο
νἄρθη αὔριο ἕνα κῦμα, νὰ τὰ σβύση!

*

Θὰ τὰ σβύση... Ἔτσι πρέπει... Τί νὰ γίνη;
Τὸ φθινόπωρο, καλή μου, μᾶς χωρίζει
οὔτε ἴχνος μιᾶς ἀγάπης δὲν θὰ μείνη
καὶ τὸ ξέρω... Κι' ἡ καρδιά μου δὲν ἐλπίζει
πὼς τὰ κύματα, ποὺ θἄρθουν ἀφρισμένα
τὰ ὀνόματά μας θὰ τὰ σεβαστοῦν...
Θὰ τὰ σβύσουν ὅσο ἂν εἶναι γραμμένα
κι' ὅσα εἴπαμε, ὅλα, ὅλα θὰ ξεχαστοῦν!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

Τα δράματα της καρδιάς

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ...

Φοβᾶμαι πὼς αὐτὴ ἡ ἐπιστολή μου δὲν θὰ σὲ κάμη νὰ καταλάβης, Φράνκ, γιὰ ποιὸ λόγο, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ πρόκειται νὰ παντρευτοῦμε, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια ἀγάπης καὶ ἀγωνίας, ἀποφάσισα νὰ φύγω μακρυά σου καὶ γιὰ πάντα!

Νὰ ἡ μεγάλη λέξι, ποὺ δίσταζα νὰ τὴν πῶ... Ναί, Φράνκ, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπόφασί μου καὶ ξέρω πὼς τίποτε στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κάμη νὰ τὴν ἀλλάξω.

Κι' ὡστόσο, σ' ἀγαπῶ. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν σ' ἀγάπησα ὅσο αὐτὴ τὴ στιγμή... Μὴν τρέμης, ἀγαπημένε μου. Δὲν ἔφταιξες σὲ τίποτα. Τὸ σφάλμα εἶνε μόνο δικό μου... Ὅπως ξέρεις, ἡ ζωή μου κύλησε μέσα σ' ἕνα μεγάλο ἀρχοντικὸ σπίτι, ποὺ περιβαλλόταν ὁλόγυρα ἀπὸ ἕναν ἀπέραντο κῆπο, κοντὰ στὴ γιαγιά μου, ποὺ ἦταν ἡ μοναδικὴ συντροφιά μου, γιατὶ οἱ γονεῖς μου εἶχαν πεθάνει, ὅταν ἤμουν μικρή.

Ἡ μοναξιὰ μ' ἔκαμε, λοιπόν, νὰ σκέπτωμαι πολὺ καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ φτάνω στὴν οὐσία κάθε πράγματος.

Μὴ νομίσης πὼς παραλογίζομαι. Ποτὲ τὸ μυαλό μου δὲν ἦταν τόσο ξεκάθαρο, ὅσο αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἀλλὰ βλέπω πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸ παρόν... Καὶ ἐκεῖνο ποὺ βλέπω μὲ τρομάζει, ὅπως θὰ τρόμαζε καὶ σένα, ἂν βρισκόσουν στὴ θέσι μου.

Στὴν τραγικὴ αὐτὴ στιγμή, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ γυρίσω πρὸς τὰ πίσω. Τὸ σπίτι σου βρισκόταν πιὸ κοντὰ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα στὸ δικό μου κι' ἀπὸ παιδάκι ἐρχόσουν πάντα στὸ πάρκο κι' ἔπαιζες. Ἤμουν μεγαλύτερή σου, Φράνκ, κατὰ πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Σ' ἔβλεπα, λοιπόν, πάντα σὰ μικρότερο ἀδελφό μου. Ὥσπου μιὰ μέρα... Θυμᾶσαι, Φράνκ;...

Ἦταν μιὰ αὐγουστιάτικη νύχτα καὶ περπατούσαμε μαζὶ μέσα στὸ πάρκο. Ξαφνικά, μᾶς ἦρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ κολυμπήσουμε μέσα στὴ λίμνη... Ἔτρεξα ἀμέσως στὸ σπίτι κι' ἔφερα δυὸ μαγιό, ἕνα γιὰ σένα κι' ἕνα γιὰ τὸν ἑαυτό μου... Ἡ σελήνη ἀσήμωνε τὰ νερὰ καὶ τὰ φυλλώματα τῶν μεγάλων δένδρων ἅπλωναν ἕναν πέπλο μυστηρίου ὁλόγυρά μας... Τὴ νύχτα ἐκείνη, σὲ εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ σὰν ἄντρα.

Κι' ὡστόσο, ἤσουν μόνο δέκα τριῶν χρόνων... Ἐγὼ ἤμουν δέκα ὀχτώ... Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, σὲ βρῆκα νὰ κλαῖς σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ πάρκου. Ἦρθα κοντά σου καὶ τότε, πέφτοντας στὰ πόδια μου, μοῦ ἐξομολογήθηκες τὴν ἀγάπη σου. Κι' ἐγὼ ἐπίσης σ' ἀγαποῦσα... Ἤμαστε τόσο εὐτυχισμένοι κι' οἱ δυό!...

Ἀπὸ τότε, ἡ ἀγάπη μας γινόταν ὁλοένα πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ δυνατή. Ἀλλ' ἤσουν πολὺ μικρὸς ἀκόμη. Στάθηκα σὰν μητέρα κοντά σου καί, καταπνίγοντας τὶς ἐρωτικὲς ἐξάψεις σου, πού, ὡστόσο, ἀνταποκρίνονταν σ' ἐκεῖνες ποὺ ἔνοιωθα κι' ἐγὼ μέσα στὴν ψυχή μου, σὲ παρακινοῦσα ὁλοένα νὰ διαβάζης, γιὰ νὰ τελειώσης τὸ σχολεῖο σου.

Ἤσουν δέκα ὀχτὼ χρόνων, ὅταν τελείωσες κι' ἐγὼ εἴκοσι τριῶν. Γιὰ πρώτη φορὰ τότε τόλμησα νὰ μιλήσω στὴ γιαγιά μου γιὰ τὴν ἀγάπη μας.

Θυμᾶμαι ἀκόμη τὸ ἔκπληκτο κι' ἐπιτιμητικὸ ὕφος της: «Δὲν ντρέπεσαι, Τζούλια; μοῦ εἶπε. Εἶσαι μιὰ μεγάλη κοπέλλα κι' ὁ Φράνκ εἶνε παιδάκι ἀκόμη. Πῶς τόλμησες νὰ τὸν ξελογιάσης;»...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, θὰ προτιμοῦσα ν' ἄνοιγε ἡ γῆ καὶ νὰ μὲ κατάπινε. Τοῦ κάκου τῆς μίλησα γιὰ τὴν ἀγάπη μας. Μοῦ εἶπε, στὸ τέλος, πὼς ἤμουν μιὰ ξετσίπωτη καὶ πὼς θἄδινα μιὰ μέρα λόγο στὸ Θεὸ γιὰ τὸ ἁμάρτημα ποὺ ἔκαμα νὰ γυρίσω τὰ μυαλὰ ἑνὸς παιδιοῦ, ἀντί, ὅπως εἶχα χρέος, νὰ τὸ παρακινήσω νὰ σπουδάση καὶ νὰ γίνη καλὸς ἄνθρωπος στὴν κοινωνία...

Δὲν τῆς ξαναμίλησα γιὰ σένα, κι' ὅπως θυμᾶσαι, σὲ παρακίνησα νὰ πᾶς στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ σπουδάσης, ὅπως, ἄλλωστε, ἐπιθυμοῦσαν κι' οἱ γονεῖς σου.

Θὰ σοῦ φανερώσω τώρα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ «χωρισμὸς» θὰ σ' ἔκανε νὰ μὲ ξεχάσης. Καὶ πὼς κι' ἐγὼ ἐπίσης θὰ σὲ ξεχνοῦσα...

Ἀλλ' ἔγινε τὸ ἀντίθετο. Ἤσουν τρελλὸς γιὰ μένα καὶ ζοῦσα ἀδιάκοπα μὲ τὴ σκέψι σου... Ἔτσι πέρασαν ἄλλα ἔξη χρόνια...

Ἡ γιαγιά μου εἶχε πεθάνει πιά. Κι' ἐσύ, Φράνκ μου, εἶχες πάρει τὸ δίπλωμά σου. Εἶσαι τώρα γιατρός. Καί, σίγουρα, θὰ σταδιοδρομήσης καλὰ στὸ ἐπάγγελμά σου. Μὲ λατρεύεις πάντα καὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ κάμω οὔτε στιγμὴ χωρὶς ἐσένα. Κι' οἱ γονεῖς σου ἐπίσης μ' ἀγαποῦν. Ἔχω πάρει, ὡστόσο, τὴν ἀπόφασί μου. Ὁ γάμος μας δὲν θὰ γίνη!

Σκέψου, Φράνκ, εἶσαι τώρα εἴκοσι τεσσάρων χρόνων κι' ἐγώ, σὲ λίγο, θὰ μπῶ στὰ τριάντα. Ἐσὺ βρίσκεσαι σ' ὅλη τὴν ἀκμή σου. Ἐγώ, ἀντίθετα, ἔχω μπῆ στὸν προθάλαμο τῆς παρακμῆς...

Ὅλο τὸ κακό, Φράνκ, βρίσκεται στὸ ὅτι συνήθισα νὰ σκέφτωμαι πολὺ καὶ νὰ μὴν σταματάω στὴν ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων. Τὴ στιγμὴ αὐτή, βλέπω τὴ ζωή μας νὰ ξετυλίγεται μπροστά μου, ὅπως σὲ μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία... Ὄχι, ἡ ἀγάπη μας δὲν πρόκειται νὰ σβύση οὔτε στιγμή. Μόνο ὅτι γιὰ μένα θὰ εἶνε ἀνάμικτη μὲ ἀγωνία καὶ γιὰ σένα πλημμυρισμένη ἀπὸ οἶκτο... Βλέπεις, Φράνκ, μποροῦμε νὰ τὰ βάλωμε μὲ ὅλα, ἀλλ' ὄχι μὲ τὸ χρόνο!... Ἐνῶ ἐσὺ θ' ἀνεβαίνης, ἐγὼ θὰ σέρνωμαι στὸν κατήφορο τῆς ὀμορφιᾶς...

Δὲν μᾶς χωρίζουν παρὰ πέντε μόνο χρόνια. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ πέντε χρόνια, στὴν περίπτωσί μας, εἶνε ἕνας αἰῶνας...

Νὰ γιατὶ προτιμῶ νὰ σταματήσουμε ἐδῶ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γινόμουν γυναῖκα σου, θ' ἄρχιζε τὸ μαρτύριό μου. Γιατὶ θὰ ζοῦσα πάντα σὲ μιὰ ἀγωνιώδη προσπάθεια νὰ διατηρήσω γιὰ σένα, ἀγαπημένε μου, κάτι ποὺ θἄφευγε ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Καὶ δὲν θὰ ἦταν μικρότερο τὸ δικό σου μαρτύριο, γιατὶ θὰ ἀγωνιζόσουν ἀδιάκοπα γιὰ νὰ μπορῆς νὰ μὲ βλέπης σὰν κάτι ποὺ δὲν θὰ ἤμουν πιά.

Σοῦ εἶπα ὅλα ὅσα εἶχα νὰ σοῦ πῶ, Φράνκ. Καὶ τώρα, ἀντίο, ἀγαπημένε μου. Ξέρω πὼς θὰ λυπηθῆς. Ἀλλ' οἱ μεγάλες λύπες ὁδηγοῦν τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς στὴν ἀπολύτρωσι. Ἐκεῖνες ποὺ ὑποδουλώνουν καὶ σκοτώνουν τὴν ψυχή μας εἶνε οἱ μικρὲς καὶ ἀτέλειωτες λύπες...

Μὴν προσπαθήσης νὰ μὲ βρῆς, Φράνκ. Ἔχω πάρει τὰ μέτρα μου κι' ἡ προσπάθειά σου θὰ εἶνε ἄσκοπη. Χαῖρε... Σ' ἀγαπῶ!...

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤ' ΑΡΛ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Δουλτσινέαι

Ὦ, παῖδες ἄκρως ἐκτιμῶ τὰς εὐγενεῖς τὰς δίδας
κι' ἐπιθυμῶ διακαῶς τὰς μετ' αὐτῶν παρτίδας,
τουτέστιν τὸν συσχετισμὸν μὲ μελιρρύτους νέας
κι' ἐρώτων ἔργα ζουμερὰ μὲ πλεῖστας Δουλτσινέας.
Ἐν ἄλλοις λόγοις τοιγαροῦν ἀρέσκομαι μεγάλως
εἰς τὴν σεμνὴν ἐμφάνισιν καὶ τὸ λεπτὸν τὸ κάλλος
καὶ ρίπτω καὶ τὸν σκοῦφον μου ἀναφανδὸν ἐπίσης
νὰ κάμνω εἰς τὰ θήλεα βαθείας ὑποκλίσεις.
Οὕτω βαδίζων ὡς ἀνήρ, προχθές, αἰθεροβάμων
κι' ἔχων σαγήνην, ὡς εἰκός, πολλῶν χιλιογράμμων
τὰ θήλεα ἠμβάνιζον μετ' ὑπερόχου γλύκας
ὥσπερ Ὀρφεὺς ἀναζητῶν ἐξόχους Εὐρυδίκας.
Κι' ὢ Ἄπολλον! Ὦ Ἀθηνᾶ! Μὰ τὴν ἀλήθεια νέτην
καὶ μὰ τὸν Δία τὸν Θεὸν τὸν νεφεληγερέτην
εἶδον δυὸ δίδας ξαφνικῶς σεμνοπρεπεῖς καὶ θείας
καὶ ὑποκλίσεις ἔκαμον πενδάκις οὖν βαθείας.
—Ὦ Εὐρυδῖκαι! ἔκραξον εὐθὺς ὑπε-(ρηφάνως,
εἰμὶ ὡς ἄλλος ἐραστὴς Ρωμαῖος καὶ (Τριστάνος
κι' ὀμνύω εἰς τὸ ξίφος μου τὸ κοπτε-(ρόν, ἐν πρώτοις,
νὰ καταστῶ χάριν ὑμῶν ἀντάξιος ἱπ-(πότης!
Εἴσθε αἱ Δουλτσινέαι μου! ταῖς εἶπον (ταπεινῶς
κακεῖναι μετ' ἀβρότητος καὶ σφόδρα (εὐγενῶς
μοὶ εἶπον εἰς ἀπάντησιν —ὤ, Δία! (Ναί! μοῦ τὄπανε!..
—Τί Δουλτσινέες, τσαμπουνᾶς! Τρελ-(λάθηκες, βρὲ... κόπανε;...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Πρῶτο ἀπ' ὅλα τὰ χειμωνιάτικα θέατρα, τὸ «Ρὲξ» ἄρχισε προχθὲς τὶς παραστάσεις του, μὲ τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ θιάσου Κοτοπούλη «Τὸ 6ο πάτωμα», ποὺ ἔχει πραγματοποιήσει κατὰ περιόδους, ρεκὸρ εἰσπράξεων.

Ὁ ἴδιος θίασος θὰ ἀνεβάση ἀργότερα τὸ ἀγγλικὸ δρᾶμα «Ἐρωτικὴ τραγωδία» μὲ τὴν νέα πρωταγωνίστρια Ἀλέκα Κατσέλη, τὴν κωμωδία τοῦ Σκρὶμπ «Μονομαχία γυναικῶν», ποὺ μετέφρασε ὁ κ. Δ. Γιαννουκάκης καὶ μιὰ νέα ἑλληνικὴ κωμωδία τῶν κ.κ. Σακελλάριου - Γιαννακόπουλου.

— Γιὰ πρώτη φορὰ ἐφέτος, ὕστερα ἀπὸ 5 χρόνια, προβλέπεται συναγωνισμὸς στὸ μουσικὸ θέατρο, τὸ χειμῶνα, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ «Παπαϊωάννου», θὰ ὑπάρχη καὶ ἄλλο μουσικὸ θέατρο, τοῦ «Ἀργυροπούλου».

Πραγματικά, ἡ Σοφία Βέμπο ὕστερα ἀπὸ μεγάλες θυσίες, κατώρθωσε νὰ ἐξασφαλίση τὸ χειμερινὸ θέατρο τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους ὅπου καὶ θὰ μεταφέρη, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, τὸν θίασό της, ἀνασυγκροτούμενο.

Ἡ Βέμπο θὰ παρουσιάση στὸ θέατρο Ἀργυροπούλου τὴν 2α σειρὰ τῆς ἐφετεινῆς μεγάλης ἐπιτυχίας «Στὰρ Ἑλλὰς» καὶ ἀργότερα τὴν ἱστορικὴ ἠθογραφία «Μαρία Λεμπέση», ποὺ ἔγραψαν οἱ κ.κ. Τραϊφόρος καὶ Βασιλειάδης μὲ μουσικὴ τοῦ μαέστρου κ. Ραπίτη.

— Μετὰ τὸν Τζίμη Μακούλη καὶ ἡ Νινὴ Ζαχᾶ ἑτοιμάζει δικό της συγκρότημα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ περιέλθη τὰ μεγαλύτερα ἐπαρχιακὰ κέντρα.

— Ὕστερα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες ἀναβολές, ἔφυγε γιὰ τὴν Αἴγυπτο ὁ μουσικὸς θίασος Παρ. Οἰκονόμου. Ὁ θίασος ἀπαρτίζεται ἀπὸ 20 πρόσωπα, συνοδεύεται δὲ ἀπὸ δυὸ μαέστρους, τοὺς κ.κ. Κατριβᾶνον καὶ Ραπίτην.

— Ἡ παλαίμαχος πρωταγωνίστρια τῆς ὀπερέττας Ζωζὼ Νταλμάς, ἑτοιμάζεται νὰ φύγη γιὰ μιὰ μεγάλη περιοδεία στὴν Βόρειο καὶ Νότιο Ἀφρική.

— Ὁ συνθέτης παληῶν μεγάλων ἐπιτυχιῶν κ. Μιχ. Σουγιούλ, πρόκειται νὰ ἐμφανισθῆ τὸν χειμῶνα καὶ ὡς ἐπιχειρηματίας μὲ δικό του κέντρο.

— Ὁ Πέτρος Κυριακός, ποὺ ἔχει καλὴ πέννα, παρ' ὅτι δὲν ἔχει κάνει ἀνώτερες σπουδές, γράφει τώρα τὰ καλλιτεχνικά του ἀπομνημονεύματα.

— Πολὺ σύντομα θὰ ἀρχίση τὸ γύρισμα μιᾶς νέας ἑλληνικῆς ταινίας κατοχικῆς ὑποθέσεως μὲ τὸν τίτλο «Ξυπόλητο Τάγμα».

Στὸ ρεαλιστικὸ αὐτὸ φίλμ, ποὺ εἶνε στὸν τύπο τοῦ γνωστοῦ ἔργου τοῦ Ντὲ Σίκκα «Κλέφτης ποδηλάτων», θὰ παίξουν 100 παιδιὰ ὀρφανοτροφείων, δὲν θὰ ὑπάρχουν δὲ πρωταγωνισταί.

— Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἐτῶν ἀπουσία στὴν Τουρκία γύρισε στὴν Ἀθήνα, ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς τῆς πρόζας Ἔφφη Πάλμη.

Στὴν Πόλι ὅπου εἰδικεύθηκε στὸ τραγοῦδι, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της σὲ πολλὰ κέντρα, μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Ἔπαιξε ἐπίσης μὲ ἐξαιρετικὴ ἀμοιβὴ σὲ δυὸ τελευταῖες τουρκικὲς ταινίες, τὴν ἱστορικὴ «Τζὲμς Σουλιὰν» καὶ τὴν δραματικὴ «Τὸ ἄνθος τοῦ Ντεβρῆ», τῆς «Χὰλκ Φίλμ».

— Τὸ γνωστὸ ἔργο τοῦ Τυμφρηστοῦ, «Ἡ ὡραία τοῦ Πέραν», ποὺ θὰ ἀποτελέση τὸ θέμα τῆς πρώτης ἑλληνοτουρκικῆς ταινίας, διεσκεύασε σὲ σενάριο ὁ Ὀρέστης Λάσκος, ποὺ θὰ εἶνε καὶ σκηνοθέτης.

— Ἕνα πολὺ ἰδιότυπο ἀμερικανικὸ φίλμ, μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Ἱστορία ἑνὸς κρεβατιοῦ» θὰ ἰδοῦμε τὸν χειμῶνα στὴν Ἀθήνα. Ἡ πρωτοτυπία τοῦ φίλμ αὐτοῦ εἶνε ὅτι παίζουν μόνο δύο πρόσωπα, ὁ Ρὲξ Χάρισσον καὶ ἡ Λιλὴ Πάλμερ καὶ ἀκόμη ὅτι, ὅλη ἡ ὑπόθεσις ἐκτυλίσσεται μέσα σὲ ἕνα μόνο δωμάτιο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ναυτικά γυμνάσια

Κάθε τόσο ποὺ ὁ στόλος, πάει γυμνάσια νὰ κάνη
μὲ τὰ καταδρομικά του καὶ τ' ἀντιτορπιλλικὰ
πάει κι' ὁ νοῦς μου μάνι - μάνι
στὰ γυμνάσια ποὺ κάνουν καὶ σὲ μᾶς τὰ θυληκά.
Ποικιλία γυμνασίων!... Τί ἀνήσυχες βραδυές!
Πρῶτα - πρῶτα, δίχως οἶκτο, μὲ ματιὲς μᾶς βομβαρδί-(ζουν,
ὕστερα ἐπιχειροῦνε ἀποβάσεις στὶς καρδιές,
γυναικεῖες ἀποβάσεις, ποὺ ἀφάνταστα στοιχίζουν!
Ἐπιτίθεται συνήθως φανερὰ καὶ ἀσυστόλως
μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἀξίζει ὅσο ἀξίζει κι' ἕνας στόλος,
γιατὶ ξέρει ὅταν θέλη, δίχως ἀναστεναγμούς,
νὰ εἰσπλέη στὶς καρδιές μας μὲ ποικίλους ἑλι-(γμούς.

Εἶνε στόλος ἡ γυναῖκα καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε ψέμμα...
Στὸ λιμάνι τῆς καρδιᾶς μας πάντοτε εἰσπλέει ἠ-(ρέμα.
Μὰ ὅταν δῆ ὅτι ὁ ὅρμος εἶνε μιὰ σταλιὰ ρηχός,
ἀποπλέει ὁλοταχῶς!...
Εἶνε στόλος ἡ γυναῖκα. Στόλος πού, π' ἀνάθεμά τον,
ἔχει πάντα πυροβόλα πλείστων διαμετρημάτων!
Δὲν τοῦ λείπουν τὰ κανόνια, ὥστε ἀπὸ μακρυὰ νὰ ρίχνη,
ἔχει μυδραλλιοβόλα, γιὰ νὰ ρίχνη ἀπὸ κοντὰ
ἔχει καὶ ραντὰρ ἐπίσης, ποὺ μὲ τρόπο νὰ τῆς δείχνη
τί κινδύνους συναντᾶ!...

Ἡ γυναῖκα ποὺ περνάει μὲ τὰ ρόζ, τὰ κόκκινά της
πάντοτε κομψὰ ντυμένη
μέσ' τὸ χρῶμα βουτηγμένη,
μὲ τὰ κάτασπρα, τὰ μπλέ της, τὰ μαβιά, τὰ πράσινά της
ὄμορφη καὶ πλουμισμένη,
σὰν σημαιοστολισμένη,
μοιάζει ἀπόλυτα μὲ στόλο ποὺ σὲ ὧρες τακτικὲς
κάνει τάχατε μπροστά μας ἐπιδείξεις ναυτικές!...
Βέβαια δὲν λέμε «ὄχι» γιὰ γυμνάσια γυναικεῖα,
μολονότι παίζει ρόλο κι' ἡ δική μας ἡλικία
κι' ὅταν εἴμαστε μεγάλοι κι' ἡ καρδιά μας κάνει «κρᾶ»
προτιμᾶμε ὅσο νἆνε τὰ καράβια τὰ μικρά,
ποὺ συνήθως ταξιδεύουν μὲ γαλήνη κι' ἠρεμία,
γιατὶ δὲν μποροῦν ν' ἀνθέξουν σὲ μεγάλη τρικυμία...

Πάντα στὰ γυμνάσιά της ἡ γυναῖκα δὲν τὰ χάνει
κι' ὅταν εἶνε σ' ἕνα κέντρο, σ' ἕνα ὡραῖο περιβάλλον
ὅσο ἂν ἔχη καβαλλιέρο, εἶνε ἱκανὴ νὰ κάνη
σήματα κρυφὰ σὲ ἄλλον.
Κι' ἂν τυχὸν ὁ καβαλλιέρος ξαφνικὰ τὸ ἀντιληφθῆ
κι' ὁ ἀσύρματός του ἁρπάξη, κῦμα σήματος... τερπνοῦ,
τὸ τσιγάρο της ἀνάβει ἡ κυρία ἡ ζηλευτὴ
δύο ρουφηξιὲς τραβάει καί... ὁ στόλος θὰ κρυφτῆ
σὲ προπέτασμα καπνοῦ!...

Ὅλ' αὐτὰ εἶνε συνήθη στὶς γυναῖκες τὶς τρελλές,
ξέρουν νὰ μᾶς ἀπειλοῦνε νύχτα μέρα, τακτικὰ
καὶ μᾶς κάνουνε βεβαίως μὲ τὶς τόσες ἀπειλὲς
σὰν γυμνάσια ναυτικά...
Μιὰ εἰσπλέουν, μιὰ ἐκπλέουν ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὶς καρδιές (μας
κι' ἂν μᾶς λείψουνε γιὰ πάντα, — τί νὰ τὰ πολυλογοῦμε;
Τὶς θυμόμαστε μὲ πόνο τὶς παληὲς καλὲς βραδυές μας
καὶ μὲ πίκρα σὰν φαρμάκι, τὰ γυμνάσια νοσταλγοῦμε...

Στὰ γυμνάσια ἡ γυναῖκα εἶνε στόλος ἰσχυρὸς
μ' ἕνα βλέμμα τὶς καρδιές μας στὸν ἀέρα τὶς τινάζει,
ἀλλὰ σὰν περνοῦν τὰ νειᾶτα, σὰν περάση ὁ καιρὸς
παροπλίζεται μονάχη καὶ στὸν Ναύσταθμο ἡσυχάζει!...

Εἰκονογράφησις
Ἀντ. Τάλλια
ὁ ἀσυρματιστὴς Γ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Σταῦρος ἐξήγησε στὴ Φανούλα ὅτι ἔπρεπε νὰ φαίνεται εὐχάριστη στοὺς φίλους του καὶ νὰ τοὺς περιποιῆται ὅσο μποροῦσε καλύτερα. Μὰ ἡ Φανούλα περνοῦσε δύσκολες στιγμὲς μὲ τὸν Ἀριστείδη Παπαλῆ, ποὺ τὴν πολιορκοῦσε μὲ τὶς σαχλὲς φιλοφρονήσεις του. Ὅταν δὲ ἄρχισε νὰ γίνεται λόγος γιὰ ἐκλογές, ὁ Παπαλῆς καὶ ὁ Ζουλούδης ἔτρωγαν τακτικὰ στο σπίτι τους. Μιὰ μέρα δέχτηκε τὴν πρόσκλησι τοῦ Σταύρου καὶ ὁ Ἄρης Τιμονῆς. Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἄρεσαν στὸν πατέρα τῆς Φανούλας. Ἀντίθετα, ὁ Μικὲς ὁ ἀδελφός της ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Σταύρου.

8ον

— Τότε ὁ Σταῦρος δὲν σοῦ λέει τὰ μυστικά του...

— Εἶνε μυστικά;...

— Τί ἀφελὴς ποὺ εἶσαι!... Ὅλα εἶνε μυστικά, κι' ὅλα δὲν εἶνε! Πάντως ἡσύχασε, δὲν πρόκειται κανείς μας νὰ πάη φυλακή. Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι, μὲ μάτια γουρλωμένα;... Ἄκου νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Εἶνε δουλειὲς ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὶς κάνη ἕνας ὑπουργὸς νὰ ποῦμε ἢ ἕνας Βουλευτής. Χρειάζονται μερικοὶ Βοηθοί... Κατάλαβες;..

— Σὰν τί δουλειές;.. Παράνομες;...

— Ὄχι, ὄχι!... Ποιός εἶπε τέτοιο πρᾶγμα; Δουλειὲς ποὺ θίγουν ἴσως τὴν ἀξιοπρέπεια μερικῶν ἀνθρώπων ποὔχουν τὴ μύτη πολὺ ψηλά. Αὐτὲς τὶς δουλειὲς τὶς κάνουμε ἐμεῖς. Εἴμαστε πολύτιμοι, τὸ δεξὶ χέρι τῶν μεγάλων. Ἤ, ἂς ποῦμε τὸ ἀριστερό. Τὸ δεξὶ τοῦ Τιμονῆ εἶνε ὁ Παπαλῆς κι' ὁ Ζηλούδης... Τί σοῦ λέει ἀλήθεια κι' ὁ γέρο Παπαλῆς;... Μαμούνι τῆς γῆς, κυριολεκτικά. Κι' ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος, ἂν θυμώση, σὲ προειδοποιῶ...

Ἔφερε ἡ Φανούλα τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της.

— Πότε θὰ περάσουν ὅλα αὐτά; Δὲν μ' ἀρέσει ἡ πολιτική!...

Γέλασε ὁ Μικές.

— Τώρα τὸ λές;.. Ἔπρεπε νὰ τὸ πῆς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἤσουν ἀρραβωνιασμένη. Τώρα μπῆκες στὸ χορό, καὶ ὁμολογῶ κι' ἐγὼ καθὼς κι' ὁ Σταῦρος πὼς χορεύεις θαυμάσια!

— Μὰ δὲν ἀνακατεύομαι μὲ τὴν πολιτική ἐγώ. Δὲν κάνω τίποτε.

Γέλασε ὁ Μικές.

— Κάτι κάνεις κι' ἐσύ, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνης. Ἂς εἶνε μὴ κουράζεσαι, ἀδερφούλα μου, μὲ τόσο δύσκολες σκέψεις. Νὰ πᾶς νὰ ξεκουραστῆς, νὰ εἶσαι κεφάτη καὶ γοητευτικὴ ἀπόψε. Κι' αὐτὸ φτάνει!...

Τὸν κύτταξε ἡ Φανούλα αὐστηρὰ στὰ μάτια.

— Τί σχέσι ἔχει πὼς θὰ εἶμαι κι' ἐγώ;..

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του προστατευτικὰ στὸν ὦμο της.

— Αὐτὰ θὰ στὰ ἐξηγήση ὁ ἄντρας σου. Θὰ στἄχη κιόλας ἐξηγήσει. Οἱ γυναῖκες τῶν πολιτευομένων ἔχουν καθῆκον νὰ εἶνε ὡραῖες καὶ γοητευτικές. Καὶ πρὸ πάντων νὰ δίνουν σὲ ὅλους τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἐνδιαφέρονται καὶ ἐξαιρετικὰ γιὰ τὸν καθένα χωριστά.

Τῆς ἔκανε ἕνα νόημα, εὔθυμος, εἰρωνικὸς κι' ἔφυγε σφυρίζοντας ξέγνοιαστος ἕνα σκοπό.

Γύρισε ἡ Φανούλα σπίτι της καὶ σκοτώθηκε μὲ τὴν προετοιμασία τῆς ἐπίσημης βραδυᾶς. Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῆ βαθύτερα. Ὁ Σταῦρος δὲν φάνηκε τὸ μεσημέρι. Τηλεφώνησε πὼς θὰ ἐρχόταν ἀργὰ τὸ βράδυ μαζὶ μὲ τὸν Ἄρη, καὶ τῆς ὑπενθύμισε πὼς ὁ Παπαλῆς θὰ ἐρχόταν νωρίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Πρὶν κλείση τὸ ἀκουστικό, τῆς εἶπε ἀκόμα:

—Νὰ κοιμηθῆς καλὰ τὸ μεσημέρι. Μὴ τὸ ξεχάσης κι' αὐτό...

Ἡ Φανούλα, κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη τρομαγμένη, μήπως φαινόταν κουρασμένη. Πραγματικά, τὸ δέρμα της ἦταν χλωμό, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της εἶχαν σχηματιστῆ δυὸ μαῦροι κύκλοι ἀπὸ τὴν κούρασι.

Ἔφαγε μόλις, ἐλαφρά, καὶ πλάγιασε ὑπάκουη στὶς ὑποδείξεις τοῦ ἀνδρός της. Τόσο μάλιστα ἤθελε νὰ τοῦ ἀρέση, ποὺ ἀνάγκασε τὸν ἑαυτό της νὰ κοιμηθῆ, παρ' ὅλο τὸν ἐκνευρισμό της, παρ' ὅλες τὶς ἀνησυχίες της.

Μιὰ ὥρα στενόχωρη

Στὶς ὀχτώ, ὅταν κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, ἕτοιμη, χαμογέλασε στὸν ἑαυτό της! Ἦταν πραγματικὰ σὰν φιλντισένια μὲ τὸ μαῦρο βελοῦδο της, ποὺ ἔκανε τὴν ὀμορφιά της νὰ φαίνεται ἐξωτική, λὲς κι' εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Βορρᾶ, φέρνοντας τὰ χιόνια στὸ λαιμό της, στὰ μπράτσα της, στὸ μέτωπό της καὶ τὰ τριαντάφυλλα στὰ μάγουλά της.

Ἦταν πολὺ τολμηρὸ τὸ φόρεμά της— ἄφηνε γυμνὴ τὴ μισὴ πλάτη καὶ μόλις σκέπαζε τὸ στῆθος της, δίνοντας τὴν ἐντύπωσι πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ γλυστροῦσε κάτω. Μὲ δυσκολία τὸ εἶχε παραδεχθῆ νὰ γίνη ἔτσι, ἀλλὰ ὁ ἄντρας της (ποὔβρισκε εὐχαρίστησι νὰ πηγαίνη μαζί της νὰ διαλέγουν τὰ φουστάνια της) ἐπέμεινε σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο, κι' ἡ μοδίστρα, μαντεύοντας τὴν ἐπιθυμία του, ἐξάντλησε ὅλη της τὴν πειθὼ γιὰ νὰ παρουσιάση στὴ Φανούλα πὼς ὅσο πιὸ «καθὼς πρέπει» εἶναι μιὰ κυρία, τόσο πιὸ τολμηρὴ τουαλέττα μπορεῖ νὰ φορῆ στὶς ἐπίσημες περιστάσεις.

Τὸ μοντέλλο

Μόλις ὁ ζωγράφος Μάριος Ἀνεμίδης μπῆκε στὸ στούντιό του, τὸ μοντέλλο του —μιὰ ὄμορφη ξανθὴ κοπέλλα— ποὺ ἀπὸ μέρες τώρα ποζάριζε γιὰ ἕνα «γυμνὸ» του—τὸν χαιρέτησε καὶ πῆγε ἀμέσως πίσω ἀπὸ τὸ παραβὰν γιὰ νὰ γδυθῆ.

— Μὴν ἑτοιμάζεσαι γιὰ πόζα, πρόλαβε καὶ τὴν εἰδοποίησε ὁ ζωγράφος, γιατὶ σήμερα δὲν πρόκειται νὰ τραβήξω πινελιά. Ἔχω τρομερὸ πονοκέφαλο! Θὰ φτιάξω ἕνα ζεστὸ τσάϊ νὰ πιῶ καὶ ὕστερα θὰ πάω στὸ σπίτι μου...

— Μὰ τότε, τοῦ εἶπε τὸ μοντέλλο μὲ προθυμία, νὰ κάνω ἐγὼ τὸ τσάϊ...

Ὁ ζωγράφος τὴν εὐχαρίστησε καὶ τῆς εἶπε νὰ σερβίρη καὶ τὸ δικό της.

Σὲ λίγο ὅμως, ἐνῶ καὶ οἱ δυὸ καθόντουσαν στὸ ντιβάνι κι' ἔπιναν μαζὶ τὸ τσάϊ, ὁ ζωγράφος ἄκουσε γνωστά του βήματα στὸ χώλ.

— Θεέ μου! φώναξε τρομαγμένος. Ἔρχεται ἡ γυναῖκα μου!... Τρέξε γρήγορα καὶ... γδύσου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Τὰ μαλλιά της ἐβένινα, συναγωνίζονταν σὲ λάμψι καὶ σὲ μαυρίλα τὸ φόρεμά της. Καὶ τὰ μάτια της, δυὸ πετράδια παράξενα, ἀστραφτερὰ φώτιζαν μὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ θαρρεῖς λάμψι ὅλη της τὴ φυσιογνωμία.

Ἀνάμεσα στὰ δυὸ στήθη της ἔλαμπε ἕνα διαμαντένιο κόσμημα, δῶρο τοῦ ἀντρός της ποὺ τὸ φοροῦσε μὲ κάποια στενοχώρια, ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι μ' αὐτὰ τὰ τολμηρὰ φορέματα, τὸ κόσμημα αὐτὸ τραβοῦσε πιὸ πολὺ τὶς ματιές.

Οἱ καλεσμένοι θἄρχονταν στὶς ἐννέα. Ἦταν ὀχτώ... Ἀναστέναξε. Ὅπου καὶ νἆταν, θὰ ἔφτανε ὁ Παπαλῆς!

Δὲν πρόφθασε νὰ τὸν θυμηθῆ καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι.

Μπῆκε ὁ γέρο-πολιτευόμενος μὲ μία ἀνθοδέσμη στὸ χέρι, μὲ τὸ μπαστουνάκι του, μὲ τὸ καπέλλο του, σὰν γελοιογραφία μιᾶς παληᾶς ἐποχῆς.

Τῆς φίλησε τὸ χέρι, (μὲ τὸ δικό του συχαμερὸ τρόπο) τῆς πρόσφερε τὴν ἀνθοδέσμη, καὶ εἶπε τ' ἀπαραίτητα:

—Λουλούδια στὸ λουλούδι!... Τριαντάφυλλα στὸ ρόδο!

—Εὐχαριστῶ! τοῦ ἀποκρίθηκε, γελῶντας, καὶ συγύρισε ἀργά, μόνη της τὰ ἄνθη στὰ βάζα.

Ἤθελε νὰ κερδίση καιρό. Ἤξερε πὼς ἡ ἐπίσκεψι αὐτὴ τοῦ ἐρωτόληπτου γέρου θὰ ἦταν ἀληθινὸ μαρτύριο γι' αὐτήν. Καὶ προτιμοῦσε νὰ καθυστερήση ἔτσι... Ὁ Ἀριστείδης ἔκανε λίγη ὑπομονή. Ὅταν ὅμως τὴν εἶδε νὰ χασομεράη, βάζοντας ἕνα-ἕνα τ' ἄνθη στὰ βάζα νεύριασε.

—Φανούλα!... εἶπε. Δὲν ἦρθα γιὰ νὰ προτιμᾶς τὰ λουλούδια ἀπὸ μένα!

Γέλασε νευρικὰ ἡ γυναῖκα.

—Μὰ ἐσεῖς μοῦ τὰ φέρατε...

—Πάλι στὸν πληθυντικό;

—Μὲ συγχωρεῖς Ἄριστε!

—Ἔτσι, μπράβο. Κάθησε τώρα κοντά μου! Ἔχομε τόσα νὰ ποῦμε...

Πῆγε νὰ καθήση ἀντίκρυ του σὲ μιὰ πολυθρόνα. Αὐτὸς ὅμως τῆς ἔδειξε τὴ θέσι δίπλα του στὸ στενὸ καναπεδάκι γιὰ δυό...

—Κάθησε ἐδῶ. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ φοβᾶσαι;...

Γελῶντας πάλι μὲ ἀμηχανία στριμώχτηκε δίπλα του.

Αὐτὸς ἔσκυψε στὰ μαλλιά της καὶ τὰ μύρισε.

—Μμ!... ἀναστέναξε. Τί θεῖο ἄρωμα εἶναι αὐτό; Τί βάζεις στὰ μαλλιά σου;

—Ἀπολύτως τίποτα!

—Μὲ συγχωρεῖς! Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω! Τέτοιο ἄρωμα μονάχα τὰ δικά σου τὰ μαλλιὰ μποροῦν νἄχουν ἀπὸ τὸ φυσικό τους...

—Τί θέλεις νὰ συζητήσουμε; τὸν ρώτησε, προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὴν ἀνησυχία της.

—Ἄ, ναί! Λοιπόν, ἀπόψε κρίνεται ἡ τύχη τοῦ Σταύρου. Τὸ ξέρεις, φυσικά.

—Ναί. Ἐλπίζεις νὰ πετύχη; Δηλαδὴ νὰ τ' ἀποφασίση ὁ κύριος Τιμονῆς;...

—Εἶναι τελειωμένα τὰ πράγματα...

—Σοβαρά; φώναξε ἡ γυναῖκα, μὲ κάποια ἄθελη χαρά της

—Ἐνενηνταεννιὰ τοῖς ἑκατό!

—Γιατί ὄχι ἑκατὸ τοῖς ἑκατό;

Χαμογέλασε ὁ Ἀριστείδης.

— Ἔ, τὸ ἕνα τοῖς ἑκατό, τ' ἀφίνουμε πάντα στὴν ἔμπνευσι τῆς στιγμῆς. Γι' αὐτό, γιὰ τὸ ἕνα τοῖς ἑκατὸ πρέπει νὰ κουραστῆς κι' ἐσὺ λιγάκι, Φανούλα.

—Δὲν καταλαβαίνω...

—Πῶς δὲν καταλαβαίνεις; Δὲν θἄρθῆ ἀπόψε στὸ σπίτι σου ὁ Ἄρης;

—Ναί.

—Τὸ ἕνα τοῖς ἑκατὸ θὰ εἶναι δικό σου χατήρι. Φαντάζομαι πὼς καταλαβαίνεις...

Ἄθελά της κοκκίνισε ἡ γυναῖκα.

—Μοῦ φαίνεται πὼς ὑπερτιμᾶς τὶς δυνάμεις μου, Ἄριστε...

Χωρὶς ν' ἀπαντήση αὐτός, ἔσκυψε πάλι ἀπάνω της σὰν νἄθελε νὰ μυρίση τὰ μαλλιά της. Ἔσκυψε ὅμως πιὸ βαθειά, ἀκούμπησε τὴ μύτη του στὸ γυμνὸ λαιμό της σχεδὸν μέσα στὸ στῆθος της.

—Θὰ μοῦ πῆς πὼς δὲν βάζεις οὔτε ἐδῶ ἄρωμα; ρώτησε μὲ πονηρὴ ἀθωότητα.

Τραβήχτηκε ἀνεπαίσθητα ἡ γυναῖκα.

—Δὲν μεταχειρίζομαι ἀρώματα! εἶπε ψυχρά.

Μὲ σβελτέτσα, ποὺ δὲν θὰ τὴν φανταζόταν κανεὶς στὴν ἡλικία του, σήκωσε τὸ χέρι του, τ' ἀκούμπησε στὸ λεῖο σὰν χαρτὶ στῆθος της.

—Πέταλο κρίνου! εἶπε σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του.

—Κύριε Παπαλῆ, σᾶς παρακαλῶ ἔκανε ἡ Φανούλα, καὶ τραβήχτηκε.

—Πάλι μὲ τὰ «κύριε» ἄρχισες;

Τοῦ χαμογέλασε, φοβισμένη. Θυμήθηκε πὼς ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀντρός της ἦταν νὰ τοὺς κρατῆ στὴ θέσι τους, χωρὶς νὰ δείχνη αὐστηρότητα. Τὸν φοβέρισε μὲ τὸ δάχτυλο.

—Ὅταν δὲν κάθεσαι φρόνιμα, θὰ σὲ φωνάζω κύριε!

—Τί σκληρὴ τιμωρία! ἀναστέναξε αὐτὸς καὶ στριμώχτηκε πολὺ κοντά της.

»Εἶσαι κακιά, τὸ ξέρεις; τῆς εἶπε μὲ ὕφος ξεμωραμένο. Γιὰ ποιὸν φυλᾶς αὐτοὺς τοὺς θησαυρούς;

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ χέρι του, χώθηκε βαθειὰ στὸ ἀνοιχτὸ φόρεμά της καὶ πρὶν προφθάση νὰ τραβηχτῆ ἡ γυναίκα, τὰ χείλη του, ὑγρά, ἀκούμπησαν στὸν εὐγενικό, ὁλόλευκο καρπό.

Μὲ κόπο συγκρατήθηκε ἡ Φανούλα νὰ μὴ ξεφωνίση. Πετάχτηκε ὄρθια.

—Κύριε Παπαλῆ, ἀλήθεια! ἔκανε, κατακόκκινη.

Ξεκαρδίστηκε αὐτὸς στὰ γέλια.

—Τί ὄμορφη ποὺ εἶσαι, ὅταν θυμώνης! Ἔλα, ἔλα, κάθησε... Εἶσαι ἀλήθεια ὅμως σκληρή... Τί εὐτυχία στὴ ζωὴ ἔχομε ἐμεῖς οἱ ἀπόκληροι τῆς νιότης; Καὶ τί χάνει τὸ ἀνθοπλασμένο τὸ κορμάκι σου, ἂν δώση λίγη δροσιὰ σὲ δυὸ χείλη διψασμένα;

Πάλεψε μέσα της ἡ Φανούλα γιὰ νὰ μὴ σηκωθῆ νὰ φύγη καὶ νὰ τὸν ἀφήση μόνο στὸ δωμάτιο. Ἔφερε μπροστά της τὴ φυσιογνωμία τοῦ ἀντρός της. Ποιὰ νὰ ἦταν τάχα ἡ ἐπιθυμία του σὲ μιὰ τέτοια στιγμή; Ἂν τοῦ διηγόταν τὸ ἄπρεπο φέρσιμο τοῦ γέρου ξεμωραμένου καὶ τοὔλεγε πὼς τὸν ἄφησε μόνο, θὰ τῆς ἔλεγε μπράβο ἢ θὰ θύμωνε;

Τὰ λόγια του βουΐζαν στ' αὐτιά της: «Σὲ διαβεβαιῶ πὼς εἶναι τελείως ἀκίνδυνος».

Ἀναστέναξε. Ὁ Σταῦρος, σίγουρα θὰ τῆς ἔλεγε πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν κοροϊδέψη, πὼς στὸ κάτω-κάτω στὸ χέρι της ἦταν νὰ τὸν κοροϊδέψη, πὼς στὸ κάτω-κάτω στὸ χέρι της ἦταν νὰ τὸν κρατήση σὲ ἀπόστασι μὲ τρόπο, νὰ τὸν παίξη ὅπως ἡ γάτα τὸν ποντικό...

Ὁ Ἀριστείδης τῆς ἅπλωσε τὰ χέρια του.

— Ἔλα γλυκειά μου ἀγριόγατα! Περνάει ἡ ὥρα... Καὶ μὴ ξεχνᾶς πὼς ἀπόψε, κι' ἕνα δικό μου λογάκι μπορεῖ νὰ κάνη τὴ ζυγαριὰ νὰ γείρη πρὸς τὸ ἕνα μέρος ἢ πρὸς τὸ ἄλλο....

Αἰσθάνθηκε μέσα της τέτοια φρίκη μὲ τὰ λόγια του, ποὺ τὰ μάτια της βούρκωσαν. Κι' ὅμως κατώρθωσε νὰ πάρη ἕνα παιχνιδιάρικο ὕφος καὶ νὰ τοῦ πῆ γελαστή:

—Ὥστε, εἶσαι, σὰν νὰ λέμε ἕνας ἐκβιαστής;...

Ἀναστέναξε αὐτὸς κωμικά.

—Καὶ ποιὸς δὲν θὰ ἦταν μπροστὰ σ' ἕνα τέτοιο οὐρὶ τοῦ Παραδείσου;

Τὸν φοβέρισε μὲ τὸ δάχτυλο.

—Μὴ ξαναρχίζης, γιατὶ θὰ θυμώσω...

Τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι πάλι κοντά του.

—Ἔλα, κάθησε. Θὰ εἶμαι φρόνιμος ὅσο μπορῶ. Μονάχα νὰ νοιώθω τὸ κορμί σου κοντὰ στὸ δικό μου, τὴν ἀνάσα σου κοντά μου...

Κάθησε τρέμοντας σύγκορμη ἀπὸ ἀηδία. Κύτταξε τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου. Ἀκόμη ὀχτώμισυ! Μισὴ ὥρα μαρτύριο. Κι' ἂν ἀργοῦσαν περισσότερο οἱ ἄλλοι;...

Ὁ Ἀριστείδης πέρασε τὴ μισὴ ὥρα αὐτὴ κάνοντάς της σαχλὲς φιλοφρονήσεις, καὶ δοκιμάζοντας πότε-πότε νὰ πάρη πιὸ πολὺ θάρρος.

Μὲ ἡρωϊκὴ προσπάθεια κατάφερε αὐτὴ νὰ τὸν συγκρατῆ κάπως χωρὶς νὰ τὸν θυμώνη. Ὅταν ἐπὶ τέλους χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ ἦρθε ὁ πρῶτος ξένος, ἡ Φανούλα πετάχτηκε σὰν νὰ εἶχε γλυτώσει ἀπὸ κάποιο μεγάλο κίνδυνο...

Γεῦμα μὲ σοβαρὸ σκοπὸ

Ἦταν ὁ Τάκης Ζηλούδης, Ροδοκόκκινος, λαχανιασμένος, — ὅπως πάντα εἶχε χίλιες δουλειὲς νὰ προφτάση — ἦρθε, τῆς φίλησε τὸ χέρι καὶ ρώτησε ἀνήσυχα:

—Πρῶτος ἔρχομαι;

—Δεύτερος! τοῦ ἀποκρίθηκε γελαστή. Τότε ἀνακάλυψε τὸν Παπαλῆ, χωμένο στὴν πολυθρόνα του, μὲ ὕφος πονηρό γελαστό, ἱκανοποιημένο.

Κατσούφιασε.

—Ὤ, ὁ ἀγαπητὸς Ἀριστείδης! εἶπε, κι' ἔδωσε τὸ χέρι του στὸ γέρο πολιτευόμενο. Πῶς τόσο νωρίς;

—Ἔ, ἀποκρίθηκε αὐτὸς μὲ τὸ θυμόσοφο ὕφος του, ἡ ἡλικία μοῦ δίνει μερικὰ προνόμια...

—Νὰ ἰδοῦμε ἂν τὰ παραδεχόμαστε ὅμως κι' ἐμεῖς αὐτὰ τὰ προνόμια! εἶπε ὁ Τάκης, μισοαστεῖα, μισοσοβαρά.

—Ἄ, εἶμαι καλὸ καὶ φρόνιμο παιδί! εἶπε ὁ Ἀριστείδης κωμικά. Ψέμματα, Φανούλα; Τὴν παίρνω γιὰ μάρτυρα.

Σήκωσε αὐτὴ τοὺς ὤμους της.

—Ποῦ εἶναι ὁ Σταῦρος, κύριε Ζηλούδη; ρώτησε.

—Μὰ δὲν ξέρω. Θὰ ἔρθη, φαντάζομαι, μὲ τὸν κύριο Πρόεδρο...

—Δὲν πιστεύω ν' ἀργήσουν;

—Ὤ, ὄχι. Ἐκτὸς βέβαια ἂν τὸν καθυστερήση ὁ κύριος Πρόεδρος...

Περίμεναν ἄλλη μισὴ ὥρα. Ἦρθαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καλεσμένους. Ἡ Φανούλα καθόταν ἀνήσυχη ἀνάμεσά τους. Εὐτυχῶς, τὰ γκαρσόνια πηγαινοέρχονταν κι' αὐτὸ τῆς ἔδινε κάποιο αἴσθημα ἀσφαλείας. Ἀλλοιῶς αἰσθανόταν στενοχώρια ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἄντρες ποὺ δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ λένε διφορούμενα ἀστεῖα πολὺ τολμηρὰ καὶ γενικὰ νὰ φέρνωνται σὰν νὰ προσπαθοῦσαν μ' ὅλη τους τὴν καρδιὰ νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν ἦταν ἄνθρωποι «σοβαροί», ἀλλ' ἴσα-ἴσα, τὸ ἀντίθετο, ἄνθρωποι ποὺ ζοῦσαν μόνο γιὰ τὸ φλέρτ. Ὁ Ζηλούδης πρὸ πάντων πρωταγωνιστοῦσε. Γελοῦσε δυνατά, σαχλά, ἔλεγε ἀστεῖα πολὺ χοντρά, καὶ κατάφερνε πάντα, τυχαῖα τάχα νὰ τὴν ἀγγίζη. Μπροστὰ στὸν κόσμο ὁ Παπαλῆς φερόταν ἱπποτικά, χωρὶς νὰ παραιτῆται ὡστόσο κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν προσπάθεια νὰ τὴν κάνη νὰ κοκκινίζη.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε ὁ ἄντρας της μὲ τὸν «κύριο Πρόεδρο». Ὅλοι σηκώθηκαν κι' ἡ Φανούλα ἔτρεξε μὲ πραγματικὴ ἀνακούφισι νὰ τοὺς ὑποδεχτῆ. Ὁ Ἄρης Τιμονῆς εἶχε τὸ ἑλκυστικό, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ψυχρὸ ὕφος του. Τὴ χαιρέτησε πολὺ εὐγενικά, καὶ κάπως ὑπεροπτικὰ καὶ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς δορυφόρους του. Ὁ Σταῦρος πῆρε τὴ γυναῖκα του κατὰ μέρος μιὰ στιγμή.

—Ὅλα ἐν τάξει;... ρώτησε.

—Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε. Νὰ ξέρης ὅμως, Σταῦρο ὅτι ἡ ἐπίσκεψι τοῦ Παπαλῆ ἦταν ἀληθινὸ μαρτύριο.

—Καλά, καλά! τὴ διέκοψε ἀφηρημένος. Ἄλλη ὥρα μοῦ τὰ λὲς αὐτά...

—Ὄχι, πρέπει νὰ ξέρης...

—Δὲν εἶναι ὥρα τώρα! ἔκανε νευρικός. Φανούλα, σὲ παρακαλῶ, κατάλαβε πὼς παίζεται ἡ τύχη μου αὐτὴ τὴ στιγμή...

—Καὶ τί μπορῶ ἐγὼ νὰ κάνω; τοῦ εἶπε κάπως ἀπότομα ἐκείνη.

—Δὲν πρέπει νὰ φύγη ὁ Τιμονῆς ἀπὸ τὸ σπίτι μας χωρὶς νὰ μοῦ δώση τὴν ὁριστικὴ ὑπόσχεσι πὼς αὔριο τὸ πρωῒ θ' ἀναγγείλη τ' ὄνομά μου στὸ συνδυασμό του!

—Μά...

—Ἔλα, ντροπὴ νὰ τὸν ἀφήνουμε τόση ὥρα. Τώρα κατάλαβες ἀρκετά. Βάλε ὅλη σου τὴ γοητεία. Θέλω νὰ τὸν ξετρελλάνης!

Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προχώρησαν. Ἡ Φανούλα τοὺς κάλεσε νὰ περάσουν στὴν τραπεζαρία. Στὸ τραπέζι ἔβαλε στὰ δεξιά της τὸν Ἄρη Τιμονῆ, καὶ στ' ἀριστερά της τὸν Ἀριστείδη Παπαλῆ.

Τὰ πρῶτα λεπτὰ τῆς ὥρας ἦταν σαστισμένη, κουρασμένη, ἐκνευρισμένη. Τὸ ὕφος τοῦ Τιμονῆ τὴ φόβιζε λιγάκι. Δὲν ἦταν σὰν τοὺς ἄλλους αὐτός. Δὲν φαινόταν ἀποφασισμένος νὰ μὴ μιλήση γιὰ τίποτ' ἄλλο, παρὰ γιὰ ἐρωτικὰ ἐπεισόδια.

Ὁ Ζηλούδης ὅμως ἔβαλε τὴ συζήτησι σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι. Κι' ἀμέσως λὲς καὶ περίμεναν τὸ σύνθημα, ὅλοι ἄρχισαν νὰ μιλοῦνε σ' αὐτὸ τὸν τόνο.

Ἡ Φανούλα εἶχε στὰ χείλη τὸ πιὸ γοητευτικό της χαμόγελο.

—Ὁ κύριος Πρόεδρος δὲν ἔχει καμμιὰ ἐνδιαφέρουσα ἐρωτικὴ περιπέτεια νὰ μᾶς διηγηθῆ; ρώτησε.

Ἦταν κάπως τολμηρὴ ἡ ἐρώτησί της. Ἂν τῆς ἔλεγαν πὼς θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ τὴν κάνη σ' ἕνα ἄντρα τόσο σοβαρό, θὰ γελοῦσε. Ὁ Τιμονῆς ὅμως δὲν φάνηκε νὰ στενοχωριέται. Σήκωσε τὰ μάτια του, τῆς ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ—ἀλήθεια ἡ ρωμαῖκὴ κατατομή, δὲν ἀπέκλειε κάποια σπίθα εὐθυμίας πότε-πότε στὰ μάτια του — κι' ἀποκρίθηκε:

— Κυρία μου δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε κλίσι στὴν ἀρχαιολογία!...

Ὅλοι γέλασαν μὲ τὴν εὐφυολογία του. Ἡ Φανούλα πῆρε θάρρος.

—Εἶμαι βεβαία ὅτι τὰ δικά σας ἐπεισόδια, θὰ εἶναι τὰ πιὸ πρόσφατα ἀπ' ὅλων τῶν ἄλλων!...

Ἔκανε τὸ δύσκολο κάμποση ὥρα ὁ Ἄρης. Στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ πῆ κι' αὐτὸς κάτι. Ἦταν ἕνα πικάντικο ἐπεισόδιο μὲ κάποια ξένη χορεύτρια. Τὸ διηγήθηκε μὲ πνεῦμα, μὰ καὶ μὲ διακριτικότητα ἂν καὶ κατὰ βάθος ἦταν μιὰ πολὺ ἁλμυρὴ ἱστορία.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχή. Ἡ Φανούλα τὸν κύτταζε στὰ μάτια. Φερόταν σὰν νὰ ἦταν πραγματικὰ ἐρωτευμένη μαζί του. Κάθε τόσο γύριζε κι' ἔρριχνε στὸν ἄντρα της ματιὲς

Ο ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΤΑΦΟΣ

Στὸ Μάϋφιλντ τοῦ Κεντάκυ ὑπάρχει ὁ πιὸ παράξενος τάφος τοῦ κόσμου. Ὁ συνταγματάρχης Γούλριτζ παρήγγελνε ὅσο ζοῦσε τὰ ἀγάλματα τῶν φίλων του, ποὺ πέθαιναν καὶ τὰ τοποθετοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ μνῆμα ποὺ προώριζε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Πρὸ καιροῦ πέθανε καὶ ὁ ἴδιος, σύμφωνα δὲ μὲ τὴν ἐπιθυμία του προσετέθη κι' ἕνα τελευταῖο ἄγαλμα, τὸ δικό του, ποὺ τὸν παρουσιάζει καβάλλα στὸ ἄλογο του.

φοβισμένες, ἐρωτηματικές. Αὐτὸς ὅμως φαινόταν ἐνθουσιασμένος, καὶ τὴν ἐνεθάρρυνε μὲ μιὰ ἀνεπαίσθητη κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ του.

Ἔτσι μὲ τὴν ἐπιδοκιμασία τοῦ ἀντρός της ἡ Φανούλα φέρθηκε ὅπως δὲν εἶχε φερθῆ ποτὲ στὴ ζωή της. Φέρθηκε δηλαδὴ μ' ἕνα μεσήλικα πολιτευόμενο, ποὺ τὸν φοβόνταν ὅλοι καὶ τοῦ μιλοῦσαν μὲ σεβασμό, σὰν νὰ ἦταν κανεὶς παληός της φίλος συνομήλικός της καὶ συγχρόνως θαυμαστής της.

Ὅταν σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, κάθησε πάλι κοντά του. Δὲν παρέλειπε καμμία μικρὴ περιποίησι. Αὐτὴ τοὔδινε τσιγάρο κι' αὐτὴ πάλι φρόντιζε νὰ μὴ σταματάη δευτερόλεπτο ἡ συζήτησι. Τὸ πνεῦμα της κάτω ἀπὸ τὴ δική του πνευματώδη διάθεσι ἄνθιζε, κι' εὕρισκε ἀπαντήσεις καὶ σκέψεις ποὺ κι' ἡ ἴδια παραξενευόταν γι' αὐτές.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Σταῦρος τῆς εἶπε νὰ τραγουδήση. Ἡ Φανούλα τρόμαξε.

— Ὄχι δά! Σὲ τέτοιο ἐπίσημο γεῦμα!

Ὁ Ἄρης πετάχτηκε. Τὸ μάτι του ἄστραψε.

—Ἀλήθεια, τραγουδάει ἡ κυρία; ρώτησε.

—Πολὺ καλά! εἶπε μὲ μετριοφροσύνη ὁ Σταῦρος. Ἔχει σπουδάσει πιάνο καὶ φωνητικὴ στὸ Ὠδεῖο!...

—Τότε, θὰ μᾶς πῆ κάτι...

Ὁ Σταῦρος τῆς ἔκανε νόημα νὰ δεχθῆ. Κι' αὐτή, κοκκινίζοντας σὰν μαθητριούλα εἶπε πρόσχαρα:

—Γιὰ χατήρι τοῦ κυρίου Προέδρου!

Κάθησε ἡ ἴδια στὸ πιάνο καὶ ἀκκομπανιάρισε τὸν ἑαυτό της. Ἡ φωνή της ἦταν θερμή, παθητική, καὶ τραγούδησε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν «Κάρμεν». Ὁ Τιμονῆς τὴν ἔτρωγε κυριολεκτικὰ μὲ τὰ μάτια του. Ὅλοι φαίνονταν ἠλεκτρισμένοι κι' ὁ γέρο-Παπαλῆς σήκωνε τὸ ποτήρι του κι' ἔνωνε πότε-πότε κι' αὐτὸς τὴ σπασμένη φωνή του στὴ δική της. Ὅταν τέλειωσε, ἡ Φανούλα σηκώθηκε ὁ Ἄρης, τῆς πῆρε τὰ δυό της χέρια καὶ τῆς τὰ φίλησε. Μέσα στὴ γενικὴ σιγή, ἡ φωνή του ἀκούστηκε σοβαρή:

—Εἴσαστε μιὰ μικρὴ γόησσα. Σᾶς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

Σὰν ἠχὼ ἀκούστηκαν τὰ ἐπαινετικὰ λόγια τῶν ἄλλων:

—Ὑπέροχη! Ἀληθινὴ καλλιτέχνις!

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ καταλάβαινε ἡ Φανούλα ὅτι εἶχε ἐξαιρετικὸ ταλέντο. Ἦταν καλὴ μαθήτρια στὸ Ὠδεῖο, κι' εἶχε ἀρκετὴ ἐπίδοσι. Κανεὶς ὅμως δὲν τῆς εἶχε πῆ πὼς ἄξιζε ἐξαιρετικά. Τάχα νὰ καταλάβαινε πάρα πάνω ὁ Τιμονῆς; Ἢ ἡ προσπάθεια νὰ τοῦ ἀρέση τὴν εἶχε κάνει νὰ ξεπεράση τὸν ἑαυτό της;

Δὲν πρόφτασε νὰ τὸ σκεφθῆ. Τῆς ζήτησαν νὰ τραγουδήση κι' ἄλλο. Καὶ κάθησε ξανὰ στὸ πιάνο. Ἔπαιζε τώρα ἕνα ἐλαφρὸ τραγουδάκι καὶ τοὺς κάλεσε ὅλους νὰ τὴ συνοδεύσουν. Ὁ γέρο-Παπαλῆς ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ γυμνό της ὦμο κρατῶντας τάχα τὸ χρόνο, κι' ὁ Ἄρης ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς χάϊδευε πότε πότε δειλὰ-δειλὰ τὸ μπράτσο.

Πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὁ Σταῦρος κύτταζε μὲ μάτια ἀστραφτερά, σίγουρα.

Ὅταν τέλειωσε κι' αὐτὸ τὸ τραγούδι, ὁ Ζηλούδης, ποὺ μιλοῦσε λίγη ὥρα σιγανὰ μαζί του, φώναξε:

—Ἔ, τί λέτε κύριε πρόεδρε; Κάνουμε ἕνα μικρὸ διάλειμμα γιὰ νὰ τελειώσουμε ἐκεῖνες τὶς συζητήσεις;...

Ἔκανε ὁ Τιμονῆς μία κίνησι ἀνυπομονησίας.

—Ἄφησέ με τώρα! Ἄλλη ὥρα...

—Μά, κύριε πρόεδρε, ἐπέμεινε ὁ Τάκης Ζηλούδης, οἱ δημοσιογράφοι περιμένουν. Πρέπει ν' ἀναγγείλουμε τὸ συνδυασμό μας ἀπόψε, ὁπωσδήποτε.

Ὁ Τιμονῆς ἀναστέναξε κωμικά.

—Ἄχ! Δὲν ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα οὔτε ν' ἀπολαύση μιὰ βραδυά!...

Γύρισε ἔπειτα στὴ Φανούλα.

—Κυρία μου, τῆς εἶπε, σᾶς ζητοῦμε συγνώμη! Ἕνα τέταρτο, θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ κάτι ἄλλο... Μᾶς χρωστᾶτε ὅμως ἀκόμα πολλὰ τραγούδια, μὴν τὸ ξεχνᾶτε!...

—Ὅσα θέλετε! τοῦ εἶπε ἡ Φανούλα μ' ἐνθουσιασμό.

Καὶ τὸν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα ποὔλεγε τόσα πολλά, ὥστε ὁ Ζηλούδης σκούντησε μὲ τὸν ἀγκῶνα του τὸν Ἀριστείδη.

Ἔπειτα κλείστηκαν στὸ γραφεῖο τοῦ Σταύρου.

Ὑποψήφιος

Ἡ σύσκεψι βάσταξε λίγη ὥρα. Ἡ Φανούλα θάθελε στὸ μεταξὺ νὰ ξεκουραστῆ νὰ κλειστῆ στὸ δωμάτιό της, νὰ κλείση τὰ μάτια της καὶ νὰ μὴ συλλογίζεται τίποτα. Ἦταν ὅμως ὑποχρεωμένη νὰ κρατάη συντροφιὰ σὲ μερικὲς κυρίες καὶ στοὺς ἄλλους ποὺ δὲν ἀνῆκαν στὸ κόμμα. Ἔτσι δὲν τῆς ἔμεινε καιρὸς νὰ συγκεντρωθῆ λιγάκι, ν' ἀνασάνη.

Πρῶτος ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου ὁ Ἀριστείδης Παπαλῆς. Ξεκλέφτηκε μέσα ἀπὸ τὴ συνεδρίασι κι' ἔτρεξε κοντά της μ' ἕνα ὕφος μυστηριῶδες καὶ χαρούμενο.

—Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ; τῆς ψιθύρισε.

— Ἀκούω! ἀποκρίθηκε ἐκείνη, κι' ἡ καρδιά της σκίρτησε μέσα της μ' ἕνα χαρούμενο προαίσθημα.

— Ἄ, ὄχι ἐδῶ! εἶπε ὁ Παπαλῆς. Ὄχι ἐδῶ... Εἶναι μυστικό...

Τὴν τράβηξε στὴν πρόχειρη τραπεζαρία, ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

—Τί θὰ μοῦ δώσης γιὰ τὰ συχαρίκια;

—Τί θέλεις; ρώτησε αὐτὴ μὲ κάποια φόβο.

—Ἕνα ὡραῖο, γλυκὸ φιλάκι μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά σου!

—Τὸν πῆραν στὸ συνδυασμό;

—Δῶσε πρῶτα τὸ φιλί, κι' ἔπειτα θὰ σοῦ πῶ...

Ἐνῶ μέσα της ἀνατρίχιαζε, τοὔδωσε μὲ τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν ἕνα φιλί.

— Ἄ, ὄχι ἔτσι! Ὄχι ἔτσι! διαμαρτυρήθηκε αὐτός.

Τρέμοντας ἀπὸ θυμὸ τοὔδωσε ἕνα δυνατὸ φιλί.

—Αὐτὸ μάλιστα! Ἀξίζει τώρα νὰ σοῦ πῶ τὰ νέα. Λοιπόν, δέξου ἀπὸ μένα τὰ πρῶτα συγχαρητήρια, κυρία μέλλοντος βουλευτοῦ τοῦ κόμματός μας!

Ἡ Φανούλα κοκκίνισε ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

—Ἀλήθεια, εἶναι ὁριστικό, τὸν προσέλαβε ὁ Τιμονῆς;...

—Τέλειωσε αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι. Τώρα θὰ δώση ὁ Ζηλούδης τὰ ὀνόματα στοὺς δημοσιογράφους κι' αὔριο τὸ πρωῒ θὰ ἰδῆς τ' ὄνομα τοῦ ἀντρούλη σου στὴν ἐφημερίδα.

Ἡ Φανούλα ἀνάσανε λαχανιασμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

—Δὲν ἦταν κι' εὔκολο! εἶπε ὁ Παπαλῆς. Παρὰ τρίχα νὰ χαλάσουν ὅλα. Γιατὶ κάποιος, ὄνομα καὶ μὴ χωριό, θέλησε νὰ τὸν τορπιλλίση. Εἶχε βλέπεις ἀτομικὲς φιλοδοξίες καὶ βρῆκε νὰ πῆ γιὰ τὸ Σταῦρο χίλια δυό.

—Τὸν κατηγόρησαν, ἀλήθεια;

—Ναί... Δηλαδή, δὲν εἶπε καὶ ψέμματα. Ἀνάφερε ὅτι δὲν ἔχει δύναμι κομματική, ὅτι θἄπρεπε νὰ προτιμήσουν ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν κάποιο πολιτικὸ κῦρος, ὅτι θὰ ἦταν καλύτερα γιὰ τὸ Σταῦρο πρῶτα νὰ πολιτευθῆ στὴν ἐπαρχία του κλπ. Μάντεψε ὅμως πῶς ἔφτιαξαν τὰ πράματα!

—Θὰ ἐπέμενε ὁ Τιμονῆς!

Κούνησε ὁ Ἀριστείδης τὸ κεφάλι.

—Δὲν εἶσαι καλὴ μάντισσα. Ποιὸς Τιμονῆς, παιδί μου; Δὲν ρωτᾶς καὶ τοὺς ἄλλους; Ἂς μὴν ἤμουν ἐγὼ καὶ βλέπαμε τί θὰ γινόταν!

—Ἐσὺ τὰ κατάφερες;

—Ἐγώ, κι' εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς γι' αὐτό.

—Δὲν ἔχω λόγια λοιπὸν νὰ σ' εὐχαριστήσω...

Γέλασε αὐτὸς πονηρά.

—Τί χρειάζονται τὰ λόγια; Ἕνα τέτοιο στοματάκι δὲν εἶναι πλασμένο γιὰ λόγια!

Ἔσκυψε, ζήτησε τὰ χείλη της. Κατάλαβε αὐτὴ πὼς ἔπρεπε νὰ δεχθῆ τὸ φιλί του. Τῆς κράτησε τὰ χείλη μέσα στὰ δικά του, τόση ὥρα ποὺ λίγο ἀκόμα καὶ θἄπεφτε λιπόθυμη ἡ Φανούλα ἀπὸ ἀηδία.

—Εἶσαι καλὴ κοπέλλα! τῆς εἶπε. Χαλάλι σου! Χάλασα τὴν καρδιὰ τόσων ἄλλων. Ἀλλὰ γιὰ χατήρι σου πέφτω καὶ στὴ φωτιά...

Ἄνοιξε ἡ Φανούλα τὴν πόρτα.

—Μοῦ φεύγεις; τὴ ρώτησε.

—Πρέπει! τοῦ ἀποκρίθηκε τσαχπίνικα. Θὰ βγοῦνε κι' οἱ ἄλλοι...

Πραγματικά, ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἔβγαιναν ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι τοῦ κόμματος. Ἀνάμεσά τους κι' ὁ Σταῦρος κόκκινος ἀπὸ συγκίνησι.

Ἡ Φανούλα ἔτρεξε κοντά του.

—Σταῦρο! Συγχαρητήρια!

Αὐτὸς κόλλησε τὸ στόμα του στὸ αὐτί της. Φαντάστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Φανούλα πὼς ἤθελε νὰ τῆς δώση ἕνα κλεφτὸ φιλί. Ὁ Σταῦρος ὅμως τῆς ψιθύρισε:

—Εὐχαρίστησε ὅσο μπορεῖς πιὸ θερμὰ τὸν Τιμονῆ Καὶ νὰ περιποιηθῆς πολὺ τὸν Τιμονῆ. Καὶ νὰ περιποιηθῆς τὸν Ἀριστείδη. Χωρὶς αὐτὸν δὲν γινόταν τίποτα!

Ὁ Τιμονῆς προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος της μ' ἕνα σοβαρὸ χαμόγελο στὰ μαῦρα βαθουλά του μάτια.

—Λοιπόν; ρώτησε. Εἴσαστε ἱκανοποιημένη, φαντάζομαι.

Τοὔδωσε τὸ χέρι, θερμά.

—Εἶμαι ἐνθουσιασμένη, κύριε Πρόεδρε.

Τῆς κράτησε τὸ χέρι στὸ δικό του.

—Μὴν ξεχάσετε πὼς καὶ γιὰ δικό σας χατήρι τὸν παίρνω! εἶπε ἀστεῖα τάχα.

—Ἔτσι; φώναξε ἡ Φανούλα. Τότε αἰσθάνομαι διπλῆ ὑποχρέωσι!

—Καὶ βασίζομαι καὶ στὴ δική σας συνεργασία...

—Εὐχαρίστως! τοῦ ἀποκρίθηκε ἀστεῖα. Τί εἴδους συνεργασία ὅμως θέλετε;

—Προεκλογική! εἶπε ὁ Τιμονῆς σοβαρά.

— Ἐγώ, προεκλογική; διαμαρτυρήθηκε ἡ Φανούλα.

Ὁ Σταῦρος ὅμως πρόλαβε.

—Ἔννοια σας, κύριε Πρόεδρε. Ἡ γυναῖκα μου δὲν ἔχει ἀκόμα ἰδέα ἀπὸ αὐτά, ἀλλὰ σᾶς ὑπόσχομαι ἐγὼ πὼς σὲ λίγες ἡμέρες θὰ ρίχνη κάτω τὶς πιὸ παληὲς κομματαρχίνες!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ὁ ταχυδακτυλουργός: Κάνε γοῦστο νὰ δῆς τί ἔχει νὰ γίνη τώρα!..
(Τοῦ Ν. Νομικοῦ)

Τί ἀνάστημα θά ἔχουν ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ;

Πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ ὑπολογίσετε

Τί ἀνάστημα θὰ ἔχουν τὰ παιδιά σας ὅταν μεγαλώσουν;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπαντᾶ μὲ μιὰ πρόσφατη μελέτη της ἡ διάσημη Ἀμερικανίδα παιδίατρος Μάνσυ Μπαίλεϋ. Οἱ πίνακες ποὺ κατήρτισε, ἀφοῦ παρηκολούθησε χιλιάδες περιπτώσεων, δείχνουν ποιὸ ποσοστὸν τοῦ ὁριστικοῦ ἀναστήματος ἀντιπροσωπεύει τὸ ὕψος ποὺ ἔχει τὸ παιδί σας σὲ μιὰ δεδομένη στιγμή.

Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι πρόκειται γιὰ ἀγόρι κι' ὅτι στὴν ἡλικία τῶν 2 χρόνων ἔχει ἀνάστημα 0 μ. 82. Σύμφωνα μὲ τὸν πίνακα τῆς παιδιάτρου Μπαίλεϋ, αὐτὰ τὰ 82 ἑκατοστὰ ἀντιπροσωπεύουν τὰ 48,6% τοῦ ὁριστικοῦ ἀναστήματος τοῦ παιδιοῦ. Ξέροντας αὐτό, εἶνε εὔκολο νὰ βροῦμε ὅτι, ὅταν συμπληρώση τὴν ἀνάπτυξί του, θὰ ἔχη ἀνάστημα 1 μ. 69 περίπου.

Ἀπὸ τοὺς πίνακες τῆς παιδιάτρου Μπαίλεϋ φαίνεται ὅτι τὰ κορίτσια μεγαλώνουν πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὰ ἀγόρια κι' ὅτι μεταξὺ τοῦ 2½ καὶ τῶν 2 χρόνων ξεπερνοῦν τὸ ἥμισυ τοῦ ὁριστικοῦ ἀναστήματός τους, πρᾶγμα ποὺ γιὰ τ' ἀγόρια συμβαίνει κάπως ἀργότερα. Ἀλλ' ἡ βιασύνη τῶν κοριτσιῶν ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ ἀνάπτυξί τους σταματάει στὰ 16½ περίπου χρόνια, ἐνῶ τῶν ἀγοριῶν συνεχίζεται ὥς τὰ 19.

Οἱ πίνακες τῆς παιδιάτρου Μπαίλεϋ εἶναι χρήσιμοι, γιατὶ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ κρίνωμε ἂν ἕνα παιδάκι καθυστερῆ στὴν ἀνάπτυξι του ἤ, ἀντίθετα, ἔχη ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξι (πρόωρη ἀνάπτυξι)

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῆς Ἀμερικανίδος ἐπιστήμονος, ὑπάρχει στενὴ σχέσις μεταξὺ τοῦ χεριοῦ ἑνὸς παιδιοῦ καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ σκελετοῦ του. Ἡ ραδιογραφικὴ ἐξέτασι τῶν φαλάγγων τοῦ χεριοῦ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κρίνωμε ἂν ὁ σχηματισμὸς τοῦ σκελετοῦ του ἐξελίσσεται κανονικὰ ἢ ὄχι. Ἡ ἔγκαιρη διάγνωσι ὁποιασδήποτε ἀνωμαλίας στὴν ἀνάπτυξι ἑνὸς παιδιοῦ ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία, γιατὶ ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται, σὲ πλεῖστες περιπτώσεις, ἡ διόρθωσις τοῦ κακοῦ. Αὐτὸ συμβαίνει π. χ. ὅταν ἡ ἀνωμαλία ὀφείλεται σὲ ἐλαττωματικὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Γιατὶ οἱ ἀδένες αὐτοὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ δημιουργήσουν νάνους (ὑπολειτουργία) ἢ γίγαντες (ὑπερλειτουργία). Τόσο στὴ μιά, ὅσο καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη μπορεῖ νὰ ξαναδώση στὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ τὸν κανονικὸ ρυθμό της, ἐφαρμόζοντας τὴν κατάλληλη ὁρμονικὴ θεραπεία. Ἀπαραίτητη προϋπόθεσις τῆς ἐπιτυχίας, ὅμως, εἶναι ἡ ἔγκαιρη ἐφαρμογὴ τῆς ἀπαιτουμένης θεραπευτικῆς ἀγωγῆς.

Ἀλλὰ στὸ σημεῖο αὐτὸ χρειάζεται μιὰ διευκρίνισι. Ἡ ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ κάμη ἕνα παιδὶ ψηλότερο ἢ χαμηλότερο, γιατὶ τὸ ἀνάστημα ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν ἰδιοτήτων ποὺ μεταβιβάζονται κληρονομικά. Ἐξαρτᾶται δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἀνάστημα τῶν γονέων καὶ περισσότερο τῶν προγόνων (τὰ παιδιὰ μοιάζουν περισσότερο μὲ τοὺς παπποῦδες τους παρὰ μὲ τοὺς γονεῖς τους). «Μποροῦμε νὰ κάμωμε τὴν ἀνάπτυξι ἑνὸς παιδιοῦ 14 χρόνων, ποὺ καθυστερεῖ, νὰ ξαναβρῆ τὸν κανονικὸ ρυθμό της, ἀλλὰ δὲν ἔχομε τὴ δύναμι νὰ δώσωμε ὑψηλὸ ἀνάστημα σ' ἕνα παιδί, πού, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς κληρονομικότητος πρέπει νὰ γίνη κοντό», παρατηροῦν οἱ γιατροὶ Λεβέν, Κ. Βεζύρης (Ἕλλην) καὶ Μπλαντέν, τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου Παιδιατρικῆς, σὲ μιὰ πρόσφατη μελέτη τους.

Πῶς, ὅμως, μπορεῖ ν' ἀποκατασταθῆ ὁ κανονικὸς ρυθμὸς τῆς ἀναπτύξεως; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν αἰτία ποὺ προκάλεσε τὴ διαταραχή του. Μιὰ βλάβη τοῦ ἐγκεφάλου π. χ. μπορεῖ νὰ προκαλέση νανισμό. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιφέρη ἡ ἀνεπάρκεια τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Στὴ δεύτερη περίπτωσι, ἡ τεστοστερόνη (ἀνδρικὴ ὁρμόνη) κάνει θαύματα. Παρατηρήθηκε π. χ. ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπιφέρη αὔξησι τοῦ ἀναστήματος κατὰ 1—2 ἑκατοστὰ κάθε μῆνα σὲ παιδιὰ ποὺ ἡ ἀνάπτυξί τους καθυστερεῖ.

Οἱ Ἰάπωνες γιατροί, ἐξ ἄλλου, ἐπέτυχαν ἀξιοσημείωτα ἀποτελέσματα, χρησιμοποιῶντας ἐκχυλίσματα πιτυοειδοῦς, ποὺ εἶναι, ὡς γνωστόν, ἕνας μικροσκοπικὸς ἀδένας, στὴ βάσι τοῦ ἐγκεφάλου.

Σὲ παρόμοια ἀποτελέσματα κατέληξαν καὶ οἱ Ἄγγλοι γιατροί, εἰσάγοντας στὸν ὀργανισμὸ τῶν παιδιῶν διάφορες οὐσίες ποὺ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ διεγείρουν τὴ λειτουργία τοῦ πιτυοειδοῦς ἀδένος καὶ νὰ συντελοῦν στὴν αὔξησι τῶν ὁρμονῶν του.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἐξ ἄλλου, οἱ δόκτορες Λίσσερ καὶ Γκόρνταν, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας συνεδύασαν τὶς ἀνδρικὲς σεξουαλικὲς ὁρμόνες μὲ ἐκχυλίσματα τοῦ θυρεοειδοῦς, γιὰ ν' ἀποκαταστήσουν τὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως σὲ καθυστερημένα ἀγόρια.

Προκειμένου γιὰ κορίτσια, ποὺ παρουσίαζαν ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξι, ἡ χρῆσις οἰστρογόνου ὁρμόνης ἐσταμάτησε, σὲ πολλὲς περιπτώσεις τὸ γρήγορο ρυθμό της καὶ ἀποκατέστησε τὸν κανονικό.

Ὅπως βλέπετε, δὲν εἶναι χωρὶς σημασία τὸ νὰ ξέρουν οἱ γονεῖς, σὲ κάθε στιγμή, ἂν τὰ παιδιά τους ἔχουν κανονικὴ ἀνάπτυξι ἢ ὄχι. Γιατὶ ἡ ἐπιστήμη τοὺς παρέχει σήμερα τὰ μέσα νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐπιτυχῶς κάθε ἀνωμαλία, εἴτε πρόκειται γιὰ καθυστέρησι, εἴτε γιὰ ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξι. Ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεσις γι' αὐτό, ὅμως, εἶναι ἡ ἔγκαιρη διάγνωσι τῆς ἀνωμαλίας. Γιατί, ὅταν τὰ παιδιὰ προχωρήσουν σὲ ἡλικία, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη πιὰ τίποτα.

ΑΓΟΡΙΑ		ΚΟΡΙΤΣΙΑ	
19 ἐτῶν	100 %	16 ½ ἐτῶν	100 %
18 »	99.6 %	16 »	99.8 %
17 »	98.8 %	15 »	99.0 %
16 »	97.7 %	14 »	98.0 %
15 »	95.5 %	13 »	95.5 %
14 »	91.5 %	12 »	91.7 %
13 »	87.3 %	11 »	87.2 %
12 »	83.8 %	10 »	84.0 %
11 »	81.0 %	9 »	81.0 %
10 »	78.1 %	8 »	77.5 %
9 »	75.0 %	7 »	74.0 %
8 »	72.0 %	6 »	71.0 %
7 »	69.3 %	5 »	66.0 %
6 »	65.5 %	4 »	61.5 %
5 »	61.7 %	3 »	57.0 %
4 »	57.6 %	2 ½ »	54.7 %
3 »	53.0 %	2 »	52.2 %
2½ »	51.0 %	1½ ἔτους	48.8 %
2 »	48.6 %	1 »	44.8 %
1½ »	45.5 %	6 μηνῶν	32.8 %
1 ἔτους	42.0 %	1 »	32.8 %
6 μηνῶν	37.0 %		
1 »	29.5 %		

Ὁ παραπλεύρως πίνακας θὰ σᾶς δείξη ποιὸ ἀνάστημα θ' ἀποχτήση τὸ παιδί σας. Ἂν π. χ. πρόκειται γιὰ ἕνα ἀγόρι ἡλικίας 2 χρόνων, ποὺ ἔχει ἀνάστημα 82 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, ὁ πίναξ τῆς παιδιάτρου Μπαίλεϋ σᾶς πληροφορεῖ ὅτι αὐτὰ τὰ 82 ἑκατοστὰ ἀντιπροσωπεύουν τὰ 48,6% τοῦ συνολικοῦ ἀναστήματός του, μετὰ τὴ συμπλήρωσι τῆς ἀναπτύξεώς του. Ἀρκεῖ τότε ἕνας ἁπλὸς ὑπολογισμὸς γιὰ νὰ βρῆτε ὅτι τὸ συνολικὸ ἀνάστημα τοῦ παιδιοῦ σας θὰ εἶναι 1 μ. 69 περίπου. Θὰ πολλαπλασιάσετε δηλαδὴ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἑκατοστῶν τοῦ ἀναστήματος ποὺ ἔχει τὸ παιδί σας ἐπὶ 100 καὶ τὸ γινόμενο θὰ τὸ διαιρέσετε μὲ τὸ ποσοστὸ ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὴν ἡλικία του. Τὸ πηλίκον θὰ εἶναι τὸ συνολικὸ ἀνάστημα ποὺ θὰ ἔχη τὸ παιδί σας. Στὸ παράδειγμά μας θὰ πολλαπλασιάσετε τὸ 82 ἐπὶ 100 καὶ τὸ γινόμενο θὰ τὸ διαιρέσετε μὲ 48,6.

Ρενέ ΣΑΙΝ-ΣΥΡ

Μιὰ πρόσφατη συνέντευξι τοῦ συνεργάτου μας κ. Ι. Ἀθηναίου μὲ τὴν περίφημη Γαλλίδα στὰρ

«Ὀφείλω τὴν ἐπιτυχία μου καὶ τὴν εὐτυχία μου στὴν ξεγνοιασιά μου!» Τὰ λόγια αὐτά, εἰπωμένα μὲ τὸ πιὸ γοητευτικὸ χαμόγελο τοῦ κόσμου παρουσιάζουν ὁλοζώντανη τὴ Ρενὲ Σαὶν Σύρ. Ξαπλωμένη ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ βαθειὰ πολυθρόνα μὲ τὸ γαλάζιο ἀντρικό παντελόνι της μὲ μιὰ ριχτὴ ἄνετη μπλούζα μὲ κυττάζει μὲ τὰ ζωηρά της μάτια, πλαισιωμένα ἀπὸ μεγάλες βλεφαρίδες. Μοῦ εἶχε ὁρίσει συνάντησι στὸ σπίτι της, στὸ Νεϊγύ στὴν ἄκρη τοῦ Παρισιοῦ σὲ μιὰ ἀριστοκρατικὴ λεωφόρο ποὺ ἀντικρύζει τὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἕνα διαμέρισμα εὐρύχωρο ὁλόφωτο, ἔπιπλα θαυμάσια ἕνα γραφεῖο μαῦρο καὶ χρυσό, βιβλιοθῆκες στοὺς τοίχους κι' ἕνα μεγάλο πιάνο.

—Πόσα βιβλία! λέω μὲ θαυμασμό.

—Εἶναι τὸ πάθος μου, μοῦ λέει χαμογελῶντας. Διαβάζω πολύ. Ἀκόμα καὶ ἐπιστημονικὰ βιβλία! Τὶς περισσότερες ἐλεύθερες ὧρες μου τὶς περνῶ ὅμως στὸ ὕπαιθρο. Ἀπὸ μωρὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνθουσίαζε περισσότερο ἦταν οἱ περιπλανήσεις μέσα στὸ δάσος, ἰδίως ὕστερα ἀπὸ βροχή. Ἡ γεμάτη ὑγρασία ἀτμόσφαιρα μὲ μεθᾶ κυριολεκτικὰ καὶ πολλὲς φορὲς παρέτεινα τόσο τὶς περιπλανήσεις μου αὐτὲς ὥστε ἔκανα τοὺς δικούς μου ν' ἀνησυχήσουν. Μ' ἀρέσει ἐπίσης ἡ ζωὴ ποὺ περνοῦν πάνω στὰ ποταμόπλοιά τους οἱ δυὸ καλοί μου συνάδελφοι Ζὰν Μαρσαὶ καὶ Ζανὺ Χόλτ. Ὁ πρῶτος μάλιστα μοὔκανε πολλὲς φορὲς τὸ τραπέζι δίνοντάς μου τὴν εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω τὶς ἐξαιρετικὲς μαγειρικές του ἱκανότητες...

Ἡ Ρενὲ Σαὶν - Σύρ, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ τελευταῖο της φίλμ «Καπιταὶν Ἀρντάν».

—Ἔχετε κανένα ἄλλο πάθος;

— Ναὶ τὸ ψάρεμα. Τώρα σὲ λίγο θὰ φύγω μὲ μιὰ φιλική μου συντροφιὰ νὰ πᾶμε νὰ ψαρέψουμε στὴν Κορσικὴ καὶ στὴν Ἰταλία. Εἴκοσι μέρες ἔχω ἀνάπαυσι καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ χάσω οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὶς διακοπές μου...

— Ὥστε ἦταν ἐξαιρετικὴ εὔνοια νὰ μὲ δεχθῆτε σήμερα;

—Μᾶλλον... εἶπε χαμογελῶντας.

—Τότε νὰ μὴ κάνω κατάχρησι τῆς καλωσύνης σας. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε λίγα λόγια γιὰ τὴ ζωή σας;...

—Τί θέλετε συγκεκριμμένα;

—Τὰ πρῶτα σας βήματα στὸν κινηματογράφο θὰ μ' ἐνδιέφεραν.

—Οὔτε κι' ἐγὼ κατάλαβα πῶς ἄρχισα... μοῦ ἀπάντησε. Οἱ γονεῖς μου βρίσκονταν σὲ διάστασι. Ἡ παιδική μου ἡλικία πέρασε μὲ περιπέτειες... Πότε ἔκανα τὸ γύρο τοῦ κόσμου μὲ κάποιο θεῖο. Πότε ζοῦσα μὲ τὴ μητέρα μου στὴ Μασσαλία. Πότε μὲ τὸν πατέρα μου στὴ Νίκαια... Ἐκεῖ παντρεύτηκα δεκάξη χρόνων κι' ἀπέκτησα ἕνα γυιὸ ποὺ εἶναι τώρα εἴκοσι χρόνων παλληκάρι κι' ἐργάζεται κι' αὐτὸς στὸν κινηματογράφο. Ὁ γάμος μου ἦταν ἄτυχής. Ὁ ἄντρας μου... ἂς εἶναι... Οἱ δουλειές του δὲν πῆγαν καλὰ κι' ἀναγκάστηκα νὰ ἐργασθῶ. Σκέφτηκα τὸν κινηματογράφο. Χωρὶς νὰ χάσω καιρό, ἔγραψα μόνη μου ἕνα σενάριο. Λίγο ἀπ' ὅλα. Πλήρωσα ἀπὸ τὴ τσέπη μου γιὰ νὰ γυριστῆ αὐτὴ ἡ ταινία. Καὶ μὲ τὸ δοκιμαστικὸ αὐτὸ φίλμ καὶ μ' ὅλο τὸ θάρρος τῆς ἀγνοίας μου καταφθάνω στὸ Παρίσι. Ζήτησα τὴν Παραμάουντ. Κατὰ λάθος μοῦ δείχνουν τὴν ἑταιρία Πατέ. Ἦταν τυχερό, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐργάσθηκα ἔπειτα ὅλα μου τὰ χρόνια. Ἔδειξα τὴν ταινία μου, τὶς φωτογραφίες καὶ τὴ φωνοληψία. Κάποιος ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ποὺ τὰ εἶδε μοῦ εἶπε ἂν θέλω νὰ δοκιμάσουμε ἀμέσως μιὰ ταινία.

»—Ἀδύνατον! ἀποκρίθηκα. Πρέπει νὰ γυρίσω ἀπόψε κιόλας στὴ Νίκαια.

»Εἶχα φύγει κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα μου γιὰ τὸ Παρίσι... Καὶ τώρα θὰ σᾶς πῶ κάτι παράξενο. Ἂν καὶ βρῆκα τόση ἐνθάρρυνσι μονάχα ὕστερ' ἀπὸ μῆνες ἐπέστρεψα στὸ Παρίσι καὶ γύρισα τὴν πραγματικὴ δοκιμαστική μου ταινία. Ἐνθουσιάστηκαν λοιπόν, καὶ μοῦδωσαν τὸ ρόλο τῆς δεύτερης ὀρφανῆς στὸ ἔργο «Οἱ δύο ὀρφανές». Ἀπὸ τότε ὅλα πῆγαν θαυμάσια, χωρὶς κόπο, χωρὶς ἀπογοητεύσεις. Ἔπαιξα ἐκτὸς ἀπὸ τὶς «Δύο ὀρφανές», στὸ «Σχολεῖο κοκκοτῶν», «Μιὰ φορὰ στὴ ζωή», «Ἰνκόγνιτο» «Τρεῖς, ἔξη, ἐννιά» κλπ. Ἔπειτα ἔπαιξα στὸ θέατρο στὸ Παρίσι στὸ Λονδῖνο, στὴ Γερμανία. Μετὰ πάλι στὸν κινηματογράφο, στὸ ἔργο «Γυναικεῖες φυλακές», «Νύχτα Δεκεμβρίου» στὸ ἰταλικὸ φίλμ «Κόκκινα τριαντάφυλλα» μὲ τὸν Βιττόριο ντὲ Σίκα καὶ στὴ «Φανταστικὴ Συμφωνία» τοῦ Μπερλιόζ, ποὺ εἶναι ἴσως ὁ κυριώτερος ρόλος τῆς καρριέρας μου. Ἀκολούθησαν ἔπειτα πολλὲς ταινίες: «Μαρία Μαρτίν», «Πιὲρ καὶ Ζάν», «Παράξενη μοῖρα», «Ὡραῖο ταξίδι», «Ἡ φωνὴ τοῦ ὀνείρου» «Ἐτυφεκίσθη τὴν αὐγή», «Καπιταὶν Ἀρντὰν» καὶ «Τὸ Μαρόκο στὶς φλόγες» ποὺ παίζεται τώρα μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στὸ Παρίσι.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ εὐχάριστη καὶ φιλικὴ συζήτησι γιὰ τὸν γαλλικὸ κινηματογράφο καὶ τοὺς ἀστέρες του, μιλήσαμε γιὰ τὴ μόδα.

—Ἐσεῖς, σὰν βέρα Παριζιάνα, τί γνώμη ἔχετε γιὰ τὴ μόδα;

— Ἡ ἀπάντησί μου νομίζω πὼς μᾶλλον θὰ σᾶς ἀπογοητεύση. Ἀπὸ τὰ πολυάριθμα γράμματα ποὺ παίρνω καταλαβαίνω πὼς οἱ θαυμασταί μου καὶ οἱ θαυμάστριές μου μὲ θεωροῦν ἀρκετὰ κομψή. Κι' ὅμως δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη στὸν κόσμο γυναῖκα ποὺ ν' ἀδιαφορῆ γιὰ τὴ μόδα περισσότερο ἀπὸ μένα. Δὲν τὴν παρακολουθῶ ποτέ, καὶ περνῶ τὶς περισσότερες ὧρες μου φορῶντας ἀνδρικὰ παντελόνια ποὺ τὰ βρίσκω πολὺ πρακτικά. Μ' ἀρέσει ἡ ἁπλότης. Τὰ βράδυα ὅμως ὅταν μιὰ ὡραία γυναῖκα ἀποφασίζη νὰ ντυθῆ νομίζω πὼς καμμιὰ τουαλέττα καὶ κανένα κόσμημα, ὅσο ἀκριβὰ κι' ἂν εἶναι, δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ τονίσουν τὴν ὀμορφιά της.

—Δυὸ λόγια ἀκόμα, τῆς λέμε. Ἔχετε σκεφθῆ ποτὲ τὴν Ἑλλάδα;

— Βέβαια! Τ' ὄνειρό μου εἶναι ἕνα ταξίδι στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ξέρετε; Θὰ ἤθελα νὰ γνωρίσω τὴν Ἀθήνα τὴ νύχτα. Τὴν φαντάζομαι σὰν μιὰ ἀληθινὴ ἀποκάλυψι κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

—Τότε μαζὶ μὲ τὶς εὐχαριστίες μας δεχθῆτε καὶ τὶς καλύτερες εὐχές μας γιὰ νὰ πραγματοποιήσετε αὐτὴ τὴ γνωριμία...

I. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Μιὰ πρόσφατη φωτογραφία τῆς Γαλλίδας στὰρ μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσί της γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες τοῦ «Θησαυροῦ».

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

«Χαμένα ΚΟΡΜΙΑ»

Ὁ βιολιτζῆς

Μέσ' στὴν ταβερνοῦλα τῆς φτωχογειτονιᾶς, ἡ πρώτη ψυχροῦλα εἶχε μαζέψει ἀρκετὴ πελατεία. Γύρω ἀπὸ τὰ λιγδιασμένα τραπεζάκια, οἱ μπεκρῆδες τῆς φθινοπωρινῆς αὐτῆς βραδυᾶς, τραβοῦσαν τὰ κατοσταράκια τους συζητῶντας σιγὰ - σιγὰ γιὰ ὅλα τὰ θέματα. Ἡ πολιτική, τὸ κουτσομπολιό, ὁ ἔρωτας, ἀκόμα κι' ἡ ἐλαφριὰ συζήτησι γιὰ φιλολογία, ἀπασχολοῦσανε τοὺς πελάτες. Ἀνάμεσά τους περνοῦσε πάνω - κάτω ὁ κὺρ - Σωτήρης, ὁ ταβερνιάρης, κουβαλῶντας μισὲς καὶ μεζεδάκια.

Θάτανε ὡς δέκα ἡ ὥρα, ὅταν ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ἕνας ψηλὸς μεσόκοπος ἄντρας, μ' ἕνα βιολὶ στὸ χέρι του. Τὰ γκρίζα μαλλιά του εἴχανε ραντιστῆ ἀπὸ τὴ βροχοῦλα ποὖχε ἀρχίσει νὰ πέφτη ἔξω σιγανή. Ὁ γέρος ἔκατσε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἄρχισε νὰ παίζη μὲ τὸ βιολί του κάποιον πολὺ παληὸ σκοπό. Δὲν τὸν πρόσεξε κανείς. Ὅλοι ἐξακολουθήσανε τὶς συζητήσεις τους, σὰν νὰ μὴν ἀκούγανε, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀνακατευτῆ στὶς φωνές τους αὐτὴ ἡ στριγγιὰ φωνὴ τοῦ βιολιοῦ ποὺ θρηνοῦσε ξεχασμένες μελωδίες τοῦ παληοῦ καιροῦ...

Ἀφοῦ ἔπαιξε λίγη ὥρα, ὁ βιολιτζῆς σηκώθηκε, καί, μὲ τὸ βιολί του στὸ ἕνα χέρι κι' ἕνα μικρὸ δισκάκι στὸ ἄλλο, ἄρχισε νὰ γυρίζη τὰ τραπεζάκια. Μάζεψε ἔτσι μερικὰ πεντακοσάρικα. Σ' ἕνα τραπέζι, ὅμως, κάποιος τὸν ἀποπῆρε:

— Φεύγα ἀπὸ δῶ! τοῦ φώναξε ἄγρια. Ὁρίστε μας!... Ἐρχόμαστε νὰ πιοῦμε ἕνα ποτῆρι, καὶ μᾶς πνίγουν οἱ ζητιάνοι!...

Χλώμιασε ὁ βιολιτζῆς, τρεμούλιασε τὸ χέρι του. Τὸ δισκάκι ἔπεσε στὸ πάτωμα, καὶ σκορπιστήκανε τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ εἶχε μέσα. Καί, ξαφνικά, τὸ παράπονο τὸν ἔπνιξε. Ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα βαρύς, ἔρριξε τὸ κεφάλι του ἀπάνω σ' ἕνα ἄδειο λιγδιασμένο τραπεζάκι, κι' ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ δυνατοὺς λυγμούς, ποὺ τοῦ ταράζανε δυνατὰ τὸ κορμί...

Ὅλοι τότε στὴν ταβερνοῦλα νοιώσανε κάποιο ἐνδιαφέρον — ποὺ ἤτανε πιὸ πολὺ περιέργεια καὶ λιγώτερο συμπόνια... Σηκωθήκανε ὀρθοὶ καὶ κυττάζανε σὰν περίεργο θέαμα τὸν ἄνθρωπο ποὔκλαιγε... Τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δὲν εἶχε προκαλέσει πρὶν τὸ μονότονο παίξιμο τοῦ βιολιοῦ του, τὸ προκαλοῦσε τώρα τὸ ξέσπασμα τοῦ πόνου του...

Ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα ἐκείνου ποὺ τὸν εἶχε προσβάλει, σηκώθηκε καὶ τὸν πλησίασε. Τοῦ χτύπησε μαλακὰ τὸν ὦμο:

— Ἔλα... Μὴν κάνης ἔτσι... τοῦ ψιθύρισε. Δὲν ἤθελε νὰ σὲ προσβάλη...

Κομμένα ἀπὸ τοὺς λυγμούς, βγήκανε τὰ λόγια ἀπὸ τὰ χείλια τοῦ βιολιτζῆ:

— Δέν... εἶμαι... ζητιάνος...

Ὁ ἄλλος τὸν σήκωσε μὲ τὴ βία:

— Ἔλα στὴ συντροφιά μας νὰ πιῆς ἕνα κρασί...

Ὁ βιολιτζῆς ἄφησε νὰ τὸν ὁδηγήση στὸ τραπέζι του. Ἔκατσε βαρὺς σὲ μιὰ καρέκλα, καὶ σκούπισε μὲ τὸ μανίκι του τὰ μάτια του. Ὁ ταβερνιάρης ὁ κὺρ - Σωτήρης, μάζεψε ἀπὸ κάτω τὸ δισκάκι καὶ τὰ σκορπισμένα λεφτὰ καὶ τοῦ τάδωσε.

Ἐκεῖνος ποὖχε προσβάλει τὸ βιολιτζῆ θέλησε νὰ διορθώση αὐτὸ ποὖχε πῆ:

— Ἔλα, καϋμένε... Δὲν ἤτανε ἀνάγκη νὰ πάρης τόσο ἐπὶ πόνου μιὰ κουβέντα ποὺ σοῦ πέταξα...

Γέμισε ἕνα ποτῆρι μὲ κρασὶ καὶ τοῦ τόδωσε. Ὁ βιολιτζῆς τὸ πῆρε μηχανικά.

— Στὴν ὑγειά σας... ψιθύρισε.

Καὶ τὸ ρούφηξε ὡς κάτω.

— Νά, πάρε καὶ λίγο τυρί...

Μὲ τὸ κέρασμα, ὁ φουκαρᾶς βρῆκε λιγάκι τὴν αὐτοπεποίθησί του. Ἤπιε δυὸ - τρία ποτήρια ἀπανωτά. Κάποιο διστακτικὸ κόκκινο ἔβαψε τὰ χλωμά του ἀξύριστα μάγουλα...

Ἡ παρέα εἶχε ἐξαντλήσει τὰ θέματά της. Θέλησε νὰ ζωντανέψη λίγο τὴ συζήτησί της μὲ καινούργιο ἐνδιαφέρον θέμα:

— Πῶς ἔγινες βιολιτζῆς στὶς ταβέρνες;... ρώτησε αὐτὸς ποὖχε κουβαλήσει τὸν ἄνθρωπο.

Ἐκεῖνος κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του:

— Ξεκίνησα μὲ ἄλλα ὄνειρα στὴ ζωή...

— Τί δουλειὰ ἔκανες;

— Αὐτὴν ποὺ κάνω καὶ σήμερα... Μόνο ποὺ δὲν ἔπαιζα βιολὶ γιὰ νὰ ἐνοχλῶ τὸν κόσμο καὶ νὰ μὲ φωνάζουνε ζητιάνο. Ἔπαιζα στὶς ὀρχῆστρες, ἔδινα ρεσιτάλ, κι' ὁ κόσμος πλήρωνε γιὰ νάρθη νὰ μ' ἀκούση...

Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς παρέας κορυφώθηκε:

— Μπά;...

Ὅλοι πλησιάσανε τὶς καρέκλες τους δίπλα στὸ βιολιτζῆ:

— Πές μας τὴ ζωή σου...

— Καὶ σύ, κὺρ - Σωτήρη, πιάσε μισὴ ἀπὸ τὸ βαρέλι, μαζὶ μὲ λίγες μαριδίτσες ζεστές...

Μὲ τὸ καινούργιο κέρασμα, τὸ μεζὲ καὶ τὸ κρασί, ἡ γλῶσσα τοῦ βιολιτζῆ λύθηκε ἐντελῶς:

— Ξεκίνησα, ὅπως σᾶς εἶπα, μὲ πολλὰ ὄνειρα... Βγῆκα ἀπὸ τὸ Ὠδεῖον μὲ ἄριστα. Λέγανε πὼς εἶχα ταλέντο... Μά, πρὶν γίνω ἀκόμα κάτι, πρὶν στερεώσω τὴν καρριέρα μου, μπλέχτηκα στὰ δίχτυα τοῦ ἔρωτα. Ἀγάπησα μιὰ συμμαθήτριά μου στὸ Ὠδεῖον, ποὔπαιζε πιάνο. Πρωτογνωριστήκαμε παίζοντας μαζὶ — πιάνο αὐτή, βιολὶ ἐγώ. Ὕστερα, τὸ ντουέττο μας ἔγινε τρίο, γιατὶ προστέθηκε κι' ἕνας ἄλλος μαθητὴς ποὔπαιζε βιολοντσέλο. Καί, ἀλλοίμονο, τὸ μουσικὸ αὐτὸ τρίο συνεχίστηκε καὶ στὴ ζωή: Ὅταν ἐγὼ σὲ λίγο παντρεύτηκα τὴν Ἔλλη, ἐκείνη, ἐγὼ κι' ὁ τρίτος, ὁ Ἀλέκος, ὁ βιολοντσελίστας, ἐξακολουθήσαμε νὰ παίζουμε μαζί, νὰ δίνουμε συναυλίες οἱ τρεῖς μας...

Ρούφηξε τὸ ποτῆρι του ὡς τὸν πάτο ὁ βιολιτζῆς, καὶ συνέχισε:

— Ἕνα βράδυ, γυρίζοντας σπίτι μου πιὸ νωρίς, βρῆκα τὴν Ἔλλη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀλέκου... Μοὖρθε σὰν κεραυνός! Ἅρπαξα μιὰ καρέκλα καὶ χτύπησα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι τὸ μισητό μου ἀντίζηλο στὸ κεφάλι!... Ἔπεσε χάμω ματωμένος... Ἡ γυναίκα μου ἔπεσε κι' αὐτὴ ἀπάνω στὸ πεθαμένο κορμί του μ' ἀναφυλλητὰ καὶ σπαραχτικὲς φωνές... Μὲ πιάσανε, μὲ δικάσανε, μὲ καταδικάσανε δέκα χρόνια φυλακή.

»Ὅταν βγῆκα, — δὲν εἶνε πάρα πάνω ἀπὸ ἔξη μῆνες... — δὲν βρῆκα πιὰ κανέναν: Ἡ γυναῖκα μου εἶχε χαθῆ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα... Κάποιος μὲ πληροφόρησε ὅτι εἶχε φύγει χρόνια τώρα γιὰ τὴν Αἴγυπτο... Ὅσο γιὰ τὴν παληά μου τέχνη, οὔτ' ἐκείνη τὴ βρῆκα... Τὸ βιολί μου μ' εἶχε προδώσει κι' αὐτό, ὕστερ' ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου!... Τὰ δάχτυλά μου δὲν τρέχανε πιὰ μὲ νεανικὴ εὐκινησία πάνω στὶς χορδές...

»Κι' ὅμως, ἔπρεπε νὰ ζήσω! Ἡ μοῖρα μ' εἶχε καταδικάσει νὰ ζήσω!... Πῆρα τὸ βιολί μου, καὶ βγῆκα στοὺς δρόμους... Ζητιανιά, ὅπως εἴπατε, πολὺ σωστά, πρὶν ἀπὸ λίγο, ἐσεῖς κύριε... Τ' ἄκουγα τὸ βιολί μου, καὶ δὲν τὸ ἀναγνώριζα... Σὰν τραγικὸ νιαούρισμα γάτας ἤτανε τὸ παίξιμό μου!... Ὄχι τόσο γιατὶ μὲ ἄφησε πιὰ ἡ τέχνη, ἀλλὰ γιατὶ μοῦ λείπει πιὰ ἡ ψυχή... Νεκρωμένη ἡ ψυχή μου δὲν μιλάει τώρα στὰ δάχτυλά μου... Κι' ἔφτασα, σιγὰ-σιγά, στὸ κατάντημα ποὺ παρακολουθήσατε ἀπόψε...

Σώπασε ὁ βιολιτζῆς. Ἡ παρέα ποὺ τὸν ἄκουγε ἔμεινε σιωπηλὴ κι' αὐτή. Ἐκεῖνος ποὺ τὸν εἶχε πρὶν ἀπὸ λίγο προσβάλει, ἔνοιωσε ντροπή... Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του δυὸ - τρία χαρτονομίσματα, καὶ τάχωσε μυστικὰ στὴν τσέπη τοῦ βιολιτζῆ...

Ἐκεῖνος ἔνοιωσε τὴν κίνησι, κι' ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ γενναιόδωρου ἀνθρώπου, ποὺ τὸν εἶχε συμπονέσει:

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε... τοῦ ψιθύρισε. Μά, δὲν ἤτανε ἀνάγκη...

— Δὲν πειράζει, πάρτα...

Ὁ βιολιτζῆς κούνησε μὲ βουβὸ σπαραγμὸ τὸ κεφάλι του.

— Ἄλλοτε, τὰ ἴδια καὶ πιὸ πολλὰ λεφτὰ θὰ μοῦ τὰ δίνατε γιὰ νὰ μ' ἀκούσετε νὰ παίξω. Σήμερα, μοῦ τὰ δίνετε γιὰ νὰ μὴν παίξω, γιὰ νὰ μὴ σᾶς νευριάσω μὲ τὰ ἀνυπόφορα νιαουρίσματα τοῦ βιολιοῦ μου!... Ἔτσι εἶν' ἡ ζωή!...

Ἔπνιξε ἕνα στεναγμό, καί, σηκώνοντας τὸ ποτῆρι του, ποὺ τὸ βρῆκε πάλι γεμᾶτο, τὸ ἄδειασε μονορρούφι ὡς κάτω...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Τὸ γυναικεῖο αὐτὸ καπελλάκι πού, μὲ τὶς φράντζες του, θυμίζει πολυθρόνα παλαιοῦ τύπου, εἶνε τὸ νέο μοντελάκι ποὺ λανσάρει γιὰ τὸν χειμῶνα ἕνας Βιεννέζικος οἶκος μόδας. Εἶνε φτιαγμένο ἀπὸ ἄσπρο βελοὺρ - σιφόν, γαρνιρισμένο μὲ μιὰ μαύρη φράντζα.

ΤΟΙΧΟΙ ΑΠΟ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ

Οἱ πλάκες αὐτές, μὲ τὶς ὁποῖες μπορεῖτε νὰ ἐπενδύσετε ὁποιοδήποτε δωμάτιό σας καὶ πρὸ παντὸς τὸ μπάνιο σας, εἶνε ἀπὸ λεπτὸ καὶ εὐλύγιστο φύλλο ἀλουμινίου, σμαλτωμένο σὲ διάφορα χρώματα.

ΜΟΝΟΧΕΙΡ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Ἡ Ἀγγλίδα Πιὰτ Μούρ, ποὺ εἶνε σήμερα 17 χρόνων, ἔχασε, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα δυστύχημα τὸ χέρι της κατὰ τὴν παιδική της ἡλικία. Ἐφοίτησε ὅμως σ' ἕνα εἰδικὸ σχολεῖο τοῦ Λονδίνου γιὰ ἀνάπηρα παιδιά. Ἔμαθε ἔτσι στενογραφία καὶ γραφομηχανὴ καὶ σήμερα ἐργάζεται ὅπως ὁποιαδήποτε ἄλλη.

Ὁ Τόνυ Κοῦρτις καὶ ἡ Πάϊπερ Λῶρυ.

Τὰ φίλμ ποὺ θὰ δοῦμε ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τίτλοι καὶ ἠθοποιοὶ

Τὸ συγκρότημα «Δαμασκηνοῦ - Μιχαηλίδη» ἀντιπροσωπεύει καὶ δυὸ ἄλλες μεγάλες ἀμερικανικὲς ἑταιρεῖες: τὴν «Γουῶρνερ-Μπρὸς» καὶ τὴν «Γιουνιβέρσαλ», πολλὲς ταινίες τῶν ὁποίων ἀποδείχθηκαν στὸ παρελθὸν ἐξαιρετικὰ «ἐμπορικές». Καὶ τῶν δυὸ αὐτῶν ἑταιρειῶν τὰ φίλμ εἶνε τὰ περισσότερα ἔγχρωμα. Ἡ «Γουῶρνερ» μάλιστα θὰ μᾶς παρουσιάση ἕνα νέο σύστημα χρωματισμοῦ ταινιῶν, τὸ «Γουῶρνερ - κολὸρ» ποὺ ἐξασφαλίζει πιὸ ἀπαλὰ καὶ φυσικὰ χρώματα.

Ὑπάρχουν πρῶτ' ἀπ' ὅλα στὸν κατάλογο τῆς Γουῶρνερ πέντε ἔγχρωμα μουσικοχορευτικὰ φίλμ μ' ἐξαιρετικὸ πλοῦτο καὶ φαντασμαγορία.

Στὰ «Σκάνδαλα στὸ Κολλέγιο» πρωταγωνιστοῦν ἡ Βιρτζίνια Μάγιο, ὁ Ρόναλντ Ρῆγκαν καὶ ἡ Πατρίτσια Γουάϊμορ. Στὸ «Μιξοπαρθένες» πάλι ἡ ὡραία Βιρτζίνια Μάγιο μαζὶ μὲ τὸν Ντέννις Μόργκαν καὶ τὸν Τζὴν Νέλσον. Ὁ νέος γόης Γκόρντον Μὰκ Ραίη πρωταγωνιστεῖ μὲ τὴ Ντόρις Νταίη στὸ «Μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι καὶ μὲ τὴν Κάθρην Γκρέϋσον στὸ «Τραγοῦδι τῆς ἐρήμου».

Στὸ πέμπτο μουσικοχορευτικὸ φίλμ, «Ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς» πρωταγωνιστεῖ ὁ Ντάννυ Καίη μαζὶ μὲ τὴν Μπάρμπαρα Μπέϊτς καὶ τὸν Γουῶλτερ Σλέζακ.

Ὁ Κάου Γκρὰν ἔχει γιὰ παρτεναὶρ τὴν γυναῖκα του Μπέτσυ Ντρέϊκ στὴν κωμωδία «Μεταξὺ χτὲς καὶ σήμερον».

Ἔγχρωμες περιπέτειες εἶνε: «Ὁ Κόκκινος κουρσάρος» μὲ τὸν Μπὰρτ Λάνκαστερ, ἡ «Καρδιὰ καὶ ξίφος» μὲ τὸν Ἄλαν Λὰντ καὶ τὴν Βιρτζίνια Μάγιο, ἡ «Καταραμένη κοιλάδα» μὲ τὸν Ράντολφ Σκὼτ καὶ «Μὲ τὸ ὅπλο τῆς ἐκδικήσεως» μὲ τὸν Γκάρυ Κοῦπερ.

Περιπέτειες εἶνε ἐπίσης τὸ «Μαρὰ - Μαροῦ» μὲ τὸν Ἔρρολ Φλὺνν καὶ τὴν Ρούθ Ρόμαν, ἡ «Βασίλισσα τῶν βουνῶν» μὲ τὴν Ὑβὸν ντὲ Κάρλο καὶ τὸν Τζόελ Μὰκ Κρῆ, ἡ «Ὑποχώρησις ἴσον κόλασις» μὲ τὸν Φρὰνκ Λοβτζόϋ, ἡ «Ἐπιχείρησις Χ» μὲ τὸν Κόρνελ Γουάϊλντ, «Στὸ Βασίλειο τῶν γκάγκστερς» μὲ τὸν Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ καὶ τὸν Τζῶρτζ Μπρὲντ, «Ὁ κεραυνὸς χτυπάει δυὸ φορὲς» μὲ τὴν Ρούθ Ρόμαν καὶ τὸν Ρίτσαρντ Τόντ, τὰ «Μπρούτζινα κορμιὰ» μὲ τὸν Μπὰρτ Λάνκαστερ καὶ ὁ «Κεραυνὸς πάνω ἀπ' τὴ Χαβάη» μὲ τοὺς Τζῶν Γουαίην καὶ Νάνσυ Ὄλσον.

Τὸ κωμικὸ ζευγάρι Ἄμποτ καὶ Κοστέλλο θὰ τὸ ἰδοῦμε σὲ τέσσερες νέες κωμωδίες του, ἡ μιὰ ἀπ' τὶς ὁποῖες, «Δυὸ ἀλῆτες στὸν παράδεισο» εἶνε ἔγχρωμη. Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης τὸ ἔγχρωμο φίλμ «Ἡ θεία τοῦ Καρόλου» ἐμπνευσμένο ἀπ' τὸ ὁμώνυμο θεατρικὸ ἔργο.

«Ἡ Βοσκοπούλα καὶ ἡ Παρθένος» εἶνε ἕνα ἔγχρωμο φίλμ ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας τῆς Φατίμα μὲ τὸ ὁποῖο ἀσχολήθηκε τελευταῖα ὁ παγκόσμιος τύπος. Τέλος ἡ Τζόαν Κράουφορντ συμπρωταγωνιστεῖ μὲ τὸν Ντέννις Μόργκαν καὶ τὸν Ντέϊβιντ Μπράϊαν στὴ δραματικὴ περιπέτεια «Ἀγάπησα καὶ πρόδωσα» καὶ μὲ τὸν Ρόμπερτ Γιάνγκ στὸ δρᾶμα «Ἡ πρώτη ἀγάπη λησμονιέται».

Οἱ ἔγχρωμες περιπέτειες δὲν λείπουν καὶ ἀπὸ τὸν κατάλογο τῆς «Γιουνιβέρσαλ»: Ὁ Γκρέγκορυ Πὲκ ἔχει γιὰ παρτεναὶρ τὴν Ἄνν Μπλάϊθ στὴ ναυτικὴ περιπέτεια «Κυρίαρχος τοῦ κόσμου». Στὸ «Καραβάνι τῶν πεινασμένων» πρωταγωνιστοῦν ὁ Τζέημς Στιούαρτ καὶ ὁ Ἄρθουρ Κέννεντυ. Ἡ Ἄννα Σέρινταν, ὁ Τζῶν Λὰντ καὶ ὁ Χόουαρντ Ντὰφ εἶνε οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ ἔργου «Φλογισμένη πόλις». Ἡ Ὑβὸν ντὲ Κάρλο πρωταγωνιστεῖ στὸν «Κόκκινο ἄγγελο». Ὁ Ἔρρολ Φλὺνν καὶ ἡ Μωρὴν Ο'Χάρα παίζουν γιὰ πρώτη φορὰ μαζὶ στὸν «Ἀετὸ τῆς Μαδαγασκάρης». Ὁ Τζέφ Τσάντλερ πρωταγωνιστεῖ στὶς «Τρεῖς ἀγχόνες» καὶ στὸ «Ἐναντίον ὅλων τῶν σημαιῶν». Ὁ Ὤντυ Μάρφυ, ἡ Φαίηθ Ντομέργκ καὶ ὁ Στέφεν Μὰκ Νάλλυ εἶνε οἱ τρεῖς πρωταγωνισταὶ τοῦ φίλμ «Μονομαχία στὸ ἀσημένιο ποτάμι» καὶ στὸν «Γυιὸ τοῦ Ἀλῆ Μπαμπᾶ» πρωταγωνιστεῖ τὸ γνωστὸ ζευγάρι Τόνυ Κοῦρτις, Πάϊπερ Λῶρυ.

Ἔγχρωμες περιπέτειες εἶνε ἐπίσης ὁ «Ἀδάμαστος φρουρὸς» μὲ τὸν Τζότζεφ Κόττεν καὶ τὴν Σέλλεϋ Γουΐντερς, καὶ «Ὁ τυχοδιώκτης τοῦ Μισισιπῆ» μὲ τὸν Τάϋρον Πάουερ καὶ τὴν Πάϊπερ Λῶρυ.

Περιπέτειες εἶνε καὶ τὰ ὑπόλοιπα φίλμ τῆς «Γιουνιβέρσαλ» ποὺ χωρὶς νὰ εἶνε ἔγχρωμα παρουσιάζουν ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον: «Σὰρξ καὶ διάβολος» μὲ τὸν Τόνυ Κοῦρτις καὶ τὴν Μόνα Φρῆμαν, τὸ «Κόκκινο ἐξπρὲς» μὲ τὸν Τζέφ Τσάντελρ, «Ὁ Μαῦρος κόμης» μὲ τὸν Τσάρλς Λῶτον, τὸν Μπόρις Καρλὼφ καὶ τὴν Σάλλυ Φόρεστ, τὸ «Μυστήριο τοῦ μαύρου πύργου» μὲ τὸν Μπόρις Καρλώφ, τὸν Στέφεν Μὰκ Νάλλυ καὶ τὸν Ρίτσαρντ Γκρήν.

Θὰ γνωρίσωμε ἐφέτος καὶ δυὸ νέα τετράποδα ἀστέρια, τὸ σοφὸ μουλάρι Φράνσις ποὺ ἐμφανίζεται μαζὶ μὲ τὸν Ντόναλντ Ο'Κόνορ καὶ τὴν Πατρίτσια Μεντίνα στὸ φίλμ «Φράνσις ὁ τρομερὸς κατάσκοπος» καὶ τὸν νέο χιμπατζῆ Μπόντζο, ποὺ θεωρεῖται στὸ Χόλλυγουντ ὁ διάδοχος τῆς Τσίτας καὶ ποὺ ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ στὸ φίλμ «Μπόντζο, ὁ σοφὸς χιμπατζῆς», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ ὁ Ρόναλντ Ρῆγκαν.

Ὁ κατάλογος συμπεριλαμβάνει καὶ ἀρκετὲς ἐπαναλήψεις μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ μουσικὴ ἐπιτυχία «Πάντα στὴν καρδιά μου» μὲ τὴν Γκλόρια Γουῶρρεν, δυὸ παλῃὲς ἔγχρωμες ἐπιτυχίες τῆς Μαρίας Μοντὲζ καὶ ἡ ἔγχρωμη «Σαλώμη» μὲ τὴν Ὑβὸν ντὲ Κάρλο.

Στὸ προσεχὲς τεῦχος θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ ἑλληνικὰ φίλμ ποὺ θὰ προβληθοῦν τὸν χειμῶνα.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ Μπέμπης καὶ τὸ τρυπάνι

Ζητῶ συγγνώμην ποὺ θὰ σᾶς ἀπασχολήσω καὶ σήμερα μὲ τὸ Μπέμπη, ἀλλά, τέλος πάντων, μὲ κάτι πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολήσω. Ἐξ ἄλλου ὁ Μπέμπης τ' ἀξίζει. Γιατὶ εἶνε ἕνα Μπέμπης πρωτότυπος, μὲ ἐντελῶς ξεχωριστὸ χαρακτῆρα καὶ χαριτωμένες ἰδιοτροπίες καὶ μιὰ μέρα θὰ διαπρέψη — κρατῆστε σημείωσι καὶ κάποτε θὰ μοῦ τὸ θυμηθῆτε.

Ἀπὸ τότε ποὺ σᾶς μίλησα γιὰ πρώτη φορὰ γιὰ τὴ μικρὴ εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ μας, ἔχουν περάσει κάπου δυὸ μῆνες, ἀπάνω - κάτω. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Μπέμπης ἐξελίχθηκε. Αὔξησε τὸ βάρος του, ζωήρεψε τὸ βλέμμα του, κουνάει τὰ χεράκια του σὰν νὰ θέλη νὰ πιάση κάτι τὸ ἄπιαστο, κλωτσάει τὰ ποδαράκια του σὰν νὰ παίζη μπάλλα, πίνει περισσότερο γάλα καί... κλαίει.

Λένε πὼς ἅμα κλαίει ἕνα μωρό, ἢ πεινάει ἢ πονάει. Κολοκύθια. Γι' αὐτοὺς τοὺς σοβαροὺς λόγους κλαῖνε καὶ οἱ μεγάλοι. Ἕνα μωρὸ κλαίει γιὰ πολλὲς ἄλλες αἰτίες καὶ πιὸ πολὺ γιὰ γοῦστο.

— Πάλι κλαίει! μοῦ εἶπε ἡ Μαίρη, ἀπελπισμένη, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ — σχεδὸν ξημερώματα. Θὰ πεινάη, φαίνεται. Εἶνε κι' ἡ ὥρα του.

Τὸ τάϊσε. Καὶ μόλις τελείωσε τὴ γαλακτοτροφία του, ξανάπιασε δουλειά! Ἔκλαψε συνέχεια μισὴ ὥρα καὶ ἀκριβῶς ὡς τὴ φρικτὴ ὥρα ποὺ ἦρθε ἕνα συνεργεῖο τοῦ Δήμου γιὰ νὰ φτιάξη τὸ δρόμο. Ἀκούστηκε ὁ ἀνατριχιαστικὸς θόρυβος τοῦ τρυπανιοῦ ποὺ ξύλωνε τὴν ἄσφαλτο καὶ τὰ νεῦρα μου. Ἕνα σατανικὸ «γρρρ - γρρρ - γρρρ...» ποὺ ἔκανε ταραχὴ κολάσεως.

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα, γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἡ εὐτυχία μας! εἶπα.

— Τουλάχιστον ἔπαψε ὁ Μπέμπης νὰ κλαίη! μοῦ ἀπάντησε εὐχαριστημένη ἡ Μαίρη.

Ναί, πραγματικά. Ὁ νεαρὸς βλαστὸς τόχε βουλώσει. Τὸ προσωπάκι του εἶχε πάρει μιὰ γλυκειὰ ἠρεμία καὶ τὰ ματάκια του μιὰ χαρούμενη ἔκφρασι, πρᾶγμα ποὺ πολὺ σπάνια τοῦ συνέβαινε.

— Εἶνε στὶς καλές του σήμερα! εἶπα στὴ Μαίρη.

— Ἴσως ν' ἀρχίζη νὰ στρώνη! συμπλήρωσε ἐκείνη.

Πήραμε τὸ πρωϊνό μας μὲ τὴ συνοδεία τῆς μουσικῆς τοῦ τρυπανιοῦ, ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ φωνάζουμε δυνατὰ γιὰ ν' ἀκουγώμαστε. Κάπου μισὴ ὥρα πέρασε ἔτσι. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ τρυπάνι σταμάτησε. Κι' ἀμέσως ἀκούστηκε τὸ κλάμα τοῦ Μπέμπη:

— Οὐά! Οὐά! Οὐά!

— Τὸ ματιάσαμε! εἶπα.

Πήγαμε κοντά του, ἀπάνω ἀπὸ τὴν κούνια. Εἶχε κοκκινίσει, εἶχε σφίξει μὲ πεῖσμα τὶς μικροσκοπικὲς γροθιές του καὶ ταραζόταν σύγκορμο ἀπὸ τὸ κλάμα.

— Τί εἶνε Μπέμπη; Τί θέλεις, πουλάκι μου;

— Οὐά! Οὐά! Οὐά!

Καὶ δός του πεισματωμένο τίναγμα. Οὔτε τὰ χάδια, οὔτε οἱ στοργικὲς κουβέντες μας οὔτε τὸ ὑπόλοιπο ἐνδιαφέρον μας εἶχαν καμμιὰ καθησυχαστικὴ ἐπίδρασι στὸ μικρὸ αὐτὸ ἀνθρωπάκι. Αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε τὸ βιολί του. Ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ φοβερὸ τρυπάνι, ξανάβαλε μπρός. Ἀμέσως ὁ Μπέμπης σταμάτησε τὸ κλάμα, τὸ μουτράκι του ἔγινε ἤρεμο καὶ γελαστὸ καὶ πῆρε ἔκφρασι ἀγγελική.

— Τοῦ πέρασε! εἶπα.

— Περίεργο! ἔκανε ἡ Μαίρη. Καὶ μ' αὐτὸ τὸ θόρυβο θἄπρεπε νὰ σπαράζη!

— Ἴσως νὰ μὴν τὸν ἀκούη καλά!

— Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν τὸν ἀκούη; Ἐδῶ τρέμει ὁλόκληρο τὸ σπίτι! Ἂν κρατήση ὅλη τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ δουλειά, θ' ἀρχίσω νὰ κλαίω ἐγώ!

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ «δουλειὰ» σταμάτησε πάλι γιὰ λίγο. Ἀμέσως ὁ Μπέμπης ξανάρχισε τὸ κλάμα. Καὶ τὄκοψε ὅταν ξανακούστηκε τὸ τρυπάνι.

— Λοιπόν, τὸ μυστήριον ἐλύθη! εἶπα στὴ Μαίρη. Τοῦ ἀρέσει ὁ θόρυβος!

— Λές; Αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ περίεργο.

Μιὰ δοκιμὴ ἀκόμα, τὴν ἔπεισε ἀπόλυτα.

— Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγία! εἶπε καὶ σταυροκοπήθηκε. Τέτοιο πρᾶμα εἶνε ἀπίστευτο. Κι' ἔπειτα σοῦ λένε πὼς τὰ μωρὰ θέλουν ἡσυχία!

— Κατὰ τὰ μωρά, Μαίρη μου.

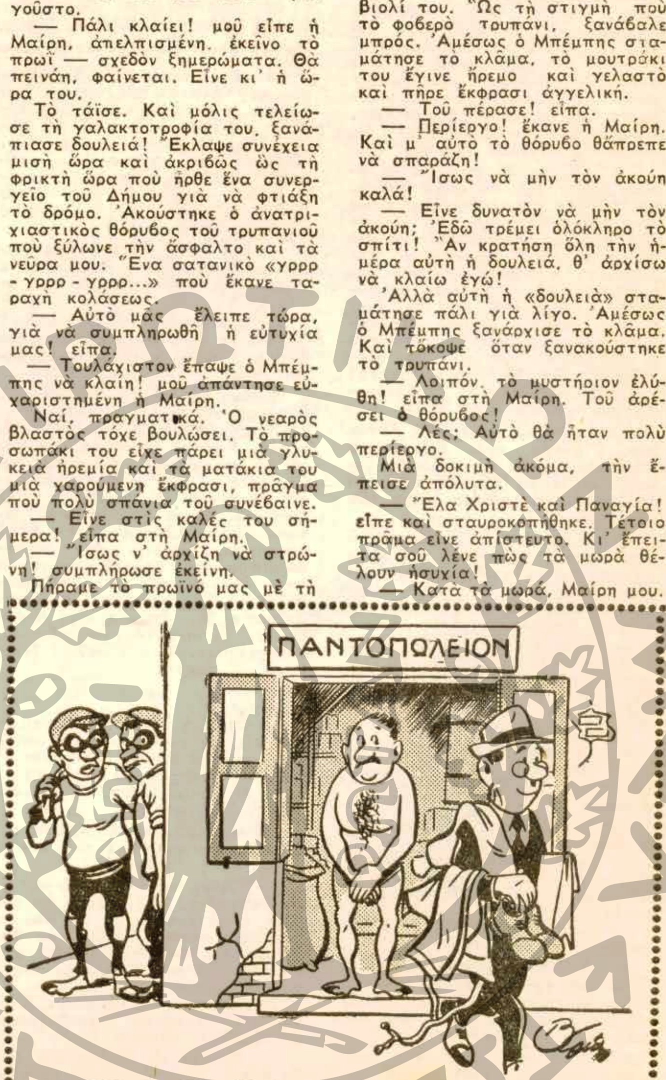

— *Τζίφος, Μανώλη! Μᾶς πρόλαβε ὁ φορατζῆς!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Τὸ δικό μας δὲν εἶνε ὅπως ὅλα. Προσωπικῶς αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ. Γιατὶ ὁ γυιός μας θὰ γίνη ἄνθρωπος δράσεως. Γιὰ νὰ τοῦ ἀρέση αὐτὸς ὁ φρικαλέος θόρυβος, νὰ ἰδῆς ποὺ θὰ γίνη μαέστρος τῆς τζάζ! Καὶ τώρα στὸν ἀφίνω. Πρέπει νὰ ἐργαστῶ γιὰ τὸ μέλλον του! Γειά σου.

Ἀποχαιρέτησα τὸν Μπέμπη, ποὺ δὲν μοῦδωσε σημασία. Εἶχε τὸ νοῦ του στὸ τρυπάνι καὶ ὄχι στὸ μπαμπᾶ του.

★

Ὅταν γύρισα τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι, μὲ ὑποδέχτηκε τὸ γοερὸ κλάμα τοῦ βρέφους.

— Μισὴ ὥρα κλαίει! μοῦ εἶπε ἡ Μαίρη. Καὶ ξέρεις ἀπὸ πότε;

— Ξέρω. Ἀπὸ τότε ποὺ σταμάτησε τὸ τρυπάνι.

— Μάλιστα. Τί θὰ γίνη;

— Ἄς το νὰ κλαίη. Θὰ κουρασθῆ καὶ θὰ ἡσυχάση.

— Λυπᾶμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν ξέρεις τὸ γυιό σου. Αὐτὸς νὰ ἡσυχάση; Εἶνε ἱκανὸς νὰ κλαίη δέκα χρόνια!

— Μὴν εἶσαι ὑπερβολική. Θὰ ἠρεμήση ἀπὸ τὶς πέντε.

Καὶ φυσικὰ δὲν ἡσύχασε. Φάγαμε μὲ τὸ σεγκόντο τοῦ μικροῦ. Κι' ἔπειτα, πῶς νὰ κοιμηθοῦμε τὸ ἀπομεσήμερο; Ἄλλα μεσημέρια κοιμόταν κι' ἄρχιζε τὸ τραγοῦδι τ' ἀπόγευμα. Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, δὲν ἔλεγε νὰ κάνη τὴν ἀπογευματινή του διακοπή. Σπάραζε.

Ἔσκυψα ἀπάνω ἀπὸ τὴν κούνια του καὶ τοῦ ἐξήγησα, μὲ τὸν πειστικώτερο τρόπο, ὅτι οἱ ἐργάτες εἶνε κι' αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ θέλουν νὰ ξεκουραστοῦν λίγες ὧρες μετὰ τὸ μεσημέρι. Καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους, ὑπάρχει καὶ μιὰ ἀστυνομικὴ διάταξις ποὺ ἀπαγορεύει τοὺς θορύβους δυὸ μὲ τέσσερις καὶ μισή. Ἄς ἔδειχνε, λοιπόν, λίγη κατανόησι κι' ἄς ἔκανε δυὸ ὡρίτσες ὑπομονή.

Ὅλ' αὐτὰ τοῦ τὰ εἶπα μὲ ἁπλᾶ λόγια καὶ σὲ ἀργὸ ρυθμό, γιὰ νὰ τὰ καταλάβη. Πρὸ παντὸς τοῦ τόνισα τὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἔχουμε, ὡς πολῖτες, νὰ σεβώμαστε τοὺς νόμους καὶ τὶς ἀστυνομικὲς διατάξεις, ποὺ ψηφίζονται γιὰ τὸ γενικώτερο καλὸ τῆς κοινωνίας. Καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἂν εἶνε τεσσάρων μηνῶν. Ἀπὸ τὴν κούνια του ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ δίνη δείγματα ὅτι θὰ γίνη καλὸς καὶ νομιμόφρων πολίτης. Συνεννοηθήκαμε, πουλάκι μου;

Ὄχι. Ἄδικα πῆγαν τὰ λόγια μου. Ἔλεγα ἐγώ, ἔκλαιγε ὁ Μπέμπης. Αὐτὰ τὰ μωρὰ δὲν ἐννοοῦν ποτὲ νὰ δώσουν προσοχὴ στὰ σοφὰ καὶ φρόνιμα λόγια τῶν μεγάλων.

— Κρῖμα στὶς ἐλπίδες ποὺ εἶχα στηρίξει σὲ σένα! τοῦ εἶπα στὸ τέλος μὲ στοργικὴ ἀπελπισία.

— Καὶ τώρα τί γίνεται; ρωτάει ἡ Μαίρη.

— Τώρα θὰ ἰδῆς τί θὰ γίνη!

Βγῆκα στὸ παράθυρο. Οἱ ἐργάτες εἶχαν ξαπλώσει στὴ σκιὰ καὶ λαγοκοιμόντουσαν. Τοὺς φώναξα:

— Παιδιά!

— Τί τρέχει; τινάχτηκε ἕνας.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρι; Νὰ βάλετε μπρὸς τὸ τρυπάνι γιὰ λίγη ὥρα;

— Βιαζόσαστε νὰ τελειώση ὁ δρόμος;

— Ὄχι. Βιάζομαι νὰ κόψη τὸ κλᾶμα ὁ γυιός μου. Ἂν δὲν ἀκούση τρυπάνι, δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κλείση.

— Δὲν γίνεται, κύριε. Τ' ἀπαγορεύει ἡ ἀστυνομία.

— Τοῦ τὸ ἐξήγησα, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ τὸ καταλάβη. Αὐτὸς θέλει τρυπάνι! Ἄειντε, μωρὲ παιδιά. Θὰ σᾶς δώσω ἕνα δεκάρικο τοῦ καθενός.

Οἱ ἐργάτες ἔκαναν μιὰ πρόχειρη σύσκεψι μεταξύ τους.

— Ἐν τάξει, εἶπε ὁ ἀρχηγός τους. Ἀλλὰ μόνο γιὰ δέκα λεπτά! Καὶ τὰ δεκάρικα προκαταβολικῶς!

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

Ἡ Σμαρούλα Γιούλη καὶ ἡ Νίτσα Ζαφειρίου σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ νέου ἑλληνικοῦ φίλμ «Ἀνοιχτὴ θάλασσα». Τὸ σενάριο καὶ ἡ σκηνοθεσία τῆς νησιώτικης αὐτῆς ἠθογραφίας, ποὺ γυρίστηκε στὰ Δωδεκάνησα μὲ τὴν συμμετοχὴ πολλῶν σφουγγαράδων, ὀφείλεται στὸν κ. Τάσο Μελετόπουλο. Στὸ φὶλμ παίζουν ἐπίσης ὁ Γ. Ἀποστολίδης, ὁ Σπυρ. Πατρίκιος ὁ Γ. Φούντας κ. ἄ.

Οἱ μισοὶ ἐργάτες σκορπίστηκαν κι' ἔπιασαν τὶς γωνίες τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ φυλᾶνε μήπως ἔρχεται κανένας πόλισμαν. Οἱ ἄλλοι ἔβαλαν μπρὸς τὸ τρυπάνι. Ὁ Μπέμπης ἡσύχασε καὶ γλύκανε. Ἀλλά, δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, κάτι παράθυρα ἄνοιξαν ἀπὸ δίπλα κι' ἀπέναντι κι' ἄγριες φωνὲς ἀκούστηκαν:

— Βρὲ σεῖς! Τέτοια ὥρα κοιμᾶται ὁ κόσμος! Σταματῆστε γιατὶ θὰ εἰδοποιήσωμε τὴν ἀστυνομία!

— Δὲν φταῖμε ἐμεῖς, κύριε! Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ μέσα μᾶς διάταξε. Γιὰ νὰ κοιμηθῆ ὁ Μπέμπης του!

Ἔκανα τὸν κουτό. Νὰ μὴν τὰ βάλουμε τώρα καὶ μὲ τοὺς γειτόνους. Ἄς το, λοιπόν, νὰ κλαίη. Κάποτε θὰ πάψη καὶ τότε θὰ κοιμηθοῦμε. Κι' ὅπως τὸ περίμενα. Στὶς τέσσερις καὶ μισὴ ξανάρχισε τὸ τρυπάνι. Ὁ Μπέμπης ἔκοψε τὸ κλᾶμα κι' ἀποκοιμήθηκε εὐτυχισμένος. Αὐτὸ τὸ «γρρρ... γρρρ..» ἦταν σὰν νανούρισμα ποὺ τοὔφερε ἥσυχο ὕπνο. Ἀλλὰ ἐμεῖς πῶς νὰ κοιμηθοῦμε; Τὸ τρυπάνι τρελλαίνει ἄνθρωπο. Κι' ἔπειτα εἶχε περάσει κι' ἡ ὥρα τῆς μεσημβρινῆς ἀναπαύσεως. Στὸ διάβολο! Ντύθηκα κι' ἔφυγα.

★

— Αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνεται ἀπὸ τὶς ἑξήμιση ποὺ σταμάτησαν τὰ τρυπάνια! μοῦ εἶπε ἡ Μαίρη, ὅταν μπῆκα στὸ σπίτι κατὰ τὶς ἐννιά. Τώρα, καλὸ πρωΐ, ποὺ θὰ ξανάρθουν.

Ἔπεσα σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔκανα σύσκεψι μὲ τὸν ἑαυτό μου.

— Ἄκου νὰ ἰδῆς, Μαίρη, εἶπα κατόπιν. Ἐδῶ εἶνε φανερὸ πῶς ὁ Μπέμπης θέλει θόρυβο γιὰ νὰ ἡσυχάση. Μιὰ ποὺ δὲν ἔχουμε τρυπάνι, λοιπόν, ἄς τοῦ κάνουμε ἄλλους θορύβους γιὰ ν' ἀποκοιμηθῆ.

Δοκιμάσαμε πολλὰ μέσα. Χτυπήσαμε τηγάνια, γουδοχέρια, τεντζερέδες. Τίποτα.

— Πρέπει νὰ βροῦμε ἕνα ἄλλο θόρυβο ποὺ νὰ μοιάζη μὲ τρυπάνι! Περίμενέ με λίγο!

Πετάχτηκα σ' ἕνα γνωστό μου, ποὺ καθόταν στὸν παρακάτω δρόμο.

— Κὺρ-Μιχάλη μου, ἐσὺ ἔχεις πέντε κουτσούβελα. Ὅλο καὶ θὰ σοῦ βρίσκεται καμμιὰ ροκάνα.

— Ἄλλο τίποτα. Νὰ σοῦ δώσω δύο!

— Μὲ σώνεις!

Γύρισα. Ἀρχίσαμε νὰ τὶς γυρίζουμε ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ Μπέμπης ἔπαψε τὸ κλάμα καὶ παρακολουθοῦσε τὸ θόρυβο ποὺ δὲν εἶχε τίποτα νὰ ζηλέψη ἀπὸ τρυπάνια. Κάπου-κάπου διακόπταμε γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ Μπέμπης ξανάρχιζε τὸ οὐρλιασμα. Ξαναρχίζαμε κι' ἐμεῖς. Μόλις ἔκανε πὼς γλαρώνει διακοπή. Μὰ νά τος. Ἄνοιγε πάλι τὰ μάτια του καί:

— Οὐά! Οὐά! Οὐά!

Ὅπου νὰ καὶ ἡ πόρτα. Καὶ νά τος πάλι ὁ κύριος Παντελῆς, ὁ ἔνοικος τοῦ ἀπάνω, ἀγριεμένος μὲ τὶς πυτζάμες.

— Τί θὰ γίνη μ' αὐτὴν τὴν κατάστασι! Αὐτὸ εἶνε αἶσχος!.. Τὴν ἡμέρα τὰ τρυπάνια! Τὸ βράδυ τὸ κλᾶμα! Καὶ τώρα οἱ ροκάνες! Θὰ τρελλαθῶ!

— Ἡρεμῆστε, κύριε Παντελῆ καὶ δεῖξτε κατανόησι. Ὁ Μπέμπης μας θέλει θόρυβο γιὰ νὰ ἡσυχάση!

Κι' ὁ Μπέμπης εἶχε ἀρχίσει πάλι νὰ κλαίη, ἐξ αἰτίας ἡ διακοπὴ τῆς ροκάνας. Ὁ κύριος Παντελῆς ἀγρίεψε περισσότερο καὶ χτυποῦσε τὰ χέρια του στὸ τραπέζι.

— Γκάπ! Γκούπ! Δὲν μπορεῖ νὰ συνεχισθῆ αὐτὴ ἡ τυραννία! Θὰ σᾶς ρίξω χειροβομβίδα! Ντάπ-ντοὺπ-ντάπ! Θὰ θέσω τέρμα! Ντοὺπ-ντοὺπ-ντάπ!

Κι' ἄλλο θαῦμα, λοιπόν. Ὅταν ὁ κύριος Παντελῆς βάραγε τὸ τραπέζι, ὁ Μπέμπης σταματοῦσε τὸ κλᾶμα. Καὶ ὅταν δὲν τὸ βρόνταγε, τὸ ξανάπιανε!

— Νά το, κύριε Παντελῆ! εἶπα. Βροντῆξτε τὸ τραπέζι, σᾶς παρακαλῶ. Δυνατά! Ἔτσι! Βλέπετε; Σταμάτησε! Τώρα διακόψτε! Ὡραῖα. Βλέπετε; Κλαίει! Τί νὰ τοῦ κάνουμε;

— Νὰ τοῦ βάλετε φίμωτρο! Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω ἄλλο ἐδῶ μέσα! Εἶνε Κόλασι τοῦ Δάντη!

Ἔφυγε μ' ἕνα βρόντημα τῆς πόρτας ποὺ ἔκανε τὸ Μπέμπη νὰ διακόψη γιὰ πέντε λεπτά. Ἔπειτα, ξανὰ οἱ ροκάνες καὶ τέλος, κατὰ τὶς δώδεκα, τὸν πῆρε ὁ ὕπνος!

Τὸ πρωΐ τὸ βρέφος πέρασε ἥσυχα, γιατὶ ἔπιασαν ξανὰ τὰ τρυπάνια τοῦ δρόμου. Τὸ ἀπομεσήμερο τὰ συνηθισμένα. Καὶ τὸ βράδυ ἡ Μαίρη μοῦ ἀνάγγειλε μιὰ εὐχάριστη εἴδησι:

— Ὁ κύριος Παντελῆς ξεκουβάλησε!

— Καλὰ ἔκανε! Μᾶς εἶχε γίνει πολὺ ἐνοχλητικός.

Εἴχαμε καὶ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ σπιτονοικοκύρη. Ἦρθε νὰ μᾶς εὐχαριστήση γιατὶ ὁ Μπέμπης ἀνάγκασε τὸν κ. Παντελῆ νὰ ξεκουμπιστῆ!

— Καὶ τὸ εἶχε μὲ προπολεμικὸ ἐνοίκιο! μᾶς εἶπε. Σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε αὐτὸ τὸ δῶρο γιὰ τὸ Μπέμπη. Εἶνε δυὸ λίρες, νὰ τοῦ πάρετε κάτι. Αὐτὸ εἶνε παιδὶ—θαῦμα!

— Ἐλπίζω ὅτι τέτοια δῶρα θὰ μᾶς κάνετε τακτικά. Γιατὶ κι' ὁ νέος νοικάρης, δὲν φαντάζομαι νὰ ριζώση!

★

Τέσσερις μέρες πέρασαν μ' αὐτὸ τὸ ρυθμὸ — δηλαδὴ μὲ τὰ τρυπάνια. Ἔπειτα τὸ συνεργεῖο ἔφυγε. Καὶ τὸ δρᾶμα μὲ τὸ Μπέμπη πῆρε νέα μορφή. Τώρα, οὔτε οἱ ροκάνες ὠφελοῦσαν, οὔτε οἱ ἄλλοι θόρυβοι, οὔτε τὸ τραπέζι ποὺ τὸ κοπάναγα κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ κ. Παντελῆ. Ἔκλαιγε τραγικά.

— Τὸ παιδὶ θέλει τρυπάνι! μοῦ εἶπε ἡ Μαίρη.

— Ἴσως τὸ ξεχάση! Ἄς περιμένουμε δυὸ-τρεῖς μέρες!

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ ξεχάση. Τέλος, ἕνα πρωΐ λέω στὴ Μαίρη:

— Βάλτο στὸ καροτσάκι καὶ πᾶμε!

— Ποῦ θὰ πᾶμε;

— Ἔλα καὶ θὰ μάθης!

Καὶ στὸ καρροτσάκι του ὁ Μπέμπης σπάραζε ἀπὸ τὸ κλᾶμα. Φτάσαμε στὴ Δημαρχία.

— Περιμένετε μιὰ στιγμή.

Πῆγα στὸ τμῆμα ὁδοστρωμάτων:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ ξυλώνουν ἄσφαλτο σήμερα;

— Στὴν πλατεία Βάθης!

Καὶ γραμμὴ γιὰ κεῖ. Μόλις ἄκουσε τὸ θόρυβο ὁ Μπέμης ἔγινε ἀρνάκι. Βάλαμε τὸ καρροτσάκι κοντὰ στὰ τρυπάνια, στὸ πεζοδρόμιο, τοποθέτησα καὶ τὴ Μαίρη στὸ τραπεζάκι τοῦ καφενείου καὶ τῆς εἶπα:

— Τὸ μεσημέρι θὰ περάσω νὰ σᾶς πάρω!

Καὶ τώρα, ὅπου θ' ἀκούσετε τρυπάνια, κυττάξτε ἐκεῖ κοντά. Κάποιο καρροτσάκι μωροῦ θὰ πάρη τὸ μάτι σας. Εἶνε ὁ Μπέμπης. Ὁ πρωτότοκος Μπέμπης μας, ποὺ δὲν ἔχει τὸ ταίρι του στὸν κόσμο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Τῆς στιγμῆς

Ἕνα μεσημέρι, δυὸ Αἰγύπτιοι βλέπουν ἕνα ἀμερικανικὸ τζίπ, ποὺ προχωρεῖ μ' ἀναμένα τὰ φανάρια του.

— Σίγουρα, λέει ὁ ἕνας, οἱ Ἀμερικανοὶ ποὺ βρίσκονται μέσα θὰ εἶνε μεθυσμένοι!

— Ὄχι, ἀπαντάει ὁ ἄλλος. Ἀλλά, ξέρεις, αὐτὴ τὴν ὥρα, εἶνε στὴν Ἀμερικὴ μεσάνυχτα...

★

Ὁ γιατρὸς λέει στὸν ἀσθενῆ του:

— Πρέπει νὰ κάνετε σπόρ, φίλε μου! Σᾶς συνιστῶ, λοιπόν, νὰ μὴν πηγαίνετε κάθε πρωΐ σιγὰ-σιγὰ στὸ γραφεῖο σας μὲ τὰ πόδια, ἀλλὰ νὰ παίρνετε τὸ λεωφορεῖο!

★

— Καὶ γιατί σὲ καταδίκασαν; ρωτάει ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν ἕναν καινούργιο τρόφιμο.

— Γιὰ μιὰ ἀπροσεξία μου!

— Δηλαδή;

— Νά, μιὰ μέρα ποὺ βρισκόμουν στὸ τράμ, ἀντὶ νὰ βάλω τὸ χέρι στὴν τσέπη μου, τὄβαλα στὴν τσέπη τοῦ διπλανοῦ μου καὶ τοῦ πῆρα τὸ πορτοφόλι!...

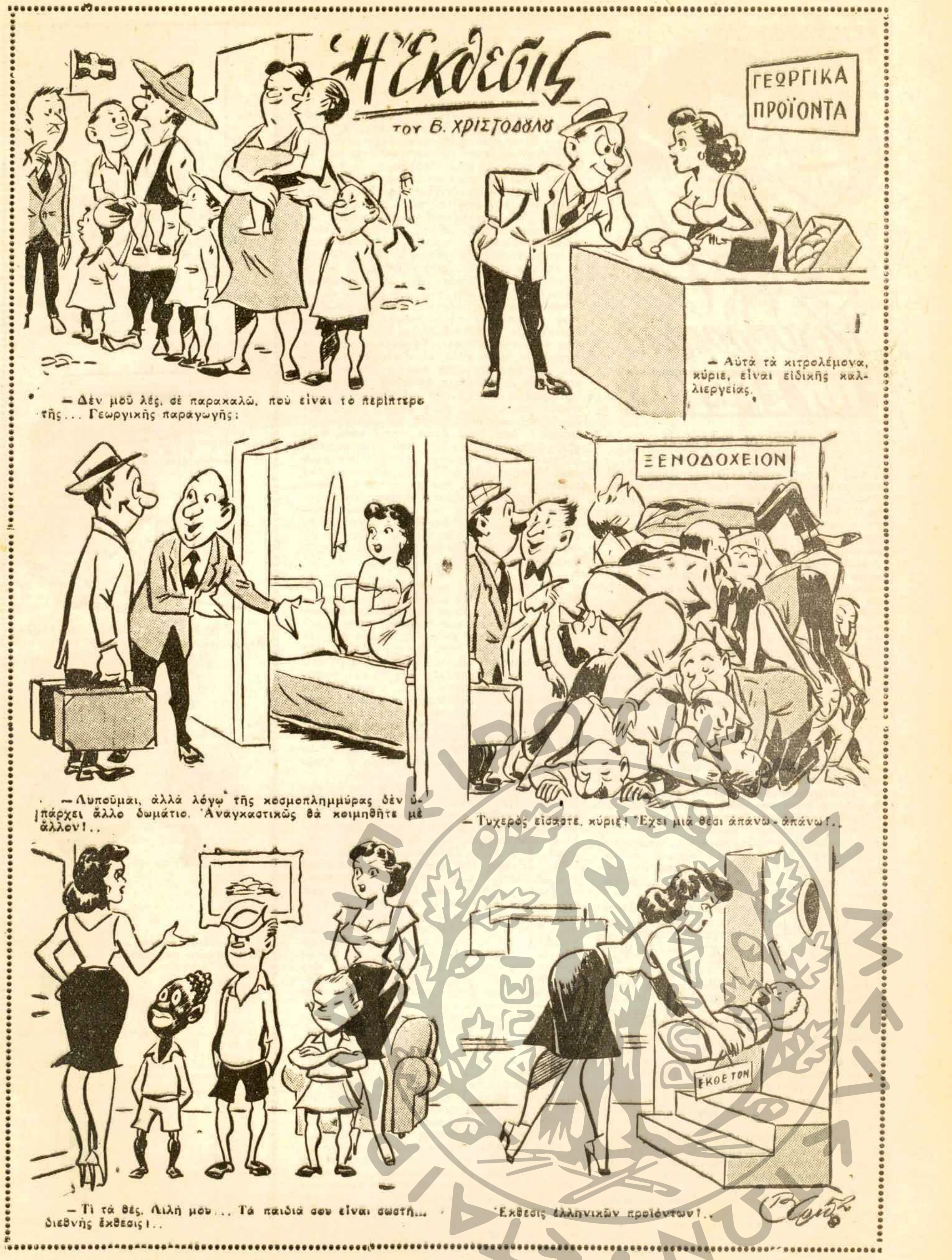

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ποὺ εἶναι τὸ περίπτερο τῆς... Γεωργικῆς παραγωγῆς;

— Αὐτὰ τὰ κιτρολέμονα, κύριε, εἶναι εἰδικῆς καλλιεργείας.

— Λυποῦμαι, ἀλλὰ λόγῳ τῆς κοσμοπλημμύρας δὲν ὑπάρχει ἄλλο δωμάτιο. Ἀναγκαστικῶς θὰ κοιμηθῆτε μὲ ἄλλον!..

— Τυχερὸς εἴσαστε, κύριε! Ἔχει μιὰ θέσι ἀπάνω-ἀπάνω!..

— Τί τὰ θές, Λιλή μου... Τὰ παιδιά σου εἶναι σωστὴ... διεθνὴς ἔκθεσις!..

Ἔκθεσις ἑλληνικῶν προϊόντων!..

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ ταχυδρομεῖο τοῦ ἔρωτος

Τὸ καλοκαῖρι τελειώνει...

«Ὁ κῆπος καθρεφτίστηκε σήμερα μὲ ἀπελπισία στὴ μικρὴ λιμνοῦλα μὲ τὰ χρυσόψαρα. Στερνὴ προθανάτια κοκκεταρία του! Σὲ λίγο, τὸ φθινόπωρο θὰ στρώση στὴν ἐπιφάνεια τῆς λιμνούλας αὐτῆς τὰ πτώματα τῶν πεθαμένων φύλλων... Τὸ καλοκαῖρι τελειώνει!

»Δὲν κράτησε πολύ. Ἦταν ἡ πιὸ σύντομη ἐποχὴ γιὰ μένα. Γιατὶ τὴν ἔκανε σύντομη, ἀστραποβόλημα στιγμιαῖο, ἡ ἀγάπη μου. Αὐτὴ ἔδιωξε γρήγορα-γρήγορα τοὺς μῆνες, κι' ἔφερε βιαστικὰ τὸ φθινόπωρο. Σὰν χτὲς μοῦ φαίνεται πὼς ἄρχισε ἡ γνωριμία μας: Ἦταν ἀκόμα ἄνοιξι. Οἱ καινούργιες κάλυκες τῶν λουλουδιῶν καλωσωρίσανε τὸ νεογέννητο ἔρωτά μας. Ὁ ζέφυρος μετάφερε τὰ καρδιοχτύπια μας ἀπὸ τὸν ἕναν στὸν ἄλλον, σὰν εὐσυνείδητος ἀέρινος μεσάζων. Γνωριστήκαμε. Ὅταν μοῦδωσες τὸ χέρι σου, τόσφιξα ζεστά ,καὶ τόνοιωσα νὰ τρεμουλιάζη μέσ' στὸ δικό μου σὰν αἰχμαλωτισμένο πουλί... Τὸ τυπικὸ «χαίρω πολύ...» πού μοῦ ψιθύρισες, μοῦ φάνηκε σὰν τερέτισμα κορυδαλλοῦ, σὰν κελλάρισμα ρυακιοῦ... Ἀπὸ τότε γνωριστήκαμε πιὸ καλά. Σὲ εἶδα στὸν περίπατο τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ, σὲ κάλεσα στὸ τραπεζάκι μου στὸ ζαχαροπλαστεῖο τὸ βράδυ, βρέθηκα δίπλα σου στὴν πολυθρόνα τοῦ ὑπαίθριου κινηματογράφου ποὺ ἤτανε μοιραῖο νὰ μὴν παρακολουθήσω τὴν ταινία του, ἀφοῦ ὅλα,—νοῦς καρδιά μου, μάτια μου, προσοχή μου...—ἤτανε χαρισμένα σὲ σένα...

»Σ' ἀγάπησα σὰν τρελλός! Δὲν ξέρω ἂν τὰ δεσμά μας τὰ σφυρηλάτησε ὁ θαυμασμός μου γιὰ τὴν ὀμορφιά σου, γιὰ τὸν ὑπέροχο χαρακτῆρα σου, καὶ τὰ συμπλήρωσε ἡ συνήθεια. Μιὰ φορά, τὸ ἀποτέλεσμα εἶν' αὐτό: Σὲ λάτρεψα καὶ σὲ λατρεύω... Σὲ νοιώθω ἀποκλειστικὴ βασίλισσα τῆς καρδιᾶς μου. Εἶσαι καὶ θὰ μείνης ἡ διαλεχτή μου — αὐτὴ ποὺ κατάφερες νὰ μεταβάλης τὴν αἰσθηματικὴ ἀδιαφορία μου σὲ ὁλοζώντανο ἐνδιαφέρον. Ἄσε με νὰ σοῦ διηγηθῶ λίγο τὴ ζωή μου πρὶν σὲ γνωρίσω: Εἶχα περάσει μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσι, ποὺ μοῦ εἶχε προκαλέσει ἀφάνταστο ψυχικὸ κλονισμὸ καὶ μ' εἶχε ἀφίσει κυριολεχτικὰ ἐρείπιο. Εἶχα φτάσει στὸ σημεῖο νὰ μὴν πιστεύω πιὰ σὲ τίποτα.

»Εἶχα ἀποφασίσει νὰ μὴν ξαναφίσω τὸν ἑαυτό μου νὰ παρασυρθῆ. Ὅταν, σὲ γνώρισα! Ἡ γλυκειά σου προσωπικότης ἦρθε νὰ σαρώση ἀλύπητα ὅλες τὶς ἀποφάσεις μου...

»—Φαίνεται πὼς ἔχετε ὑποφέρει πολὺ στὴ ζωή σας... μοῦ εἶπες ἀπὸ τὶς πρῶτες στιγμὲς τῆς γνωριμίας μας.

»—Μπορεῖ... σοῦ ἀπάντησα. Μιὰ φορά τὸ παρὸν ἔρχεται νὰ σβύση τὸ παρελθὸν μέσ' στὴν ψυχή μου...

»Χαμογέλασες, φανερὰ κολακευμένη:

»—Τὸ παρόν;... μὲ ρώτησες.

»—Ναί· αὐτὸ ποὺ χρωματίζετε σεῖς μὲ τὰ πιὸ αἰσιόδοξα χρώματα τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας...

»Προσπάθησες νὰ μὲ σταματήσης στὸν ἐρωτικό μου καλπασμό:

»—Προχωρεῖτε πολὺ βιαστικὰ... μοῦ ἀπάντησες μὲ μιὰ ξαφνικὴ ψυχρότητα.

»—Εἶναι γιατὶ θέλω νὰ φτάσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὴν πραγματοποίησι τοῦ ὀνείρου μου... σοῦ ἀπάντησα.

»Μ' ἄφισες τότε ἀπότομα κι' ἔφυγες. Ξερά, χωρὶς δικαιολογία. Σὰν δυσαρεστημένη ἀπὸ τὴν ξαφνική μου ἐρωτικὴ οἰκειότητα. Κι' ἄφισες τὴ γνωριμία μας νὰ γλυστρήση σιγά, μὲ τὸ πιὸ γοητευτικὸ «βῆμα σημειωτόν», πρὸς τὴν ἐρωτικὴ πραγματικότητα... Σταγόνα-σταγόνα μοῦ χάριζες τὴν εὐτυχία, σὰν νάθελες νὰ μ' ἀφίσης πάντα διψασμένον, πάντα ἄπληστον γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸν ἔρωτά σου... Τόσο ἀργὰ προχωρήσαμε, ἀγαπημένη μου, πού ,τώρα ποὺ τὸ καλοκαῖρι τελειώνει, δὲν ἔχουμε νὰ θυμηθοῦμε τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴ διάθεσι... Γεγονὸς κανένα — οὔτε φιλί, οὔτε χάδι, οὔτε τίποτε ἀπ' αὐτά, ποὺ δημιουργοῦνε τοὺς μεγάλους κρίκους στὴ λουλουδένια ἀλυσίδα τοῦ ἔρωτα. Ὁ ἔρωτάς μας ἤτανε κι' ἔμεινε ἀθῶος, ἁγνός, παιδικός... Μᾶς ἔδωσε παρὰ πολὺ λίγα, καὶ μᾶς ἄφισε νὰ περιμένουμε πολλά... Δὲν ξέρω ὅμως γιατὶ κάτι πνίγει τὴν ψυχή μου τώρα, ποὺ τὸ καλοκαῖρι τελειώνει! Τὸ στερνὸ φεγγάρι πλημμύρισε ἀσήμια τὸν τελευταῖο ἀσυννέφιαστο οὐρανό... Σὲ λίγο, πρέπει νὰ τὰ μαζέψουμε γιὰ τὴ χειμωνιάτικη Ἀθήνα. Ἐκεῖ ,δὲν θἄχω τὴν εὐκαιρία τῆς καθημερινῆς ἐπαφῆς μου μαζί σου. Δὲν θὰ σὲ βλέπω τόσο συχνά... Δόσμου τὴν ἐλπίδα πὼς δὲ θὰ σὲ χάσω, τώρα ποὺ τὸ καλοκαῖρι τελειώνει, ἀγαπημένη μου...»

★

«Δὲ γελάστηκες, — ἀλλοίμονο! — ἀγαπημένε μου: Μὲ χάνεις καὶ σὲ χάνω... Ἡ εὐτυχία μας ἦταν ἕνα σύντομο ὄνειρο τοῦ καλοκαιριοῦ, καὶ πεθαίνει τώρα μαζὶ μὲ τὸ καλοκαῖρι. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ γνώρισα, ποὺ ἄφισα τὸ χέρι μου νὰ τρεμουλιάση ἡδονικὰ μέσ' στὸ δικό σου ἔνοιωσα ὅτι ἡ γνωριμία μας θὰ μοῦ πρόσθετε ἕναν καινούργιο πόνο... Γιατὶ ἤξερα, ὅτι ἀπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας βάραινε ἀδυσώπητος ὁ χωρισμός. Καὶ τώρα, ποὺ νοιώθω τὴν πίκρα καὶ τὸ σπαραγμὸ μέσ' στὴ βασανισμένη μου καρδιά, ἄσε με νὰ σοῦ πῶ μερικὰ πράματα γιὰ μένα — αὐτὰ ποὺ πάντα διψοῦσες τόσο ν' ἀκούσης!

»Ἡ τύχη τόφερε νὰ βρεθῶ φέτος τὸ καλοκαῖρι στὴν Ἑλλάδα. Ἡ τύχη μὰ καί, λιγάκι, ὁ πόθος μου, ἡ λαχτάρα μου: Τόσα χρόνια τώρα, ἐξορισμένη στὶς κρυστάλλινες βουνοκορφὲς τῆς Ἑλβετίας, εἶχα διψάσει γιὰ λίγη ἑλληνικὴ ζεστασιά. Κι' ἦρθα. Ἔκανα μιὰ σύντομη ἀνακωχὴ μὲ τὴν ἀρρώστειά μου, καὶ γλύστρησα πρὸς τὴ ζεστὴ γοητεία τοῦ Νοτιᾶ... Ἡ τύχη τὤθελε νὰ γλυστρήσω καὶ στὴ γοητεία τοῦ ἀπαγορευμένου ἔρωτά σου. Τὸ πιὸ λογικὸ θἄτανε ν' ἀρνιόμουν αὐτὴ τὴ δεύτερη γοητεία. Μὰ τὸ θάρρος μοὔλειψε. Ἄφισα τὴν ψυχή μου νὰ κάνη ὄνειρα, μὲ ὡραῖο της πρωταγωνιστή, βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ της, ἐσένα, ἀγαπημένε μου. Τόξερα πὼς ἔτσι ἔκανα κακὸ καὶ στοὺς δυό μας — ἰδίως σὲ μένα. Γιατί, φεύγοντας τώρα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, παίρνω στὸ πληγωμένο στῆθος μου μιὰ καινούργια πληγή—μιὰ πληγὴ στὴν καρδιά...

»Ναί, τὸ καλοκαῖρι τελειώνει... Τὸ διαισθάνομαι κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ τέλος στὴν ἀτμόσφαιρα. Τὸ πρῶτο ρῖγος ἔκανε τὴ λιμνοῦλα νὰ ρυτιδωθῆ ἀνατριχιάζοντας, καὶ τὰ ἀμέριμνα χρυσόψαρα νὰ νοιώσουνε τὴν πρώτη χειμερινὴ ἀπειλή. Καὶ γιὰ μένα τέλειωσε γρήγορα τὸ καλοκαῖρι...

»Θὰ ξαναδῶ, ἄραγε, τὴν Ἑλλάδα;... Θὰ σὲ ξαναδῶ;... Θέλω νὰ ἐλπίζω, μὰ κάτι μέσα μου μὲ συμβουλεύει τραγικὰ ν' ἀμφιβάλλω... Παίρνω τὸν ἀπελπισμένο μου ἔρωτα μέσ' στὴν παγωμένη μου ψυχή, ἐκεῖ στὰ διάφανα ὑψόμετρα τοῦ Βορρᾶ. Ἡ εὐτυχία μένει πίσω μου, μαζὶ κι' ἡ θαλπωρὴ τοῦ ἑλληνικοῦ κλίματος, μαζὶ μὲ τὸ σύντομο ἐρωτικό μου ὄνειρο...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

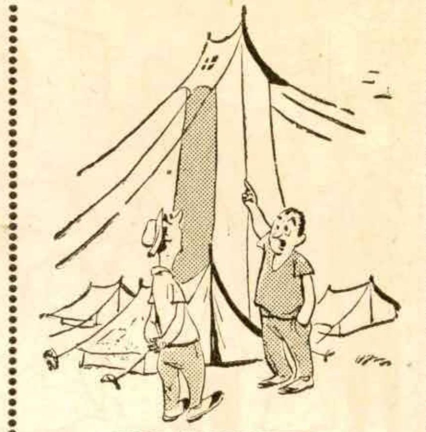

ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΕΣ

— Εἶνε τὸ τσαντῆρι τοῦ Ἀμερικανοῦ ποὺ ἦρθε χτὲς ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη!

—Ἦρθες ἀργά, φίλε μου! Πρὸ ὀλίγου πέρασε ὁ Ἔφορος...

— Μιὰ στιγμή, μὴ κουνιέσαι! Στὴν πλάτη σου βλέπω ἕνα κουνούπι!

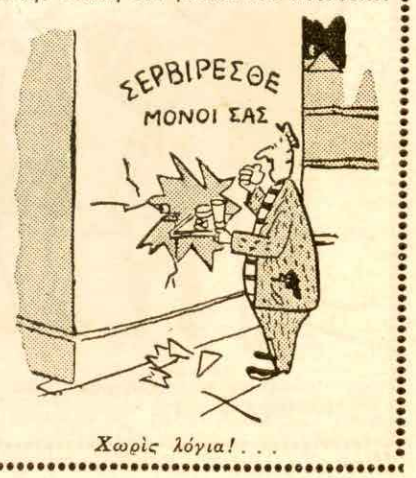

Χωρὶς λόγια!...

Οἱ τοξικομανεῖς διεγείρονται εὔκολα, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀκολουθεῖ ἡ κατάπτωσι, ποὺ τοὺς βυθίζει σὲ μιὰ ἡμιληθαργικὴ κατάστασι...

Τὸ πάθος τῶν ναρκωτικῶν

Οἱ τρομερὲς καταστροφὲς ποὺ προκαλοῦν στὸν ὀργανισμό

Μὲ τὸν πόλεμο, ἡ χρῆσις τῶν ναρκωτικῶν εἶχε περιορισθῆ σὲ σημαντικὸ βαθμὸ στὴν Εὐρώπη. Ἀλλ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὰ ναρκωτικὰ δίνουν καὶ παίρνουν τόσο στὸν Παληό, ὅσο καὶ στὸ Νέο Κόσμο, παρὰ τὰ αὐστηρὰ μέτρα ποὺ ἔχουν ληφθῆ σ' ὅλες τὶς χῶρες καὶ τὴν ἀπηνῆ καταδίωξι τῶν λαθρεμπόρων καὶ τῶν τοξικομανῶν ἀπὸ τὶς διάφορες ἀστυνομίες.

Ἡ χρῆσις τῶν ναρκωτικῶν ἀρχίζει σὰν ψυχικὴ παρεκτροπή, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ζητᾶ ἕναν τρόπο διαφυγῆς ἀπὸ τὸ περιβάλλον του.

Στὶς σύγχρονες κοινωνίες, τὸ πνεῦμα τῆς μιμήσεως καὶ ὁ σνομπισμὸς δημιουργοῦν ἀναρίθμητα θύματα. Κανείς, ἄλλωστε, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀρχίζουν νὰ παίρνουν ναρκωτικὰ δὲν σκέπτεται ὅτι μπορεῖ νὰ γίνη τοξικομανής. Πολλοὶ νέοι καὶ πολλὲς νέες χρησιμοποιοῦν ναρκωτικά, γιὰ ν' ἀκολουθήσουν τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἢ γιὰ νὰ βροῦν μιὰ καινούργια ἀπόλαυσι, μὲ τὴ σκέψι ὅτι, ὅποτε θελήσουν, μποροῦν νὰ τὰ σταματήσουν. Ἀλλὰ δὲν ἀργοῦν νὰ καταλάβουν ὅτι αὐτὸ εἶνε πιὰ ἀδύνατον. Γιατὶ ἡ ἁπλῆ ψυχικὴ παρεκτροπὴ ἔχει μεταβληθῆ μὲ τὸν καιρὸ σὲ ὀργανικὴ πάθησι. Ἐκεῖνο λοιπὸν ποὺ κάνει τὸν τοξικομανῆ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ στερηθῆ ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο του δηλητήριο καὶ ν' αὐξάνη διαρκῶς τὶς δόσεις του δὲν εἶνε ψυχικὴ ἀνάγκη, ἀλλὰ ὀργανική. Γιατὶ τὸ δηλητήριο ἔχει γίνει γι' αὐτὸν τὸ ἴδιο ἀπαραίτητο, ὅσον τὸ φαγητὸ καὶ τὸ νερό. Τὸ αἴσθημα ποὺ δοκιμάζει, ὅταν στερηθῆ ἀπ' αὐτό, δὲν διαφέρει ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς πείνας καὶ τῆς δίψας.

Ἡ συνήθεια εἶνε ἕνα βιολογικὸ φαινόμενο. Τὰ κύτταρα, ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ναρκωτικοῦ, ἀλλάζουν σύστασι. Μ' ἁπλούστερα λόγια, τὸ ναρκωτικὸ γίνεται ἕνα εἶδος φυσιολογικοῦ συστατικοῦ τῶν κυττάρων τοῦ ὀργανισμοῦ. Παίζει τὸ ρόλο τροφῆς καὶ καταντάει νὰ εἶνε τὸ ἴδιο ἀπαραίτητο, ὅσο μιὰ ὁρμόνη ἢ μιὰ βιταμίνη. Ἔτσι, τὸ κύτταρο ὑποφέρει ὅταν στερηθῆ ἀπότομα ἀπ' αὐτό.

Ἀλλὰ τὸ ναρκωτικὸ εἶνε μιὰ τοξικὴ οὐσία. Δημιουργεῖται, λοιπόν, ἕνας φαῦλος κύκλος. Τὸ κύτταρο ὑποφέρει ὅταν στερηθῆ ἀπὸ τὸ ναρκωτικό, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τὸ ναρκωτικὸ δηλητηριάζει τὸν ὀργανισμό.

Ἔτσι, ὁ τοξικομανὴς ποὺ στερεῖται ἀπὸ τὸ δηλητήριό του, δὲν ὑποφέρει μόνο διανοητικά, ἀλλὰ καὶ σωματικά. Καὶ ἴσως περισσότερο σωματικά, παρὰ διανοητικά.

Τὰ ναρκωτικὰ ἐπιφέρουν, ἄλλωστε, σοβαρώτατες ἀλλοιώσεις καὶ διαταραχὲς στὸ σύνολο τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἐκεῖνο ποὺ προσβάλλεται, πρῶταπρῶτα, εἶνε τὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα. Γίνεται περισσότερο εὐαίσθητο κι' αὐτὴ ἡ εὐαισθησία του εἶνε ὁλοφάνερη στοὺς τοξικομανεῖς. Διεγείρονται εὔκολα, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀκολουθεῖ ἡ κατάπτωσι, ποὺ τοὺς βυθίζει σὲ μιὰ ἡμιληθαργικὴ κατάστασι.

Κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τῆς δηλητηριάσεως ἐξ ἄλλου τὸ ναρκωτικὸ διεγείρει τοὺς ἐνδοκρινεῖς ἀδένες. Ἀλλ' ἡ λειτουργία τους ἐξασθενίζει βαθμιαῖα καὶ αὐτὸ γίνεται περισσότερο φανερὸ στὶς σεξουαλικὲς λειτουργίες. Τὰ ὄργανα τοῦ φύλου ἀλλοιοῦνται μὲ τὸν καιρό. Π. χ. ὡρισμένα μέρη τοῦ φύλου διογκοῦνται σὲ ὑπερβολικὸ βαθμό. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ κύτταρα πεθαίνουν βαθμιαῖα καὶ ἀντικαθίστανται μὲ λῖπος. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, οἱ σεξουαλικὲς λειτουργίες θὰ σταματήσουν ὁλότελα. Ὁ ὄγκος τῆς μήτρας περιορίζεται, ἐξ ἄλλου, στὴ γυναῖκα καὶ τὰ ὄργανα τοῦ φύλου ἀτροφοῦν.

Μὲ παρόμοιο τρόπο ἐπηρεάζεται ἡ λειτουργία καὶ τῶν ἄλλων ἐνδοκρινῶν ἀδένων.

Στὴν ἀρχὴ τὸ ἧπαρ κατορθώνει νὰ ἐξουδετερώνη τὸ δηλητήριο. Ἀλλά, σιγὰ-σιγά, ἐξασθενίζει καὶ αὐτὸ καὶ ἐκφυλίζεται, ὅπως καὶ τὰ νεφρά.

Ἔπειτα ἔρχεται ἡ σειρὰ τῶν πνευμόνων, ποὺ παρουσιάζουν μιὰ μόνιμη συμφορητικὴ κατάστασι. Ὁ ἀντίκτυπός της, ὅπως εἶνε εὐνόητο, γίνεται αἰσθητὸς στὶς ἀναπνευστικὲς κινήσεις καὶ στὴν καρδιά.

Ὁ ἐγκέφαλος προσβάλλεται τελευταῖος. Ὁ τοξικομανὴς ὅταν φτάση σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, αἰσθάνεται πόνους στὸ κεφάλι καὶ σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα, ἔχει δὲ παραισθήσεις ποὺ συνήθως παίρνουν δραματικὸ χαρακτῆρα κ.τ.λ.

Ὅλα τὰ ναρκωτικὰ εἶνε καταστρεπτικὰ στὸν ἴδιο περίπου βαθμό. Ὁ μορφινομανὴς ὑποφέρει ἀπὸ τρομερὲς ἀϋπνίες, ποὺ τὸν κάνουν νὰ αὐξάνη διαρκῶς τὴ δόσι τοῦ ναρκωτικοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιταχύνη τὸ τέλος του. Κι' οἱ πιὸ ἀσήμαντες ἀσθένειες, ἐξ ἄλλου, ἕνα ἁπλὸ συνάχι, μιὰ γρίππη κλπ. παίρνουν σ' αὐτὸν σοβαρωτάτη μορφή, παρουσιάζουν διάφορες ἐπιπλοκὲς καὶ τὸν ὁδηγοῦν ὄχι σπάνια στὸ θάνατο.

Ἡ κοκαΐνη, τὸ «ναρκωτικὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀνώτερης κοινωνίας», δίνει στὴν ἀρχὴ ζωηρότητα καὶ κάτι τὸ ἀληθινὰ σπινθηροβόλο. Ὁ κοκαϊνομανής, ὅμως, δὲν ἀργεῖ νὰ περιπέση σ' ἕνα εἶδος χαυνώσεως ποὺ τὸν κάνει νὰ φαίνεται σὰν ἠλίθιος. Γιὰ νὰ μὴν φτάση σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, πρέπει ν' αὐξάνη συνεχῶς καὶ ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα σχεδόν, τὶς δόσεις τοῦ ναρκωτικοῦ, πρᾶγμα ποὺ εἶνε ἀδύνατον.

Ἡ θεραπεία ἑνὸς τοξικομανοῦς, δηλαδὴ ἡ ἀπαλλαγή του ἀπὸ τὴ συνήθεια τῶν ναρκωτικῶν, περιλαμβάνει δυὸ στάδια.

Κατὰ τὸ πρῶτο, ἐπιδιώκεται ἡ ἀποτοξίνωσις τοῦ ὀργανισμοῦ κι' ἡ βαθμιαία ἐπάνοδος τῶν κυττάρων στὸν ὁμαλὸ ρυθμό τους.

Μιὰ καλή, ἀλλὰ κάπως βραδεῖα μέθοδος, εἶνε ἡ βαθμιαία ἐλάττωσι τῶν δόσεων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερησίων ἐνέσεων ἑνὸς μορφινομανοῦς π. χ. δὲν ἐλαττοῦται. Ἀλλὰ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς περιέχει μικρότερη ἀναλογία δηλητηρίου, ὥσπου, στὸ τέλος, οἱ ἐνέσεις αὐτὲς δὲν περιέχουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀπεσταγμένο νερό.

Συνηθέστερα, ὅμως, ἡ θεραπεία ἐπιτυγχάνεται μὲ ἐνέσεις πρωτεϊνῶν, ποὺ ὑποβοηθοῦν τὴν ἀποτοξίνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ. Οἱ Ἀμερικανοὶ παρασκευάζουν, μάλιστα, ἕνα εἰδικὸ φάρμακο τὸ «ναρκοζόν», ποὺ περιέχει βιταμίνες διαλυτὲς στὸ νερό, λίπη καὶ πρωτεΐνες.

Δραστικώτερο μέσον ἀποτοξινώσεως εἶνε οἱ ἐνέσεις μὲ μιὰ διάλυσι ποὺ περιέχει λεκιθίνη καὶ ρετσινόλαδο. Ἡ θεραπεία ἐπέρχεται μέσα σὲ ἐλάχιστες ἡμέρες καὶ εἶνε ἀκίνδυνη.

Ταυτόχρονα ἐνισχύεται ἡ καρδιὰ μὲ ἐνέσεις καμφορελαίου καὶ διάφορα τονωτικά, χορηγοῦνται δὲ στὸν τοξικομανῆ καταπραϋντικὰ καὶ ὑπνωτικὰ φάρμακα: βερονάλ, γκαρντενάλ, βρωμιοῦχα χλωράλη κλπ.

Μερικὲς ἐνέσεις ἰνσουλίνης μετὰ τὴν ἀποθεραπεία, τοῦ ξαναφέρνουν τὴν ὄρεξι.

Τὸ δεύτερο στάδιο τῆς θεραπείας ἀποβλέπει στὸ νὰ ξαναδώση στὸν ἀσθενῆ τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ ἐνισχύση τὴ θέλησί του. Αὐτὴ ἡ ψυχικὴ θεραπεία ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία, γιατί, δυστυχῶς, ὑπάρχει πάντοτε ὁ κίνδυνος τῆς ὑποτροπῆς.

Ἀθηναϊκὰ Ἐπίκαιρα

Ἐπὶ τῆς καταναλώσεως

Ἅπαξ κι' ἀκρίβηνε ἡ ζωὴ καὶ ὅλο ἀκριβαίνει,
ὁ δὲ μισθὸς τῶν μισθωτῶν πάντα ὁ ἴδιος μένει,
ἀπὸ τινος ἐνδελεχεῖς γίνονται συζητήσεις,
γιὰ νὰ δοθοῦν, ὡς λέγεται, εἰς τοὺς μισθοὺς αὐ-
(ξήσεις.
Πρόθυμοι οἱ βιομήχανοι καὶ δι' αὐτὸ τὸ δῶρον.
Τὴν αὔξησι ἀποδέχονται καὶ θὰ τὴν καταβάλωσι.
Ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον,
ὅτι θὰ πέση τὸ ποσὸν κι' αὐτὸ στὴν κατανάλωσι!
Κι' ἔτσι ποὺ λέτε κύριοι, ἀμφιβολία δὲν μένει,
πὼς πάλι οἱ βιομήχανοι θὰ βγοῦνε κερδισμένοι.
Γιατὶ αὐτὴ τὴν αὔξησι, ἐὰν τὴν καμακώσουμε,
ἐμεῖς θὰ τὴν εἰσπράξουμε κι' ἐμεῖς θὰ τὴν... πλη-
(ρώσουμε!

«Ἀνώτερες»

Νὰ μία εἴδησι λαμπρὰ κι' εὐχάριστη τῷ ὄντι
ποὺ δείχνει πόσο εἶν' κοφτερὸ τοῦ κράτους μας τὸ
(δόντι.
Οἱ εἰσπράξεις οἱ συνολικὲς τῶν φόρων τῶν ἐφε-
(τεινῶν.
εἶναι πολὺ ἀνώτερες, λέει, τῶν περισυνῶν.
Ὅπερ σημαίνει, δηλαδή, πὼς κάθε Ἐφορία,
αὐτὸ τὸ χρόνο εὑρίσκεται ἐν πλήρει εὐφορία!
Κι' ἂν πάη ἔτσι ἡ δουλειά, ὡς εἶναι προφανές,
τοῦ χρόνου θἆν' ἀνώτερες κι' ἀπὸ τὶς φετεινές.
Οἱ εἰσπράξεις πάντα ἀνώτερες τῶν φόρων στὴ
(γραμμή.
Καὶ κάθε χρόνο ἀνώτεροι κι' οἱ... ἀναστεναγμοί!

Ἀσπιρίνη

Προχθὲς ἀνακαλύφθηκε καὶ πιάστηκε κι' ἐκείνη,
μιὰ ἄλλη σπεῖρα πούφτιανε ψεύτικη ἀσπιρίνη!
Τῆς «Μπάγερ» λέει διέθετε μία πλαστὴ σφραγίδα,
κι' ἡ ἀσπιρίνη ἡ πονηρὴ ἔβγαινε... ἀλυσίδα!
Ἡ πρώτη ὕλη τῆς δουλειᾶς ὅπως καθεὶς ἠξεύρει,
εἶναι τὸ ἀθωότατον κι' ἁγνότατο... ἀλεῦρι!
Ποὺ ψήνεται σφραγίζεται καὶ κυτιοποιεῖται,
κι' ὡς ἀσπιρίνη γνήσια εἰς τὸ κοινὸν πωλεῖται!
Μ' αὐτὴ τὴν ὕλη μοναχὰ καὶ δὴ ἐν ἀφθονίᾳ,
βάζουν μπροστὰ οἱ ἔξυπνοι τὴ βιομηχανία.
Καὶ μὲ τ' ἀλεῦρι κύριοι—τὸ λέω πρὸς τιμή τους—
τὶς ἀσπιρίνες φτιάνουνε καὶ βγάζουν τὸ... ψωμί
(τους!

Κλέφτες τοῦ ποδοσφαίρου

Νύκτωρ, ὑπούλως καὶ κρυφά, ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα,
κλεπτῶν ἀγνώστων μιὰ ἐκλεκτὴ καὶ δραστηρία ὁ-
(μάδα
εἰς τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» τὸ γήπεδον τρυπώνει,
εἰσδύει στὸ γραφεῖο του, ὅπερ τὸ ξεκλειδώνει,
νὰ κλέψη τὰς εἰσπράξεις του ἀπὸ τὰ εἰσιτήρια
συνολικῶς ἑξήκοντα περίπου ἑκατομμύρια!
Τὸ χρηματοκιβώτιον ἐν περιπτώσει πάσῃ,
ἡ ὁμάδα δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ παραβιάση.
Κάτι λιανὰ ἐτσίμπησε καὶ ὅπου φύγη-φύγη!
Καὶ τώρα οἱ ἀστυνομικοὶ τὴν πῆραν στὸ κυνῆγι.
Καὶ σκέπτομαι πὼς ἀσφαλῶς θὰ τῆς κοπῆ ἡ μέση,
ἂν σήμερα ἢ αὔριο στὰ δίχτυα τους θὰ πέση!

Ξανασμίγουν τ' ἀηδόνια

Σκουπῖστε πιὰ τὰ δάκρυα, ὦ! φίλοι μου καλοί.
Διότι τὰ ξανάφτιαξαν ἡ Ρίτα κι' ὁ Ἀλῆ.
Στὴν ἀγκαλιά του γύρισε ἡ Ρίτα ἡ ἐκλεκτή του.
Καὶ τώρα πάλι βρίσκεται εἰς τὴν κομψὴ ἔπαυλί
(του.
Καὶ δὴ στὸ μπάνιο του τὸ μπλὲ — τί μπάνιο νου-
(βωτέ!
ποὺ πλένονται οἱ ἐπισκέπτριες, μὰ ὁ Ἀλῆ... ποτέ!
Ὤ! τί χαρὰ ἀπερίγραπτη ποὺ μ' ἔχει πλημμυρίσει!
Γιατὶ αὐτὸς ὁ χωρισμὸς πολὺ μοὖχε στοιχίσει.
Θεέ μου! Πολὺ σ' εὐχαριστῶ, πρῶτος ἀπὸ τοὺς
(πρώτους,
ποὺ μὲ ἀξίωσες νὰ ἰδῶ τὸ ξανασμίξιμό τους!
Ἡ Ρίτα ξαναγύρισε κοντὰ στὸν Ἀλῆ Χᾶνο,
Ἄλλο δὲν θέλω τίποτα. Καὶ τώρα... ἂς πεθάνω!

Ἡ «μὶς Σαρωνικός»

Βγῆκε κι' ἡ «Μὶς Σαρωνικὸς»
κριθεῖσα μ' αὐστηρότητα καὶ ὄχι ἐπιεικῶς.
Παρῆλασε μ' ἕνα μαγιὼ σὰν Νηρηΐδα, ἤτοι,
εἶπαν ὅσοι τὴν εἶδανε: Ἡ νέα Ἀφροδύτη!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΤΖΙΜ: Σοβαρὸς κύριος καὶ πολυπαθὴς σύζυγος. ΜΑΜΠΕΛ: Γυναῖκα του. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. ΤΖΟΝΣ: Γείτονες. ΜΠΡΑΟΥΝ: Ὁ καπελλᾶς τῆς γειτονιᾶς.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ δρόμο. Ἕνα ἀπόγευμα).

ΜΑΜΠΕΛ (δραματικά): Θέλω νὰ μοῦ ἀγοράσης ἕνα καινούργιο καπέλλο! (Τὸ αὐτοκίνητο προσπερνᾶ τὴ βιτρίνα ποὺ ἔχει τοὺς πειρασμούς). Στάσου, ντέ! (Δείχνει τὴ βιτρίνα τοῦ καπελλάδικου). Νάτο! Τὸ καπέλλο αὐτὸ θὰ μοῦ πηγαίνη ἔξοχα! Καὶ μόνο μὲ πέντε λίρες!...

(Τὸ αὐτοκίνητο σταματᾶ. Κατεβαίνει πρώτη. Ἀκολουθεῖ ὁ σύζυγος).

ΤΖΙΜ (μηχανικά): Τὸ εἶδες ἐδῶ στὴ βιτρίνα τοῦ Μπράουν; Πέντε λίρες; (Πλησιάζουν στὴ βιτρίνα).

ΜΑΜΠΕΛ (δείχνει τὸ καπέλλο): Νά, αὐτὸ μοῦ ἀρέσει!

ΤΖΙΜ (μ' ἔκπληξι): Πέντε λίρες γι' αὐτὸ τὸ πραγματάκι; Μὲ τί τὸ ἔφτιαξαν; Μὲ οὐράνιο; (Κυττάζει): Αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ βελοῦδο μὲ τὸ σχῆμα τῆς ψαλλίδας; Ἐγὼ θὰ τὄφτιαχνα μέ...

ΜΑΜΠΕΛ (τὸν κόβει): Σοῦ εἶπα: μοῦ ἀρέσει!

ΤΖΙΜ (μοιρολατρικά): Τί νὰ γίνη; Ἀφοῦ τὸ θέλεις, νὰ σοῦ τὸ ἀγοράσω.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετὰ τρεῖς μέρες. Στὸ σπίτι).

ΤΖΙΜ: Θὰ πάω στὴ λέσχη νὰ περάσω λίγο τὴν ὥρα μου...

ΜΑΜΠΕΛ: Γιατί δὲ λὲς καλύτερα ὅτι πᾶς νὰ πιῆς καὶ νὰ παίξης; Ντρέπεσαι; (Σιγή) Καλύτερα εἶναι νὰ σκεφθοῦμε κι' οἱ δυὸ πῶς θὰ κάνουμε οἰκονομίες. Στὴ λέσχη σκορπᾶς ἄσκοπα τὰ λεφτά σου!...

ΤΖΙΜ: Ἐσὺ μιλᾶς γιὰ οἰκονομίες; Ἐσὺ ποὺ μ' ἔβαλες καὶ πλήρωσα πέντε λίρες γιὰ κεῖνο τὸ «μπιχλιμπίδι»;

ΜΑΜΠΕΛ: Τί λὲς ἐκεῖ! Σπουδαῖο καπέλλο! Ἦταν ἀπαίσιο! Χτὲς κιόλας τὸ χάρισα στὴν παραδουλεύτρα μας!

ΤΖΙΜ (κατάπληκτος): Τὸ χάρισες; Τολμᾶς καὶ μοῦ τὸ λές! (Παίρνει τὸ καπέλλο του καὶ φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὴν λέσχη. Στὸ μπουφέ, πίνει μόνος τὸ οὐΐσκυ του ὁ γείτονάς του Τζόνς).

ΤΖΟΝΣ (μονολογεῖ): Γυναῖκες! Γυναῖκες! (Πλησιάζει τὸν Τζίμ). Γιατί, φίλε μου, ἐπέτρεψες στὴ γυναῖκα σου ν' ἀγοράση ἀκριβῶς τὸ ἴδιο καπέλλο ποὺ ἀγόρασε καὶ ἡ δική μου;

ΤΖΙΜ (σαστισμένος): Ἐπέτρεψα:... Ἡ γυναῖκα σου;... Τὸ ἴδιο καπέλλο;...

ΤΖΟΝΣ: Ἄκουσε τί μοῦ συνέβη: Τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα στὶς τέσσερες παρὰ τέταρτο μὲ τράβηξε ἡ γυναῖκα μου στὴ βιτρίνα τοῦ Μπράουν καὶ μὲ ὑποχρέωσε νὰ τῆς ἀγοράσω ἕνα ὁλλανδέζικο μπερέ, σὰν ἀεροπλανάκι! Ἔσκασα πέντε λίρες! Χτὲς λοιπόν, συνάντησε τὴ γυναῖκα σου, ποὺ φοροῦσε τὸ ἴδιο καπέλλο. Ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν καὶ τὸ χάρισε τῆς καρβουνιάρισσας!

ΤΖΙΜ (ἀναστενάζοντας): Καλὰ νὰ σοῦ κάνη! Γιατί κι' ἐσὺ ἐπέτρεψες στὴ γυναῖκα σου νὰ διαλέξη ἕνα καπέλλο ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μὲ τῆς δικῆς μου;

ΤΖΟΝΣ: Πῶς;

ΤΖΙΜ: Τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα στὶς τέσσερες ἀκριβῶς μὲ τράβηξε ἡ γυναῖκα μου ὡς τὴ βιτρίνα τοῦ Μπράουν... (Συνεχίζει τὴν ἱστορία του).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ ἴδιο περιβάλλον. Πλησιάζει τοὺς δυὸ συζύγους ὁ καπελλᾶς Μπράουν).

ΜΠΡΑΟΥΝ: Γιατί ἔτσι κατσούφηδες; (Στὸ γκαρσόνι): Φέρε μας τρία οὐΐσκυ! (Κάθεται). Μήπως κουβαλήθηκαν οἱ πεθερὲς στὸ σπίτι σας; (Ὁ καθένας μὲ τὴ σειρὰ διηγεῖται ξανὰ τὸ πάθημά του): Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὰ τὰ ὁλλανδέζικα μπερὲ εἶχαν μεγάλη κατανάλωσι. Μόνο τὴν τελευταία ἑβδομάδα πούλησα πενῆντα! (Τὸν συγχαίρουν. Στὸν Τζίμ): Πάντως, ἂν θέλης νὰ τὰ ξαναφτιάξης μὲ τὴ γυναῖκα σου, σὲ συμβουλεύω νὰ τῆς ἀγοράσης ἕνα ἄλλο καπέλλο. Διαθέτω ἕνα παριζιάνικο μοντέλο, ποὺ μόλις μοῦ τὥστειλαν! Θὰ στὸ ἀφήσω φτηνά. Μόνο τέσσερες λίρες. Κι' ἂς στοιχίζη ἑφτά!

ΤΖΟΝΣ (μὲ κακεντρέχεια): Ἐπίσης ἔχεις ἕνα ἄλλο, τὸ ἴδιο, κατάλληλο γιὰ τὸ κεφάλι τῆς δικῆς μου γυναίκας. Ἔτσι, ὅλοι θὰ μείνουμε ἱκανοποιημένοι!...

ΜΠΡΑΟΥΝ: Σταθῆτε. Τὸ παριζιάνικο μοντέλλο εἶναι μοναδικό. Ἔχω ὅμως ἕνα ἄλλο — μιὰ ροζ ψάθα — μοντέλο ἀμερικάνικο, ποὺ μπορῶ νὰ τὸ δώσω στὴ γυναῖκα σου στὴν ἴδια τιμή!

ΤΖΟΝΣ (ὕστερα ἀπὸ σκέψι): Νὰ σοῦ πῶ, δὲν εἶναι ἄσχημη ἡ ἰδέα σου: Τὸ Σαββατοκύριακο θὰ γίνη ἡ ἐκδρομὴ ποὺ κάνει κάθε χρόνο τὸ ἀθλητικὸ σωματεῖο μας καὶ θὰ ἤθελα νὰ ξεσκάσω λίγο, χωρὶς νὰ τὰ βρῶ σκοῦρα μὲ τὶς ἀντιρρήσεις της. (Στὸν Τζίμ): Θάρθῃς ἐσύ;

ΤΖΙΜ: Ἔτσι λέω.. Γι' αὐτὸ καλύτερα νὰ τὶς «γλυκάνουμε» μὲ αὐτὰ τὰ δυὸ καινούργια καπέλλα...

ΤΖΟΝΣ (στὸν Μπράουν): Κάνε μας πάλι τὴν περιγραφὴ τοῦ καπέλλου γιὰ νὰ ξέρουμε τί θὰ τοὺς ποῦμε.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Μετὰ μία ὥρα στὸ σπίτι).

ΤΖΙΜ: Ξέρεις; Τυχαῖα στὴ λέσχη ἦρθα σὲ κουβέντα μὲ τὸ Μπράουν. Ἔχει φέρει ἕνα μοναδικὸ παριζιάνικο μοντέλλο. Εἶναι φτιαγμένο γιὰ μαλλιὰ μὲ μποῦκλες καὶ ἡ φόδρα του...

ΜΑΜΠΕΛ (τὸν διακόπτει μ' ἐνθουσιασμό): Ἀγάπη μου! Νὰ μοῦ τὸ ἀγοράσης γιὰ νὰ τὸ φορέσω στὸ γκάρντεν πάρτυ τοῦ Σαββάτου! Ἡ κ. Τζόνς θὰ πρασινίση ἀπὸ τὴ ζήλεια της!

ΤΖΙΜ: Εἶπες Σάββατο καὶ θυμήθηκα τὴν ἐκδρομὴ τοῦ ἀθλητικοῦ σωματείου μου στὸ Μπράϊτον. Δὲν ἔχω διάθεσι νὰ λάβω μέρος ἀλλά...

ΜΑΜΠΕΛ: Νὰ πᾶς, ν τ ά ρ λ ι ν γ κ! Μόνο νὰ μὴ λείψης μιὰ βδομάδα...

ΣΚΗΝΗ 6η

(Σάββατο βράδυ. Ὁ Τζὶμ ἑτοιμάζεται γιὰ τὴν ἐκδρομή. Ἡ γυναῖκα του λείπει ἀπὸ μιὰ ὥρα στὸ γκάρντεν πάρτυ φορῶντας τὸ καινούργιο της καπέλλο. Ξαφνικὰ γυρίζει σὰν ἄγριο θηρίο καὶ πετᾶ τὸ καπέλλο της στὸ πάτωμα).

ΤΖΙΜ (τρομαγμένος): Τί ἔπαθες;

ΜΑΜΠΕΛ (ἄγρια): Ὅταν ἀποφασίζης νὰ μοῦ ἀγοράζης ἕνα καπέλλο, νἄχης τουλάχιστο τὴ στοιχειώδη εὐγένεια νὰ εἶναι τῆς τελευταίας μόδας!

ΤΖΙΜ (νευριασμένος): Μὰ εἶναι τὸ τελευταῖο μοντέλλο! Ὁ Μπράουν μὲ βεβαίωσε γι' αὐτό...

ΜΑΜΠΕΛ: Τότε μοῦ ἀγόρασες ἕνα ἀπὸ τὰ φτηνότερα τοῦ εἴδους του κι' ὄχι σὰν τὸ μοντέλο τῆς γειτόνισσάς μας τῆς κ. Τζόνς! Δὲν μ' ἐνδιαφέρει πῶς τῆς φέρνεται ὁ ἄντρας της. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ξοδεύει ἀρκετὰ γιὰ τὴν κομψὴ ἐμφάνισι τῆς γυναίκας του! Ἀπόδειξις: Ἀπόψε στὸ γκάρντεν-πάρτυ φοροῦσε μιὰ ὑπέροχη ροζ ψάθα, ποὺ ὅλες τὴν ἐπαινοῦσαν μὲ θαυμασμό! Εἶπα νὰ πρασινίση ἐκείνη ἀπὸ τὴ ζήλεια της κι' ὄχι ἐγώ! Τέτοιο καπέλλο ἤθελα νὰ μοῦ ἀγοράσης! Κι' ὄχι αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο κουρέλι! (Κλωτσάει μὲ μανία τὸ καπέλλο, ἐνῶ ὁ Τζὶμ βγαίνει στὸν κῆπο γιὰ νὰ πάρη ἀέρα).

ΣΚΗΝΗ 7η

(Στὸν κῆπο. Ἀπὸ τὸν φράχτη ἀκούγεται ὁ συζυγικὸς καυγᾶς τῶν Τζόνς).

Η κ. ΤΖΟΝΣ (δυνατά): Ὅταν ἀποφασίζης νὰ μοῦ ἀγοράσης ἕνα καπέλλο, νἄχης τουλάχιστον τὴ στοιχειώδη εὐγένεια νὰ εἶναι τῆς τελευταίας μόδας. Τὸν γείτονά μας τὸν μισῶ, εἶναι ὅμως κουβαρντᾶς στὴ γυναῖκα του! Νά! Τῆς ἀγόρασε ἕνα ἐξαιρετικὸ παριζιάνικο καπελλάκι! Ἕνα τέτοιο θἄπρεπε νὰ μοῦ ἀγοράσης κι' ἐμένα.

ΤΖΟΝΣ: Στάσου νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Δὲν εἶναι ἔτσι ὅπως τὰ λές!

Η κ. ΤΖΟΝΣ: Στὸ χαρίζω τὸ καπέλλο σου! Νὰ τὸ βράσω... (Τὸ πετᾶ ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸν κῆπο).

ΣΚΗΝΗ 8η

(Στὸ φράχτη).

ΤΖΙΜ: Γειά σου γείτονα!

ΤΖΟΝΣ: Γειά σου...

ΤΖΙΜ: Θὰ πᾶς στὴν ἐκδρομή;

ΤΖΟΝΣ: Μᾶλλον ὄχι.

ΤΖΙΜ: Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο..

(Καὶ σκύβουν κι' οἱ δυὸ τὸ κεφάλι κλαίγοντας τὴ μοῖρα τους).

(Αὐλαία)

ΑΝΤΟΝΥ ΠΟΥΛ

ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

— *Δὲν θἄρθης Μανώλη μου κι' ἐσὺ στὴ Γλυφάδα νὰ κάνης κανένα μπανάκι;...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Πῶς θὰ κρύψετε τὶς ἀτέλειες τοῦ προσώπου σας

ΚΑΙ τώρα ἂς ἔρθωμε στὰ μάτια.

Δὲν ὑπάρχει τίποτα ὡραιότερο ἀπὸ δυὸ ἐκφραστικὰ μάτια. Εἶνε τὸ πιὸ ζωντανὸ μέρος τοῦ προσώπου καὶ γι' αὐτὸ συγκεντρώνουν τὴ μεγαλύτερη προσοχή.

Τὰ μάτια καὶ τὰ φρύδια

Ἡ γυναῖκα ποὺ παραμελεῖ τὰ μάτια της ἐγκληματεῖ ἀπέναντι τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ της. Γιατὶ χάνει σὲ χάρι καὶ γοητεία καί, δυστυχῶς, τὴν ἀπώλεια αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀναπληρώση μὲ τίποτ' ἄλλο.

Ἂν ἔχετε ὡραῖα μάτια, συμβουλεύει ὁ Πὲρκ Βέστμορ, πρέπει νὰ τὰ κάμετε ὡραιότερα. Ἂν τὰ μάτια σας παρουσιάζουν κάποια ἀτέλεια, πρέπει νὰ σπεύσετε νὰ τὴν διορθώσετε. Τὸ κέρδος σας στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ εἶνε τεράστιο!

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, μερικὰ «τρούκ».

Πῶς νὰ κάμετε τὰ μικρὰ μάτια νὰ φαίνωνται μεγάλα. Ἂν τὰ μάτια σας εἶνε μικρὰ καὶ γωνιένα στὶς κόγχες τους, θὰ τὰ κάμετε νὰ φανοῦν πιὸ μεγάλα, δυναμώνοντας τὸ τόξο τῶν φρυδιῶν σας, χωρίς, ὅμως, νὰ φτάσετε σὲ ὑπερβολές. Συγχρόνως, θὰ τὰ λεπτύνετε ἀπὸ τὸ ἀπάνω μέρος. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε ὅτι τὰ φρύδια σας θὰ γίνουν μικρότερα κι' ἔτσι τὰ μάτια σας θὰ φανοῦν μεγαλύτερα.

Θὰ βάλετε, ἐξ ἄλλου, ρίμμελ μόνο στὶς ἄκρες τῶν ματοτσίνορων καὶ θὰ χρησιμοποιήσετε ἐλάχιστο σκοῦρο φτιασίδι στὸ ἐξωτερικὸ μέρος τῶν βλεφάρων καὶ καθόλου στὸ ἐσωτερικό.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι, ἀνεβάζοντας ἢ κατεβάζοντας τὴ γραμμὴ τῶν φρυδιῶν σας, μπορεῖτε νὰ κάμετε τὰ μάτια σας νὰ φανοῦν μεγαλύτερα ἢ μικρότερα.

Πῶς θὰ κάμετε ἀμυγδαλωτὰ τὰ στρογγυλὰ μάτια. Θ' ἀποφύγετε, πρῶτα-πρῶτα, νὰ σηκώσετε πολὺ ψηλὰ τὰ φρύδια. Θὰ βάλετε, ἐξ ἄλλου, ρίμμελ στὰ ματοτσίνορά σας μόνον ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ματιοῦ ὥς τὶς ἐξωτερικὲς ἄκρες. Ἔτσι, θὰ περιορίσετε τὴ στρογγυλότητά τους καὶ θὰ τὰ κάμετε νὰ φαίνωνται ἀμυγδαλωτά.

Πῶς θὰ κάμετε γοητευτικὰ τὰ μάτια ποὺ προεξέχουν. Τὰ προεξέχοντα μάτια μποροῦν νὰ καταστρέψουν τὴ συμμετρία ἑνὸς προσώπου. Στὴν περίπτωσι αὐτή, θ' ἀποφύγετε, πρὸ παντός, τὶς μποῦκλες στὸ μέτωπο. Πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ μακιγιάρετε περισσότερο τὸ κατώτερο μέρος τοῦ προσώπου, σὲ τρόπο ποὺ νὰ συγκεντρώσετε σ' αὐτὸ τὴν προσοχὴ ἐκείνων ποὺ σᾶς βλέπουν. Τὰ φρύδια δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε πολὺ λεπτά, οὔτε ὑπερβολικὰ παχειά. Θ' ἀκολουθήσετε, λοιπόν, μιὰ μέση γραμμή. Θὰ βάλετε ρίμμελ μόνο στὰ ἐπάνω ματοτσίνορα, καὶ θὰ περάσετε ἕνα ἐλαφρὸ στρῶμα ἀπὸ σκοῦρο φτιασίδι στὸ ἐπάνω βλέφαρο. Ἂν εἶνε δυνατόν, θὰ χρησιμοποιήσετε δυὸ διαφορετικοὺς τόνους φτιασίδι. Θὰ βάλετε τὸ ἀνοιχτότερο στὸ κάτω μέρος τοῦ βλεφάρου καὶ τὸ πιὸ σκοῦρο στὸ ἀνώτερο, ἐκεῖνο δηλαδή, ποὺ βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὰ φρύδια. Τὸ ρούζ στὰ μάγουλά σας θὰ τὸ βάλετε πολὺ ψηλά, ἔτσι ποὺ ἡ ἀπόστασι ἀνάμεσα σ' αὐτὸ καὶ τὰ μάτια σας νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατὸν μικρότερη. Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ «τρούκ» ποὺ σᾶς ὑποδείξαμε, ἂν τὰ χρησιμοποιήσετε, θὰ κρύψετε τὰ προεξέχοντα μάτια σας καὶ θὰ τὰ κάμετε γοητευτικά.

Μὴν χρησιμοποιῆτε φτιασίδια γιὰ τὰ μάτια μὲ παράξενα χρώματα. Τὸ πορφυρὸ χρῶμα, τὸ πράσινο, τὸ κίτρινο, τὸ ἀσημένιο, καθὼς καὶ οἱ διάφοροι συνδυασμοί τους δὲν ταιριάζουν στὰ μάτια. Τὰ φυσικὰ χρώματα ποὺ πρέπει νὰ προτιμήσετε εἶνε τὸ ἐλαφρὸ μαῦρο, τὸ γκρίζο καὶ τὸ γαλάζιο, καθὼς καὶ ὁ συνδυασμὸς γαλάζιου καὶ γκρίζου. Ὁ σκοπὸς ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ φτιασίδι εἶνε νὰ δημιουργήση μιὰ ἀντίθεσι μὲ τὸ λευκὸ τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος καὶ νὰ δώση κάτι τὸ ἀνάγλυφο στὸ μάτι. Αὐτὸ λοιπόν πρέπει νὰ ἐπιδιώξετε κι' ὄχι τὸ πῶς θὰ μεταβληθῆτε σὲ καρικατοῦρα.

Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ μὴν χρησιμοποιῆτε φτιασίδι τοῦ ἴδιου χρώματος γιὰ ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ βλεφάρου. Θὰ διαλέξετε δυὸ τόνους, ἕναν ἀνοιχτότερο κι' ἕναν ἄλλον πιὸ σκοῦρο. Ὁ πρῶτος θὰ χρησιμοποιηθῆ, ὅπως ὑποδείξαμε καὶ παραπάνω, γιὰ τὸ κατώτερο μέρος τοῦ βλεφάρου κι' ὁ δεύτερος γιὰ τὸ ἀνώτερο. Μὴν βάζετε ποτὲ φτιασίδι στὸ κάτω βλέφαρο. Τὸ πρόσωπό σας παίρνει ἔτσι κάτι τὸ πολὺ θεατρικό.

Τὰ φρύδια

Τὰ φρύδια βρίσκονται σὲ ἄμεση σχέσι μὲ τὰ μάτια.

«Τὰ φρύδια, λέει ὁ Πὲρκ Βέστμορ, ἐκφράζουν φόβο, εὐτυχία, ἔκπληξι καὶ λύπη, ἐπὶ πλέον δὲ προστατεύουν τὰ μάτια ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴ σκόνη».

Μιὰ γυναῖκα ποὺ ξυρίζει τὰ φρύδια της δίνει στὸ πρόσωπό της μιὰ ἔκπληκτη ἔκφρασι, ποὺ ἀποκλείει ὁποιοδήποτε ἄλλο συναίσθημα. Ἔτσι, τὸ πρόσωπό της ἀποκτᾶ κάτι τὸ μονότονο ποὺ δὲν εἶνε πάντα εὐχάριστο.

Ὁ «μάγος τοῦ προσώπου» διακρίνει ἔξη διαφορετικοὺς τύπους φρυδιῶν.

Τὸ σχεδ. 1 δείχνει ποιά πρέπει νὰ εἶνε τὰ τέλεια φρύδια. Τὰ φρύδια αὐτὰ ἀκολουθοῦν ἐπακριβῶς τὴ γραμμὴ τῶν ματιῶν καὶ ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ γωνία τῶν ματιῶν.

Ὁ Βέστμορ ἀποκαλεῖ τὰ φρύδια τοῦ σχεδ. 2 ἀντρικά. Ἡ γραμμή τους εἶνε κυματοειδὴς καὶ ἀπέχει ἀλλοῦ περισσότερο κι' ἀλλοῦ λιγώτερο ἀπὸ τὸ μάτι.

Στὸ σχεδ. 3 ἡ γραμμὴ τῶν φρυδιῶν εἶνε τελείως ἀκανόνιστη. Τὰ φρύδια αὐτὰ καταστρέφουν τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου καὶ μειώνουν τὴ γοητεία του.

Στὸ σχεδ. 4 τὸ τόξο τῶν φρυδιῶν εἶνε πολὺ μεγάλο καὶ τὸ κέντρο του βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μάτι. Αὐτὸ τὸ ὑπερβολικὸ τόξο κάνει τὸ μάτι νὰ φαίνεται πιὸ μικρό.

Στὸ σχεδ. 5 τὰ φρύδια τινάζονται πρὸς τὰ ἔξω σὰν βέλη, ἐνῶ, στὸ ἐσωτερικὸ μέρος προσεγγίζουν στὴ μύτη, κάνοντας μεγαλύτερες τὶς διαστάσεις της.

Στὸ σχεδ. 6, τέλος, τὰ φρύδια εἶνε μικρὰ καὶ ἀκανόνιστα. Τὰ μάτια γίνονται τότε μικρὰ καὶ παίρνουν θλιβερὴ ἔκφρασι.

Τὸ σχεδ. 7 δείχνει ποιὸ σχῆμα πρέπει νὰ ἔχη ἡ αἰχμὴ τοῦ εἰδικοῦ κραγιὸν γιὰ τὰ φρύδια.

Ἂν δὲν ἔχετε καθόλου φρύδια ἢ ἔχετε ἐλάχιστα (σχεδ. 8) πᾶρτε ἕνα χαρτόνι καὶ κόψετε σ' αὐτὸ τὰ φρύδια ποὺ σᾶς ταιριάζουν καλύτερα (σχεδ. 9). Κατόπιν ἐφαρμόστε αὐτὸ τὸ χαρτόνι στὴ βάσι τοῦ μετώπου καὶ φτιάξετε μὲ τὸ κραγιὸν τὰ φρύδια σας (σχεδ. 10). Θὰ κάμετε ὄχι μιὰ μοναδικὴ γραμμή, ἀλλὰ πολλὲς μικρότερες. Ἔτσι, τὸ φρύδι σας θὰ φανῆ σὰν φυσικό (σχεδ. 11).

Γιὰ νὰ βάλετε τὸ ρίμμελ στὰ ματοτσίνορα θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα μικρὸ βουρτσάκι (σχεδ. 12). Μὴν περνᾶτε αὐτὸ τὸ βουρτσάκι ἀντίθετα ἀπὸ τὴ φυσικὴ διεύθυνσι ποὺ ἔχουν τὰ ματοτσίνορά σας. Γιὰ νὰ κάμετε πιὸ μαλακὸ τὸ ρίμμελ, βρέξετέ το μὲ λίγο νερό.

Μὴν ξεχνᾶτε, πὼς πρέπει νὰ χρησιμοποιήσετε πολὺ λίγο ρίμμελ, ἀλλοιῶς τὰ ματοτσίνορά σας θὰ φαίνωνται σὰν ψεύτικα.

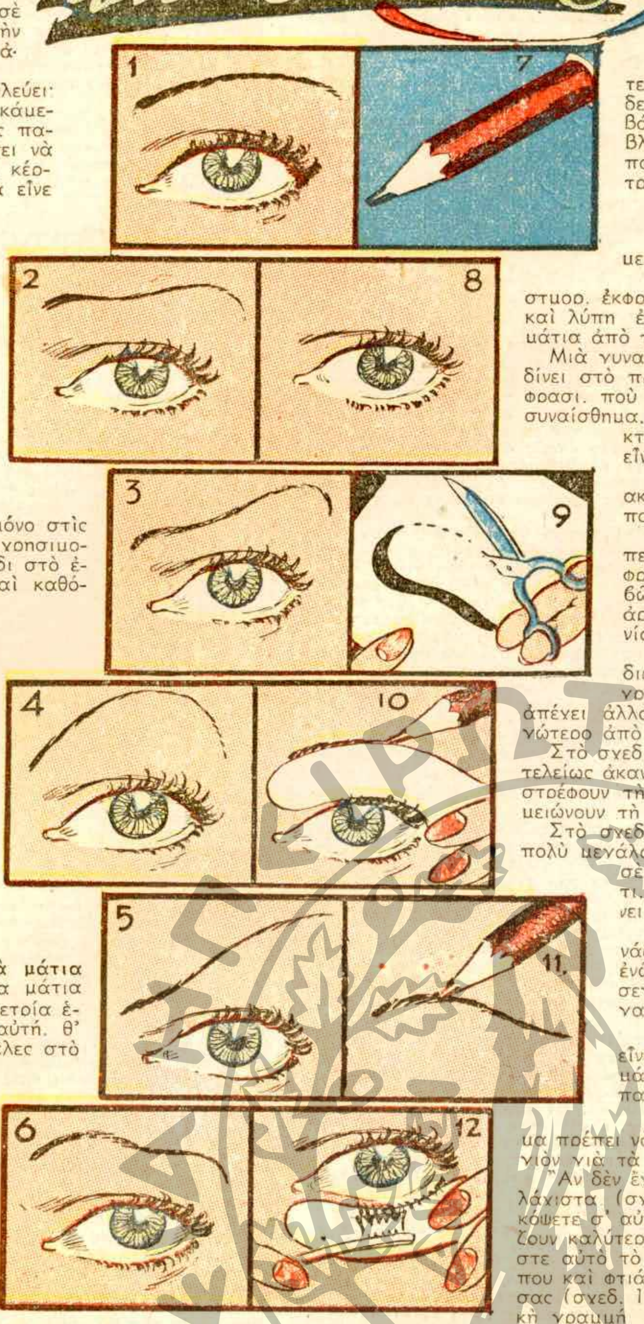

Ὁ Πὲρκ Βέστμορ μὲ τὰ ἀνωτέρω δώδεκα σχέδια μᾶς δείχνει τοὺς διαφόρους τύπους τῶν φρυδιῶν καὶ τὰ «τρούκ» ποὺ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὴν ὀμορφιά τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἔξη βασικοὶ τύποι χτενισμάτων.

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μυστηριώδεις ἀποδράσεις...

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἐκπληκτικὴ ἀπόδρασι τοῦ Γάλλου ὑποσμηναγοῦ Πὼλ Ζακιέ, ἀπὸ τὸ ἄσυλο τῆς Κοκκινιᾶς — ποὺ περιγράψαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος — τὰ πράγματα ἔσφιξαν στὸ νοσοκομεῖο. Οἱ Γερμανοὶ διπλασίασαν τοὺς φρουρούς τους, τοποθέτησαν καινούργια συρματοπλέγματα παντοῦ καὶ σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ ψηλοῦ μαντρότοιχου ἔβαλαν κι' ἀπὸ ἕνα ὁπλοπολυβόλο, ἕτοιμο πάντα γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ δραπετεύση ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Ἡ κατάστασις ἔγινε μονομιᾶς σοβαρή, γιατὶ ὅσοι ἀπὸ τοὺς Βρεταννοὺς αἰχμαλώτους εἶχαν σκοπὸ ν' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα τοῦ Γάλλου συναδέλφου τους, ἔχασαν σχεδὸν κάθε ἐλπίδα. Οἱ Γερμανοὶ ἀγρυπνοῦσαν...

Τὶς μέρες ἐκεῖνες λοιπὸν κυκλοφόρησε ἡ φήμη πὼς ὅλοι οἱ ἀεροπόροι τῆς Ρ.Α.Φ. ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθοῦν στὴ Γερμανία μ' ἕνα

Γιούνγκερς 52. Αὐτὸ τὸ μέτρο ἀφοροῦσε κυρίως καμμιὰ δωδεκαριὰ ἀξιωματικοὺς καὶ ὑπαξιωματικούς, ποὺ ἔμεναν ἀκόμη στὸ νοσοκομεῖο, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ὁ ἀντισμήναρχος Ἔντουαρντ Χάουελ καὶ ὁ λοχίας Ἄλεκ Μπόττερικ, ποὺ ἦταν πιλότος στὸ σμῆνος τοῦ πρώτου. Ὁ Μπόττερικ, κατὰ τὴν πτῶσι τοῦ ἀεροπλάνου του στὴν Κρήτη, εἶχε σπάσει τὸ ἕνα του πόδι καὶ τοῦ τὸ ἔκοψαν. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ὄχι μονάχα δὲν εἶχε ἀπελπιστῆ, ἀλλὰ ἦταν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχε βάλει σκοπὸ στὴ ζωή του νὰ δραπετεύση. Εὔθυμος καὶ αἰσιόδοξος πάντα, ἔδινε κουράγιο στοὺς συναδέλφους του:

— Μὴν ἀνησυχῆτε, τοὺς ἔλεγε μὲ βεβαιότητα, τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβαν οἱ Γερμανοὶ θὰ χαλαρώσουν σὲ λίγο. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μᾶς φυλᾶνε πάντα ἔτσι. Γρήγορα θὰ βαρεθοῦν καὶ τότε θὰ γίνουμε ὅλοι... καπνός!...

Ὅταν ὅμως μαθεύτηκε πὼς οἱ Γερμανοὶ θὰ τοὺς ἔστελναν στὴ Γερμανία μὲ ἀεροπλάνο, τὰ σχέδιά τους ἄλλαξαν ἀμέσως. Δὲν ἐπρόκειτο πιὰ νὰ περιμένουν νὰ τοὺς βοηθήση ἡ τύχη γιὰ ν' ἀποδράσουν. Ἀποφάσισαν νὰ παίξουν τὴ ζωή τους κορῶνα - γράμματα γιὰ νὰ πετύχουν τὸ σκοπό τους μὲ ἄλλον τρόπο. Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ποὺ διαπίστωσαν ὅτι θὰ τοὺς ἔστελναν ὁπωσδήποτε στὴ Γερμανία, ὁ Χάουελ μάζεψε γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του τοὺς αἰχμαλώτους, ποὺ ἔφευγαν μαζὶ καὶ κατέστρωσαν μιὰ παράτολμη ἐπιχείρησι: Θὰ καταλάμβαναν τὸ Γιούνκερς «ἐν πτήσει» καὶ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ φτάσουν στὴν Τουρκία. Ὁ Χάουελ θὰ χειριζόταν τὸ τιμόνι μὲ τὰ πόδια — γιατὶ τὰ χέρια του δὲν μποροῦσε νὰ τὰ κινήση ἀκόμη — ἐνῶ ὁ Ἄλεκ Μπόττερικ θὰ ἀναλάμβανε τὸν ὑπόλοιπο μηχανισμὸ τοῦ ἀεροπλάνου, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε ὁ τολμηρὸς ἀντισμήναρχος. Ἡ κατάληψι τοῦ Γιούνκερς εἶχε σχεδιασθῆ μὲ τὴν προϋπόθεσι πὼς τρεῖς τουλάχιστον ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσαν τὸ τόλμημα, θὰ ἦσαν ὁπλισμένοι.

Ἔλπιζαν νὰ βροῦν μερικὰ ὅπλα ἀπὸ τὶς Ἑλληνίδες νοσοκόμους πού, παρ' ὅλες τὶς αὐστηρὲς διαταγὲς ποὺ εἶχαν νὰ μὴ κουβεντιάζουν μὲ τοὺς Βρεταννούς, ὄχι μόνο τοὺς μιλοῦσαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς βοηθοῦσαν κρυφὰ σὲ πολλὰ πράγματα ποὺ εἶχαν ἀνάγκη. Ἂν κατώρθωναν λοιπὸν νὰ προμηθευτοῦν τρία - τέσσερα περίστροφα καὶ σφαῖρες, τότε ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Μόλις θὰ τοὺς ἔβαζαν στὸ ἀεροπλάνο, θὰ περίμεναν ν' ἀπογειωθοῦν καὶ νὰ φτάσουν σ' ἕνα λογικὸ ὕψος, καθὼς θὰ πετοῦσαν πρὸς τὴ Γερμανία. Τότε, σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Χάουελ, ὁ καθένας θ' ἀναλάμβανε τὸ ρόλο του σύμφωνα μὲ τὶς λεπτομέρειες ποὺ εἶχαν καθορίσει. Δύο μαζὶ θὰ ἔπεφταν πάνω στὸ Γερμανὸ συνοδό. Ταυτοχρόνως οἱ ἄλλοι θὰ ἐξουδετέρωναν τὸ πλήρωμα.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου ἐξαρτιόταν ἀπὸ τὴ συντονισμένη δρᾶσι καὶ ἀπὸ τὸν αἰφνιδιασμό. Ὁ ἀντισμήναρχος καὶ ὁ Μπόττερικ θὰ προχωροῦσαν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσαν καὶ θὰ ἔπαιρναν τὸ τιμόνι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πιλότου, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ τὸν ἀχρήστευαν μὲ καμμιὰ σφαῖρα στὸ σβέρκο. Οἱ Βρεταννοὶ ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ φτάσουν ὡς τὸ τέλος, ἐλπίζοντας στὴν ἐπιτυχία. Ἂν συνέβαινε, βέβαια, τὸ ἀντίθετο, δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ ξεχωριστὴ σημασία. Ἦταν ἁπλῶς ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου: ἢ θὰ κέρδιζαν τὴν ἐλευθερία μὲ τὸ χέρι τους, ἢ θ' ἀντιμετώπιζαν τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα! Καθένας τους ἐπαναλάμβανε τὸ ρόλο του μὲ τὴ φαντασία του καὶ ὅλοι τους ἦσαν ἕτοιμοι γιὰ τὴ μεγάλη περιπέτεια.

Τὰ πράγματα ὅμως δὲν ἦρθαν ὅπως τὰ περίμεναν. Οἱ Γερμανοὶ ἄλλαξαν γνώμη καὶ ματαίωσαν ξαφνικὰ τὸ ἀεροπορικὸ ταξίδι, χωρὶς νὰ ποῦν σὲ κανένα ποιὸς ἦταν ὁ λόγος. Οἱ αἰχμάλωτοι ἀπογοητεύτηκαν, ἀλλὰ δὲν σταύρωσαν τὰ χέρια τους. Περίμεναν καμμιὰ καινούργια εὐκαιρία γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὸ σχέδιό τους. Πέρασε ὡστόσο ἀρκετὸ διάστημα χωρὶς νὰ γίνεται τίποτε, ὅταν, ἕνα πρωΐ, ἦρθε διαταγὴ νὰ ἑτοιμαστοῦν. Ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθοῦν στὴ Γερμανία, μέσον Θεσσαλονίκης. Ἡ εἴδησις αὐτή, ἀντὶ νὰ δυσαρεστήση τοὺς Βρεταννούς, τοὺς χαροποίησε. Ὁποιαδήποτε μεταβολὴ στὴ μονοτονία τῆς ζωῆς τους, ἦταν εὐχάριστη. Γι' αὐτὸ ἔτριβαν τὰ χέρια τους μ' ἀνυπομονησία καὶ μόνο ὁ πάτερ Φόρεστ — ὁ στρατιωτικὸς ἱερέας, ποὺ πιάστηκε κι' αὐτὸς αἰχμάλωτος στὴν Κρήτη, — διάβαζε σοβαρὸς καὶ μὲ γλυκειὰ φωνὴ μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴ Βίβλο του.

Τέλος, ἕνα μεσημέρι τοὺς συγκέντρωσαν ὅλους στὸ προαύλιο τοῦ νοσοκομείου μαζὶ μὲ τὰ πράγματά τους καὶ τοὺς φόρτωσαν ὅπως - ὅπως σὲ μερικὰ καμιόνια, ποὺ περίμεναν στὴ σειρά. Ὕστερα τράβηξαν πρὸς τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς, ὅπου τοὺς περίμενε γιὰ νὰ τοὺς παραλάβη ἕνα νοσοκομειακὸ πλοῖο. Τὸ μικρὸ αὐτὸ σκάφος ἦταν διασκευασμένο μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ μπορῆ νὰ μεταφέρη 200—300 τραυματίες. Τὸ μισὸ πλήρωμα ἦταν Γερμανοὶ καὶ τὸ ἄλλο μισὸ Ἕλληνες, πρᾶγμα ποὺ εὐχαρίστησε τοὺς αἰχμαλώτους. Εἶχαν τώρα καινούργια σχέδια...

Μόλις οἱ Βρεταννοὶ μπῆκαν στὸ καράβι, παρατήρησαν πώς, ἔξω ἀπὸ τὴν καμπίνα τῶν ἀξιωματικῶν, ὑπῆρχε μιὰ ἀποθήκη μὲ ἄφθονο ὁπλισμό. Δὲν ἦταν κλειδωμένη καὶ μποροῦσε νὰ μπῆ κανεὶς ἐκεῖ μέσα ἀπαρατήρητος. Αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς αἰχμαλώτους. Μὰ δὲν εἶπαν τίποτε. Μόνο ὅταν ἀπομακρύνθηκε τὸ νοσοκομειακὸ ἀπὸ τὸ λιμάνι καὶ βγῆκε στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος, συγκεντρώθηκαν γύρω ἀπὸ τὸ Χάουελ γιὰ νὰ πάρουν καινούργιες ἀποφάσεις: Οἱ Γερμανοὶ τοῦ πληρώματος ἔτρωγαν χωριστὰ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Αὐτὸ σήμαινε πὼς μιὰ ὡρισμένη ὥρα θὰ βρίσκονταν μαζεμένοι ὅλοι μαζὶ σ' ἕνα δωμάτιο. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἀξιωματικοί. Μισὴ δωδεκάδα ἀποφασιστικοὶ ἄνθρωποι, μποροῦσαν νὰ τοὺς δέσουν καὶ νὰ γίνουν κύριοι τοῦ πλοίου.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ Ἕλληνες τοῦ πληρώματος θὰ μᾶς βοηθήσουν, εἶπε ὁ Χάουελ στοὺς γιατροὺς ποὺ τὸν ἄκουγαν προσεχτικά. Ἴσως μάλιστα αὐτοὶ νὰ μᾶς προμηθέψουν τὰ ὅπλα, χωρὶς νὰ διακινδυνέψουμε ἐμεῖς. Ἀπόψε κιόλας θὰ περιπλέουμε τὰ παράλια τῆς Εὐβοίας. Ἀπὸ κεῖ τὰ τουρκικὰ παράλια, δὲν εἶνε μακρυά. Θὰ μπορέσουμε νομίζω νὰ φτάσουμε αὔριο τὸ πρωΐ...

Τὸ σχέδιο ὡστόσο τοῦ Χάουελ ἀπερρίφθη γιὰ λόγους ἠθικῆς τάξεως. Οἱ γιατροὶ πρόβαλαν τὸ ἐπιχείρημα πὼς ταξίδευαν μὲ πλοῖο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Ἂν τὸ ἔπαιρναν μὲ ἀνταρσία ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Γερμανῶν καὶ τ' ὁδηγοῦσαν σὲ οὐδέτερα ὕδατα, θὰ ἦταν μιὰ παραβίασι τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης. Καὶ αὐτὸ φυσικά, θὰ εἶχε καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα στὸ μέλλον γιὰ ὅλους τοὺς τραυματίες τοῦ πολέμου. Ὁ ἀντισμήναρχος ὅμως εἶχε ἀντιρρήσεις.

— Εἴμαστε αἰχμάλωτοι κι' ἐπομένως ἔχουμε τὸ δικαίωμα ν' ἀποδράσουμε σ' ὁποιαδήποτε περίστασι, ἀποκρίθηκε. Δὲν ἔχουμε δώσει τὸ λόγο μας σὲ κανένα κι' οὔτε ἀναλάβαμε καμμιὰ ὑποχρέωσι νὰ μὴν ἀποπειραθοῦμε νὰ δραπετεύσουμε...

Οἱ ἄλλοι ὅμως ἐπέμεναν καὶ στὸ τέλος ὁ Χάουελ συμφώνησε μαζί τους. Οἱ Γερμανοὶ ἀσφαλῶς θὰ τοὺς κατηγοροῦσαν γιὰ παραβίασι τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης. Πιθανὸν οἱ νομικοὶ νὰ εὕρισκαν πὼς εἶχαν δίκηο οἱ Ἄγγλοι, ἀλλὰ δὲν ἦταν δικαιολογημένο νὰ διακυβευθῆ μιὰ διεθνὴς συμφωνία γιὰ νὰ δραπετεύσουν μερικοὶ αἰχμάλωτοι. Ἕνας λόγος ποὺ πολεμοῦσαν οἱ Σύμμαχοι ἦταν, πὼς ὁ ἐχθρὸς εἶχε παραβῆ ἄλλες διεθνεῖς συμφωνίες. Ἔτσι ἔφτασαν στὴ Θεσσαλονίκη, χωρὶς νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ ἀνταρσία. Στὸ λιμάνι τοὺς ἐπιβίβασαν πάλι σὲ καμιόνια. Τοὺς πήγαιναν τώρα γιὰ τὸ DULAG 183, τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ κάτεργο, ποὺ θὰ ἦταν ἡ προσωρινή τους κατοικία ὥσπου νὰ μεταφερθοῦν στὴ Γερμανία...

Τέσσερα κτίρια ἀποτελοῦσαν τὸ στρατόπεδο αὐτό. Ἕνα τετράγωνο μὲ τὴν κάθε πλευρά του ὡς ἑκατὸ γιάρδες μάκρος, τριγυρισμένο μὲ διπλὸ συρματόπλεγμα δώδεκα πόδια ὕψος. Τὰ ἀγκαθωτὰ σύρματα διασταυρώνονταν μὲ ἄλλα διαγώνια σύρματα γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια. Θὰ ἦταν μεγάλη δουλειὰ νὰ κατορθώση ν' ἀνοίξη κανεὶς μιὰ δίοδο ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐμπόδια. Σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ τετραγώνου ὑπῆρχαν ξύλινοι πυργίσκοι ποὺ ἐπόπτευαν τὸ συρματόπλεγμα ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές. Ἐκεῖ στέκονταν συνεχῶς οἱ φρουροὶ μὲ τὸ πολυβόλο ἕτοιμο. Προβολεῖς, ποὺ ἦταν στημένοι στοὺς πύργους, ἐξερευνοῦσαν ὅλη τὴ νύχτα. Ἐδῶ ἦταν πολὺ πιὸ δύσκολο νὰ δραπετεύση κανείς, παρὰ στὴν Ἀθήνα.

Τὸ στρατόπεδο αὐτὸ εἶχε κτισθῆ ἐπὶ τουρκοκρατίας γιὰ καταυλισμὸ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ ὅλες του οἱ ἐγκαταστάσεις ἦταν ἐντελῶς πρωτόγονες. Ἀργότερα, οἱ αἰχμάλωτοι, κάθισαν κι' ἄκουσαν μ' ἐνδιαφέρον τὸ ἱστορικὸ τοῦ μέρους ποὺ βρίσκονταν, ὅπως τοὺς τὸ διηγήθηκαν οἱ «παλαιότεροι». Μαῦρες ἱστορίες πείνας, μὲ πολλὲς περιπτώσεις «μπέρι - μπέρι». Δεκατέσσερις Βρεταννοὶ εἶχαν πεθάνει ὡς τότε ἀπὸ τὴ φοβερὴ αὐτὴ ἀρρώστεια. Ἄλλους πάλι τοὺς εἶχαν σκοτώσει, ἐνῶ προσπαθοῦσαν νὰ δραπετεύσουν ἢ μὲ τὴν ὑποψία πὼς ἤθελαν νὰ δραπετεύσουν. Τὰ κορμιά τους ἔμειναν κρεμασμένα στὰ συρματοπλέγματα ὡς τὸ πρωΐ. Ἔμαθαν ἀκόμη πὼς ὁλόκληρο τὸ στρατόπεδο ἦταν αὐλακωμένο μὲ ὑπόγειες σήραγγες σὲ διάφορα στάδια ἀποπερατώσεως. Κάπου τριάντα χιλιάδες αἰχμάλωτοι εἶχαν περάσει ἀπὸ ἐκεῖ μέσα στοὺς ἔξη πρώτους μῆνες τῆς κατοχῆς.

Κάθε πρωΐ γινόταν ἐπιθεώρησι τοῦ στρατοπέδου ἀπὸ τὸν διοικητὴ Ἔρλιχ Σέβεριν, ἕνα μεσόκοπο λοχαγὸ ἀπὸ τὴ Βεστφαλία. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπιθεωρήσεως, ὅλοι οἱ αἰχμάλωτοι ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται πλάϊ στὰ κρεββάτια τους, ὅσο ὁ διοικητὴς ἔκανε τὸ γῦρο του μὲ συνοδεία δύο Βρεταννῶν ἀνθυπασπιστῶν — τοῦ Τζὼν Φιγκάλεα καὶ τοῦ Νὰτ Ἄλλεν — ποὺ ἔμεναν ἐκεῖ ἀπὸ τότε ποὺ ἐγκαταστάθηκε τὸ στρατόπεδο καὶ μιλοῦσαν καλὰ τὰ γερμανικά. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀνθυπασπισταί, εἶχαν τὸ γραφεῖο τους στὸ κτίριο τῆς διοικήσεως, ἔξω ἀπὸ τὸ συρματόπλεγμα. Εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ κατεβαίνουν στὴν πόλι, νὰ κάνουν περίπατο ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα καὶ νὰ ἐπιστρέφουν ὅποια ὥρα ἤθελαν.

Ἡ δουλειά τους ἦταν νὰ κάνουν τὸ διερμηνέα στοὺς φρουροὺς καὶ νὰ ὁρίζουν τὰ συνεργεῖα γιὰ τὶς ἀγγαρεῖες, ὅταν ἔπρεπε νὰ καθαριστοῦν οἱ σταῦλοι ἢ νὰ μεταφερθοῦν ἐμπορεύματα στὶς ἀποθῆκες. Ἦταν σὲ φιλικὲς σχέσεις μὲ τοὺς φρουροὺς καὶ τὸ στρατοπεδάρχη καὶ γι' αὐτὸ δὲν τοὺς συμπαθοῦσαν καθόλου οἱ ἄλλοι αἰχμάλωτοι. Τοὺς θεωροῦσαν «συνεργάτες» τους. Πολλοὶ πιάνονταν στὰ χέρια μαζί τους καὶ πολλοὶ τιμωρήθηκαν ἐξ αἰτίας τους. Αὐτοὶ πάλι δικαιολογοῦντο ὅτι τὰ εἶχαν «καλὰ» μὲ τοὺς Γερμανούς, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴ θέσι τῶν συναδέλφων τους. Ποιὰ νὰ ἦταν ἄραγε ἡ ἀλήθεια;...

Ὁλόκληρο τὸ στρατόπεδο διευθύνοταν ἀπὸ τὰ Ἔς - Ἔς. Φαινομενικά, βέβαια, ἡ διοίκησί του ἦταν στὰ χέρια ἀξιωματικῶν τῆς Βέρμαχτ. Κάτω ὅμως ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνοθεσία, ἐκινοῦντο σκοτεινὰ πρόσωπα μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ δεκανέα ἢ τὸ πολὺ τοῦ λοχία. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ κύριοι τοῦ στρατοπέδου πού, ὄχι μόνο κατασκόπευαν τοὺς αἰχμαλώτους, ἀλλὰ κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν Σέβεριν καὶ ὅλους ἐκείνους ποὺ δὲν ἀνῆκαν στὰ Ἔς - Ἔς ἢ στὴ Γκεστάπο.

Ὅλ' αὐτὰ ὅμως δὲν εἶχαν σημασία γιὰ τοὺς Βρεταννούς. Σημασία εἶχε τὸ πῶς θὰ εὕρισκαν τὸν τρόπο νὰ δραπετεύσουν, προτοῦ τοὺς μεταφέρουν στὴ Γερμανία. Ὅλοι τους ζοῦσαν μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα. Φυσικὰ κανεὶς δὲν ἀποφάσιζε νὰ περάση τὰ συρματοπλέγματα, γιατὶ αὐτὸ ἦταν τελείως ἀδύνατον. Μὰ τότε ἀκριβῶς ἀνακαλύφτηκε τὸ στόμιο μιᾶς ὑπόγειας σήραγγας, μέσα σ' ἕνα σταῦλο, ποὺ ἦταν σκεπασμένος μὲ κοπριὰ καὶ ἄχυρα. Ἦταν βέβαιο ὡστόσο, πὼς αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἤξεραν οὔτε οἱ Γερμανοί, γιατὶ θὰ τὴν ἔκλειναν τότε μὲ σιδερένια κάγκελα, ὅπως ἔγινε μὲ τὶς ἄλλες σήραγγες τοῦ στρατοπέδου.

Τὴν ἀνακάλυψι τὴν ἔκαναν δυὸ αἰχμάλωτοι, ὁ ἐπιλοχίας Μὰκ Λέντυ καὶ ὁ λοχίας Γουΐλλυ Σέϊκοτ, ποὺ εἶχαν διαταχθῆ ἕνα πρωῒ νὰ καθαρίσουν τὸ σταῦλο. Δὲν εἶπαν τίποτε σὲ κανένα, γιὰ νὰ μὴ διαδοθῆ τὸ μυστικὸ καὶ μόνο ὅταν νύχτωσε, πλησίασαν στὸ κρεββάτι τοῦ Χάουελ καὶ τοῦ φανέρωσαν τὴν ἀποκάλυψί τους. Ὁ τολμηρὸς ἀντισμήναρχος πλημμύρισε ὁλόκληρος ἀπὸ χαρά.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε. Μόλις ἄρχισα ν' ἀπελπίζωμαι, φάνηκε τὸ πρῶτο φῶς. Κάποιος ἀπὸ σᾶς πρέπει νὰ μπῆ στὴ σήραγγα γιὰ νὰ μάθη ποῦ βγαίνει. Μπορεῖ οἱ Γερμανοὶ νὰ ἔχουν κλείσει τὴν ἔξοδο ἢ νὰ μὴν ὑπάρχη καθόλου. Εἶνε εὔκολο νὰ τὴν περάση κανείς;...

— Θὰ προσπαθήσουμε αὔριο, ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι. Τὸ καθάρισμα τοῦ σταύλου δὲν τελείωσε ἀκόμη. Θὰ πᾶμε, ὅπως καὶ χτές, οἱ δυό μας. Ἐγώ, εἶπε ὁ Γουΐλλυ, θὰ κατεβῶ στὴ σήραγγα, ἐνῶ ὁ Μὰκ θὰ φυλάη ἀπὸ πάνω, ὥστε νὰ μὲ εἰδοποιήση ἐγκαίρως ἂν ἐμφανισθῆ κανένας φρουρός...

Ὁ Χάουελ τοὺς εὐχήθηκε καλὴ τύχη καὶ χωρίστηκαν. Τὴν ἑπομένη τὸ βράδυ ξαναβρέθηκαν πάλι οἱ τρεῖς τους καὶ τότε οἱ δυὸ Βρεταννοὶ ἐξήγησαν στὸν ἀνώτερό τους, ὅτι ἡ σήραγγα κατέληγε σὲ κάτι χωράφια κι' ὅτι ἡ ἔξοδός της φραζόταν μ' ἕνα παληὸ συρματόπλεγμα, ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ τ' ἀφαιρέση μὲ τὰ χέρια. Ἦταν κάπου ἑνάμισυ χιλιόμετρο μακρυά. Τραβοῦσε ὁλόϊσια καὶ μποροῦσες νὰ περπατήσης ὄρθιος χωρὶς νὰ σκοντάψης πουθενά. Οἱ πληροφορίες αὐτὲς ἀναστάτωσαν τὸν Χάουελ. Ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ δραπετεύσουν. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν, βέβαια νὰ φύγουν ὅλοι μαζί. Θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ διαφύγουν δύο - δύο ἢ τὸ πολὺ τρεῖς μαζί, γιὰ νὰ μὴν τοὺς πάρουν ἀμέσως εἴδησι οἱ Γερμανοί. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, θὰ κατώρθωναν νὰ δραπετεύσουν ἀρκετοί.

Οἱ δυὸ νεαροὶ αἰχμάλωτοι πρότειναν στὸ Χάουελ νὰ φύγη μαζί τους τὴν ἑπομένη. Ἀλλὰ ὁ ἀντισμήναρχος ἀρνήθηκε κατηγορηματικά. Αὐτὸς θἄφευγε τελευταῖος, ἂν προλάβαινε φυσικὰ νὰ διαφύγη. Θὰ ἔμενε στὸ στρατόπεδο γιὰ νὰ διευκολύνη τοὺς ἄλλους. Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ Μὰκ Λέντυ καὶ ὁ Γουΐλλυ Σέϊκοτ, ἐξαφανίστηκαν τὴν ἑπομένη χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσουν κανένα. Οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ στρατοπέδου ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισι αὐτή, γιατὶ δὲν ἤξεραν τί ἔπρεπε νὰ φανταστοῦν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, οἱ Γερμανοί, ἔκαναν ἄνω κάτω τὸ στρατόπεδο, φώναξαν καὶ ἀπείλησαν, ἀνάκριναν καὶ βασάνισαν διαφόρους κρατούμενους, μὰ τὸ ἀποτέλεσμα στάθηκε μηδέν. Οἱ Ἔς - Ἔς εἶχαν σκυλιάσει.

— Σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς στρατιωτικῆς μου τιμῆς, φώναξε τότε ὁ ἀνακριτὴς ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι, πὼς ἂν μοῦ πῆτε μὲ ποιὸν τρόπο κατώρθωσαν νὰ δραπετεύσουν αὐτοὶ οἱ δύο, δὲν πρόκειται νὰ πειράξω κανένα, ἂν τοὺς συλλάβω. Διαφορετικὰ θὰ τὰ πληρώσετε ἐσεῖς!..

Κανεὶς ὅμως δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του, γιατὶ κανεὶς δὲν ἤξερε πῶς εἶχαν ἐξαφανιστῆ οἱ συνάδελφοί τους. Μονάχα ὁ Χάουελ χαιρόταν μυστικά. Αὐτὸς γνώριζε τὴν ἀλήθεια, μὰ ὅ,τι κι' ἂν γινόταν, δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὴ φανερώση ποτέ. Εὐτυχῶς τὸ στόμιο τῆς σήραγγας μέσα στὸ σταῦλο ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη σκεπασμένο μὲ τὶς κοπριὲς καὶ τ' ἄχυρα καὶ οἱ Γερμανοὶ θὰ δυσκολεύονταν πολὺ γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψουν. Ὁ ἴδιος ὁ ἀντισμήναρχος τὸ εἶχε σκεπάσει, μπαίνοντας ἀπαρατήρητος ἐκεῖ μέσα.

Τ' ἀντίποινα ποὺ ἔκαναν οἱ Ἔς - Ἔς, ἦταν νὰ διακόψουν γιὰ μιὰ ἑβδομάδα τὸν περίπατο τῶν αἰχμαλώτων στὸ στρατόπεδο καὶ νὰ μὴν τοὺς δώσουν ἐπὶ δέκα μέρες τὰ γράμματα ποὺ ἔπαιρναν ἀπὸ τοὺς δικούς τους, μέσον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Ὕστερα ὅμως ἀπ' αὐτά, ἡ ζωὴ ξανάρχισε ἴδια. Ὁ Χάουελ τότε πῆρε παράμερα τρεῖς νεαροὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ἦταν ἡ σειρά τους νά... δραπετεύσουν. Ἐκεῖνοι τὸν κύτταξαν ἔκπληκτοι, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ φανταστοῦν τὸ μυστικὸ ποὺ κατεῖχε. Ὅταν ὅμως τοὺς ἐξήγησε πὼς εἶχαν τὰ πράγματα, οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ μόνο ποὺ δὲν ξεφώνισαν ἀπὸ τὴ χαρά τους.

— Προπαντὸς τσιμουδιά! τοὺς εἶπε σοβαρὸς ἐκεῖνος. Μετὰ ἀπὸ σᾶς θὰ φύγουν ἄλλοι, δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ δείχνετε τὸν ἐνθουσιασμό σας ἀπὸ τώρα. Οἱ Γερμανοὶ εἶνε πονηροὶ καὶ μπορεῖ νὰ παρακολουθοῦν καθένα μας χωριστά. Πηγαίνετε καί... καλὴ τύχη!

Τοὺς ἔσφιξε συγκινημένος τὸ χέρι καὶ χώρισαν. Ὁλόκληρη τὴν ὑπόλοιπη μέρα ὁ Χάουελ παρατηροῦσε μὲ μισὸ μάτι τοὺς τρεῖς ἀξιωματικούς. Καὶ μόλις τοὺς εἶδε νὰ μπαίνουν στὸ σταῦλο, πῆγε κι' αὐτὸς σὲ λίγο ἀπὸ πίσω τους κι' ἔφραξε πάλι τὸ στόμιο τῆς σήραγγας. Ἡ δουλειὰ ἔγινε γρήγορα καὶ κανεὶς δὲν πῆρε ἀμέσως εἴδησι γιὰ τὴν ἐξαφάνισί τους. Μονάχα τὴν ἑπομένη ἄρχισαν τὰ τρεχάματα τῶν αἰχμαλώτων καὶ τῶν Γερμανῶν. Αὐτὴν τὴν φορὰ οἱ ἀνακρίσεις ποὺ ἀκολούθησαν, ἦταν φοβερές! Οἱ Ἔς - Ἔς ἔρριξαν στὰ βασανιστήρια ἀρκετοὺς Βρεταννοὺς γιὰ νά... ὁμολογήσουν! Τί μποροῦσαν ὅμως νὰ ποῦν ἀφοῦ δὲν ἤξεραν τίποτε; Φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ κατάλαβαν καὶ οἱ Γερμανοὶ — ὅτι δηλαδὴ στὶς ἀποδράσεις αὐτὲς δὲν ὑπῆρχαν συνένοχοι — καὶ τοὺς ἄφησαν ἐλευθέρους. Μὰ ἔφεραν ἄλλο διοικητή, τὸν ταγματάρχη Κὰρλ Βέμπερ, σωστὸ ἀνθρώπινο κτῆνος.

Ἡ ζωὴ τῶν αἰχμαλώτων ἔγινε μαρτυρική. Ὁ Χάουελ σκέφτηκε τότε πὼς ἂν δραπέτευαν μερικοὶ ἀκόμη, ὁ Βέμπερ θἄπαιρνε κι' αὐτὸς τὰ παπούτσια στὸ χέρι, ὅπως κι' ὁ προκάτοχός του. Κάλεσε, λοιπόν, ἔξη μαζὶ αἰχμαλώτους καὶ τοὺς φανέρωσε τὸ μυστικό. Καὶ τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, ἀκολούθησαν κι' αὐτοὶ τὸ δρόμο τῶν πρώτων. Ἡ καινούργια αὐτὴ ἀπόδρασι, ἔκανε τοὺς Γερμανοὺς νὰ τρομάξουν. Ἔκλεισαν τοὺς αἰχμαλώτους ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα στὰ κελλιά τους, τοὺς ἔδιναν φαγητὸ μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα καὶ τοὺς ἀπαγόρευαν τελείως νὰ κουβεντιάζουν μεταξύ

Μέσα σὲ τέσσερις μῆνες διέφυγαν ἀπὸ τὴ σήραγγα ἑβδομήντα περίπου αἰχμάλωτοι...

τους. Ὅπως ὅμως τὸ εἶχε προβλέψει ὁ Χάουελ, ὁ Κὰρλ Βέμπερ πῆρε... διαβατήριο γιὰ τὸ Ρωσικὸ μέτωπο. Στὴ θέσι του ἦρθε ἕνας ἄλλος ταγματάρχης ποὺ ἦταν περισσότερο ἄνθρωπος.

Μόλις ἀνάλαβε τὰ καθήκοντά του, συγκέντρωσε ἀμέσως ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους στὸ προαύλιο τοῦ στρατοπέδου καὶ τοὺς ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν τὸ λόγο τῆς τιμῆς τους ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ δραπετεύσουν. Κανεὶς ὅμως δὲν ἤθελε νὰ δεθῆ μὲ λόγο τιμῆς ἀπέναντι στοὺς Γερμανοὺς καὶ ὅλοι κούνησαν ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι τους. Τότε ὁ ταγματάρχης ἀπευθύνθηκε στὸ Χάουελ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοὺς μιλήση αὐτός, σὰν ἀνώτερος ποὺ ἦταν ἀπ' ὅλους ἐκεῖ μέσα. Ὁ ἀντισμήναρχος ὅμως τοῦ εἶπε:

— Λυποῦμαι, ταγματάρχα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἐπιβάλω στοὺς συναδέλφους μου κάτι ποὺ εἶνε ἐναντίον τῆς συνειδήσεώς μου. Ὅλοι οἱ αἰχμάλωτοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δραπετεύσουν, ἂν βροῦν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία. Καὶ ὁ πρῶτος ποὺ θὰ τὸ κάνη

(Ἡ συνέχεια ὄπισθεν)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

αὐτὸ θὰ εἶμαι ἐγώ!...

Ἡ τολμηρὴ αὐτὴ ἀπάντησι, ἔκανε τὸν ταγματάρχη νὰ χαμηλώσῃ τὸ βλέμμα του. Καταλάβαινε πὼς ὁ ἀντισμήναρχος εἶχε δίκηο. Ὡστόσο ἡ κατάστασις τοῦ στρατοπέδου ἄλλαξε πάλι καὶ οἱ ἀποδράσεις συνεχίστηκαν στὸν ἴδιο ρυθμό. Μέσα σὲ τέσσερις μῆνες, διέφυγαν ἀπὸ τὴ σήραγγα ἑβδομήντα περίπου αἰχμάλωτοι. Ἦταν μιὰ ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία αὐτό, ποὺ εἶχε τρελλάνει στὴν κυριολεξία τοὺς Γερμανούς. Καὶ ἡ δουλειὰ αὐτὴ θὰ συνεχιζόταν γιὰ πολὺ ἴσως καιρὸ ἀκόμη, ἂν ἡ διοίκησι τοῦ στρατοπέδου δὲν ἀποφάσιζε νὰ χτίσῃ καινούργιους σταύλους. Τότε ἀπεκαλύφθη τὸ μυστικὸ τῶν ἀποδράσεων. Μὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Αὐτοὶ ποὺ εἶχαν δραπετεύσει, εἶχαν κατορθώσει νὰ ἑνωθοῦν στὰ βουνὰ τῆς Μακεδονίας, μαζὶ μὲ τὶς ὁμάδες ὑπαίθρου. Καὶ τώρα ὁ Ἔντουαρντ Χάουελ προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ ἕναν καινούργιο τρόπο γιὰ ν' ἀνοίξῃ κι' αὐτὸς τὰ φτερά του πρὸς τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερία...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Θεοφίλην Παυλοπούλου, Ἐνταῦθα: Οἱ στίχοι σας ὡραιότατοι, σ' ἐξαιρετικὰ μοντέρνο τρόπο, ἀλλὰ ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει ὡς ἀρχὴ νὰ μὴ δημοσιεύη συνεργασία ἀναγνωστῶν. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τοὺς δώσω σὲ κανένα φιλολογικὸ περιοδικό; Γράψτε μου. Εὐριπίδην Φιλαλέαν, Καλάμας: Δὲν πρέπει νἄχετε παράπονα μαζί μου. Οὔτε γράμμα ἔλαβα ποτὲ —ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τελευταῖο— οὔτε φωτογραφίες, οὔτε ἀγγλικὸ περιοδικό. Γιὰ τὸ τελευταῖο μάλιστα λυποῦμαι ἰδιαιτέρως, μιὰ καὶ εἶχε μεταφρασμένο κεφάλαιο ἀπὸ τοὺς «Κατασκόπους» μου. Τουλάχιστον θυμόσαστε τὸν τίτλο, ὥστε νὰ ψάξω νὰ τὸ βρῶ; Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον εὐχαριστῶ. Ἐλένη Γιακουράνην, Πάτρα: Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. Δὲν ἔλαβα κανένα γράμμα σας. Θὰ σᾶς ἀπαντοῦσα ὁπωσδήποτε, ἔστω καὶ ἀργά. Πάντως σᾶς εὐχαριστῶ χίλιες φορές. Δημήτριον Κοτοπούλην, Κομοτηνή: Γιὰ τὴν περιφέρειά σας θὰ γράψω, ἀλλὰ τί νὰ πρωτογράψη κανείς; Ὑπάρχει τόπος στὴν Ἑλλάδα ποὺ νὰ μὴ βάφτηκε μὲ αἷμα; Σᾶς παρακαλῶ νὰ κάνετε λίγη ὑπομονὴ καὶ δὲν θὰ σᾶς ξεχάσω. Μανώλην Γάτον, Βαρβάρα Καπινίδου, Κυριάκο Σαπουντζῆν, Κυρ. Α. Παπαβασιλείου, Ὀλυμπία Ἰωαννίδου, Ἰωάννην Προστάνην, Βασίλειον Κυριάννην, Θ.Β.Θ. καὶ ΣΤΑΜ.: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπη σας. Θὰ συνεχιστοῦν. Χ. Χ. Χ., Παλαιὸν Φάληρον: Γράφετε, βρίζετε κι' ἀπειλεῖτε, χωρὶς ὅμως νὰ παρουσιάζεσθε πουθενά. Μ' ἄλλα λόγια εἴσαστε ἕνας ψευτοπαλληκαρᾶς ποὺ ξέρει νὰ λέη μονάχα λόγια. Ἑπομένως σταματῆστε γιατὶ χάνετε τὰ λόγια σας. Ἐγώ, δυστυχῶς γιὰ σᾶς, δὲν πρόκειται νὰ πάψω νὰ γράφω γιὰ τοὺς ὁμοίους σας! Μάσκα 13, Ἐνταῦθα: Καὶ σὲ σᾶς τὸ ἴδιο. Μικρὸν Χίτλερ, Ἐνταῦθα: Ὄχι μόνο μικρὸς Χίτλερ, ἀλλὰ καὶ μικρὸς στὸ μυαλό! Δὲν σᾶς φαίνεται πὼς σᾶς χρειάζεται λίγος περίπατος στὸ Δαφνί; Γιαννάκην Π. Λιακόπουλον, Πύργον: Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Γιὰ τὶς «πανάδες» σας ν' ἀπευθυνθῆτε στὴν κ. Πουλιέζου - Δούκα, στὸ γραφεῖο τοῦ «Θησαυροῦ». Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν κ. Ἔρη. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως σὲ τρία χωριστὰ γράμματα. Κων)τῖνον Παπαδόπουλον, Πειραιᾶ: Ὁ κ. Σπῦρος Γκότσης, εἶνε ὑπαστυνόμος, ἀλλὰ δὲν ξέρω τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ του. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὴ μάθω καὶ θὰ σᾶς τὴν γράψω ἀπ' αὐτὴ τὴ στήλη. Γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας εὐχαριστῶ. Χρῆστον Μαντᾶν, Πέτρον Σαμοθράκην, Ἐλευθέριον Ἠλιάδην, Κυριάκον Μπαμπάνην, Γρηγόριον Κλουβᾶτον, Νικόλαον Νόταν, Ἀθανάσιον Λυμπερόπουλον, Φρίξον Λύραν, Γεώργιον Καστάνην καὶ Ἐμμ. Α. Ἀποστολόπουλον: Δυστυχῶς δὲν μποροῦν ν' αὐξηθοῦν οἱ σελίδες. Χαράλαμπον Κουγιουμτζόγλου, στρατιώτην Π. Κ. Π., Βασ. Ἰσαακίδην, Χαρ. Δεμπόραν, Ἐλενίτσα Δαράκη, Λουκία Δαράκη, Κων)τῖνον Κομνηνόν, Ἠλίαν Ἠλιόπουλον, Καλλιόπην Δεν., Ἀλέξανδρον Τροχίλην καὶ Γεώργιον Τσάντο: Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σᾶς.

Γ. Β. Ι.

Ὁ τίτλος τοῦ «Ἄστεως» καὶ γελοιογραφικὰ σκίτσα τοῦ Θ. Ἄννινου.

Ἐφημερίδες καὶ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Οἱ πρῶτες γελοιογραφίες στὶς ἑλληνικὲς ἐφημερίδες

Ἐπὶ πολὺν καιρὸ τὸ πολιτικοσατυρικὸ «Φῶς» κυριαρχοῦσε στὴ δημοσιογραφικὴ κονίστρα καὶ μὲ τὴ δηκτική του σάτυρα κατακεραύνωνε τοὺς πολιτικοὺς παράγοντες τῆς ἐποχῆς του. Ὅταν τὸν Νοέμβριο τοῦ 1860 διελύθη ἡ Βουλή, τὸ «Φῶς» ἀποχαιρέτησε ὡς ἑξῆς τοὺς βουλευτάς:

«Ἔχε γειὰ λοιπὸν Ἀθήνα, πολυτάλαν- (τον ταμεῖον
μαγειρεῖα καὶ ταβέρνες καὶ μεγάλα κα- (φενεῖα.
Ἔχε γειὰ καὶ σὺ πιστό μου καὶ χαρι- (τωμένο ΝΑΙ μου.
Νὰ σὲ ἐκφωνήσω πλέον δὲν θὰ δυνηθῶ (ποτέ μου.
Σᾶς ἀφίνω τὴν ὑγειὰ
καὶ γυρνῶ νὰ βόσκω πάλιν
εἰς τὸν τόπο μου τραγιά».

Εἶναι πασίγνωστη ἡ ἱστορία τοῦ διστίχου ποὺ δημοσίευσε κάποτε τὸ «Φῶς» κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο του:

«Καὶ ὁ Δεῖνας καὶ ὁ Τάδες
εἶναι ὅλοι μασκαράδες».

Καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἡ ἐφημερὶς προσέθεσε ἄλλους δύο στίχους, ποὺ κατέπληξαν τοὺς ἀναγνῶστες:

Κι' ὁ συντάκτης τοῦ «Φωτὸς»
μασκαρᾶς εἶναι κι' αὐτός!

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1874 τὸ «Φῶς» ἔκανε μιὰ ἐπαναστατικὴ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καινοτομία: Μεγάλωσε τὸ σχῆμα του κι' ἄρχισε νὰ δημοσιεύη στὴν πρώτη σελίδα πολιτικὲς γελοιογραφίες οἱ ὁποῖες ἔμειναν ἔκτοτε ὡς σπουδαῖο στοιχεῖο τῆς δημοσιογραφικῆς δραστηριότητος.

Μετὰ τὸ 1875 τὸ «Φῶς» ἄρχισε νὰ παρακμάζη. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1877 ὁ Σ. Καρύδης προσέλαβε ὡς συνεταίρους τοὺς Ι. Βερβέρη — τὸν ἐκδότη τοῦ περίφημου «Παληάνθρωπου» — καὶ τὸν Γεώργιο Σουρῆ. Ὁ συνεταιρισμὸς ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ ζήσῃ ἀρκετά. Διελύθη ὕστερα ἀπὸ λίγο καὶ ὁ Καρύδης ἔκανε ἀγωγὴ ἐναντίον τοῦ Βερβέρη γιὰ ἕνα ἀσήμαντο ποσόν. Ὑποστηρίζοντας τὶς ἀπόψεις του στὸ δικαστήριο, ὁ Καρύδης εἶπε γιὰ τὸν παρευρισκόμενο συνεταῖρο του Βερβέρη:

—Ὁ ἐναγόμενος Ι. Βερβέρης, ὁ καὶ παληάνθρωπος αὐτοκαλούμενος...

Ὁ Βερβέρης ἐξαγριώθηκε καὶ ἐπεχείρησε νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ ἀντιδίκου του, ὁ ὁποῖος ἀτάραχος ἔδειξε στὸν εἰρηνοδίκη ἕνα ἀντίτυπο τοῦ «Παληανθρώπου» τοῦ πιὸ ἐκβιαστικοῦ καὶ ὑβριστικοῦ ἐντύπου ποὺ κυκλοφόρησε ποτὲ στὴν Ἑλλάδα.

Κατὰ τὴν περίοδο μεταξὺ 1870—1880 ἐξεδόθησαν καὶ ἄλλα πολιτικοσατυρικὰ φύλλα, ποὺ ἀπέκτησαν σημαντικὴ κυκλοφορία. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ὁ «Ἀριστοφάνης» τοῦ Π. Πηγαδιώτη καὶ κατόπιν ὁ «Ἐμπαίκτης» τοῦ ἰδίου. Κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο του ὁ «Ἐμπαίκτης» δημοσίευε τὴν ἑξῆς στερεότυπη δήλωσι: «Εἶμαι διὰ τὴν φυλακήν».

Ἀργότερα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀγρία πολεμικὴ κατὰ τοῦ ὑπουργείου Δεληγιώργη, ὁ «Ἐμπαίκτης» μετονομάσθηκε σὲ «Διγενῆ». Ἀλλὰ τὸ νέο πολιτικοσατυρικὸ φύλλο δὲν ἔζησε παρὰ λίγους μῆνες. Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1874 ὁ Πηγαδιώτης διέκοψε τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Ἐμπαίκτου» καὶ ἐξέδωκε τὸν «Ἀριστοφάνη», στὸ πρῶτο φύλλο τοῦ ὁποίου ἔγραφε: «...Ἡ γοερὰ φωνὴ τῆς δεινοπαθούσης Πατρίδος καὶ οἱ θρηνώδεις αὐτῆς γογγυσμοὶ τοσοῦτον ἀντήχησαν, ὥστε ἔφθασαν μέχρι τοῦ Ἅδου καὶ ἤγειραν τὸν ἀπὸ 2.300 ἐτῶν κοιμώμενον μέγαν καὶ ἔνδοξον Ἀριστοφάνην, ὅστις καὶ παρακαλεῖ τοὺς συνδρομητὰς νὰ σπεύσωσιν εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς των».

Ὁ «Ἀριστοφάνης» ἐξαπέλυσε ἀγρία πολεμικὴ κατὰ τοῦ ὑπουργείου Βούλγαρη, τὸ ὁποῖον εἶχε καταρρακώσει τὸ Σύνταγμα καὶ κυβερνοῦσε τὸν τόπο ἐντελῶς δικτατορικά. Στὸ φύλλο του τῆς 29 Μαρτίου 1875 ἀναδημοσίευσε τὴν διαμαρτυρία ὅλων τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων ἐναντίον τῶν αὐθαιρεσιῶν τῆς κυβερνήσεως, μιὰ ἀνδρικὴ καὶ βιαιοτάτη διαμαρτυρία, ἡ ὁποία συνέβαλε στὴν πτῶσι τῆς κυβερνήσεως, ποὺ εἶχε χρεωκοπήσει στὴ συνείδησι τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ.

Ἀπὸ τὶς ὑπογραφὲς τῆς διαμαρτυρίας αὐτῆς προκύπτει ὅτι ἐξεδίδοντο τὸ 1875 στὴν Ἀθήνα ἄπειρες καθημερινὲς καὶ ἑβδομαδιαῖες ἐφημερίδες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ ἑξῆς: «Αἰών», «Ἀριστοφάνης», «Αὐγή», «Ἀλήθεια», «Βουλή», «Ἐθνικὸν Πνεῦμα», «Ἐθνοφύλαξ» «Ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων», «Ἐφημερίς», «Ἕσπερος», «Ἐθνικὴ Γνώμη», «Ἑλληνικὸς Λαός», «Ἐκλεκτική», «Κρήτη», «Νεολόγος Ἀθηνῶν», «Παλιγγενεσία», «Ποσειδῶν», «Πολίτης», «Στοά», «Συνταγματική».

Ὅταν ἔπεσε ὁ Βούλγαρης — ὁ γνωστὸς μὲ τὸ παρατσοῦκλι Τζουμπὲς— ὁ «Ἀριστοφάνης» ἐπανηγύρισε τὸ γεγονός, ἐδημοσίευσε δὲ καὶ τὸν ἔμμετρο «Θρῆνον τοῦ Βούλγαρη», ὁ ὁποῖος κατέληγε ὡς ἑξῆς:

«Πάω εἰς τὴν περιβόλα τοὺς τζουμπέ- (δες μου θὰ βγάλω
Καὶ καλόγηρος θὰ γίνω, παπαδίστικα (νὰ βάλω
Νὰ περνάω τῆς ἡμέραις μὲ μετάνοιες (καὶ νηστείαις
Μήπως καὶ συχωρεθοῦνε ἡ πολλαῖς μου (ἁμαρτίαις».

Μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1877 ὁ «Ἀριστοφάνης» διατηροῦσε ἀμείωτη τὴν ἐπιρροή του στὰ πολιτικὰ πράγματα. Οἱ πολιτικοὶ τῆς ἐποχῆς φοβόνταν τὴν καυστικὴ σάτυρά του. Ἡ κυκλοφορία του αὐξήθηκε κατὰ πολὺ γιατὶ ἡ σάτυρά του προκαλοῦσε τὸ ἐνδιαφέρο τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀπὸ τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1877 ἔγινε δισεβδομαδιαῖος καὶ μεγάλωσε τὸ σχῆμα του.

Παράλληλα πρὸς τὸν «Ἀριστοφάνη» ὁ πολυπράγμων Πηγαδιώτης ἐξέδωκε τὸν Νοέμβριο τοῦ 1876 καὶ τὸν «Ἀρχίλοχον», πολιτικοσατυρικὸ ἐπίσης φύλλο μὲ γελοιογραφίες καὶ ἔμμετρη σάτυρα. Στὸν «Ἀρχίλοχο» ἔγραφε καὶ ὁ Σουρῆς μετὰ τὴν ἀποχώρησί του ἀπὸ τὸ «Φῶς», τοῦ ὁποίου οἱ σατυρικοὶ στίχοι προκαλοῦσαν μεγάλο ἐνδιαφέρον.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του καὶ ὁ «Ἀσμοδαῖος» τὸ σημαντικώτερο πολιτικοσατυρικὸ περιοδικὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Στὸν «Ἀσμοδαῖο» κυριαρχοῦσαν δυὸ μεγάλες φυσιογνωμίες, ποὺ εἶχαν κατακτήσει τὴν ἐκτίμησι καὶ τὸν θαυμασμὸ τὸν πανελλήνιον: ὁ Ἐμμανουὴλ Ροΐδης καὶ ὁ Θέμος Ἄννινος.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τό νέο ΕΝΟΙΚΙΟΣΤΑΣΙΟ

Τροποποίησις ἐπῆλθε τοῦ ἐνοικιοστασίου,
πρὸς χαρὰν τῶν δικηγόρων καὶ παντὸς πληρεξου- (σίου,
ποὺ θ' ἀρχίσουνε ν' ἀνοίγουν τὰ τεφτέρια τὰ παληά,
νὰ σκαλίζουν ὑποθέσεις καὶ νὰ βρίσκουνε...δουλειά!
«Πιέννες» ἄγριες ἐπίσης καὶ τὸ Κράτος μας θὰ (ἔχη,
γιατὶ κόσμος καὶ κοσμάκης γιὰ χαρτόσημα θὰ (τρέχη·
Στὰ ταμεῖα τῶν ἐνσήμων θὰ ξοδεύη τὰ λεφτά του,
καὶ θὰ φτάση στὸ σημεῖον, δίχως λόγια περιττά,
κάθε λίγο καὶ λιγάκι νὰ πουλᾶ... τ' ἀκίνητά του
γιά... τ' ἀκίνητα τὰ τέλη, εἴτε γιὰ τά... κινητά!

★

Γεγονὸς τετελεσμένον εἶνε ἡ ψήφισίς του ἤδη
καὶ πολλοὶ τὸ ἐκθειάζουν καὶ πετοῦν ἀπ' τὴ χαρά (τους,
μὰ ὡρισμένοι τοῦ πετᾶνε ἀτελείωτο... βρισίδι
καὶ πολλές, ἐν τέλει, τάξεις ἔχουν «χάσει τὰ νερά (τους!»
Ποιὸς ἀπ' ὅλους ἔχει δίκηο δὲν μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ (ξέρω
κι' οὔτε, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἔχω γνώμη νὰ ἐκφέρω.
Ξέρω μόνο, πὼς ὁ κόσμος ἔχει πέσει ἐντατικά,
στὸ χαρτὶ καὶ στὸ μολύβι καὶ στά... μαθηματικά!
Τὸ μολύβι ξύνουν ὅλοι καὶ πρὸ πάντων τό... κεφάλι
κι' εἶνε ἡ... σπαζοκεφαλιά τους, κατ' αὐτὰς τόσο (μεγάλη,
ποὺ μποροῦνε νὰ σοῦ ποῦνε ὅλοι, δίχως ἐξαιρέσεις
καὶ χωρὶς ἐνδοιασμόν,
πὼς ὁ νέος νόμος εἶνε.. ἀφαιρέσεις καί... προσ- (θέσεις
κι' ὅτι... πολλαπλασιάζει τήν... διαίρεσι γνωμῶν!

★

Κι' εἶνε, ὄντως, διχασμένες οἱ ἀπόψεις τοῦ κοινοῦ:
Τοῦ ἑνὸς ὑπεραρέσει, τοῦ μυρίζει τ' ἀλλουνοῦ,
γι' ἄλλον εἶνε θαῦμα ἰδέστε,
γι' ἄλλον «μπᾶτε σκύλοι ἀλέστε!»...
Κυκεώνας θεωρεῖται καὶ λαβύρινθος κατ' ἄλλους
κι' ἐξελίξεις προδικάζουν ἀπροβλέπτους κι' ἀνω- (μάλους,
ἢ πιστεύουν ἀκραδάντως, πὼς τὸ βέβαιό μας σπίτι,
ἐξ αἰτίας τόσων ἄρθρων, θᾶνε τό... Δρομοκαΐτι!

★

Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν ὑπάρχει καὶ μιὰ τάξις πιὸ με- (γάλη
ποὺ δικαιολογημένες ἐρωτήσεις ὑποβάλλει
καὶ γυρεύει νὰ τῆς λύσουν, κατ' ἀρχήν, μιὰν ἀπορία,
σχετικῶς μὲ τὴν γνωστή μας τῶν Ὑδάτων Ἑταιρεία,
ἡ ὁποία, τόσα χρόνια, τὸν κοσμάκη τσουρουφλίζει
καὶ τὸ σχέδιον Ὑλίκης, καθ' ἑκάστην...τορπιλλίζει!
Ἐπιμένει νὰ τῆς ποῦνε καὶ νὰ μάθη καθαρά,
...ἐνοικός μας ἐὰν εἶνε ἢ ἐάν.. νοικοκυρά.
Κι' ἂν εἰς τὴν κατηγορία κατετάγη τὴν δευτέρα,
ἤτοι,
τοῦ ἰδιοκτήτη,
ἕως πότε, τέλος πάντων, θὰ πληρώνουμε.. «ἀέρα»!

★

Διευκρίνισι γυρεύει, γιὰ τὴν Πάουερ συνάμα
κι' ὡρισμένες ἐξηγήσεις ἐκτενῶς καὶ κατὰ γράμμα,
γιὰ νὰ μάθη σὲ ποιὰ τάξι καὶ σὲ ποιὰ κατηγορία
κατατάσσεται κι' ἐκείνη ἡ λαμπρά μας ἑταιρεία,
ἥτις χρόνια στὴν ἀράδα, μὲ τὴν τόση της ἀβάντα
κανονίζει καὶ ρυθμίζει σὰν «στό... σπίτι της» τὰ (πάντα!
Ἀλλὰ κι' ἂν εἶνε ἀφέντρα, ἐρωτᾶ πᾶς Ἀθηναῖος,
ἐπιτρέπει ὁ νομοθέτης καὶ ὁ νόμος του ὁ νέος,
νὰ μᾶς... κάθεται ἀκόμα ἡ κυρία στό... στομάχι
καί... στρογγυλοκαθισμένη νὰ τὴν ἔχουμε στή... (ράχη;

★

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, λέει ὁ Ἕλληνας (συνήθως,
τὸ ἀπονήρευτο τουτέστιν καὶ τὸ ἔντιμο τὸ πλῆθος,
τί θὰ γίνουν, μὲ τὸ νόμο, βιομήχανοι ὡρισμένοι,
ποὔχουν πάντα τόσους.. πόρους κι' εἶνε τόσο... (πωρωμένοι,
ὥστε νόμους καὶ ἀνθρώπους συνεχῶς ποδοπατᾶνε
κι' ἀπολύουν τοὺς ἐργάτες καὶ στό... δρόμο τοὺς (πετᾶνε!

Ἐρωτῶ κι' ἀναρωτιέμαι θὰ πατάξη τέτοια τάξι
κι' ἀπ' τό... σβέρκο μου ἀπάνω, τελικῶς, θὰ τὴν (πετάξη,
ἢ θὰ εἶμαι ἐγὼ τὸ θῦμα
κι' ἐσαεὶ τῶν βιομηχάνων ἡ Ἑλλάδα θᾶνε... κτῆμα;
Μᾶλλον ὅμως τ' ὄνειρό μου μόνον ὄνειρο θὰ μένη
κι' ἡ κατάστασις θὰ εἶνε διαρκῶς συγκεχυμένη,
γιατὶ ποῦ θὰ βρῆς νὰ πιάσης τέτοιους ἔξυπνους «ἐντίμους»
ποὺ λυμαίνονται ἀσυδότως τὴν ρωμέϊκη τὴ ράτσα,
ὅταν ὅλοι τους, βεβαίως, ἔχουν «οἴκους ἀνωνύμους»,
ἢ δουλεύουν...ὑπογείως καὶ τὴν κάνουνε...ταράτσα!

★

Προσπαθῶ, ἐν συνεχείᾳ, σὰν πολίτης ἀδαής,
τὸ συμπέρασμα νὰ βγάλω, τί θὰ γίνη ἡ Κωπαΐς;
Κι' ὑποθέτω, κατὰ βάθος κι' ἔχω ἐνδόμυχη ἐλπίδα,
ὅτι πρέπει, πιά, ν' ἀδειάση τὴ γωνιὰ ἡ Κωπαΐδα,
νὰ μὴν εἶνε...τοῦ παπποῦ της τὸ τσιφλίκι ἡ Βοιωτία
καὶ νὰ τήν... ἀποστραγγίζη μιὰ πεντηκονταετία!
Καὶ ἐνοίκια νὰ εἰσπράττη—εἰς αὐτὸ νὰ ἐπιμείνω—
λὲς καὶ κεῖνο τὸ τσιφλίκι τὄχει φέρει ἀπ' τό... (Λονδῖνο!

★

Τὸ Ἐνοικιοστάσιόν σας, τὸ ἀλάνθαστον ἂν θέτε,
ἀξιότιμοι σωτῆρες καὶ σοφοί μου νομοθέται,
πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἰσχύση καὶ γιὰ φίλους μας (πολλούς,
ἀχαρίστους ἐν εἰρήνη καὶ στὸν πόλεμο καλούς...
Καὶ νὰ πῆτε στὴν Ἀγγλία μὲ δυὸ φράσεις σας ρη- (τάς:
—Κραταιὰ τὸ πάλαι χώρα,
βάσει τίνος νόμου τώρα,
μᾶς...ἐπίταξες τὴν Κύπρο καὶ γιὰ βάσι τὴν κρατᾶς;..
Ἐπιτάξεις δὲν ἰσχύουν! Κι' ἄδειασέ μας τὸ νησί (μας,
ποὔνε ἀποδεδειγμένως... «ἰδιοκατοίκησί μας»
κι' ἔλα τὴ διαφορά μας νὰ τὴν λύσουμε ἐν τάχει,
γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀναγκάσης νά.. σ' ἐξώσουμε μο- (νάχοι!»

★

»Τέλος ἔχω τὴν ἰδέα καὶ τὴ γνώμη τὴ φτωχή,
πὼς ὁ νέος σας ὁ νόμος θἄχη κῦρος καὶ ἰσχὺ
καὶ στὴ σάλλα τῆς Βουλῆς μου. Καὶ θὰ πῆτε ἀναν- (τιρρήτως,
στοὺς φωστῆρες καὶ πατέρες τῆς φυλῆς ἀδιακρίτως:
—Σεβαστῆτε, αὐτὸ τὸ βῆμα, κύριοί μου, πρὸς (Θεοῦ!
καὶ τὸ οἴκημα ἐτοῦτο, ποὖνε... κτῆμα τοῦ λαοῦ!
Μὴν τὸ κάνετε... ἀχοῦρι, οὔτε κεραμμιδαριό,
ἀψηφῶντας τὸν κοσμάκη ποὺ ζητᾶ.. νοικοκυριό»!

★

»Παρατῆστε, — συμπληρώνει ὁ λαὸς ὁ νοικοκύρης,
ποὺ γιὰ χάρι τους γυρίζει φουκαριάρης καὶ πα- (τήρης—
παρατῆστε τοὺς καυγάδες καὶ τὶς γκρίνιες μετα- (ξύ σας,
μετριάστε, γιὰ καλό μου, κάθε μιὰ διένεξί σας,
κι' ὅλη μέρα κι' ὅλη νύχτα μὴν ἀνοίγετε ἱστορίες,
μὲ τὶς «ἀναλογικές» σας, τὶς «στενὲς» καὶ τὶς («εὐρεῖες»,
μὰ κυττάξτε καὶ λιγάκι, τῆς πατρίδας μου τρανοί,
τήν...εὐρεῖα τὴν κοιλιά μου, ποὺ τὴν κάνατε...στενή!
Τὸ στομάχι μου τουτέστιν, ἐπικίνδυνα στενεύει
καὶ βεβαίως μετὰ κόπου τὰ παράξενα... χωνεύει.
Μία σύστασι σᾶς κάνω: Πρέπει νὰ συνετισθῆτε,
ἐὰν θέλετε καὶ πάλι στὴ Βουλὴ νὰ ξαναμπῆτε
Γιατὶ ξέρει ὁ καθένας ποὺ ἀγορεύει κι' ἀγριεύει,
πὼς τὸ ἐνοικιοστάσιό σας ποὺ ἐκεῖ σᾶς προστα- (τεύει,
εἴτε πᾶτε πέντε-δέκα, εἴτε εἴσθε ἐν ἀπαρτίᾳ,
δὲν κρατάει παραπάνω ἀπὸ μιά... τετραετία!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκίτσα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

Στὸ ψιλικατζίδικο τῆς γειτονιᾶς μπαίνει φουριόζα καὶ γοητευτικὴ μιὰ τακτικὴ πελάτισσα ἀπό... τηλεφωνικῆς ἀπόψεως.

— Μπορῶ νὰ τηλεφωνήσω;

— Ὁρίστε, δίνει τὴν ἄδεια μὲ μισὸ στόμα ὁ καταστηματάρχης, ποὺ ξέρει τί πρόκειται νὰ ἐπακολουθήση.

Καί, ἀτυχῶς, οἱ φόβοι του δὲν διαψεύδονται. Ἀλλοίμονο ὅταν τηλεφωνῆ μιὰ γυναῖκα. Καὶ

τρισαλλοίμονο ὅταν ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχη ἐπηυξημένη τὴ λογοδιάρροια της λόγω φλογεροῦ ἔρωτος.

Τὸ ἀκουστικὸ ἀχνίζει ἀπὸ τὴν ἀκατάσχετη πάρλα. Καὶ ἡ ἐρωτευμένη φλύαρη συνεχίζει τὴν σχεδόν... μονολογικὴ της προέλασι μὲ διαρκῶς ἀνανεούμενες δυνάμεις. Κι' ὅσο γιὰ τὸν καταστηματάρχη, ὑφίσταται μπαρουτιασμένος τὸν καταιγισμὸ καὶ βλαστημάει ἐνδομύχως τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή, ποὺ «ἐπλούτισε» κι' «ἐξεπολίτισε» τὸ μαγαζί του μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Τηλέφωνον διὰ τὸ κοινόν».

Ἐπὶ τέλους, τελειώνει κάποτε τὸ μαρτύριο. Ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολύ. Γιατὶ τὴν ἑπομένη ἡ... βασανίστρια τοῦ τηλεφώνου ἐπανέρχεται δριμυτέρα.

— Μπορῶ νὰ τηλεφωνήσω;

Καὶ ὁ μπαφιασμένος ψιλικατζῆς:

— Ἐσὺ μπορεῖς νὰ τηλεφωνήσης. Ἀλλὰ ἐγὼ δέν... μπορῶ νὰ σ' ἀκούω!...

— Δηλαδή;

— Δηλαδή... οὔστ!

Κι' ἔτσι χάθηκε μιὰ «ἐκλεκτὴ πελάτισσα»!...

★

Τὰ μοναδικὰ ἄρρενα μέλη μιᾶς πολυμελοῦς οἰκογενείας — θλιβερὸ ντουέττο πατρὸς καὶ υἱοῦ — ὑποδέχονται μὲ φανερὴ μελαγχολία τὸν βραδυνὸ φίλο ἐπισκέπτη, ποὺ μετὰ τὶς τυπικὲς χαιρετοῦρες ρωτάει μὲ συγκινητικὸ ἐνδιαφέρον:

— Ἡ κυρία Οὐρανία;...

— Συνοδεύει τὴ μικρή μου

κόρη ποὺ πάει γιὰ «μὶς Κάτω Πετράλωνα».

— Καὶ ἡ μεγάλη σου κόρη;

— Πάει γιὰ «μὶς Νέον Τέρμα Ἀχαρνῶν».

— Κι' ἡ ὑπηρέτριά σας;

— Παρεσύρθη κι' ἐκείνη καὶ πάει γιὰ «μὶς Βύθουλας».

Καὶ ὁ γυιὸς συμπληρώνει εἰρωνικώτατα καί... παγερώτατα:

— Κι' ἔτσι στὸ σπίτι μείναμε ἐμεῖς... κι' αἱ μίς!

★

Μπροστὰ στὸ ὑπαίθριο καρπουζοπωλεῖον ἀράζει ἕνας στυφός, λιγνὸς καὶ σκοτεινὸς τύπος μ' ἔκδηλα τὰ γνωρίσματα τῆς τζαναμπετιᾶς. Πρόκειται μ' ἄλλα λόγια γιὰ πελάτη καχύποπτο καὶ ζόρικο.

— Ἔ! ρέ! πώ! πώ! πώ! καὶ τί πουλάω σήμερα! ὀρύεται ὁ καρπουζοπώλης.

Ὁ πελάτης κατόπιν μακρᾶς σκέψεως καὶ πολλῶν δισταγμῶν σταμπάρει ἕνα καρποῦζι, τὸ βγάζει ἀπὸ τὸ σωρὸ καὶ τὸ δείχνει στὸν «ἔμπορο».

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό;

— Φίνο εἶνε!

— Εἶνε κόκκινο;

— Φωτιά!

— Γινωμένο;

— Λουκοῦμι!

— Γλυκό;

— Στὰρ Ἑλλάς!

— Ἔτσι, ἔ;

— Ἔτσι, κύριος!

— Μήπως εἶνε πολὺ χοντρόφλουδο;

— Ἄμπα!

— Μήπως εἶνε πολὺ σποριάρικο;

— Ἔχει σπόρους τὸ πετιμέζι, κύριος;

— Δηλαδὴ εἶσαι βέβαιος πὼς εἶνε καλό.

— Ναιαιαιαιαί!

— Κι' ἂν δὲν εἶνε;

Ὁπότε ἄλλαξαν αὐτομάτως οἱ ρόλοι τοῦ ἐρωτῶντος καὶ τοῦ ἀπαντῶντος.

— Θέλεις νὰ τὸ πάρης τὸ καρποῦζι; ρώτησε ὁ... κρυπτοέξαλλος μανάβης.

— Βέβαια!

— Ἔχεις κανένα πρόχειρο δικηγόρο;

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ πεταχτοῦμε μιὰ

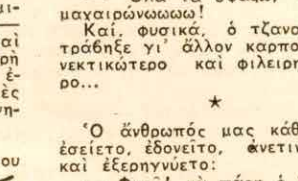

στιγμὴ στὸν Εἰρηνοδίκη νὰ σοῦ κάνω μιά... ἔνορκο βεβαίωσι!

Κάτι πῆγε νὰ πῆ ὁ τζαναμπέτης, ἀλλὰ τὸν πρόλαβε ἡ φωνάρα τοῦ ἄλλου:

— Ὅλα τὰ σφάζω, ὅλα τὰ μαχαιρώνωωωω!

Καί, φυσικά, ὁ τζαναμπέτης τράβηξε γι' ἄλλον καρπουζᾶ, ἀνεκτικώτερο καὶ φιλειρηνικώτερο...

★

Ὁ ἄνθρωπός μας κάθε τόσο ἐσείετο, ἐδονεῖτο, ἀνετινάσσετο καὶ ἐξερηγνύετο:

— Φτοῦ! νὰ πάρη ὁ διάολος τὴ μόδα!

— Ποιὰ μόδα; τὸν ρώτησαν.

— Τῆς μαύρης μπλούζας, τοὺς ἐξήγησε, τρέμοντας ἀπὸ τὴ σύγχυσι. Λυσσάξανε ὅλες μὲ δαύτη. Μαύρη μπλούζα ἡ μία, μαύρη ἡ ἄλλη, μαύρη ἡ νέα, μαύρη ἡ μεσόκοπη, μαύρη ἡ ὄμορφη, μαύρη ἡ ἀσουλούπωτη, μαῦρες κι' ἄραχλες ὅλες παναθεμάτες!

— Καὶ γιατὶ σ' ἐνοχλοῦν τόσο οἱ μαυρομπλουζάτες; τὸν ξαναρώτησαν.

— Γιατὶ μοῦ φαίνονται — ξανὰ παναθεμάτες — σὰν μελανοχιτώνισσες. Καὶ ταράζομαι τόσο ποὺ μοῦρχεται νὰ φωνάξω.

— Τί νὰ φωνάξης;

— Βίβα Ντοῦτσε!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 401

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Τὸ χειμῶνα. εἶνε ἀπαραίτητος σ' ἕνα σαλόνι. — Πρόσωπα. — Ἡ ἐπιφάνειά του εἶνε ἀπόλυτα ὁμαλή.

2) Παραπέμπει. — Ἀφιέρωμα. — Τὴ γνώρισαν οἱ Γερμανοί. — Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο (ξεν.).

3) Νόμισμα εὐρωπαϊκῆς χώ-

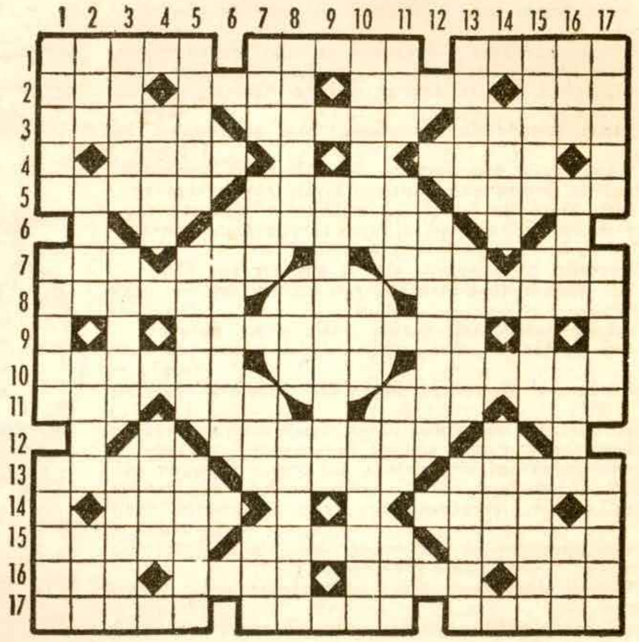

ρας. — Πατρίδα ἐκλεκτῶν πούρων. — Περίφημη ὄπερα.

4) Φάρμακο. — Μονὰς βάρους.

5) Κρασὶ κατωτέρας ποιότητος. — Ὁ οἶνος τῆς Θείας Εὐχαριστίας (δημ.). — Παιγνιόχαρτο.

6) Ἀπίστευτα.

7) Στὴ χώρα αὐτὴ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας. — Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Ἀρχικὰ ὀργανισμοῦ. — Μηδ' ἑνὸς ἐξαιρουμένου.

8) Κακόφημη συνοικία τοῦ Ἀλγερίου. — Γάλλος συγγραφεὺς (ἐπών.). — Βρισκόταν ἄλλοτε ἐπὶ κεφαλῆς εὐρωπαϊκῆς χώρας.

9) Μεγάλοι σὲ ἔκτασι.

10) Ἔνδυμα τῶν Ἰαπωνίδων. — Ἀρχικὰ τοῦ στρατοῦ μας. — Δὲν λείπει ἀπὸ κανένα τεῦχος μας.

11) Συμπερασματικόν.— Τραγοῦδι. — Ἄγγλος θαλασσοπόρος. — Περιβάλλει τὴ Γῆ.

12) Περιοχὴ τῆς Πελοποννήσου.

13) Φοριοῦνται τὸ καλοκαῖρι. — Κατάργησις. — Τὸν προμηθεύεστε ἀπ' τὸ κρεοπωλεῖο.

14) Γυναικεῖο ὄνομα. — Πρωϊνὸ ρόφημα.

15) Τὸ μικρὸ ὄνομα μιᾶς πρωταθλήτριας ποὺ ἔγινε στάρ. — Θηλυκὸ πρόβατο. — Ἀρέσουν πολὺ στὶς γυναῖκες.

16) Ζῶον. — Χώρα τῆς Α. Ἀσίας. — Κλωστή. — Ὀνομαστὴ ἀεροπορικὴ δύναμις.

17) Γεμᾶτα, γινωμένα. — Ἐλαχίστη ποσότης ὑγροῦ. — Ἄξια.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Ὀγκῶδες βιβλίο. — Δὲν βλάπτουν κανένα (οὐδ.). — Τὸ Α. τμῆμα τῶν Ἰνδιῶν.

2) Κατάρα. — Ἀνταλλάσσονται μὲ χρήματα. — Μέρος τοῦ ματιοῦ. — Ἀρχικὰ ὀργανισμοῦ.

3) Δὸν Ζουὰν τῆς ἀρχαιότητος. — Ἀνάξια λόγου.— Τὸ σύνολο τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν μιᾶς περιοχῆς.

4) Μαχαῖρι. — Ἔχει νόστιμο κρέας.

5) Βρίσκεται στὸ πρόσωπο.— Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Ἀναπνοή.

6) Ἀντίθετα πρὸς τὸ κανονικό.

7) Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημ.). — Μακράν. — Θεά. — Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας.

8) Ὀροφή. — Μαθαίνει στὰ κορίτσια μιὰ τέχνη. — Φέρνει νέα.

9) Ἑορτάζει στὶς 18 Ἰανουαρίου.

10) Εἰδοποίησις. — Ἀριθμητικό. — Τὰ νερά του εἶνε πάντα ἤρεμα.

11) Περίπατος στὴ γλῶσσα τῶν μωρῶν. — Πρόθεσις.— Ὄργανον αἰσθήσεως. — Καταστρεπτικὸ ἔντομο.

12) Δὲν ἐπέτυχε τὸν σκοπό του.

13) Τέρας τῆς μυθολογίας μας. — Ἅγιος. — Λιμάνι τῆς Β. Γαλλίας.

14) Μικρὲς ἐκτάσεις μὲ δέντρα. — Οἰκοδόμημα ὅπου ἐναποθηκεύονται σιτηρά.

15) Θεὸς τῶν Ρωμαίων. — Φαίνονται. — Θὰ φορεθοῦν πολὺ τὸν χειμῶνα.

16) Ἀκούεται στὸ θέατρο.— Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.— Μέρος τοῦ λόγου. — Χρονικὸς σύνδεσμος (δημ.).

17) Τροφὴ ζώων. — Οὐράνιο σῶμα. — Θὰ τὴν βρῆτε σ' ἕνα πλυντήριο.

Κ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΐΔΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 400
στὴ σελ. 62

Ἀπαγορεύεται νὰ σταθῆτε μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ τὴ σταματήσετε καὶ νὰ τὴν χαιρετήσετε...

Ὁδηγὸς συμπεριφορᾶς ΓΙΑ ΤΟ 1952

Οἱ ἀπαιτήσεις τῆς σύγχρονης ζωῆς

Οἱ παλαιότεροι δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ἐπαναλαμβάνουν διαρκῶς ὅτι οἱ καλοὶ τρόποι ἐξαφανίσθηκαν ἀπὸ τὴν ἐποχή μας. Δὲν ἔχουν ἴσως ἄδικο. Ἡ ἀξίωσί τους, ὅμως, νὰ ξαναγυρίσωμε στὴ δική τους ἐποχὴ εἶνε. βέβαια. ὑπερβολική. Οἱ παληοὶ κανόνες συμπεριφορᾶς δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν ἀξία στὴν ἐποχή μας.

Ἀλλ' ἡ δική μας ἐδημιούργησε ἄραγε καινούργιους καὶ ποιούς: Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα προσπαθεῖ ν' ἀπαντήση ἡ γαλλικὴ ἐπιθεώρησις «Ὁ κόσμος κι' ἐμεῖς» ποὺ ὑποδεικνύει σ' ἕνα τελευταῖο φύλλο της μερικοὺς κανόνες. πού. ὅπως παρατηρεῖ. ἐπεβλήθησαν ἀπὸ τὰ πράγματα κι' ἀπὸ τὴ σύγχρονη ζωή.

1) Ἡ χειραψία.

Οἱ ἄντρες στὴν Ἀγγλία, ὅταν βρίσκωνται μεταξύ τους, δὲν ἀνταλλάσσουν πιὰ χειραψία.

Ἡ γαλλικὴ ἐπιθεώρησις νομίζει ὅτι αὐτὴ ἡ συνήθεια θἄπρεπε νὰ ἐπικρατήση γενικά. Ἡ χειραψία στὸ δρόμο. κατὰ τὴν μετάβασι σ' ἕνα γραφεῖο κλπ. πρέπει. τονίζει. νὰ καταργηθῆ τελείως. Ἐξαίρεσι μπορεῖ νὰ γίνη σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι. σ' ἕνα χορὸ κλπ.

2) Ὁ χαιρετισμὸς πρὸς τὶς γυναῖκες.

Οἱ παλαιότεροι «ὁδηγοὶ συμπεριφορᾶς» ἔλεγαν : «Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χαιρετήσετε μιὰ γυναῖκα στὸ δρόμο ἂν μὲ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου της. μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ της κλπ. δὲν σᾶς δείξη ὅτι εἶνε πρόθυμη νὰ δεχθῆ τὸ χαιρετισμό σας».

Ἡ ἀπαγόρευσις αὐτὴ δὲν ἔχει θέσι στὴν ἐποχή μας. Ἡ γαλλικὴ ἐπιθεώρησις ὑποδεικνύει τὰ ἑξῆς :

Συναντῶντας μιὰ γνωστή σας δεσποινίδα ἢ κυρία στὸ δρόμο. θὰ σπεύσετε νὰ τὴν χαιρετήσετε. Βγάζοντας τὸ καπέλλο σας ἤ. ἂν δὲν φορᾶτε. μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ, χωρὶς νὰ περιμένετε νὰ σᾶς... δώση τὴν ἄδεια γι' αὐτό.

Ἀπαγορεύεται. ὅμως. νὰ πᾶτε νὰ σταθῆτε μπροστά της. γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσετε νὰ σταματήση.

Εἶνε αὐτονόητο ἐπίσης ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σταθῆτε μπροστά της μ' ἀπλωμένο τὸ χέρι.

Ἡ εὐγένεια ἀπαιτεῖ. ἐξ ἄλλου. νὰ μὴν τῆς μιλήσετε. ἐκτὸς μόνον ἂν αὐτή. ἀπὸ δική της πρωτοβουλία. σταματήση. Τὸ δικαίωμα τοῦ σταματήματος. τονίζει ἡ γαλλικὴ ἐπιθεώρησις. ἀνήκει πάντοτε στὴ γυναῖκα καὶ πρέπει νὰ τὸ σεβώμαστε.

3) Τὰ γάντια.

Παλαιότερα. τὰ γάντια συνώδευαν τοὺς κυρίους τοῦ καλοῦ κόσμου χειμῶνα - καλοκαῖρι. Σήμερα. δὲν εἶνε ἀπαραίτητο ἐξάρτημα τῆς ἀνδρικῆς ἐνδυμασίας. ἀλλ' ἕνα ἁπλὸ μέσον προστασίας ἀπὸ τὸ κρύο. Δὲν μποροῦμε. λοιπόν. νὰ τὰ φοροῦμε παρὰ μόνο τὸ χειμῶνα. ποὺ τὰ χέρια μας κρυώνουν.

Ὅσο γιὰ τὶς γυναῖκες. ἡ μόδα τὶς θέλει γαντοφορεμένες χειμῶνα - καλοκαῖρι.

Τὰ γάντια δημιουργοῦν μερικὰ προβλήματα. ποὺ πρέπει νὰ τὰ λύσωμε μὲ πρακτικὸ τρόπο. τονίζει ἡ γαλλικὴ ἐπιθεώρησις.

Οἱ γυναῖκες δὲν εἶνε ποτὲ ὑποχρεωμένες νὰ βγάλουν τὰ γάντια τους γιὰ νὰ χαιρετήσουν. Αὐτὸ ἴσχυε κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ πρέπει νὰ ἰσχύη καὶ σήμερα.

Προκειμένου γιὰ τοὺς ἄντρες. ὅταν βρίσκωνται στὸ δρόμο. δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ βγάλουν τὰ γάντια τους γιὰ νὰ χαιρετήσουν. Εἶνε παράλογο νὰ ἀφήνετε ἕναν ἄνθρωπο νὰ περιμένη μ' ἀπλωμένο τὸ χέρι. γιὰ νὰ βγάλετε σεῖς τὸ γάντι σας καὶ νὰ τὸν χαιρετήσετε. Στὴν περίπτωσι αὐτή. μπορεῖτε νὰ κάμετε δυὸ πράγματα. Ἢ ν' ἀποφύγετε τὴ χειραψία ἢ νὰ χαιρετίσετε χωρὶς νὰ βγάλετε τὰ γάντια σας.

Κι' ἂν πρόκειται γιὰ κυρία: Θὰ κάμετε τὸ ἴδιο! Τὸ γάντι δὲν μειώνει τὴν ἐγκαρδιότητα μιᾶς χειραψίας.

Παλαιότερα. παρατηρεῖ ἡ γαλλικὴ ἐπιθεώρησις. ἡ κίνησις στοὺς δρόμους ἦταν πολὺ μικρὴ κι' οἱ ἄνθρωποι ἔβλεπαν ἀπὸ μακρυὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. σὲ τρόπο ποὺ εἶχαν ὅλο τὸν καιρὸ γιὰ νὰ προπαρασκευάσουν τὸ χαιρετισμό τους. Ἀλλὰ σήμερα τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον.

Εἶνε ἄγαρμπο. ὅμως. γιὰ ἕναν ἄντρα νὰ μπῆ σ' ἕνα σαλόνι μὲ τὰ γάντια στὸ χέρι καὶ ν' ἀρχίση νὰ μοιράζη χειραψίες δεξιὰ κι' ἀριστερά. (Μιὰ γυναῖκα. ὡστόσο. μπορεῖ νὰ τὸ κάμη)

4) Τὸ χειροφίλημα.

Οἱ παλαιοὶ κανόνες ὥριζαν ὅτι ἕνας ἄνδρας μπορεῖ νὰ φιλήση μόνο τὸ χέρι μιᾶς παντρεμένης γυναίκας. Αὐτὸς ὁ κανὼν πρέπει νὰ παραμείνη σεβαστός. Ἐξαίρεσις μπορεῖ νὰ γίνη γιὰ μιὰ καλλιτέχνιδα. γιὰ μιὰ ἡλικιωμένη καὶ ἀξιοσέβαστη δεσποινίδα κλπ.

Τὸ χειροφίλημα στὸ δρόμο δὲν ἔχει πιὰ τὴ θέσι του.

Πηγαίνοντας σ' ἕνα σαλόνι. θὰ φιλήσετε μόνο τὸ χέρι τῆς οἰκοδεσποίνης. Θὰ ἦταν κωμικὸ νὰ πάρετε ὅλες τὶς παντρεμένες γυναῖκες στὴ σειρὰ καὶ νὰ τοὺς φιλᾶτε τὸ χέρι.

Οἱ παλαιοὶ κανόνες δὲν ἀπαγόρευαν σ' ἕναν ἄντρα νὰ φιλήση ἕνα γαντοφορεμένο χέρι. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀκατανόητο. Μπορεῖτε βέβαια. ν' ἀνασηκώσετε λίγο τὸ γάντι. Ἀλλά. γιὰ νὰ τὸ κάμετε. πρέπει νὰ ἔχετε μεγάλη οἰκειότητα.

Γιὰ νὰ φιλήσετε τὸ χέρι μιᾶς κυρίας. πρέπει νὰ σκύψετε πάνω σ' αὐτὸ κι' ὄχι νὰ τὸ ἀνεβάσετε στὰ χείλη σας. Αὐτὸ εἶνε τελείως ἄγαρμπο.

5) Οἱ δεξιώσεις.

Στὶς δεξιώσεις οἱ ἄντρες συνιστῶνται μόνοι τους ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ἀλλὰ μόνον ἡ οἰκοδέσποινα ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον. ἄλλωστε. νὰ παρουσιάση ἕναν ἄντρα σὲ μιὰ γυναῖκα ἢ μιὰ δεσποινίδα.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φορῆτε σαλόνι τοῦ χεριοῦ μὲ τὸ φράκο.

Ὅταν ἀρχίζετε μιὰ συζήτησι ἢ ὅταν μετέχετε σ' αὐτήν. πρέπει νὰ βγάζετε τὸ τσιγάρο ἢ τὴν πίπα ἀπὸ τὸ στόμα. κάθε φορὰ ποὺ μιλᾶτε.

ΧΩΝΕΥΤΑ «ΜΑΡΣΕΠΙΕ»

Τὰ νέα μοντέλα αὐτοκινήτων τοῦ 1953 εἶνε ἐφοδιασμένα μὲ εἰδικὰ «μαρσεπιὲ» ποὺ βγαίνουν αὐτομάτως μόλις ἀνοίξη ἡ πόρτα. Τὰ πρακτικὰ αὐτὰ σκαλοπάτια ὄχι μόνο θὰ διευκολύνουν τὴν ἀνάβασι στὸ αὐτοκίνητο ἡλικιωμένων προσώπων. ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπιτρέπουν τὸ καθάρισμα τῶν ποδιῶν ἰδίως κατὰ τοὺς βροχεροὺς μῆνες κι' ἔτσι τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου θὰ διατηρῆται πολὺ πιὸ καθαρό

ΜΑΓΝΗΤΙΚΕΣ ΚΡΕΜΑΣΤΡΕΣ

Οἱ τουαλέττες τῶν λουτρῶν στὰ μοντέρνα σπίτια. θὰ ἐφοδιάζωνται στὸ ἑξῆς μὲ «μαγνητικὰ πεδία» ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὅπως βλέπετε. θὰ μπορῆ κανεὶς νὰ κρεμᾶ τὸ πινέλλο. τὸ σαπούνι ἢ τὴν μηχανὴ τοῦ ξυρίσματος. καὶ διάφορα ἄλλα χρειώδη τῆς ἀνδρικῆς ἢ γυναικείας τουαλέττας.

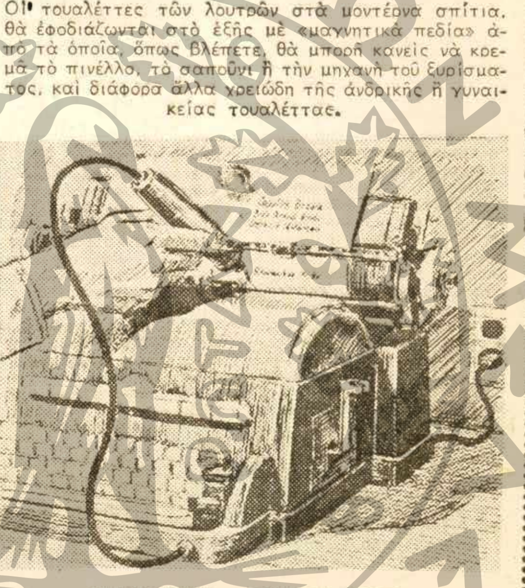

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ... ΓΟΜΟΛΑΣΤΙΧΑ

Ἡ μικρὴ αὐτὴ ἠλεκτρικὴ συσκευὴ εἶνε ἐφοδιασμένη μὲ μιὰ γομολάστιχα ποὺ σβύνει ἀπαλὰ ὁποιοδήποτε λάθος. χωρὶς κανένα κίνδυνο νὰ τρυπήση τὸ χαρτί. Οἱ δακτυλογράφοι ἰδίως θὰ βροῦν τὴν νέα ἐφεύρεσι πολὺ πρακτική.

Ξεχωριστὴ θέσι ἀνάμεσα στὶς γκέϊσσες κατέχουν ἐκεῖνες ποὺ παρέχουν αἰσθητικὲς ἀπολαύσεις : χορό, τραγούδια, μουσικὴ κλπ.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἡ παράξενη ἰαπωνικὴ εὐγένεια

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε, φτάνοντας σ' ἕνα γιαπωνέζικο ξενοδοχεῖο— ὅπως ἄλλωστε καὶ σὲ ὁποιοδήποτε σπίτι τῆς χώρας τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου — εἶνε νὰ βγάλετε τὰ παπούτσια σας καὶ νὰ τὰ ἀφήσετε στὴν εἴσοδο. Σᾶς παραλαμβάνει ἀμέσως μιὰ γοητευτικὴ καμαριέρα — δὲν ὑπάρχουν ἄσχημες καμαριέρες στὴν Ἰαπωνία — καὶ σᾶς ὁδηγεῖ στὸ δωμάτιό σας. Πρέπει τότε ν' ἀρχίσετε νὰ γδύνεστε. Μπροστά της, φυσικά. Ἡ ντροπὴ γιὰ παρόμοια ζητήματα εἶνε κάτι τὸ ἀκατανόητο καί, μάλιστα, τὸ ἀσυγχώρητο. Ἐνῶ γδύνεστε ἡ καμαριέρα παίρνει ἕνα-ἕνα τὰ ροῦχα σας καὶ τὰ τακτοποιεῖ προσεχτικὰ μέσα στὴν ντουλάπα. Σᾶς δίνει κατόπιν ἕνα «γιουκάτα», ποὺ εἶναι ἕνα βαμβακερὸ κιμονὸ καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ τὴν ἀκολουθήσετε. Ἀφοῦ κατεβῆτε μερικὲς σκάλες, φτάνετε στὸ «ὀφοῦρο».

Τὸ «ὀφοῦρο» εἶναι ἕνα τετράγωνο πέτρινο μπάνιο. Θερμαίνεται μὲ ξύλα ποὺ τοποθετοῦνται κάτω ἀπὸ τὴ βάσι του, ἀπὸ τὸ ἕνα πρωῒ ὡς τὸ ἄλλο χωρὶς διακοπή. Ἔτσι, τὸ νερὸ εἶναι πάντοτε ζεστό.

Καὶ τὰ πιὸ ταπεινὰ σπίτια στὴν Ἰαπωνία ἔχουν τὸ «ὀφοῦρο» τους. Μέσα σ' αὐτὸ παίρνουν τὸ λουτρό τους κάθε βράδυ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας κατὰ ἱεραρχικὴ τάξι: πρῶτα ὁ πατέρας, ἔπειτα ἡ μητέρα καὶ τὰ παιδιὰ καί στὸ τέλος, τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό. Ἂν ὑπάρχη φιλοξενούμενος, παίρνει τὸ λουτρό του πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. Στὰ ξενοδοχεῖα, προηγοῦνται οἱ παλαιότεροι ἔνοικοι καὶ ἀκολουθοῦν μὲ τὴ σειρὰ ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Ἡ γοητευτικὴ καμαριέρα λοιπὸν στέκεται κοντά σας σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ λουτροῦ καὶ σᾶς βοηθάει. Σᾶς ὁδηγεῖ κατόπιν στὸ δωμάτιό σας ὅπου σᾶς προσφέρει ἕνα κιμονὸ ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ ὕφασμα. Μ' αὐτὸ ἀντικαθιστᾶτε τὸ «γιουκάτα».

Οἱ Γιαπωνέζοι ἔχουν μιὰ περίεργη ἀντίληψι γιὰ τὶς γυναῖκες. Τὶς βλέπουν μὲ δυὸ διαφορετικοὺς τρόπους καὶ τὶς χωρίζουν σὲ δυὸ κατηγορίες ποὺ δὲν ἔχουν σχέσι ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, τοποθετοῦν τὶς συζύγους, ποὺ τὶς προορίζουν γιὰ τὴ διαιώνισι τῆς οἰκογενείας, τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν καὶ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὶς γυναῖκες, ποὺ δίνουν τὴ χαρά...

Καὶ τὶς δυὸ τὶς σέβονται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἀλλὰ τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ καταλάβουν πὼς μιὰ σύζυγο μπορεῖ νὰ εἶναι κάτι ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ σύζυγος καὶ μητέρα. Δὲν ζητοῦν, ἄλλωστε, τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτήν.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐκτιμοῦν τὴ γυναῖκα ποὺ τοὺς δίνει τὴ χαρὰ καὶ δὲν ἀπαιτοῦν ἀπ' αὐτὴν νὰ ἔχη σοβαρὲς σκέψεις. Ἀρκεῖ νὰ ξέρη νὰ τραγουδάη νὰ χορεύη καὶ νὰ τοὺς διασκεδάζη.

Στὸ σπίτι, ἡ σύζυγος δὲν ἐμφανίζεται ποτὲ μπροστὰ στοὺς ξένους. Κι' ὅταν ὁ σύζυγος φιλοξενῆ φίλους του, δὲν παραλείπει ποτὲ νὰ φέρη μιὰ ἢ περισσότερες γκέϊσσες, γιὰ νὰ τοὺς διασκεδάσουν μὲ τὸ χορὸ καὶ τὰ τραγούδια τους.

Τὰ ἰαπωνικὰ συμπόσια συνοδεύονται πάντοτε ἀπὸ μερικὰ ἀθῶα παιχνίδια, ποὺ θὰ φαίνονταν σὲ μᾶς πολὺ παιδαριώδη. Οἱ συνδαιτημόνες π. χ. περιφέρουν κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα κύπελλο γεμᾶτο μὲ «σακὲ» ποὺ εἶναι τὸ γιαπωνέζικο ἀλκοόλ. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ χύση ἔστω καὶ μιὰ σταγόνα ὑποχρεώνεται νὰ πιῆ ὅλο τὸ περιεχόμενο τοῦ κυπέλλου. Ἢ σκεπάζουν ἕνα κύπελλο μ' ἕνα μεταξωτὸ χαρτὶ καὶ κατόπιν καῖνε ἕνας-ἕνας αὐτὸ τὸ χαρτὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ τσιγάρου τους, προσέχοντας ὥστε νὰ μὴν πέση ἴχνος στάχτης στὸ ἐσωτερικό. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ χάση ὑποχρεοῦται νὰ πληρώση ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ συμποσίου!

Ἀλλὰ ξεχάσαμε τὶς γκέϊσσες. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ συμποσίου, ἡ γρηὰ συνοδὸς ποὺ τὶς ἔφερε τὶς ὁδηγεῖ στὸ σπίτι ὅπου μένουν.

Ἀλλὰ θὰ ρωτήσετε: Αὐτὸ ἦταν μόνο; Αὐτὸ καὶ τίποτε ἄλλο. Γιατὶ καὶ οἱ γκέϊσσες διαιροῦνται σὲ πολλὲς κατηγορίες. Ξεχωριστὴ θέσι ἀνάμεσα σ' αὐτὲς κατέχουν ἐκεῖνες ποὺ παρέχουν αἰσθητικὲς ἀπολαύσεις: χορό, τραγούδια, μουσική, συζήτησι πάνω σὲ φιλολογικά, καλλιτεχνικὰ ἢ φιλοσοφικὰ θέματα κτλ. Ὑπάρχουν, βέβαια κι' οἱ ἄλλες. Ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ θὰ καταφύγη σ' ἕνα σπίτι γκεϊσσῶν πρέπει νὰ καθορίση τί ἀκριβῶς ζητάει...

Ἂς περάσωμε, ὅμως, στὰ σαλόνια. Ὁ χαιρετισμὸς ἀνάμεσα σὲ δύο Ἰαπωνέζες τῆς καλῆς τάξεως ἀποτελεῖ ὁλόκληρη ἱεροτελεστία καὶ ἀπαιτεῖ εὐλύγιστη μέση καὶ γερὰ γόνατα. Ἂς δοῦμε, λοιπόν, πῶς θὰ χαιρετηθοῦν ἡ κυρία Κατιμιμοῦρα (δηλαδὴ ἡ κυρία «Χίλιες Γενεὲς») καὶ ἡ κυρία Ὀντασιμποῦκι («Τιμιώτατο καύχημα τῆς οἰκογενείας»).

Ἡ πρώτη ποὺ εἶναι νεώτερη κάνει μιὰ ἐδαφιαία ὑπόκλισι, φέρνοντας τὰ χέρια στὰ γόνατα καὶ στὴ θέσ αὐτὴ ρωτάει: «Πῶς εἶναι στὴν ὑγεία του ὁ ἐντιμότατος κύριός σας;» Ἡ κυρία Ὀντασιμποῦκι ὑποκλίνεται μὲ τὴ σειρά της καὶ ἀπαντᾶ: «Εἶνε πολὺ καλά, σᾶς εὐχαριστῶ. Κι' ὁ ἐντιμότατος κύριός σας πῶς εἶναι;» Ἡ κυρία Κατιμιμοῦρα ὑποκλίνεται καὶ πάλι καὶ ἀπαντᾶ: «Πολὺ καλά, σᾶς εὐχαριστῶ. Καὶ τὸ στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ σας, ὁ μεγάλος σας γυιὸς πῶς εἶναι;» Νέα ὑπόκλισις τῆς κυρίας Ὀντασιμποῦκι, ποὺ ἀπαντᾶ καὶ κάνει ταυτόχρονα μιὰ καινούργια ἐρώτησι. Αὐτὸ θὰ γίνη γιὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας παιδιά, γονεῖς κτλ. καὶ κατόπιν γιὰ ὅλους τοὺς συγγενεῖς, μέχρι τῶν τρίτων καὶ τετάρτων ἐξαδέλφων. Καὶ γιὰ τὸν καθένα χωριστά.

Ἡ διαδικασία γιὰ τοὺς ἄντρες εἶναι ἡ ἴδια. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν κάνουν ὑποκλίσεις καὶ μεταχειρίζονται μιὰ γλῶσσα ὁλότελα διαφορετική. «Πῶς εἶναι στὴν ὑγεία της ἡ ἐντιμοτάτη κυρία Κατιμιμοῦρα;» ρωτάει ὁ κύριος Ὀντασιμποῦκι. «Εὐχαριστῶ, ἀπαντᾶ ὁ πρῶτος, αὐτὸ τὸ ζῶον ἡ γυναῖκα μου εἶναι πολὺ καλά. Πῶς εἶναι ἡ ὑπέροχη σύζυγός σας;» «Εὐχαριστῶ, ἀπαντάει ὁ κύριος Ὀντασιμποῦκι, αὐτὴ ἡ παλιοφοράδα ἡ γυναῖκα μου βαστάει πάντα».

Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ γιαπωνέζικη ἐθιμοτυπία. Νὰ ἐξυμνῆς τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἄλλου καὶ νὰ ὑποτιμᾶς τὰ δικά σου. Ἕνας πατέρας π. χ. μιλάει ἐγκωμιαστικὰ γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ φίλου του, ἐνῶ ἀποκαλεῖ τὰ δικά του «μικροὺς ἠλιθίους». Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἂν πῆτε σ' ἕναν Γιαπωνέζο ὅτι ἡ πατρίδα του εἶναι ὡραία θὰ σᾶς ἀπαντήση: «Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλ' ἡ δική σας εἶναι πολὺ πιὸ ὡραία. Ἡ δική μου ἔρχεται ἀμέσως ἔπειτα».

Ἡ γιαπωνέζικη εὐγένεια ἐπιβάλλει ἐπίσης στοὺς ἀνθρώπους νὰ κρύβουν τὰ δυσάρεστα συναισθήματα, τὶς στενοχωρίες καὶ τὶς λύπες τους. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἐκεῖνος ποὺ ἔχασε ἕνα προσφιλὲς του πρόσωπο θὰ τὸ ἀναγγείλη στοὺς γνωστούς του μὲ τὸ χαμογελο στὰ χείλη γιὰ νὰ μὴν τοὺς λυπήση. Κι' αὐτοί, θὰ τοῦ ἐκφράσουν τὴ... χαρά τους γιατὶ τὸ μαθαινουν.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ καταλάβετε ὡς ποῦ φτάνει ἡ γιαπωνέζικη εὐγένεια, πρέπει νὰ παρευρεθῆτε στὴ συγκρουσι δυὸ αὐτοκινήτων. Σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου, οἱ σωφὲρ πηδοῦν ἀπὸ τὶς θέσεις τους, ἀλληλοβρίζονται καὶ προσπαθοῦν νὰ ρίξουν τὴν εὐθύνη ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Στὴν Ἰαπωνία, συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Καθένας προσπαθεῖ ν' ἀναλάβη ὅλο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης κι' ἀγωνίζεται γιὰ νὰ πείση τὸν ἄλλον ὅτι δὲν ἔφταιξε σὲ τίποτα.

Τὴ μεγαλύτερη ἔκπληξι, ὅμως, γιὰ τὸν ξένο ἀποτελοῦν οἱ ἰδιομορφίες τῆς γλώσσας. Δὲν ὑπάρχει π. χ. μιὰ μοναδικὴ ἔκφρασις γιὰ νὰ εὐχηθῆτε σ' ἕναν ἄνθρωπο «καλημέρα» ἢ «καλησπέρα» ἢ «καληνύχτα». Ἄλλη ἔκφρασι θὰ μεταχειρισθῆτε γιὰ τὸν πατέρα σας, ἄλλη γιὰ τὴ μητέρα σας ἄλλη γιὰ τοὺς φίλους σας, ἄλλη γιὰ ἕνα πρόσωπο ποὺ βλέπετε γιὰ πρώτη φορὰ κτλ.

Στὴν Ἰαπωνία ὑπάρχουν, ἐξ ἄλλου, 16 τρόποι γιὰ νὰ πῆτε τὸ «σεῖς» καὶ τὸ «σὺ» ἀνάλογα μὲ τὸ ἂν ἀπευθύνεστε σὲ μεγαλυτέρους σας, σὲ οἰκείους σας, σὲ ἀνωτέρους, σὲ ὑποδεεστέρους κτλ. Γιὰ νὰ πῆτε «πατέρα», ὑπάρχουν ὀχτὼ τρόποι, ποὺ θὰ μεταχειρισθῆτε τὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὴν ὥρα καὶ τὶς συνθῆκες, γιὰ τὴ μητέρα ἐννέα, γιὰ τὴ σύζυγο ἕντεκα, γιὰ τὸ σύζυγο ἑπτὰ κτλ.

Ἀλλὰ θὰ ρωτήσετε: Ἡ σημερινὴ μεταβολὴ δὲν ἄλλαξε αὐτὲς τὶς παληὲς συνήθειες; Ἐπιφανειακὰ ναί, ἀλλὰ κατὰ βάθος ὄχι. Οἱ Γιαπωνέζοι καὶ οἱ Γιαπωνέζες προσποιοῦνται ὅτι ἀκολουθοῦν τὸν δυτικὸ τρόπο ζωῆς, ἀλλά, στὴν πραγματικότητα, παραμένουν πιστοὶ στὶς παραδόσεις, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμά τους.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἔλειπε ὁ μπαμπᾶς

— Μόλις μ' ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ μὲ φιλάη, φώναξα τὸ μπαμπᾶ μου...

— Καὶ γιατὶ δὲ φώναξες τὴ μαμά σου;

— Γιατὶ ἤξερα πὼς ὁ μπαμπᾶς ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι!...

★

Ἡ σύζυγος: Ὠνειρεύτηκα πὼς μοῦ κλέψανε τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ μου!...

Ὁ σύζυγος: Τί ἀνοησίες εἶνε αὐτές; Γιὰ ποιὸ μαργαριταρένιο κολλιὲ μιλᾶς;

Ἡ σύζυγος: Γιὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔχεις ὑποσχεθῆ ἀπὸ τόσον καιρο πὼς θὰ μοῦ πάρης καὶ ποὺ δὲν μοῦ τὸ πῆρες ἀκόμη!...

★

Ὁ σύζυγος (θυμωμένος): Γιατὶ μὲ ξύπνησες;

Ἡ συζυγος (τρυφερή): Ἀγάπη μου, ἀπὸ ἐδῶ καὶ δέκα λεπτὰ ἐν σ' ἄκουγα νὰ ροχαλίζης καὶ... φοβήθηκα μήπως ἔπαθες τίποτα!...

★

— Καὶ σὲ πόσο διάστημα πουλήσατε τὶς 10.000 ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου σας;

— Σὲ μιὰ μέρα!

— Σὲ μιὰ μέρα;

— Ναι, τὰ πούλησα μὲ τὴν ὀκᾶ, γιὰ νὰ μὴν ἔχω σκοτοῦρες!...

★

Ἡ σύζυγος ἐπισκέπτεται τὸν ἄντρα της στὴν κλινική.

— Ὁ γιατρὸς εἶπε, τῆς λέει, πὼς μόνο μιὰ πολὺ μεγάλη συγκίνησι μπορεῖ νὰ μοῦ ξαναφέρη τὴ μνήμη μου...

— Τότε δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ σοῦ δείξω τοὺς λογαριασμοὺς τῆς ράφτρας καὶ τῆς καπελλοῦς μου, ἀπαντάει ἡ γυναῖκα του.

★

Ὁ ζητιάνος: Ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε κανένα παληὸ ζευγάρι παπούτσια;

Ἡ σπιτονοικοκυρά: Μὰ αὐτὰ ποὺ φορεῖς εἶνε κατακαίνουργα!

Ὁ ζητιάνος: Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν τὰ θέλω!... Δὲν ταιριάζουν, βλέπετε, στὸ ἐπάγγελμά μου!

★

— Δὲν καταλαβαίνω πῶς μπορεῖς νὰ χαμογελᾶς σ' αὐτὴ τὴν καρακάξα!

— Ἀλλά, φίλε μου, εἶνε ὑπέροχη!...

— Μὰ τί καλὸ ἔχει;...

— Μιὰ χαριτωμένη ἀδελφούλα!

★

Μίμης: Χτὲς τὸ βράδυ βρῆκαν τὸν δικηγόρο Νομίδη νεκρὸ μέσα στὸ δρόμο. Τὸν σκότωσαν γιὰ νὰ τὸν κλέψουν.

Νίτσα: Ναί! Εὐτυχῶς ὅμως, δὲν εἶχε χρήματα ἀπάνω του!...

★

— Καὶ τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ σοῦκανε ἐντύπωσι σ' αὐτὴ τὴ νέα;

— Ὁ πατέρας της...

— Εἶπες ὁ πατέρας της;

— Ναί, εἶνε τραπεζίτης!

★

— Ἔμαθα νὰ μαγειρεύω στὸ διάστημα ποὺ ὁ ἄντρας μου ἔλειπε σὲ ταξίδι.

— Καὶ τί σοῦ εἶπε ὅταν γύρισε;

— Τίποτα! Ξανάφυγε ἀμέσως!...

★

— Τὴν γνωρίζεις αὐτὴ τὴν κυρία;

— Ὄχι. Τὴν γνωρίζει, ὅμως, ὁ ἀδελφός μου.

— Καὶ γιατὶ τότε τῆς ἔβγαλες τὸ καπέλλο;

— Γιατὶ τὸ καπέλλο εἶνε τοῦ ἀδελφοῦ μου!...

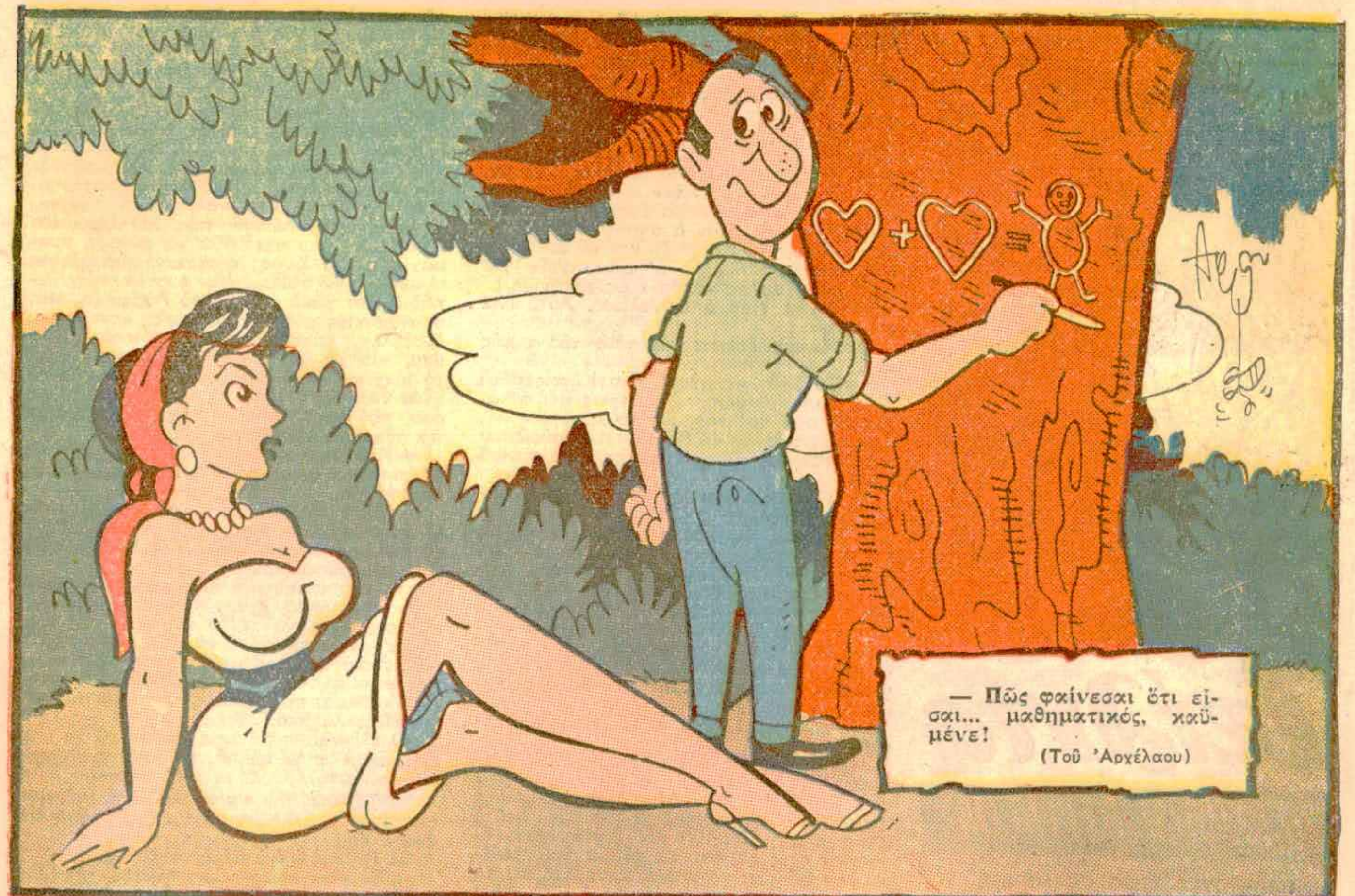

— Πῶς φαίνεσαι ὅτι εἶσαι... μαθηματικός, καϋμένε!

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

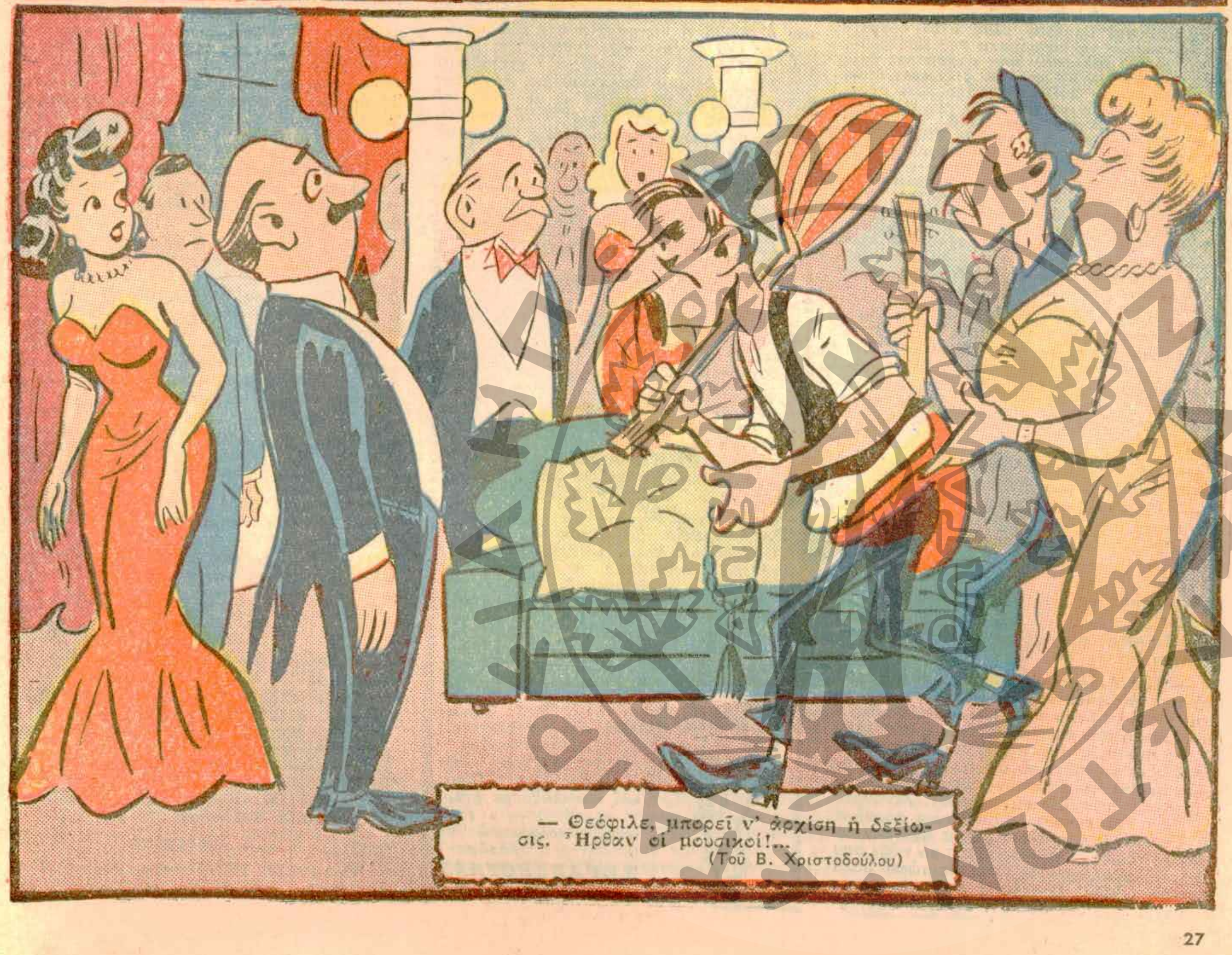

— Θεόφιλε, μπορεῖ ν' ἀρχίση ἡ δεξίωσις. Ἦρθαν οἱ μουσικοί!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ
ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ πειραταὶ ὥρμησαν μέσα στὸν πύργο, γιὰ νὰ πάρουν τὰ κοσμήματα τοῦ Πασκουαλῖγκο, ἀλλ' ὁ Φίλιππος τοὺς σταμάτησε καὶ τοὺς ἐξήγησε τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὁ Πασκουαλῖγκο τότε συμμάχησε μὲ τὸν Πέτρο Κροῦφιτς γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν μαζὶ τὸν κοινὸ ἐχθρό. Ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ δέκα πέντε μῆνες, οἱ Τοῦρκοι εἶχαν νικηθῆ καὶ ὁ Πασκουαλῖγκο μὲ τὴν Τζίλντα καὶ τὸ Λορέντζο βρισκόντουσαν στὴ Βενετία. Οἱ δυὸ νέοι εἶχαν ἀρραβωνιαστῆ κρυφά, κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Πασκουαλῖγκο. Ἀλλὰ ἡ Τζίλντα καὶ ὁ Λορέντζος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Φίλιππο, εἶχαν κι' ἕναν ἄλλο ἐπικίνδυνο ἐχθρό: τὸν Οὐγολῖνο, ποὺ ἀγαποῦσε τὴν Τζίλντα καὶ ποὺ εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι μιὰ ἡμέρα θὰ ἄλλαζαν τὰ αἰσθήματά της ἀπέναντί του...

8ον

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε μὲ μιὰ παράξενη ἁπλότητα. Ἡ Τζίλντα μάντεψε, ὡστόσο, κάτω ἀπὸ τὶς εὐγενικὲς καὶ μετρημένες ἐκφράσεις τοῦ ἐξαδέλφου της, πὼς ἀποτελοῦσαν μιὰ σαφῆ προειδοποίησι. Καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασι νὰ παίξη ἀνοιχτὰ τὸ παιχνίδι της.

— Πόσα σοῦ χρειάζονται, Οὐγολῖνο; ρώτησε, μὲ περιφρονητικὸ ὕφος.

— Πόσα μοῦ χρειάζονται; εἶπε ὁ νέος. Δὲν καταλαβαίνω...

— Ἐννοῶ τί ἀποζημίωσι ζητᾶς γιὰ νὰ πάψης νὰ πολιορκῆς τὴν προῖκα μου καὶ νὰ μ' ἀφήσης ἥσυχη.

Ὁ Οὐγολῖνος ἔγινε κατακίτρινος.

— Πῶς τολμᾶς νὰ μοῦ λὲς αὐτὰ τὰ λόγια, Τζίλντα; ρώτησε μὲ ὑποκριτικὴ ἀγανάκτησι.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθοῦμε μιὰ γιὰ πάντα, τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα. Σοῦ μιλῶ ἔτσι, γιατὶ σὲ ξέρω καλὰ καὶ γιατὶ μαντεύω τὴν ἀπειλὴ ποὺ κρύβουν τὰ λόγια σου. Μάθε, λοιπόν, πὼς ἀπὸ πολὺν καιρὸ θὰ σὲ εἶχα διώξει ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἂν δὲν φοβόμουν ὅτι θὰ λυποῦσα τὸν πατέρα μου. Ἀλλὰ νομίζω πὼς δὲν κάνω λάθος, λέγοντάς σου ὅτι ἔχασε κάθε ἐμπιστοσύνη σὲ σένα κι' ὅτι δὲν θ' ἀργήση ἡ ἡμέρα ποὺ δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψη νὰ ξαναπατήσης τὸ πόδι σου ἐδῶ. Ὁ πατέρας μου ἦταν ὡς τώρα πολὺ ἀφελής... Ἀλλ' ἔχει τώρα στὰ χέρια του στοιχεῖα ποὺ δὲν ἀφήνουν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ὕπουλο καὶ ἄτιμο παιχνίδι σου!...

Ὁ Οὐγολῖνος ἔτριξε τὰ δόντια του ἀπὸ τὴ λύσσα.

— Ἅ, ἔτσι; εἶπε. Δὲν ἔχω τότε παρὰ νὰ σοῦ πῶ αὐτὴ μόνο τὴ λέξι: Φυλάξου!

— Ἄφησες ἐπὶ τέλους τὴ μάσκα σου νὰ πέση, ὡραῖε μου ἐξάδελφε! τοῦ ἀπάντησε μὲ περιφρονητικὸ ὕφος ἡ Τζίλντα. Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι δὲν εἶχα μαντέψει τί ἔγινε τὸ τραγικὸ ἐκεῖνο βράδυ τῆς Ἀποκρηᾶς;... Ποιὸς ἦταν ὁ σκοπός σου;... Νὰ δολοφονήσης τὸ Λορέντζο καὶ νὰ διευκολύνης τοὺς πειρατὲς νὰ μ' ἀπαγάγουν γιὰ νὰ παρουσιαστῆς κατόπιν ὡς σωτήρας...

— Ἐγώ! εἶπε ὁ Οὐγολῖνος. Αὐτὸ εἶνε συκοφαντία.

Μαλάκωσε ἔπειτα τὸν τόνο τῆς φωνῆς του.

— Τζίλντα, πρόσθεσε, γιατὶ ἔχεις αὐτὴ τὴ γνώμη γιὰ μένα; Δὲν ξέρεις ὅτι σ' ἀγαπάω σὰν τρελλός, ὡς τὸ θάνατο;

— Ἐννοεῖς ὡς τὸ θάνατο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπάω; ρώτησε ἡ νέα μὲ εἰρωνικὸ ὕφος.

— Τὰ λόγια σου δὲν ἔχουν νόημα! φώναξε ὁ Οὐγολῖνος.

— Κρίνεις τὰ λόγια μου, ἐγώ, ὅμως, κρίνω τὶς πράξεις σου! ἀπάντησε ἡ νέα.

—Τὶς πράξεις μου;... Ἀλλ' εἶνε λοιπόν, ἔγκλημα τὸ ὅτι προσπαθῶ ν' ἀποδείξω στὸν πατέρα σου ὅτι ὁ γάμος σου μὲ τὸ Λορέντζο Κροῦφιτς ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀτίμωσι κι' ὅτι θὰ τὸν ὁδηγήση στὴν καταστροφή; Θὰ σοῦ ἄρεσε ν' ἀκούσης αὔριο ἢ μεθαύριο νὰ κατηγοροῦν τὸν πατέρα σου ὡς προδότη;..

— Ἀνοησίες! εἶπε ἡ Τζίλντα μὲ ἀγανάκτησι.

— Μὴν ξεχνᾶς, ὅμως, συνέχισε ὁ Οὐγολῖνος ὅτι ὁ Ἀλβερόνι σύρθηκε μπροστὰ στὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα γιὰ ἀσήμαντες αἰτίες. Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ἀρχίζει νὰ ξεσηκώνεται ἐναντίον σας κι' ὅτι τὸ κόμμα τοῦ πατέρα σου δὲν εἶνε τὸ ἰσχυρότερο; Καὶ ὅτι τὸ πρῶτο θῦμα θὰ εἶναι ὁ Λορέντζος σου; Ποιὸς θὰ μπορέση νὰ τὸν ὑπερασπισθῆ ὅταν ἀκουσθῆ ἡ κατηγορία ὅτι εἶνε κατάσκοπος καὶ ὄργανο τῶν ἐχθρῶν τῆς Βενετίας;... Γιὰ νὰ γίνη αὐτό, δὲν χρειάζεται παρὰ μιὰ ἀνώνυμη καταγγελία... Αὐτὴ τὴν καταγγελία θὰ μποροῦσα νὰ τὴν κάνω σ' ὁποιαδήποτε στιγμή, γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό μου καὶ κανεὶς δὲν θὰ μὲ ὑποπτευόταν ποτέ!

Μιλοῦσε ἤρεμα, ἀλλ' ἡ ἀπειλὴ ποὺ ὑπῆρχε στὰ λόγια του ἦταν ὁλοφάνερη.

Ἡ Τζίλντα ἔνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο της τὸ κορμί.

—Ἀλλ' ἂν τὸ κάμης αὐτό, ὁ πατέρας μου θὰ καταδικασθῆ σὲ θάνατο ἢ σὲ ἐξορία κι' ἡ περιουσία του θὰ δημευθῆ, εἶπε ἡ Τζίλντα. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιθυμῆς τὸ δεύτερο.

Ὁ Τσιπριάνι ἔκαμε πὼς δὲν πρόσεξε τὴν προσβλητικὴ γι' αὐτὸν παρατήρησί της.

—Νομίζεις, λοιπόν, πὼς δὲν ξέρω ὅτι ὁ πατέρας σου σχεδιάζει νὰ συνάψη συμμαχία μὲ τὴ Σένια; συνέχισε. Μιὰ τέτοια συμμαχία θὰ παραμέριζε, φυσικά, κάθε ἐμπόδιο στὸ γάμο σου μὲ τὸ Λορέντζο. Μά, προτοῦ γίνη αὐτὴ ἡ συμμαχία, ὡραία μου ἐξαδέλφη, θάρθῆς νὰ πέσης στὰ πόδια μου, γιὰ νὰ μὲ παρακαλέσης νὰ φυλάξω τὸ μυστικό σου! Ἐπιμένεις νὰ βλέπης σὲ μένα ἕναν ἐχθρό! Εἶμαι, ὅμως, ἕνας φίλος σου, ποὺ προσπαθεῖ νὰ σὲ προστατέψη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σου!

—Καὶ τί σκέφτεσαι νὰ κάμης γιὰ νὰ μὲ προστατέψης; ρώτησε μὲ εἰρωνικὸ ὕφος ἡ νέα.

—Ἀντὶ νὰ μὲ ρωτᾶς, εἶναι καλύτερο ν' ἀφήσης τὰ πράγματα ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τους, ἀπάντησε ὁ Οὐγολῖνος ποὺ ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ Τζίλντα μετάνοιωσε γιὰ τὰ σκληρὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πῆ καὶ σκέφθηκε νὰ τρέξη κατόπιν του γιὰ νὰ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ νὰ ξεχάση. Ἀλλ' ἡ ὑποκρισία της ἦταν ἄγνωστη. Κι' ἡ ὑπερηφάνειά της δὲν τὴν ἄφησε νὰ κάμη ἕνα διάβημα, ποὺ τὸ θεωροῦσε ταπεινωτικὸ κι' ἐξευτελιστικό.

Ὁ Οὐγολῖνος πήγαινε τώρα ἀπὸ τὴ μιὰ συντροφιὰ στὴν ἄλλην, μὲ ὕφος ἀτάραχο καὶ γελαστό.

Ἡ Τζίλντα τὸν παρακολούθησε γιὰ μερικὰ λεπτά, ἀλλ' ἔπειτα τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ἡ Ροζίτα πῆγε σὲ λίγο κοντά της.

—Σὲ εἶδα ποὺ κουβέντιαζες μὲ τὸν Οὐγολῖνο, εἶπε στὴ Τζίλντα. Τί σοῦ εἶπε;

—Νομίζω πὼς ὁ πόλεμος κηρύχτηκε ἀμείλικτος μεταξύ μας, ἀπάντησε ἐκείνη. Ἀλλὰ τί ἔγινε;... Δὲν τὸν βλέπω πιά...

—Ἔφυγε...

—Τόσο τὸ καλύτερο! εἶπε ἡ Τζίλντα. Ἡ παρουσία του ἐδῶ μέσα μὲ ἐκνεύριζε. Ἐσὺ ἔμαθες τίποτα νεώτερο;

—Ὁ Φίλιππος ἦταν ὡς πρὶν ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο, ἀπάντησε ἡ Ροζέτα. Εἶχε ἔρθει μαζὶ μ' ἕνα σύντροφό του... Εἶχαν σταματήσει τὴ βάρκα τους σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἀποβάθρα.

—Καὶ τί ζητοῦσε ὁ Φίλιππος ἐκεῖ;

—Εἶμαι βέβαιη πὼς περίμενε τὸν Οὐγολῖνο, ἀπάντησε ἡ Ροζέτα. Γιατί, μόλις ὁ ἐξάδελφός σου βγῆκε ἀπὸ τὸ μέγαρο, ὁ ἄνθρωπος ποὺ συνώδευε τὸ Φίλιππο ἔπιασε τὰ κουπιὰ κι' ἄρχισε ν' ἀκολουθῆ τὴ γόνδολα τοῦ Τσιπριάνι... Δὲν μοῦ μένει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Φίλιππος κι' ὁ Τσιπριάνι εἶναι συνεννοημένοι... Τί νὰ σχεδιάζουν ἄραγε;

—Ἐκεῖνο ποὺ σχεδιάζουν, εἶπε ἡ Τζίλντα εἶναι ἡ καταστροφὴ τοῦ Λορέντζο κι' ἡ δική μου. Πρέπει, καλή μου Ροζέτα, νὰ εἰδοποιήσης τὴ Ζάρα Γκριμάνι ὅτι ὁ Φίλιππος εἶναι ἐδῶ...

Ἀλλὰ μιὰ ἄλλη ἔκπληξι περίμενε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὴν κόρη τοῦ Μεγάλου Προβλέπτορος.

Πολλὲς φίλες της ἄρχισαν σὲ λίγο νὰ πηγαίνουν κοντά της κι' ἄλλες μὲ ὑπονοούμενα, ἄλλες καθαρά, τῆς μιλοῦσαν γιὰ τὸν προσεχῆ γάμο της μὲ τὸν Οὐγολῖνο.

Ποιός, λοιπόν, εἶχε διαδώσει αὐτὴ τὴ φήμη;

Ἡ Τζίλντα δὲν δυσκολεύθηκε νὰ βρῆ τὴν ἀπάντησι.

«Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐξάδελφό μου, σκέφτηκε. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ὁ πόλεμος ἄρχισε... Ἀλλὰ τί ἐπιδιώκει ἄραγε, διαδίδοντας αὐτὴ τὴν ψεύτικη φήμη;»

Ἕνα καινούργιο ἐρωτηματικὸ ὑψωνόταν μπροστὰ στὴν κόρη τοῦ Μεγάλου Προβλέπτορος. Σ' αὐτό, ὅμως, δὲν μπόρεσε νὰ δώση καμμιὰ ἀπάντησι.

Ὁ ἱερόσυλος

Ὁ Μεγάλος Προβλέπτωρ, χάρις στὸ ἀξίωμά του, ἦταν ἐπίσης φύλακας τῶν θησαυρῶν τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Γιὰ νὰ δείξη, λοιπόν, τὴν εὔνοιά του στὸ Λορέντζο τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ νὰ ἐπαγρυπνῆ σ' αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς καὶ ὁ νέος ἀφοῦ παρέλαβε τὰ κλειδιά, ἐγκαταστάθηκε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του στὸ μέγαρο τῶν Ἀρχόντων ἀπὸ ὅπου μποροῦσε νὰ μπαίνη σ' ὁποιαδήποτε στιγμὴ ἤθελε στὴν περίφημη μητρόπολι.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἕνας νέος, ποὺ εἶχε μιλήσει πρωτύτερα μὲ τὸν Οὐγολῖνο, μπῆκε κρυφὰ στὸ μέγαρο τῶν Ἀρχόντων κι' ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ξαναβγῆκε ἀπ' αὐτὸ κι' ἔτρεξε στὸ Κανάλι τῶν Ἀποστόλων. Ἕνας ἄνθρωπος τὸν περίμενε ἐκεῖ μέσα σὲ μιὰ βάρκα.

—Ἔχεις τὰ κλειδιά, Φίλιππε; τὸν ρώτησε ὁ τελευταῖος μόλις τὸν εἶδε.

—Ναί, Ἕκτωρ, ἀπάντησε ὁ τελευταῖος, πηδῶντας μέσα στὴ βάρκα. Ἂς φύγωμε γρήγορα... Κουράστηκα λίγο γιὰ νὰ τὰ βρῶ, ἀλλὰ τὸ κατάφερα... Πῆρα ἐπίσης ἕνα κοστοῦμι τοῦ ἀδελφοῦ μου... Στ' ἀλήθεια, ἡ ἰδέα τοῦ Οὐγολίνου ἦταν ὑπέροχη!

Ἡ μικρὴ βάρκα προχωροῦσε τώρα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Στὸ ἐσωτερικό της, ὁ Φίλιππος Κροῦφιτς πετοῦσε βιαστικὰ τὰ ροῦχα του καὶ φοροῦσε ἐκεῖνα ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ του.

Σὲ λίγο, ἦταν ἕτοιμος. Πάνω στὸ πρόσωπό του πλανιόταν ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο. Μὲ τὰ κλειδιά, ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του, θὰ ταπείνωνε γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν περήφανη Δημοκρατία. Τὴν πρώτη φορά, τὴν εἶχε ταπεινώσει, κλέβοντας μέσα ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς Βενετίας, τὴν κόρη τοῦ Μεγάλου Προβλέπτορος. Θὰ ἔκλεβε τώρα τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Καί, ταυτόχρονα, θὰ ἐξεδικεῖτο τὸν ἀδελφό του. Γιατὶ ὅλοι θὰ μάθαιναν σὲ λίγο πὼς ἐκεῖνος ποὺ εἶχε κλέψει τοὺς θησαυροὺς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Λορέντζο Γκριμάνι!

Ἡ βάρκα προχωροῦσε τώρα στὸ στενὸ κανάλι. Σταμάτησε, τέλος, μπροστὰ σὲ μιὰ μικρὴ ἀποβάθρα.

Ὁ Φίλιππος Κροῦφιτς πήδησε ἀμέσως στὴν προκυμαία καί, σὲ λίγο, βρέθηκε μέσα στὴν ἐκκλησία.

Ἡ θρησκεία καὶ κάθε τι τὸ σχετικὸ μ' αὐτὴν εἶχαν πάψει ἀπὸ καιρὸ νὰ τὸν ἀπασχολοῦν. Κι' ὡστόσο, χρειάστηκε νὰ βιάση πολὺ τὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ προχωρήση στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ.

Ὁ Φίλιππος δὲν εἶχε πατήσει ποτὲ τὸ πόδι του μέσα στὴ μητρόπολι τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἀλλ' ὁ Οὐγολῖνος Τσιπριάνι τοῦ τὴν εἶχε περιγράψει τόσο καλὰ ποὺ δὲν φοβόταν πὼς μποροῦσε νὰ χάση τὸ δρόμο του.

Στὸν πρόναο ἔκαιγαν δυὸ μεγάλα κεριά. Ὁ Φίλιππος ἔσβυσε τὸ ἕνα καὶ πῆρε τὸ ἄλλο στὰ χέρια του. Ἔπειτα, ἀκολούθησε τὸν ἀριστερὸ διάδρομο καί, σὲ λίγο, ἔφτασε στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος. Μπῆκε μέσα σ' αὐτὸ καὶ τραβῶντας ἕνα βαρὺ βελουδένιο παραπέτασμα, βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ σιδερένια πόρτα, ποὺ τὴν ἄνοιξε χωρὶς δυσκολία, μὲ τὰ κλειδιὰ ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἔπειτα, ἄρχισε νὰ προχωρῆ μέσα σ' ἕνα στενὸ διάδρομο.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ μέσα στὸ στῆθος του. Αὐτὸς ὁ διάδρομος, ὅπως τοῦ εἶχε πῆ ὁ Τσιπριάνι ἔβγαζε στὴν αἴθουσα τῶν θησαυρῶν!

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἔφτασε σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα, εἶχε ξαναβρῆ ὅλο τὸ θάρρος του. Καὶ τώρα τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἔμενε νὰ κάμη ἦταν ν' ἀνοίξη τὰ βαρειὰ δρύϊνα ντουλάπια, ποὺ ἔπιαναν ὅλους τοὺς τοίχους καὶ νὰ πάρη τὰ πιὸ πολύτιμα πράγματα ποὺ θὰ εὕρισκε μέσα σ' αὐτά.

Ὁ Φίλιππος δὲν δίστασε οὔτε στιγμή. Μέσα στὰ ντουλάπια βρίσκονταν ράβδοι χρυσοῦ νομίσματα, πολύτιμοι λίθοι καὶ κοσμήματα ἀνεκτίμητης ἀξίας...

Ἡ ἐκλογὴ ἦταν δύσκολη.

Ὁ ἱερόσυλος ἅπλωσε, λοιπὸν στὸ πάτωμα ἕνα μεγάλο μανδύα, ποὺ εἶχε φέρει μαζί του κι' ἄρχισε νὰ ρίχνη μέσα σ' αὐτὸν ὅ,τι εὕρισκε μπροστά του.

Ἄνοιξε, τέλος, τὸ μεγάλο ντουλάπι ὅπου βρίσκονταν τὰ ἱερὰ σκεύη.

Καθένα ἀπ' αὐτὰ ἦταν μόνο του ἕνας θησαυρός! Φτιαγμένα ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι, στολίζονταν ὅλα μὲ ἀναρίθμητα πολύτιμα πετράδια ποὺ σκόρπιζαν πολύχρωμες ἀνταύγειες στὸ φῶς τοῦ κεριοῦ ποὺ ὁ Φίλιππος εἶχε ἀποθέσει σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου.

Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἦταν τόσο βαρειά, ποὺ δυσκολεύτηκε πολὺ γιὰ νὰ τὰ μετακινήση.

Ἀπασχολημένος μ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ὁ Φίλιππος δὲν πρόσεξε πὼς τὸ κερὶ ποὺ εἶχε πάρει μαζὶ ἔγερνε, ἕτοιμο νὰ πέση...

Καί, ξαφνικά, τὸ κερὶ ἔπεσε κι' ἔσβυσε καὶ τὸ σκοτάδι ἁπλώθηκε μέσα στὴν αἴθουσα.

Ὁ Φίλιππος ἔμεινε γιὰ ἀρκετὲς στιγμὲς σὰν ἀπολιθωμένος στὴ θέσι του.

Ὁ τρόμος εἶχε ἁπλωθῆ πάλι μέσα στὴν ψυχή του. Κι' ἦταν ἕνας τρόμος, ποὺ δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει ποτὲ ἄλλοτε.

Μερικὲς ἱστορίες ποὺ εἶχε ἀκούσει ὅταν ἦταν μικρός, ξαναγύριζαν τώρα στὸ μυαλό του...

Αὐτὸ τὸ σκοτάδι ἦταν μήπως ὁ προάγγελος τῆς τιμωρίας του;

Ἄκουγε τώρα ἕνα τρομερὸ βουητὸ ποὺ ἐρχόταν ταυτόχρονα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Θάλεγες πὼς ἀνοίγονταν οἱ πύλες τῆς Κολάσεως καὶ πὼς οἱ στρατιὲς τῶν δαιμόνων ὡρμοῦσαν ἀπὸ παντοῦ γιὰ νὰ ἁρπάξουν τὸν ἱερόσυλο!

Ἀλλά, ξαφνικά, μιὰ λάμψι ξέσχισε τὰ σκοτάδια. Καί, σὲ λίγο, ἄλλη μιὰ κι' ἔπειτα τρίτη...

Ὁ Φίλιππος εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο.

Γιατὶ μ' ὅλο τὸν τρόμο ποὺ εἶχε παραλύσει τὴν ψυχή του, κατάλαβε ἀμέσως ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία αὐτοῦ τοῦ βοητοῦ.

Μιὰ δυνατὴ θύελλα εἶχε ξεσπάσει πάνω στὴ Βενετία κι' ὁ οὐρανὸς ξεσχιζόταν κάθε τόσο ἀπὸ ἀστραπές, ποὺ συνοδεύονταν ἀπὸ τρομακτικὲς βροντές. Δὲν ἦταν, λοιπόν, ἡ θεϊκὴ ὀργή, ποὺ εἶχε φοβηθῆ, ἀλλ' ἕνα φυσικὸ φαινόμενο, ἄσχετο μ' αὐτήν.

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν ἔκαμε πιὸ ἥρεμο. Ἅρπαξε ἀμέσως τὸ μανδύα μὲ τὰ κλοπιμαῖα, τὸν ἔκαμε ἕνα δέμα καὶ τὸν φορτώθηκε στὴ ράχη του. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ προχωρῆ μὲ μεγάλα βήματα...

Οἱ ἀστραπὲς συνεχίζονταν πάντα. Κι' οἱ ἀνταύγειες ἀπὸ τὶς λάμψεις τους ἔφταναν ὡς τὰ ὑπόγεια τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ φώτιζαν τὸ δρόμο τοῦ ἱεροσύλου σὰν νἄθελαν νὰ τὸν διευκολύνουν στὴ φυγή του...

Ὁ Φίλιππος ξαναβρέθηκε σὲ λίγο στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος. Μερικὰ βήματα ἀκόμη καὶ θἄβγαινε ἔξω ἀπὸ τὸν περίβολο τοῦ ναοῦ.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἀνατρίχιασε.

Κάποιος ἔτρεχε μέσα στὸν πρόναο κι' ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν τὰ βήματά του ἔδειχνε πὼς διευθυνόταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ παρεκκλησίου.

Ὁ Φίλιππος εἶχε φτάσει στὸ ἐξομολογητήριο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, διέκρινε μιὰ σκιά, σὲ ἀπόστασι μερικῶν βημάτων μπροστά του.

Ἄφησε τότε χάμω τὸ μανδύα μὲ τὰ κλοπιμαῖα ἔβγαλε ἀμέσως τὸ ἐγχειρίδιό του κι' ὥρμησε ἐναντίον τῆς σκιᾶς.

Ἀλλά, ξαφνικά, αἰσθάνθηκε ἕνα δυνατὸ πόνο στὸ στῆθος.

Ὁ ἀντίπαλός του, ταχύτερος ἀπ' αὐτόν, τὸν εἶχε χτυπήσει μὲ τὸ ἐγχειρίδιό του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ καινούργια ἀστραπὴ φώτισε τὰ σκοτάδια. Κι' ἡ λάμψι της ἔκαμε τοὺς δυὸ ἀντιπάλους ν' ἀναγνωρίσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Φίλιππε! φώναξε ἐκεῖνος ποὺ εἶχε χτυπήσει τὸν ἱερόσυλο, πετῶντας τὸ ἐγχειρίδιό του.

—Λορέντζο!...

Ἦταν πραγματικὰ ὁ Λορέντζο Γκριμάνι.

Ὅταν γύρισε στὴ Βενετία μαζὶ μὲ τὸ Μεγάλο Προβλέπτορα, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ μέγαρο τῶν Ἀρχόντων, γιὰ ν' ἀλλάξη ροῦχα. Γιατὶ ἦταν μουσκεμένος ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐμφανισθῆ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι μπροστὰ στὴν Τζίλντα.

Ἡ μητέρα του ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ Λορέντζος δὲν παραξενεύτηκε γι' αὐτὸ κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται. Ἀλλὰ πρόσεξε τότε πὼς ἕνα ἀπὸ τὰ κοστούμια του ἔλειπε. Καὶ δὲν ἔλειπε αὐτὸ μόνον. Εἶχαν ἐξαφανισθῆ καὶ τὰ κλειδιὰ τῶν θησαυρῶν τοῦ Ἁγίου Μάρκου!

Ὁ Λορέντζος, χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἔτρεξε στὴν ἐκκλησία. Ἀλλὰ ἐκεῖ τὸν περίμενε μιὰ καινούργια ἔκπληξις. Ἡ ἀριστερὴ πόρτα δὲν ἦταν κλειδωμένη. Αὐτὸ ἔδειχνε πὼς κάποιος βρισκόταν στὸ ἐσωτερικό. Κι' αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ τοῦ εἶχε κλέψει τὰ κλειδιά.

Κάθε ἄλλος στὴ θέσι του θὰ φώναζε ἀμέσως τοὺς φρουρούς. Ἀλλ' ὁ Λορέντζος δὲν τὸ ἔκαμε. Κι' ὥρμησε μόνος του μέσα στὸ ναό. Ἔτσι βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸ Φίλιππο.

Ὅταν κατάλαβε πὼς ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πληγώσει ἦταν ὁ ἀδελφός του, ἄνοιξε τὰ

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Προειδοποίησις

Χειμώνας ἔρχεται. Φροσί-
καὶ κόψε τὴν ἀσυδοσί-
ἂν θέλης νὰ προκόψης.
Κόψε τὰ λοῦσα τὰ πολλὰ
γιατί... καρφιά, γιὰ τὰ καλά,
μεθαύριο θά... κόψης.

★

Κόψε τουτέστιν τὶς σπατά-
καὶ κάτι ψώνια περιττά,
γιατὶ σὲ κἄνα μῆνα,
μὰ τὴν ἀλήθεια τὴν πικρή,
θἆσαι... φακίρης ἀπ' τὸ κρύ-,
φακίρης κι' ἀπ' τὴν πεῖνα!

★

'Ορθά, λοιπὸν καὶ ξεκομμέ-
τὴν βλοσυρὴ καί... ψυχραμέ-
μὴν πολυπαριστάνης
καὶ μέσ' στὴν ἀναπαραδιὰ
καὶ τὴ δική μου τὴν (καρδιά,
μὴν πᾶς νὰ τὴν... ψυ- (χράνης!

★

Τέλος κι' ἐν πάσῃ συν- (τομί-
κάνε μεγάλη οἰκονομί-
κι' αἱματηρὴ συνάμα,
τὰ... αἵματά μου μὴν (ἀνά-
καὶ καταλήξουμε στερ- (νά,
στὸ... «αἱματηρὸ τὸ (δρᾶμα»!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ «ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗ»

Μιὰ μέρα τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1947, ὁ Ἰταλὸς τροχιοδρομικὸς Μπροῦνο Καρνατσιόλα ἔκανε μὲ τὰ παιδιά του μιὰ ἐκδρομὴ στὰ περίχωρα τῆς Ρώμης. Ὅταν ἔφτασε σ' ἕνα σπήλαιο γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα «Τὸ σπήλαιο μὲ τὶς τρεῖς πηγὲς» εἶδε μέσα σ' αὐτὸ τὴν Παναγία, ἡ ὁποία τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Νὰ γυρίσης στὴ Ρώμη καὶ νὰ πῆς ὅ τι μὲ εἶδες!..». Ὁ Καρνατσιόλα ποὺ ἦταν ὡς τότε ἄθρησκος, συγκινήθηκε τόσο ὥστε μετεβλήθη σὲ κήρυκα πίστεως. Σήμερα πλῆθος προσκυνητῶν ἐπισκέπτεται καθημερινῶς τὸ σπήλαιο, ὅπου, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα μας, ἔχει στηθῆ ἕνα ἄγαλμα τῆς Παναγίας καὶ ὅπου ἔχουν γίνει μέχρι σήμερα πολλὰ θαύματα.

χέρια του κι' ἔτρεξε κοντά του γιὰ νὰ τὸν βοηθήση. 'Αλλὰ δὲν πρόφτασε. 'Ο Φίλιππος σωριάστηκε ξαφνικὰ στὸ ἔδαφος, ἀφήνοντας ἕνα ὑπόκωφο βογγητό.

— 'Αδελφέ μου! φώναξε ὁ Λορέντζος, σκύβοντας πάνω στὸν τραυματία. Ποῦ εἶσαι πληγωμένος;

'Αλλὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι. Τὸ πυκνὸ σκοτάδι, ἐξ ἄλλου, τὸν ἐμπόδιζε νὰ διακρίνη τὴν πληγὴ γιὰ νὰ μπορέση νὰ καταλάβη ἂν ἦταν σοβαρὴ ἢ ὄχι.

'Αλλὰ τί εἶχε πάει νὰ κάμη μέσα στὴν ἐκκλησία ὁ Φίλιππος;

Νὰ τί ἀναρωτιόταν ὁ Λορέντζος.

Τὰ χέρια του ἀκούμπησαν ξαφνικὰ πάνω στὸ μανδύα μὲ τὰ κλοπιμαῖα. Καὶ τότε κατάλαβε τὰ πάντα. 'Ο ἀδελφός του εἶχε πάει γιὰ νὰ κλέψη τὸ θησαυρὸ τοῦ 'Αγίου Μάρκου.

'Η σκέψι αὐτὴ παρέλυσε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὶς δυνάμεις του.

'Αλλὰ ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του κι' ἄρχισε νὰ σκέφτεται πῶς θὰ μποροῦσε νὰ σώση τὸν ἀδελφό του καὶ νὰ κρύψη τὴν ἱερόσυλη πρᾶξι του.

Μὰ τώρα ἀκούγονταν βήματα στὸν πρόναο. Κι' ὁ Λορέντζος εἶδε σὲ λίγο τὴν ἀδύνατη λάμψι ἑνὸς φαναριοῦ, ποὺ ταλαντευόταν μέσα στὸ σκοτάδι.

—Ποιὸς εἶναι ἐδῶ; ἀντήχησε μιὰ φωνή.

'Ο Λορέντζος τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν τοῦ φρουροῦ ποὺ ἔκανε τὴν περιοδεία του.

'Αλλ' αὐτὴ ἡ περιοδεία δὲν ἔμοιαζε μὲ τὶς συνηθισμένες. 'Ο φρουρὸς δὲν ἐκτελοῦσε ἕναν ἁπλὸ τυπικὸ καθῆκον ὅπως ἄλλοτε. Ἔψαχνε, τουναντίον, σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ μέσα στὴν ἐκκλησία. Γιατὶ εἶχε βρῆ κι' αὐτὸς ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα κι' εἶχε καταλάβει πὼς κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ ἔπρεπε νὰ συμβαίνη.

—Ποιὸς εἶναι ἐδῶ; ξαναφώναξε ὁ φρουρός.

Ἕνας κρύος ἱδρῶτας περιέλουσε τὸ μέτωπο τοῦ Λορέντζου.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμη;

Τὸ σωστὸ θὰ ἦταν νὰ κάμη γνωστὴ τὴν παρουσία του στὸ φρουρὸ καὶ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ τὸν βοηθήση γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸ Φίλιππο ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ νὰ περιποιηθοῦν τὸ τραῦμα του. Αὐτό, ὅμως, θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὴν ἀνέκκλητη καταδίκη τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἂν ὁ Φίλιππος γλύτωνε ἀπὸ τὴν πληγή του, θἄχανε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ τσεκοῦρι τοῦ δημίου.

Μήπως, λοιπόν, ἦταν καλύτερο νὰ φύγη μόνος του ἀφήνοντας τὸν ἀδελφό του ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν;

'Αλλ' οὔτε αὐτὴ ἡ λύσι ἔσωζε τὴν κατάστασι. Γιατὶ ὁ φρουρὸς θἄβρισκε τὸ Φίλιππο κι' ὁ μανδύας μὲ τὰ κλοπιμαῖα θὰ τὸν πληροφοροῦσε γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του στὴν ἐκκλησία.

Καὶ ἡ θέσι τοῦ Λορέντζου, ὅμως, δὲν ἦταν καλύτερη. Γιατί, ὅταν γινόταν γνωστὸ πὼς ὁ Φίλιππος Κροῦφιτς εἶχε μπῆ στὴν ἐκκλησία τοῦ 'Αγίου Μάρκου γιὰ νὰ κλέψη, ὅλοι θὰ ὑποπτεύονταν τὸ Λορέντζο ὡς συνένοχο.

Ἔτσι θὰ χάνονταν κι' οἱ δύο. Καὶ δὲν θὰ ἦταν οἱ μόνοι. Μαζί τους θὰ χάνονταν ἐπίσης ὁ Πασκουαλίνκο κι' ἡ Τζίλντα. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Μεγάλου Προβλέπτορος θὰ τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι εἶχε ἐμπιστευθῆ σκόπιμα στὸ Λορέντζο τὰ κλειδιὰ τοῦ θησαυροῦ γιὰ νὰ τὸν διευκολύνη νὰ τὸν κλέψη.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ σκέψι πέρασε μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Λορέντζου. Τὸ κυριώτερο ἦταν νὰ μπορέση νὰ ξαναβάλη τοὺς θησαυροὺς στὴ θέσι τους, γιὰ νὰ ἐξαφανίση κάθε ὑπόνοια κλοπῆς. Θἄβλεπε κατόπιν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ δικαιολογοῦσε τὴν παρουσία τοῦ Φιλίππου μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ τὸν τραυματισμό του, στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ φρουρὸς τὸν ἀνεκάλυπτε.

Χωρὶς νὰ διστάση περισσότερο, ἅρπαξε τότε τὸ βαρὺ δέμα μὲ τὰ κλοπιμαῖα καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παρεκκλησίου τοῦ 'Αγίου Κλήμεντος.

'Αλλά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν ν' ἀνοίξη τὴ μυστικὴ πόρτα, ποὺ ἔφερνε στὸν ὑπόγειο θάλαμο μὲ τοὺς θησαυροὺς ἄκουσε τὸ φρουρὸ ποὺ ἔλεγε:

—Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγία! 'Εσεῖς ἐδῶ, ἄρχων Γκριμάνι· Εἴσαστε τραυματισμένος;

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν τὸ αἷμα νὰ παγώση μέσα στὶς φλέβες τοῦ Λορέντζου! Αὐτὴ ἡ καταραμένη ὁμοιότης του μὲ τὸν ἀδελφό του ἔμπλεκε μὲ τρόπο πολὺ περίεργο τὰ πράγματα.

'Ακούγονταν τώρα κι' ἄλλες φωνές. Ἄνθρωποι μὲ φανάρια στὰ χέρια τους προχωροῦσαν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

—Πολὺ ἀργά! σκέφτηκε ὁ Λορέντζος, ποὺ ἀπόθεσε χάμω τὸ δέμα μὲ τὰ κλοπιμαῖα. Φαίνεται πὼς οἱ φρουροὶ ἄκουσαν τὶς φωνὲς τοῦ συντρόφου τους καὶ τρέχουν ὅλοι πρὸς τὰ ἐδῶ!

Τὰ εἶχε χαμένα πιὰ καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη.

'Εκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή:

—Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου; Μοῦ τὸ σκότωσαν;

«'Η μητέρα μου!», σκέφτηκε ὁ Λορέντζος, ἀνατριχιάζοντας.

Μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀκούστηκε σὲ λίγο:

—Γρήγορα! Βοήθεια! 'Ο ἄρχοντας Λορέντζος Γκριμάνι τραυματίσθηκε!

«Ἂς φύγω! σκέφτηκε ὁ Λορέντζος. Αὐτὴ ἡ παρεξήγησις ἴσως σώση καὶ τὸν ἀδελφό μου καὶ μένα! Θὰ φαντασθοῦν, βέβαια, ὅτι τραυματίσθηκα ὑπερασπιζόμενος τὸ θησαυρὸ ποὺ ὁ Μεγάλος Προβλέπτωρ ἐμπιστεύθηκε στὴ φύλαξί μου. Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα μου, θὰ καταλάβη πὼς πρόκειται γιὰ τὸν ἀδελφό μου κι' ἀφοῦ περιποιηθῆ τὸ τραῦμα του, θὰ τὸν διευκολύνη νὰ δραπετεύση... Θὰ ξαναγυρίσω τότε κοντά της...»

Ἄρχισε ἀμέσως νὰ προχωρῆ ἀθόρυβα ἀπὸ τὴ μιὰ κολῶνα στὴν ἄλλη, καί, σὲ λίγο, βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὴ μητρόπολι.

Μιὰ δυστυχισμένη μητέρα

'Η Ζάρα Γκριμάνι, ὅταν ἡ Ροζέτα τὴν εἰδοποίησε γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Φιλίππου στὴ Βενετία, ἔτρεξε στὸ μέγαρο Πασκουαλίνκο κι' ἔμεινε ἐκεῖ, περιμένοντας τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Λορέντζου.

'Αλλὰ γύρισε μόνον ὁ Μεγάλος Προβλέπτωρ κι' ἡ Ζάρα ἔμαθε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του ὅτι ὁ γυιός της εἶχε πάει στὸ σπίτι του γιὰ ν' ἀλλάξη ροῦχα.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΣΥΣΚΕΥΗ

Τὸ «Βαποζὸν» εἶνε ἡ μεγάλη ἔκπληξις ποὺ παρουσιάζει στοὺς ἐπισκέπτες της ἡ «Διεθνὴς Ἔκθεσις Κομμώσεως καὶ Αἰσθητικῆς» ποὺ ἄνοιξε πρὸ ἡμερῶν στὸ Μόναχο. Πρόκειται γιὰ μιὰ συσκευὴ ποὺ παράγει ἀτμοὺς ὄζοντος, οἱ ὁποῖοι διεισδύουν στοὺς πόρους τοῦ δέρματος καὶ τοῦ χαρίζουν δροσιὰ καὶ ἀπαλότητα. Τὸ «Βαποζὸν» ἔχει καὶ θεραπευτικὲς ἰδιότητες: 'Η εἴσπνοὴ τῶν ἀτμῶν του ἐξαφανίζει μέσα σὲ βραχύτατο χρονικὸ διάστημα κρυολογήματα καὶ μικροανωμαλίες τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος.

'Η δυστυχισμένη γυναίκα τοῦ Πέτρου Κροῦφιτς ἔτρεξε τότε στὸ μέγαρο τῶν 'Αρχόντων, γιὰ νὰ προφτάση ἐκεῖ τὸ γυιό της καὶ νὰ τοῦ κάμη γνωστὸ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε.

'Αλλ' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, κατάλαβε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀταξία ποὺ ἐπικρατοῦσε μέσα στὸ σπίτι ὅτι συνέβαινε κάτι τὸ ἐξαιρετικό.

Μήπως ὁ Φίλιππος εἶχε τὸ θράσος νὰ κυνηγήση τὸν ἀδελφό του μέσα στὸ σπίτι του;

'Η Ζάρα πρόσεξε τότε ὅτι ἔλειπαν τὰ κλειδιὰ τῆς κρύπτης τοῦ θησαυροῦ.

Μήπως, λοιπόν, ὁ Λορέντζος βρισκόταν ἐκεῖ;

Χωρὶς νὰ σκεφτῆ περισσότερο, ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἔτρεξε στὴν ἐκκλησία, ἀψηφῶντας τὴ θύελλα, πού, στὸ μεταξύ, εἶχε ξεσπάσει.

Κι' ἐκεῖ, ἔμαθε πὼς ὁ γυιός της εἶχε πληγωθῆ. Ὅταν ὅμως τὴν ὡδήγησαν κοντά του, ἡ Ζάρα Γκριμάνι κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν ὁ Λορέντζος, ἀλλ' ὁ ἄλλος γυιός της, ὁ Φίλιππος.

Τί εἶχε ἀπογίνει λοιπόν, ὁ Λορέντζος;

— Δὲν ἀπαντάει στὶς ἐρωτήσεις μας, τῆς εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς φρουρούς. Μιλῆστε του ἐσεῖς, κυρία... Θ' ἀναγνωρίση ἀσφαλῶς τὴ φωνή σας κι' ἴσως μπορέση νὰ μᾶς πῆ ποιὸς τὸν χτύπησε ἢ τουλάχιστον ποιὰ διεύθυνσι ἀκολούθησε φεύγοντας.

Μιὰ σκέψι πέρασε τότε, μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς, ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ζάρας Γκριμάνι. Ἔσκυψε ἀμέσως πάνω στὸν τραυματία καί, χαϊδεύοντάς του τὰ μαλλιά, τοῦ εἶπε:

—Λορέντζο... παιδί μου... τί ἔγινε ἐκεῖνος ποὺ σὲ χτύπησε;

— Ἔφυγε, μητέρα, ἀπάντησε ψιθυριστὰ ὁ τραυματίας.

—Τὸν χτύπησες καὶ σύ;

—Ὄχι, δὲν τὸν χτύπησα... Ἔφυγε!...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἠρέμησαν τὴν ψυχή της. 'Ο Λορέντζος δὲν εἶχε πάθει τίποτα. 'Αλλ' ἔπρεπε τώρα νὰ σώση τὸ ἄλλο της παιδί.

Σήκωσε ἀμέσως τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε σ' ἐκείνους ποὺ τὴν περιστοίχιζαν:

—Μὰ χάνωμε οὔτε στιγμή! Τὸ τραῦμα του εἶναι πολὺ σοβαρό... Πρέπει νὰ τὸν μεταφέρωμε ἀμέσως στὸ σπίτι... 'Εμπρός, καλοί μου ἄνθρωποι, βοηθῆστε με!

Δύο ἀπὸ τοὺς φρουροὺς ἔπιασαν τὸν τραυματία ἀπὸ τοὺς ὤμους κι' ἄλλος ἕνας ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ἀκολούθησαν τὴ Ζάρα Γκριμάνι, ποὺ προπορευόταν, κρατώντας ἕνα φανάρι στὸ χέρι.

Στὸ μεταξύ, ὁ Λορέντζος εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία κι' ἔτρεχε ν' ἀπομακρυνθῆ.

'Αλλὰ καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴν ἀποβάθρα τοῦ Ρίο ντὲ Παλάτσο, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ στεκόταν ὄρθιος μέσα σὲ μιὰ μικρὴ βάρκα, τοῦ εἶπε σιγά:

— Ἔλα, Φίλιππε... Νόμιζα πὼς σὲ εἶχαν πιάσει κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ φύγω... Τί ἔγινε; Γιατί γυρίζεις μ' ἄδεια χέρια.

'Ο Λορέντζος, μ' ὅλη τὴ συγκίνησί του, κατάλαβε ἀμέσως πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν συνεργὸς τοῦ ἀδελφοῦ του καί, χωρὶς νὰ διστάση, πήδησε μέσα στὴν βάρκα κι' ἅρπαξε στὰ χέρια του τὰ κουπιά.

—'Αλλὰ γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾶς; τὸν ρώτησε ὁ σύντροφος τοῦ Φιλίππου, καθὼς ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὴν ἀποβάθρα. Τί ἔκανες τόση ὥρα μέσα στὴν ἐκκλησία.

—Πάψε! τοῦ εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνὴ ὁ Λορέντζος.

'Ωδηγοῦσε τώρα τὴ βάρκα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μεγάλου Καναλιοῦ.

«Φαίνεται πὼς μᾶς κυνηγᾶνε» σκέφθηκε ὁ ἄλλος.

Καὶ δὲν ξαναμίλησε.

'Η βάρκα εἶχε φτάσει τώρα μπροστὰ σ' ἕνα μέγαρο ποὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ παράθυρά του ἦταν φωτισμένα ἀκόμη.

Καθὼς πλησίαζε στὴν πρόσοψι αὐτοῦ τοῦ μεγάρου, μιὰ σκιὰ ἔσκυψε ἀπὸ ἕνα παράθυρο καὶ μιὰ βαρειὰ φωνὴ ρώτησε:

—'Εσὺ εἶσαι Λορέντζο;

—Ναί, στρατηγέ ἀπάντησε σιγὰ ὁ νέος ἀναγνωρίζοντας τὴ φωνὴ τοῦ Πασκουαλίνκο. Κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ μοῦ ἀνοίξετε μόνος σας... Δὲν πρέπει νὰ μὲ ἰδῆ κανεὶς ἄλλος...

'Η πρώτη σκιὰ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀλλὰ στὴ θέσι της ἐμφανίστηκε ἀμέσως μιὰ ἄλλη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Οἱ στῆλες τοῦ 'Ολυμπίου Διὸς

ΑΠΟ τὰ ἀρχιτεκτονικὰ θαύματα τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἐθεωρεῖτο ὁ ναὸς τοῦ 'Ολυμπίου Διὸς στὴν 'Αθήνα. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς μεγαλύτερους ναοὺς τῆς ἀρχαιότητος. Σήμερα δὲν σώζονται ἀπὸ τὸ ἐξαιρετικὰ ὄμορφο αὐτὸ μνημεῖο, παρὰ μόνο μερικὲς κολῶνες — 15 ὀρθὲς καὶ μία πεσμένη ἀπὸ τὸ σεισμὸ τοῦ 1852 — ποὺ εἶναι γνωστὲς ὡς «Στῆλες τοῦ 'Ολυμπίου Διὸς» καὶ ποὺ προκαλοῦν καὶ τώρα, μὲ τὸ μέγεθός τους (ἐπάνω ἀπὸ 17 μέτρα ὕψος) καὶ τὴν καλλιτεχνική τους γραμμή, τὸ ἀρχαιολογικὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ θαυμασμό.

'Η κατασκευὴ τοῦ ναοῦ τοῦ 'Ολυμπίου Διὸς ἄρχισε στὰ χρόνια τοῦ Πεισιστράτου, γύρω στὰ 530 π. Χ., καὶ συνεχίστηκε κατόπιν ἀπὸ τοὺς γυιοὺς τοῦ 'Αθηναίου τυράννου. Μετὰ τὸ διώξιμο ὅμως τῶν γυιῶν τοῦ Πεισιστράτου, ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ ναοῦ ἐγκαταλείφθηκε καὶ ἡ 'Αθηναϊκὴ Δημοκρατία δὲν θέλησε ποτὲ νὰ συνεχίση ἕνα ἔργο ποὺ θὰ θύμιζε στοὺς 'Αθηναίους τὴ λαομίσητη δικτατορία τοῦ Πεισιστράτου.

Ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀρκετοὶ αἰῶνες γιὰ νὰ συνεχίση τὴν κατασκευὴ τοῦ ναοῦ ἕνας φιλάνθρωπος καὶ φιλότεχνος βασιλιᾶς τῆς Συρίας, ὁ 'Αντίοχος ὁ 'Επιφανής, ποὺ ἤκμασε τὸ 2ο π. Χ. αἰῶνα. 'Απάνω στὸ σχέδιο ἑνὸς σπουδαίου Ρωμαίου ἀρχιτέκτονα, τοῦ Κουσσουτίου, συνεχίστηκε ἡ κατασκευὴ τοῦ ναοῦ, ποὺ τώρα ἔγινε πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅ,τι τὸν εἶχε ἀρχίσει ὁ Πεισίστρατος. Τὸ μῆκος του ἦταν 180 μέτρα καὶ τὸ πλάτος του 43. Ἕνα πραγματικὸ δάσος ἀπὸ κολῶνες κορινθιακοῦ ρυθμοῦ (104 κολῶνες) περιζῶναν τὸ ναό. Εἴκοσι κολῶνες σὲ διπλῆ σειρὰ βρισκόντουσαν σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς πλαγινὲς πλευρὲς τοῦ ναοῦ καὶ ὀχτὼ κολῶνες σὲ τριπλῆ σειρὰ στὴν πρόσοψι καὶ στὸ πίσω μέρος.

'Αλλ' ὁ 'Αντίοχος, ἀφοῦ ξόδεψε περισσότερα ἀπὸ ἑφτὰ χιλιάδες τάλαντα χρυσοῦ (8—9 ἑκατομμύρια χρυσὲς λίρες), δὲν πρόφτασε νὰ ἰδῆ τὸ ἔργο του τελειωμένο. Μετὰ τὸ θάνατό του τὸ μνημεῖο ἐγκαταλείφθηκε καὶ πάλι, καὶ ὅταν ὁ Σύλλας πέρασε ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες λεηλασίες του καὶ καταστροφὲς ἔστειλε στὴ Ρώμη μερικὲς κολῶνες ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ τὶς χάλκινες πόρτες του.

★

Στὸ μεγάλο εὐεργέτη τῆς ἀρχαίας 'Αθήνας, τὸν 'Αδριανό, ἐπιφυλάχτηκε ἡ δόξα νὰ τελειώση τὸ ναὸ τοῦ 'Ολυμπίου Διός, γύρω ἀπὸ τὸ 130 μ. Χ. Τὸ ἔργο θεωρήθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα τῆς ἐποχῆς του καὶ συμπληρώθηκε μὲ ἕναν εὐρύτατο δενδροφυτευμένο περίβολο, μέσα στὸν ὁποῖον ὑπῆρχαν πολλὰ ἀγάλματα καὶ ἀνδριάντες καὶ σὲ ξεχωριστὴ θέσι οἱ δύο μεγαλοπρεπεῖς ἀνδριάντες τοῦ 'Αδριανοῦ. Ἔξω ἀπὸ τὸ ναὸ βρισκόταν τὸ τεράστιο ἄγαλμα τοῦ Δία, ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἐλεφαντόδοντο, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα ἀξιόλογα ἔργα τέχνης.

Στὰ κατόπιν χρόνια ὁ ναὸς τοῦ 'Ολυμπίου Διὸς ἀκολούθησε τὴν τύχη τόσων ἄλλων μνημείων τῆς ἀρχαιότητος. 'Εγκαταλείφθηκε μετὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἐρημώθηκε. Κάποιος δυνατὸς σεισμὸς συμπλήρωσε τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς. Καὶ οἱ πεσμένες κολῶνες του τροφοδότησαν τὰ καμίνια τοῦ ἀσβέστη στὴν περίοδο τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς Τουρκοκρατίας.

Μία ἀπὸ τὶς κολῶνες τοῦ ναοῦ χρησιμοποίησε ὁ Χασεκῆς, ὅταν ἔχτισε τὸ τζαμὶ στὸ Μοναστηράκι, ποὺ σώζεται ἀκόμα. Μιὰ ἄλλη πάλι ἀπὸ τὶς κολῶνες, χρησίμευσε γιὰ κατοικία ἑνὸς καλόγερου στυλίτη, ποὺ ἀναρριχήθηκε καὶ ἐγκαταστάθηκε ἀπάνω σ' αὐτή.

'Απὸ τὸ ὕψος τῆς περιέργου αὐτῆς κατοικίας του, ὁ στυλίτης, κατέβαζε κάθε μέρα ἕνα καλαθάκι, δεμένο ἀπὸ ἕνα σχοινί, μέσα στὸ ὁποῖο οἱ ἐλεήμονες καὶ φιλεύσπλαχνοι συμπατριῶτες του ἔβαζαν ὅ,τι προαιροῦντο.

Τὸν παλαιότερο αὐτὸ στυλίτη τὸν μιμήθηκε ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἕνας χότζας, ὁ ὁποῖος ὅμως πρακτικώτερος ἀπὸ τὸν χριστιανὸ συνάδελφό του, προτίμησε, ἀντὶ νὰ μείνη ἐκτεθειμένος στὸν ἥλιο, στὸν ἄνεμο, στὴν βροχὴ καὶ στὸ κρύο, νὰ χτίση ἐπάνω στὴν κολῶνα ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ποὺ τὰ ἐρείπιά του διατηροῦντο γιὰ χρόνια καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς 'Ελλάδος.

★

Στὶς Κολῶνες τοῦ 'Ολυμπίου Διὸς γινότανε καὶ τὸ ἀγαπημένο παιχνίδι τῶν Τούρκων τὸ τζιρίκι, ἕνα εἶδος ἱππικοῦ ἀγῶνος, ὅπου καβάλλα, στὰ ἄλογα τρέχαν καὶ ρίχναν τὰ ἀκόντιά τους ὅσοι λάμβαναν μέρος σ' αὐτό. 'Εκεῖ μαζεύονταν καὶ οἱ εὐσεβεῖς Τοῦρκοι, στὸ μπαϊράμι, καὶ ἄκουγαν τὴ διδασκαλία καὶ τὶς εὐχὲς κάποιου χότζα.

'Αλλὰ οἱ κολῶνες ἦταν ἐπίσης ὁ τόπος τῆς προσευχῆς καὶ τῆς συγκεντρώσεως τῶν 'Αράπηδων ποὺ ἔμεναν στὴν 'Αθήνα, σκλάβοι τῶν Τούρκων. Στὶς τρεῖς ξεχωριστὲς ἀπὸ τὶς ἄλλες κολῶνες (σήμερα ὑπάρχουν μόνο οἱ δύο ὀρθές, καὶ ἡ τρίτη πεσμένη) πήγαιναν κάθε μέρα οἱ 'Αράπηδες καὶ ἔκαναν ἕνα εἶδος προσευχῆς, ποὺ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ ἀλαλαγμὸ καὶ μὲ οὐρλιασμα. 'Η παράδοσις ἀναφέρει πὼς μιὰ φορὰ ποὺ μάστιζε τὴν 'Αθήνα τρομερὴ ἀνομβρία, παρ' ὅλες τὶς προσευχὲς καὶ τὶς ἐπικλήσεις χριστιανῶν καὶ Τούρκων, ὁ 'Αττικὸς οὐρανὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη γελαστὸς καὶ ἀσυγκίνητος. Τελευταῖοι λοιπὸν πῆγαν καὶ οἱ 'Αραπάδες στὶς κολῶνες νὰ προσευχηθοῦν. Μὲ τοὺς πρώτους τότε ἀλαλαγμούς, φάνηκαν ἀμέσως μερικὰ σύννεφα ἀπάνω ἀπὸ τὸν 'Υμηττό. Ἔπειτα ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε καὶ πρὶν τελειώσουν τὰ οὐρλιάσματα τῶν 'Αραπάδων, μιὰ κατακλυσμιαία βροχὴ περιέλουσε τοὺς προσευχομένους καὶ τοὺς περιέργους Τούρκους καὶ Ἕλληνες, ποὺ εἶχαν μαζευτῆ στὶς κολῶνες νὰ ἰδοῦν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀράπικης ἐπικλήσεως.

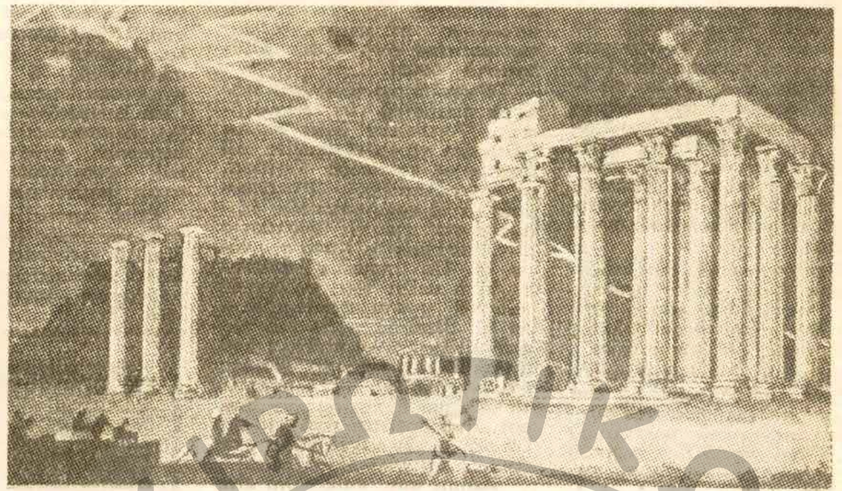

Οἱ στῆλες τοῦ 'Ολυμπίου Διὸς ἐπὶ τουρκοκρατίας, σὲ ὥρα καταιγίδος

★

Μὲ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς 'Ελλάδος, ὁ τόπος ξεκαθαρίστηκε καὶ στὰ παλαιότερα χρόνια μαζεύονταν ἐκεῖ οἱ 'Αθηναῖοι γιὰ τὰ «Κούλουμα» τῆς Καθαρῆς Δευτέρας καὶ τῆς τρίτης ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Στὸ καθιερωμένο μάλιστα γλέντι τῆς Καθαρῆς Δευτέρας, ποὺ τὸ παρακολουθοῦσε πάντα ὁ Ὄθων μὲ τὴν 'Αμαλία προσκαλεῖτο τὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ ἀπὸ τὸ ντελάλη τῆς ἐποχῆς, ὁ ὁποῖος γύριζε τοὺς δρόμους τῆς μικρῆς τότε 'Αθήνας καὶ καλοῦσε τὸν κόσμο στὰ «Κούλουμα» μὲ τὴ γνωστὴ ἐπῳδό: «Στρατιῶται καὶ πολῖται, στὶς κολῶνες νὰ βρεθῆτε».

Ε. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ γι' ΟΛΟΥΣ

Ὁ καρκῖνος βρίσκεται γύρω μας

Ἀπὸ τὰ τρόφιμα καὶ τὰ βιομηχανικὰ προϊόντα

Ἡ Ὑπηρεσία Δημοσίας Ὑγείας τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν δημοσίευσε ἕνα κατάλογο 30 «ὑπόπτων καρκινογόνων παραγόντων». Γιὰ τοὺς 20 ἀπ' αὐτοὺς ὑπάρχουν θετικὲς ἀποδείξεις ὅτι προκαλοῦν καρκίνο σὲ 17 διαφόρους ἱστοὺς τοῦ σώματος. Γιὰ δὲ τοὺς ὑπολοίπους 10 ὑπάρχουν βάσιμες ὑπόνοιες (εἶνε δύσκολο ἄλλωστε νὰ συγκεντρωθοῦν τὰ ἀποδεικτικὰ αὐτὰ στοιχεῖα, γιατὶ μπορεῖ κάποτε νὰ ἐκδηλωθῆ ἡ βλάβη μετὰ 5—25 χρόνια, ὅπως συμβαίνει π.χ. μὲ τοὺς ἐργάτες ὡρισμένων ἐργοστασίων χρωμάτων ποὺ παθαίνουν καρκίνο τῆς κύστεως).

Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τὶς 1.329 χημικὲς οὐσίες μὲ τὶς ὁποῖες ἔχει πειραματισθῆ ὥς τώρα τὸ ἀμερικανικὸ Ἀντικαρκινικὸ Ἰνστιτοῦτον, οἱ 322 προκάλεσαν καρκίνους σὲ ποντίκια. Δὲν ἕπεται, βέβαια, πὼς θἄχουν τὴν ἴδια ἐπίδρασι καὶ στὸν ἄνθρωπο, ποὺ ὁ ὀργανισμός του διαφέρει ἀπὸ τοῦ ποντικοῦ. Ἐφόσον ὅμως ὑπάρχει αὐτὴ ἡ πιθανότης, ἔστω καὶ μικρή, εἶνε σωστὸ νὰ παίζουμε ἀσυλλόγιστα μὲ μιὰ τέτοια «βιολογικὴ δυναμίτιδα»;

Οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς ἐνδιαφέρουν ἰδίως τοὺς μεσόκοπους, γιατὶ ἔχουν φθάσει πιὰ στὴν ἡλικία ποὺ προσβάλλεται περισσότερο ἀπ' τὸν καρκῖνο.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε, δίχως ὑπερβολή, ὅτι ὁ καρκῖνος εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς συνέπειες τοῦ συγχρόνου μηχανικοῦ πολιτισμοῦ μας. Γιατὶ τὰ 90% περίπου τῶν γνωστῶν καρκινογόνων οὐσιῶν δὲν ὑπῆρχαν ποτὲ σὲ ἐπικίνδυνες ἀναλογίες, ὡς ὅτου οἱ νέες βιομηχανικὲς μέθοδοι ἔφεραν τοὺς ἐργάτες—ἀλλὰ καὶ τὸ καταναλωτικὸ κοινὸν — σὲ συχνότερη καὶ στενώτερη ἐπαφὴ μαζί τους. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς συντελοῦν στὸ νὰ γίνεται πιὸ ἄνετη κι' εὐχάριστη ἡ ζωή μας. Δυστυχῶς ὅμως τὶς εἰσαγάγαμε σὲ κάθε ἐκδήλωσι τοῦ καθημερινοῦ βίου μας, χωρὶς νἄχη προηγουμένως ἐξακριβωθῆ ἐπιμελῶς πῶς ἐπενεργοῦν στὸν ὀργανισμό μας μὲ τὸν καιρό.

Ἂς πάρουμε τὸ παράδειγμα τοῦ Ντὶ - Ντὶ - Τί. Τὸ ἐντομοκτόνο αὐτὸ χρησιμοποιεῖται σήμερα ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ σὲ τεράστιες ποσότητες. Ὡστόσο, πρὸ 5 ἐτῶν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες Φίτζιου καὶ Νέλσον ἀνακοίνωσαν στὴν «Ἐφημερίδα τῆς Φαρμακολογίας» τὸ ἑξῆς ἀποτέλεσμα τῶν πειραμάτων τους ἐπὶ 2 χρόνια πάνω σὲ ἑκατοντάδες ποντίκια: Τὸ Ντὶ - Ντὶ - Τὶ παρουσίασε κάποια τάσι δημιουργίας καρκίνου τοῦ ἥπατος στὰ πειραματόζωα.

Εἶνε γνωστὸ ὅτι καὶ οἱ ἄνθρωποι —ὅπως τὰ ποντίκια— ἀποταμιεύουν τὸ Ντὶ - Ντὶ - Τὶ στοὺς λιπώδεις ἱστούς των. Ἐξ ἄλλου ἂν ραντισθῆ ἕνα λειβάδι μὲ Ντὶ - Ντὶ - Τί, μιὰ γελάδα ποὺ βρίσκεται σ' ἀπόστασι 15 μέτρων θ' ἀπορροφήση μιὰ ποσότητα ἀπ' αὐτό, ποὺ θὰ περάση κατόπιν στὸ γάλα της. Ὅταν λοιπὸν πίνουν ὕστερα οἱ ἄνθρωποι αὐτὸ τὸ γάλα, οἱ ἱστοί τους ἐμποτίζονται μὲ τὸ Ντὶ - Ντὶ - Τὶ καὶ τὸ διατηροῦν.

Νά γιατὶ διερωτῶνται μ' ἀνησυχία διάφοροι εἰδικοὶ ἐπιστήμονες τί θὰ συμβῆ, ἔπειτα ἀπὸ τὴ χρησιμοποίησι αὐτοῦ τοῦ ἐντομοκτόνου ἐπὶ 10—15 χρόνια.

Ἐξ ἄλλου, χρησιμοποιοῦνται ἤδη ἐντομοκτόνα 10 φορὲς ἰσχυρότερα ἀπ' τὸ Ντὶ - Ντὶ - Τί, ἀλλὰ καὶ πιὸ ἐπικίνδυνα. Λίγο ἔλειψε νὰ προστεθῆ σ' αὐτὰ καὶ τὸ «ἀκετυλαμινοφλουορένιον». Εὐτυχῶς, ἀνακαλύφθηκε ἐγκαίρως ὅτι προκαλοῦσε καρκίνους σὲ πειραματόζωα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη γνωστὴ οὐσία!

Τὸ «σελήνιον» ἐξοντώνει διάφορα παράσιτα τῶν λαχανοκήπων. Ἀπεδείχθη ὅμως τελευταίως ὅτι προκαλεῖ καρκίνο τοῦ ἥπατος σὲ ποντικούς. Ὡστόσο, οἱ λαχανοκηπουροὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς συστάσεις τῶν ἐπιστημόνων. Κατὰ τὸν νόμο δέ, δὲν μπορεῖ ν' ἀπαγορευθῆ ἡ χρῆσι του, ἂν δὲν ἀποδειχθῆ πρῶτα ἀναμφισβήτητα ἡ βλαβερὴ ἐνέργειά του στὸν ἄνθρωπο — πρᾶγμα ποὺ ἀπαιτεῖ μακροχρόνιες ἔρευνες καὶ πειράματα! Στὸ μεταξύ, τὸ σελήνιον ἐμποτίζει τὸ ἔδαφος, ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὶς ρίζες τῶν φυτῶν καὶ εἰσχωρεῖ στὰ φροῦτα καὶ στὰ λαχανικά....

Ἀκόμη πιὸ ἐπικίνδυνο εἶνε τὸ ἀρσενικό, ἀφ' ἑνὸς γιατὶ χρησιμοποιεῖται σὲ μεγάλη κλίμακα γιὰ ραντισμοὺς τῶν ὀπωροφόρων δέντρων κι' ἀφ' ἑτέρου γιατὶ εἶνε ἰσχυρὸ καρκινογόνο. Βέβαια, περιέχεται ἐλάχιστο ἀρσενικὸ σὲ κάθε τρόφιμο ποὺ τρῶμε. Λίγο - λίγο ὅμως, συγκεντρώνεται καὶ ἀποταμιεύεται μέσα στὸν ὀργανισμό μας μὲ τὸν κίνδυνο νὰ δράση ξαφνικά, ὅταν θἄχη μαζευτῆ πολύ.

Ἄλλος κίνδυνος εἶνε οἱ τεχνητὲς χρωστικὲς οὐσίες, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸ χρωματισμὸ διαφόρων τροφίμων, κονσερβῶν, γλυκισμάτων, χυμῶν φρούτων, κλπ. Ὡρισμένες ἀπ' αὐτὲς μπορεῖ νὰ προκαλέσουν καρκίνο.

Ὑπάρχει ἐξ ἄλλου μιὰ νέα μέθοδος γιὰ νὰ μεταβάλλωνται τὰ νεαρὰ πετεινάρια σὲ νόστιμα καὶ παχειὰ καπόνια, μὲ τὴν ἁπλῆ εἰσαγωγὴ ἑνὸς δισκίου θηλυκῆς ὁρμόνης στὴ βάσι τοῦ κρανίου τους. Πρόκειται γιὰ τὴν ἴδια ὁρμόνη ποὺ χορηγεῖται κατὰ τῆς δυσμηνορροίας καὶ τῶν παθήσεων τοῦ προστάτου. Παρετηρήθη ὅτι ἡ παρατεταμένη χρῆσις της μπορεῖ νὰ προκαλέση καρκίνο τοῦ στήθους στοὺς ἄντρες, σὲ πειραματόζωα δὲ καρκίνο τῆς μήτρας καὶ τῆς κύστεως ἢ λευχαιμία.

Δὲν κινδυνεύουν λοιπὸν ὅσοι τρῶνε τὰ κεφάλια τέτοιων καπονιῶν; Καὶ μάλιστα ἐφόσον ὡρισμένοι πτηνοτρόφοι, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν ἀκόμη παχύτερα πουλερικά, μεταχειρίζονται 3 ἢ 4 δισκία ὁρμόνης ἀντὶ γιὰ ἕνα μόνο;

Ἐρχόμεθα ὕστερα στὶς καινούργιες καὶ τόσο διαφημιζόμενες καλλυντικὲς κρέμες ποὺ περιέχουν ὁρμόνες. Οἱ κατασκευασταί των συνιστοῦν στὶς γυναῖκες νὰ τὶς μεταχειρίζωνται τέσσερες φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ νὰ τὶς ἀφίνουν πάνω στὸ πρόσωπό τους ὅλη τὴ νύχτα. Μποροῦν ὅμως νὰ βεβαιώσουν ὅτι ἡ ἀπορρόφησί τους δὲν θὰ προκαλέση καρκίνο;

Ἀλλὰ καὶ ὡρισμένα κραγιόνια γιὰ τὰ φρύδια καὶ τὰ βλέφαρα περιέχουν πίσσα, δηλαδὴ μιὰ ἀπὸ τὶς παλαιότερες γνωστὲς καρκινογόνους οὐσίες. Διάφορες λοσιὸν γιὰ τὰ μαλλιὰ καὶ τονωτικὰ περιέχουν ἀρσενικό, καὶ ὡρισμένα κραγιόνια γιὰ τὰ χείλη εἶνε φτιαγμένα μὲ ἀκάθαρτη ἀνιλίνη, ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέση καρκίνο.

Ἡ καπνιὰ ἀπ' τὰ ἐργοστάσια τῶν μεγάλων πόλεων εἶνε πιθανώτατα ἕνας καρκινογόνος παράγων. Γι' αὐτὸ οἱ καπνοδοχοκαθαρισταὶ παθαίνουν συχνὰ καρκίνο στὴ βάσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Ἐξ ἄλλου, σύμφωνα μὲ μιὰ δανικὴ στατιστική, ὁ καρκῖνος τῶν πνευμόνων παρουσιάζει τριπλασία συχνότητα στοὺς πρακτικοὺς μηχανικούς, ἐλαιοχρωματιστάς, ἐργάτες χυτηρίων καὶ μεταλλουργούς, παρὰ στοὺς ὑπαλλήλους γραφείων.

Πολὺ συχνὸς εἶνε ἐπίσης ὁ καρκῖνος στοὺς ἐργάτες τῶν ὀρυχείων κοβαλτίου ἢ οὐρανίου, διαφόρων χρωματουργείων, ἐργοστασίων χρωμικῶν ἀλάτων, κλπ.

Δὲν ἕπεται ἀπ' ὅσα εἴπαμε πιὸ πάνω ὅτι πρέπει νὰ καταντήσωμε ὑποχονδριακοί, νὰ μὴν τρῶμε πιὰ τίποτε καὶ ν' ἀποφεύγωμε κάθε χημικὴ οὐσία ἢ βιομηχανικὸ προϊόν. Μπορεῖ ὅμως μὲ τὴν κατάλληλη κρατικὴ παρέμβασι νὰ περιορισθοῦν οἱ κίνδυνοι αὐτοὶ στὸ ἐλάχιστο, τόσο ποὺ νὰ μὴν εἶνε πιὰ ὑπολογίσιμοι.

✪✪

Ἡ καλύτερη στάσις τοῦ ὕπνου

Ἂν πονοῦν τὰ κόκκαλά σας, ἡ πλάτη σας, οἱ ὦμοι σας, ὁ λαιμός σας, ὅταν ξυπνᾶτε τὸ πρωΐ, δὲν ἕπεται πὼς ὑποφέρετε ἀπὸ ἀρθριτικά. Μπορεῖ, ἁπλούστατα, νὰ μὴν κοιμᾶστε ὅπως πρέπει. Ὁ δόκτωρ Τζέϊμς Μὰκ Ντόνελ, ἕνας Βρεταννὸς ὀρθοπεδικός, θεράπευσε ἑκατοντάδες ἄτομα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πόνους, διδάσκοντάς τους τὴν κατάλληλη στάσι τοῦ ὕπνου. Ὅταν κοιμώμαστε, οἱ μῦς χαλαρώνονται, κι' ἀναλαμβάνουν τότε τὸ ἔργο τους οἱ σύνδεσμοι τῶν ἀρθρώσεων, ποὺ ὑποβάλλονται σὲ μεγάλη κόπωσι καὶ πονοῦν. Γιὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξη λοιπὸν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ προσπάθεια ὁ δόκτωρ Ντόνελ συνιστᾶ νὰ κοιμώμαστε μὲ ὁλοΐσια καὶ ὁριζοντία τὴ σπονδυλικὴ στήλη. Ἡ ἰδεώδης στάσις ὕπνου —λέει— εἶνε στὸ πλευρό, καὶ μ' ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι, τόσου ὕψους ὥστε τὰ ὀστᾶ τοῦ λαιμοῦ νὰ βρίσκωνται σ' εὐθυγραμμία μὲ τὴ σπονδυλικὴ στήλη. Τὸ ἀπάνω πόδι πρέπει νὰ βρίσκεται λίγο πιὸ μπροστὰ ἀπ' τὸ κάτω, σχηματίζοντας γωνία μ' αὐτὸ καὶ μὲ τὸ γόνατο ἀκουμπησμένο στὸ κρεβάτι. Ἐπίσης ὁ ἀπάνω ὦμος καὶ τὸ ἀντίστοιχο μπράτσο νὰ γέρνουν πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ν' ἀναπαύεται ὁ ἀγκώνας στὸ κρεβάτι.

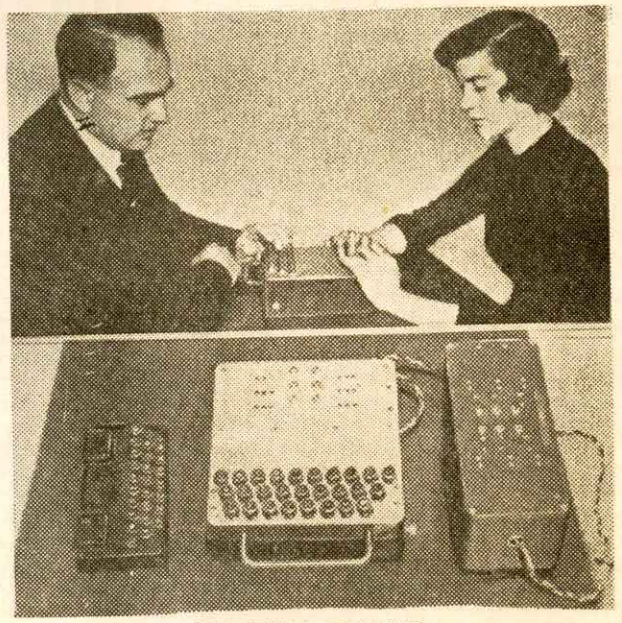

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ

Ὁ τηλέγραφος τίθεται κι' αὐτὸς στὴν ὑπηρεσία τῶν τυφλῶν χάρις σὲ μιὰ νέα ἀγγλικὴ ἐφεύρεσι. Ἡ ἀνωτέρω συσκευὴ θὰ ἐπιτρέπη σ' ἕνα χειριστὴ τυφλὸ ἢ ὄχι, νὰ μεταδίδη ἕνα μήνυμα, τὸ ὁποῖον ὁ παραλήπτης θὰ «διαβάζη» μὲ τὰ δάχτυλά του, χάρις στὸ γνωστὸ σύστημα Μπράϊγ. Τὸ ἴδιο μήνυμα μπορεῖ συγχρόνως νὰ μεταδοθῆ σὲ πολλοὺς δέκτες καὶ νὰ διαβαστῆ ἔτσι ἀπὸ ἰσαρίθμους τυφλούς. Τὸ κάθε πλῆκτρο τοῦ πομποῦ ἀντιστοιχεῖ στὸν δέκτη μὲ τὸ ἀνάλογο στιγματιστὸ γράμμα κι' ἔτσι ὁ τυφλὸς παραλήπτης σχηματίζει εὔκολα τὶς λέξεις καὶ τὶς φράσεις τοῦ μηνύματος.

ΤΙ ΕΙΝΑ' ἡ ἀμηνόρροια

Οἱ αἰτίες ποὺ τὴν προκαλοῦν κι' ἡ θεραπεία της

Κατὰ κανόνα, κάθε γυναῖκα, μεταξὺ τῆς ἡλικίας τῶν 13 καὶ τῶν 50 περίπου χρόνων, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἔγκυος, πρέπει νὰ ἔχη κάθε εἰκοσιοχτὼ ἡμέρες (κατὰ προσέγγισιν) τὴν καλουμένη ἔμμηνο ροή.

Μερικὲς περιστάσεις, ὅμως, μποροῦν νὰ μικρήνουν ἢ νὰ μεγαλώσουν τὴ διάρκεια τῆς περιόδου τῆς ἐμμήνου ροῆς. Κάποτε, μάλιστα, αὐτὴ ἐξαφανίζεται τελείως. Αὐτὸ τὸ παθαίνουν πολλὲς γυναῖκες, ποὺ πηγαίνουν τὸ καλοκαῖρι νὰ κάμουν τὴν ἐξοχή τους στὴ θάλασσα. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη διαταραχή, ὅμως, ἡ ἔμμηνος ροὴ ξαναγυρίζει μὲ τὸν κανονικὸ ρυθμό της.

Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες ποὺ δὲν ἔχουν καθόλου ἔμμηνο ροή. Αὐτὴ ἡ ἀνωμαλία εἶναι γνωστὴ στὴν ἐπιστήμη μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἀμηνορροίας. Πολλὲς νέες φτάνουν στὰ 17 χρόνια τους χωρὶς νὰ ἔχουν ἔμμηνο ροή. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις σταματᾶ ξαφνικὰ σὲ γυναῖκες 30 ἢ 40 χρόνων.

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία, παρουσιάζουν συνήθως διάφορες διαταραχές, ποὺ μοιάζουν μὲ ἐκεῖνες τῆς ἐμμηνοληξίας: κεφαλαλγίες ἐξάψεις, νευρικότητα, τάσι πρὸς τὴν παχυσαρκία κτλ. Σὲ ἄλλες γυναῖκες, ὅμως, ἡ ἀπουσία ἐμμήνου ροῆς δὲν συνοδεύεται ἀπὸ καμμιὰ ἀνωμαλία. Ὑπάρχουν τέλος, περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ ἔμμηνος ροὴ ἀντικαθίσταται ἀπὸ ἄλλα συμπτώματα, ποὺ παρουσιάζονται κάθε μῆνα, μὲ τὴν κανονικότητα ποὺ ἔχει καὶ αὐτή.

Κάθε εἰκοσιοχτὼ περίπου ἡμέρες ἐμφανίζονται π. χ. αἱμορραγίες τῆς μύτης, λευκόρροια, πόνοι στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς καὶ τὰ νεφρὰ κτλ. Σὲ ἄλλες γυναῖκες ἐμφανίζονται ταυτόχρονα ἄφθονα ἐξανθήματα στὸ πρόσωπο καὶ τὸ στῆθος, αἱμορροΐδες κτλ.

Ἀλλὰ καὶ διάφορες ἀσθένειες, ὅπως ὁ τύφος, ἡ πνευμονία, ἡ παρωτίτις προκαλοῦν προσωρινὴ διακοπὴ τῆς ἐμμήνου ροῆς ποὺ ἐπανεμφανίζεται κατόπιν. Τὸ ἴδιο φαινόμενο μπορεῖ νὰ παρουσιασθῆ καὶ σὲ περιπτώσεις καρδιακῶν δυσμορφιῶν ὅπως ἡ στένωσις τῆς μητροειδοῦς βαλβίδος. Οἱ ἀναιμίες, οἱ ἑλώδεις πυρετοί, ἡ ἐξελισσομένη φυματίωσις, ἡ ἐπιληψία, ἡ πρώϊμη παράκρουσις καί, σπανιώτερα, ἡ σκωληκοειδῖτις καὶ ἡ περιτονῖτις ἔχουν, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἀνάλογα ἀποτελέσματα. Καὶ ἡ ὠοθηκικὴ ραδιοθεραπεία (δηλαδὴ ἡ ἐφαρμογὴ ἀκτίνων Χ στὶς ὠοθῆκες) μπορεῖ ἐπίσης νὰ προκαλέση τὸ σταμάτημα τῆς ἐμμήνου ροῆς ἰδίως ὅταν ἡ ἀσθενὴς δὲν εἶναι πιὰ νέα. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ ἐπέλθη καὶ σὲ περίπτωσι ραδιοθεραπείας τῆς ὑποφύσεως.

Μιὰ ἄλλη αἰτία ἐξαφανίσεως τῆς ἐμμήνου ροῆς εἶναι ἡ καλουμένη προεμμηνοληξία ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῆ καὶ πρὶν ἀπὸ τὰ σαράντα. Στὴν περίπτωσι αὐτή, οἱ ἐνέσεις μὲ ἐκχυλίσματα τοῦ ἐμπροσθίου λοβοῦ τῆς ὑποφύσεως ἐπαναφέρουν συνήθως τὸν ὀργανισμὸ στὴν κανονικὴ λειτουργία του.

Ἀλλὰ γιατί μιὰ γυναῖκα δὲν ἔχει ἔμμηνο ροή;

Οἱ αἰτίες εἶναι πολλές. Ὑπάρχουν, πρῶτα-πρῶτα, γυναῖκες ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε μήτρα, οὔτε ὠοθῆκες. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ λειτουργία τῆς ἐμμήνου ροῆς εἶναι ἀδύνατη.

Ἡ μήτρα, ἐξ ἄλλου, μπορεῖ νὰ εἶναι ἀτροφικὴ ἢ νὰ παρουσιάζη μιὰ ὁποιαδήποτε ἀνωμαλία (π. χ. ἀναστροφή).

Διάφορες τοπικὲς ἀσθένειες ὅπως π. χ. ἡ μητρῖτις καὶ ἡ κύστις τῶν ὠοθηκῶν, μποροῦν ἐπίσης νὰ παρεμποδίσουν τὴν ἔμμηνο ροή. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ ἐπέλθη ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βίαιη ἀπόξεσι, ἔπειτα ἀπὸ ἕναν καυτηριασμὸ τῆς μήτρας κτλ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ γενικὲς ὑγιεινὲς συνθῆκες — παραμονὴ σὲ ἀνήλια καὶ ὑγρὰ διαμερίσματα, νυχτερινὴ ἐργασία, τροφὴ φτωχὴ σὲ λίπη καὶ βιταμῖνες κτλ. — μποροῦν νὰ σταματήσουν τὴ ἔμμηνο ροὴ ἢ νὰ μὴν τὴν ἀφήσουν κἂν νὰ ἐμφανισθῆ.

Πιὸ συνηθέστερη αἰτία εἶνε, ὅμως, ἡ ἐλαττωματικὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων.

Κατὰ κανόνα, δύο ἀδένες μπορεῖ νὰ εἶναι ὑπεύθυνοι γι' αὐτό: ἡ ὑπόφυσις καὶ οἱ ὠοθῆκες.

Ἡ ἀνυπαρξία ἐμμήνου ροῆς μπορεῖ ἐπίσης νὰ ὀφείλεται καὶ σὲ ψυχολογικὲς αἰτίες. Μία βίαιη συγκίνησι π. χ. κατὰ τὸ μεταξὺ δύο ἐμμήνων ροῶν διάστημα ἢ κατὰ τὴ διάρκειά τους μπορεῖ νὰ τὴ σταματήση καί, κάποτε, γιὰ πάντα.

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἐξ ἄλλου, ἡ ἔμμηνος ροὴ νεαρῶν κοριτσιῶν ποὺ μπῆκαν σὲ μοναστήρια ἢ γυναικῶν ποὺ καταδικάστηκαν σὲ μακροχρόνιο φυλάκισι σταματοῦν. Πρόκειται ἀναμφισβήτητα γιὰ ἕνα φαινόμενο καθαρὰ ψυχολογικὸ ποὺ ἔχει τὸν ἀντίκτυπό του καὶ στὸ φυσιολογικὸ πεδίο.

Παρόμοιο φαινόμενο παρατηρεῖται καὶ κατὰ τὴν καλουμένη νευρικὴ ἐγκυμοσύνη. Πολλὲς γυναῖκες ἀπὸ τὸν πόθο τους νὰ γίνουν μητέρες, προκαλοῦν τὸ σταμάτημα τῆς ἐμμήνου ροῆς, καθὼς καὶ διάφορα ἄλλα φαινόμενα, ποὺ δημιουργοῦν τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶνε ἔγκυοι.

Παρετηρήθησαν ἐξ ἄλλου, περιπτώσεις γυναικῶν, ποὺ ἔπαθαν ἀμηνόρροια ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ψυχρὸ μπάνιο, μιὰ μεγάλη οἰνοποσία ἢ ἀκόμη ἐπειδὴ ἤπιαν ἕνα πολὺ δυνατὸ ποτό, ποὺ τοὺς ἦταν ἄγνωστο κτλ.

Κατὰ κανόνα, ἡ ἀμηνόρροια ὅταν δὲν ὀφείλεται σὲ ὀργανικὴ δυσμορφία ἢ πάθησι, μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ. Τὸ μεγαλύτερο ὅπλο ποὺ διαθέτει σήμερα ἡ ἐπιστήμη, εἶναι ἡ ὁρμονοθεραπεία. Στὶς ἀμηνόρροιες νευρικῆς προελεύσεως, ἐξ ἄλλου, ἐφαρμόζεται ἡ ψυχοθεραπεία καί, σὲ βαρύτερες μορφὲς ἡ ψυχανάλυσις, μὲ ἀξιοσημείωτα καί, πολλὲς φορές, θαυματουργὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ ἔμμηνος ροὴ ἀποτελεῖ φυσιολογικὴ λειτουργία τῆς γυναίκας καὶ ἡ ἀπουσία της πρέπει νὰ κινῆ πάντοτε τὴν προσοχή. Διαφορετικά, ἡ γυναῖκα, καταδικάζει τὸν ἑαυτό της στὸ ρόλο ἑνὸς οὐδετέρου πλάσματος κι' ὁ θλιβερὸς αὐτὸς ρόλος δὲν εἶναι, βέβαια, διόλου ἐπιθυμητός.

Γελωτοθεραπεία

— Ἡ «Ἑταιρεία Προστασίας τῶν Ζώων»... εὐγνωμονοῦσα!...

(Τοῦ Ν. Νομικοῦ)

— Ἀπὸ ἕνα... κομμάτι τοῦ λαγοῦ θὰ σᾶς δώσω, κύριοι, γιὰ νὰ πάρετε ὅλοι!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Κύριε Διευθυντά, θὰ ἤθελα νὰ μοῦ κάνετε ἕνα μικρὸ δάνειο!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Η ἐκλογή ΤΟΥ ΜΑΞ

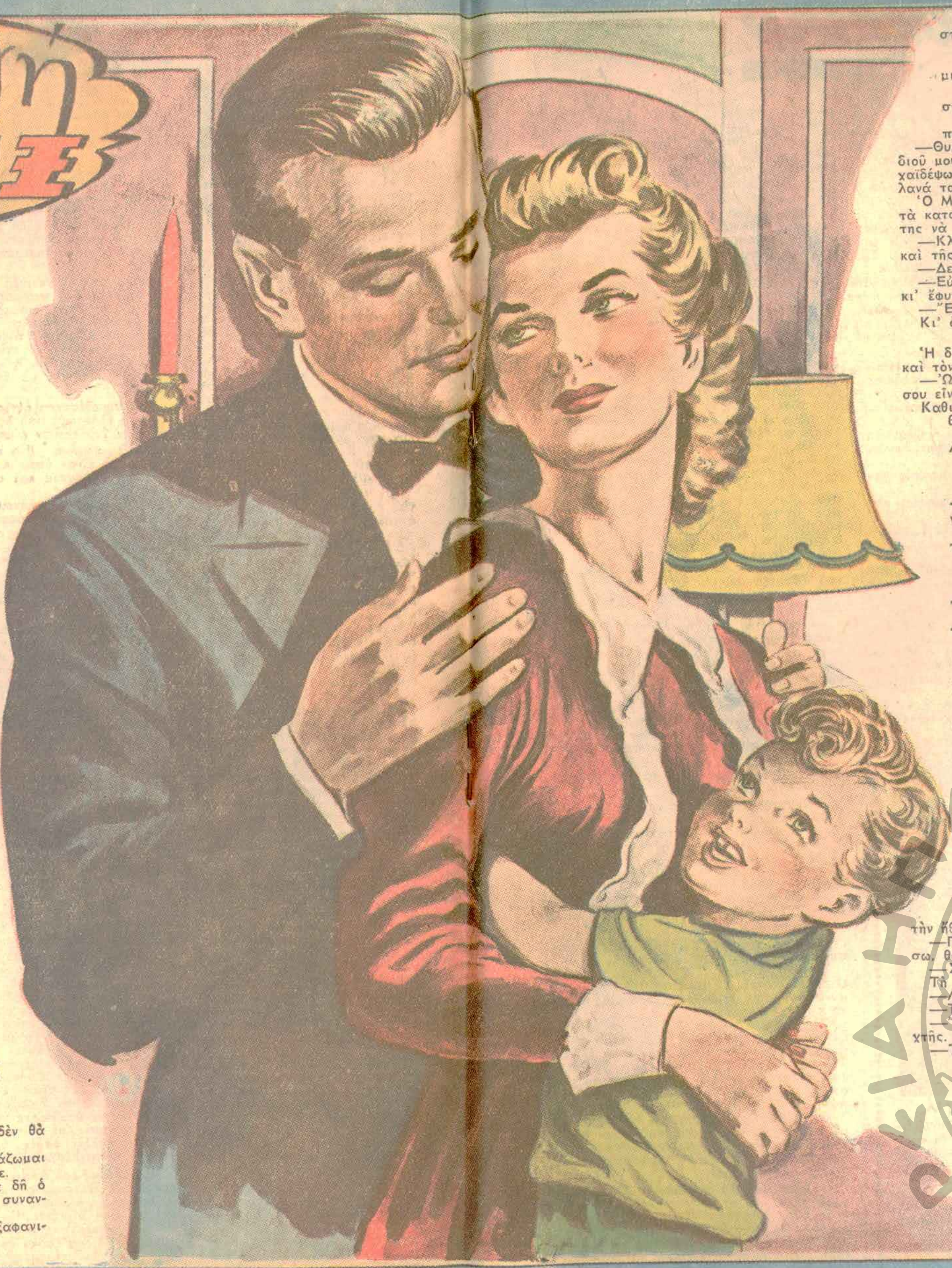

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Τί ἔχεις, Μάξ, δὲν πεινᾶς σήμερα; ρώτησε ὁ κόμης Φιλιμπέρ, σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸ ἀγοράκι του ποὺ καθόταν στὸ τραπέζι.

—Δὲν ξέρω τί ἔχει, εἶπε ἡ ντaντά. ἐδῶ καὶ λίγες μέρες δὲν τρώει, δὲν παίζει, δὲν γελάει...

—Τί ἔχεις, μικρούλη μου, δὲ θέλεις νὰ τὸ πῆς στὸν πατέρα σου; ρώτησε πάλι ὁ κόμης.

Ἡ κόμησσα Ἀλεξάνδρα, αὐστηρὴ καὶ ψυχρή, ἐπενέβη τότε καὶ εἶπε:

—Πέψε, Φιλιμπέρ, ἴσως νὰ εἶναι ἀδιάθετο τὸ παιδί σου. Αὔριο θὰ φωνάξουμε τὸ γιατρό...

Ὁ κόμης ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ μητέρα του. Τὴν ἀγαποῦσε, τὴ σεβόταν, μὰ ὥρα ἦταν πιὰ νὰ τὸν ἀφήση ν' ἀποφασίση μόνος του γιὰ ὅ,τι δήποτε. Δὲν ἦταν πιὰ παιδί. ἦταν 30 χρόνων!

Μὲ ἀνησυχία ξαναρώτησε τὸ Μάξ:

—Τί ἔχεις, ἀγόρι μου;

—Θέλω τὴ μαμά μου, εἶπε ὁ μικρὸς μὲ τὰ ξανθὰ μαλλάκια καὶ τὰ γαλανὰ μάτια.

—Φιλιμπέρ, φώναξε ἡ κόμησσα. πᾶμε στὸν κῆπο!

Ὁ μικρὸς ἔμεινε μὲ τὴν γκουβερνάντα του. Ὅταν. μητέρα, καὶ γυιός βρέθηκαν στὸν κῆπο. ἡ κόμησσα Ἀλεξάνδρα τοῦ εἶπε ἀργά:

—Τὸ παιδί σου σοῦ γύρεψε δίχως νὰ καταλαβαίνη αὐτὸ ποὺ σοῦ γυρεύω ἐγὼ ἀπὸ καιρό. Τὸ παιδὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ μητέρα. Πρέπει ν' ἀποφασίσης. ἀγαπητέ μου. νὰ παντρευτῆς.

—Μητέρα, εἶπε ὁ Φιλιμπέρ τὸ ξέρεις καλά. Ἔκανα ὅ,τι ἤθελες καὶ σὲ ὑπάκουσα. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ παντρευτῶ ἄλλη γυναῖκα!...

—Εἶναι γελοῖο αὐτὸ ποὺ λές. ἀπάντησε αὐστηρὰ ἡ κόμησσα. Πέρασαν ἀπὸ τότε τέσσερα χρόνια... Τὸ καπρίτσιο, γιατὶ καπρίτσιο ἦταν αὐτὸς ὁ ἔρωτας. ἔσβυσε πιὰ ἀπ' τὴν καρδιά σου.

—Δὲν ἦταν καπρίτσιο, ἀλλ' ἀγάπη, βαθειὰ ἀγάπη!

—Δὲν ξέρω. Δὲν σοῦ γυρεύω ἐγὼ νὰ παντρευτῆς, σοῦ τὸ γυρεύει τὸ παιδί σου. Ἡ δεσποινὶς Ζερμαὶν Ρολλιέ. εἶναι μιὰ νέα εὐαίσθητη, εὐγενικὴ κι' ἀπὸ ἀρκετὰ καλὴ οἰκογένεια. Εἶναι ὡραία κι' ἐρωτευμένη μαζί σου. Δὲν θὰ ἤθελε τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ γίνη ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ σου!

Ὁ Φιλιμπὲρ δὲν ἀπαντοῦσε. Εἶχε ἀπαρνηθῆ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε γιὰ νὰ ὑπακούση στὴ μητέρα του, ἀλλὰ δὲν θὰ παντρευόταν ποτὲ μιὰν ἄλλη!

—Θὰ φύγουμε, ξανάπε ἡ κόμησσα, τὸ Σάββατο γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι θὰ πᾶμε στὸ Μόντε Κάρλο, ὅπου οἱ Ρολλιὲ ἔχουν τὴ βίλλα τους. Θὰ πάρουμε μαζὶ καὶ τὸ παιδί σου. Ἐκεῖ θὰ συναντηθῆς μὲ τὴ Ζερμαὶν Ρολλιὲ καὶ θὰ ζητήσης τὸ χέρι της. Σύμφωνοι, Φιλιμπέρ;

—Σύμφωνοι, ἀπάντησε ὁ Φιλιμπὲρ μὲ ἀσθενικὴ φωνή.

★

—Αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο δὲν ἔχει καμμιὰ ἄνεσι! γκρίνιαξε ἡ κόμησσα Ἀλεξάνδρα

Κύτταξε σκεφτικὴ τὸ μικρὸ Μάξ. ποὖχε κολλήσει τὸ προσωπάκι του στὸ παράθυρο κι' ἔβλεπε τὸν κῆπο. Νευριασμένη ἡ κόμησσα χτύπησε τὸ κουδούνι. Σὲ λίγο μπῆκε στὸ δωμάτιο ἡ καμαριέρα.

—Ἡ κυρία θέλει τίποτα;

Ἡ κόμησσα γύρισε μὲ μιᾶς στὸν ἦχο τῆς φωνῆς της καὶ τὴν εἶδε μπροστά της. Μὰ καὶ ἡ νέα καμαριέρα τἄχασε ἀντικρύζοντας τὴν κόμησσα Ἀλεξάνδρα.

—Ἐσεῖς ἐδῶ; φώναξε ἐκείνη, ὀργισμένη.

Ἡ νέα χλώμιασε.

—Εἴχαμε συμφωνήσει, συνέχισε ἡ κόμησσα αὐστηρά. πὼς δὲν θὰ σᾶς ξαναβλέπαμε μπρὸς στὸ δρόμο μας!

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμη κόμησσα. μὰ δὲν φταίω ἐγὼ ἂν ἐργάζωμαι σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο, κι' ἂν ἐσεῖς ἤρθατε στὸ ἴδιο νὰ μείνετε.

—Πολὺ καλά. Μὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ προσέξετε νὰ μὴ σᾶς δῆ ὁ Φιλιμπέρ. Αὔριο θ' ἀλλάξουμε ξενοδοχεῖο. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συναντηθῆτε μὲ τὸ γυιό μου. Μοῦ τὸ ὑπόσχεστε;

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ὅπως κάποτε σᾶς ὑποσχέθηκα νὰ ἐξαφανιστῶ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ μου...

—Γιαγιά γιαγιά. φώναξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μάξ.

Ἔφυγε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ πλησίασε τὶς δυὸ γυναῖκες. Ὁ μικρὸς κύτταξε τὴν ξανθή. χλωμὴ νέα.

—Κι' αὐτό; ψιθύρισε ἡ νέα. καὶ τὰ μάτια της στυλώθηκαν στὸ ξανθὸ κεφαλάκι.

—Γιὰ τὸ Θεὸ μὴ μιλᾶτε! Ὁ μικρὸς δὲν ξέρει τίποτα... δὲν πρέπει νὰ μάθη. Θυμηθῆτε ὅ,τι ὑποσχεθήκατε...

—Θυμᾶμαι πὼς πληρώθηκα... τὸ δέχτηκα γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ μου... Δὲν θέλω τίποτα. μὴ φοβᾶστε! Ἀφῆστε με μόνο νὰ τοῦ χαϊδέψω τὰ μαλλιά. Ἐγὼ τοὖδωσα τὰ ξανθὰ μαλλάκια του καὶ τὰ γαλανά του μάτια...

Ὁ Μὰξ εἶχε πλησιάσει τὴν ξανθὴ νέα. Αὐτὴ ἔσκυψε καὶ τοῦ χάϊδεψε τὰ κατσαρὰ μαλλιά του. Ὁ μικρὸς τὴν κύτταζε. Καὶ εἶδε τὰ μάτια της νὰ δακρύζουν.

—Κλαῖς; τὴ ρώτησε. Μὴν κλαῖς. Γιατί κλαῖς; Νὰ πάρε, τῆς εἶπε καὶ τῆς ἔδωσε τὴ μπάλλα του.

—Δεσποινίς! φώναξε μὲ ὀργὴ ἡ κόμησσα.

—Εὐχαριστῶ πολύ. Μάξ. εἶπε ἡ νέα. δίνοντάς του πίσω τὴ μπάλλα κι' ἔφυγε κλαίγοντας.

—Ἔφυγε; ρώτησε ὁ Μάξ. Γιατί ἔφυγε;

Κι' ἄρχισε κι' αὐτὸς τώρα νὰ κλαίη.

★

Ἡ δεσποινὶς Ζερμαὶν Ρολλιὲ σήκωσε τὸν μικρὸ στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν φίλησε. Ἔπειτα τοὖδωσε μιὰ σοκολάτα.

—Ὠρεβουάρ, Μάξ, εἶπε καθὼς ἔφευγε. Γινήκαμε φίλοι. Ὁ γυιός σου εἶναι σπουδαῖος Φιλιμπέρ. Γειά σου!...

Καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. στὸ σαλόνι, ἡ κόμησσα παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ ἐνθουσιασμένη. Ὁ Φιλιμπὲρ ἦταν χλωμός.

—Φιλιμπέρ, εἶπε ἡ κόμησσα, ἀπόψε θ' ἀλλάξουμε ξενοδοχεῖο. Αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει. Δὲν φαντάζομαι νὰ μὴ θέλης.

—Ἐγώ; Γιὰ ποιὸ λόγο. μητέρα;...

Ἔπειτα, ἔσκυψε καὶ εἶπε στὸ Μάξ:

—Σ' ἀρέσει. Μάξ. ἡ κυρία ποὺ σοὔφερε τὴ σοκολάτα; Θὰ γίνη μητέρα σου καὶ θὰ σ' ἀγαπάη πολύ. Εἶσαι εὐχαριστημένος. Μάξ. ποὺ θὰ γίνη μητέρα σου;

—Ὄχι αὐτή. ὄχι αὐτή. μπαμπᾶ. εἶπε ὁ μικρὸς κουνῶντας τὸ κεφάλι του.

—Δὲν καταλαβαίνω Μάξ. εἶπε ὁ Φιλιμπέρ. Τί θέλεις;

—Ὄχι αὐτή. ὄχι αὐτή. μπαμπᾶ. ξανάπε δυνατὰ ὁ μικρός.

—Πότε θὰ πάψης. Φιλιμπέρ. νὰ μιλᾶς μὲ τὸ παιδί σου ὅπως μ' ἕνα μεγάλο; φώναξε αὐστηρὰ ἡ κόμησσα.

—Ὄχι αὐτή. μπαμπᾶ. ξανάπε μὲ πεῖσμα ὁ μικρός. Θέλω τὴν ἄλλη. τὴν κυρία ποὺ κλαίει. τὴν κυρία μὲ τὴν ἄσπρη ποδιά.

—Τὴν κυρία ποὺ κλαίει; Ποιὰ εἶναι αὐτή; ρώτησε ὁ Φιλιμπὲρ μ' ἔκπληξι καὶ ἀγωνία. Γιὰ ποιὰν μιλᾶς;

Ὁ Μὰξ δὲν τὸν ἄκουσε. Εἶχε πάει στὸ παράθυρο καὶ κύτταζε στὸν κῆπο. Ἔξαφνα. φώναξε;

—Νάτην. μπαμπᾶ. νάτην. αὐτὴ εἶναι...

Περπατοῦσε λυγερὴ κι' εὐκίνητη. Ὁ Μὰξ δὲν εἶχε κάνει λάθος κι' ὁ Φιλιμπὲρ τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως! Μιὰ κραυγὴ βγῆκε ἀπ' τὰ στήθη του: «Λάουρα!»

—Φιλιμπέρ! Φιλιμπέρ! φώναξε ἡ κόμησσα. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ κάνης ἀνοησίες!...

Ὁ Φιλιμπὲρ τὴν κύτταξε μ' ἀπάθεια. Τότε ἡ κόμησσα Ἀλεξάνδρα εἶχε φανῆ ἀμείλικτη. Καὶ δὲν εἶχε ὑποχωρήσει σὰν ἔμαθε πὼς ὁ Φιλιμπὲρ εἶχε ἀποχτήσει παιδὶ μὲ τὴ Λάουρα. μὲ μιὰ ὑπάλληλο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη νύφη στὴν ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τοῦ Μιρουά. Ἔτσι εἶχε πείσει τὸν Φιλιμπὲρ νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὴ Λάουρα καὶ τὴ Λάουρα νὰ παρατήση τὸ παιδί της.

—Μ' ἄκουσες καλά, Φιλιμπέρ; Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω!

—Μητέρα, τῆς ἀπάντησε δυνατὰ αὐτός. πάντα σὲ ὑπάκουσα. Λίγο ἀκόμα θὰ σὲ ὑπάκουα πάλι καὶ θὰ παντρευόμουνα μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τὴν θέλω, ἐπειδὴ εἶχες σὺ πὼς τὴν ἤθελε ὁ Μάξ. Μὰ τώρα δὲν θὰ σὲ ὑπακούσω. ὁ Μὰξ δὲν τὴ θέλει...

—Πρόσεξε καλά. Φιλιμπέρ. Ἂν τὸ κάνης αὐτό. θὰ σὲ ἀποκληρώσω, θὰ σὲ διώξω ἀπ' τὸ σπίτι!...

—Στὸ διάβολο νὰ πᾶνε ὅλα. ἀπάντησε ὁ Φιλιμπὲρ καὶ ἔφυγε.

Τὴ συνάντησε στὴ γκαρνταρόμπα. ὅπου ἡ Λάουρα σιδέρωνε.

—Λάουρα. ἦρθα νὰ σὲ ρωτήσω ἂν θέλης νὰ παντρευτοῦμε.

—Τί λές. Φιλιμπέρ; Τρελλάθηκες; Ξέρεις τί μοῦ εἶπε ἡ κόμησσα;

—Ἄσε κατὰ μέρος τὴ μητέρα μου. Σὲ ἱκετεύω, Λάουρα. νὰ δεχτῆς. Τὸ παιδί σου τὸ θέλει. ὁ Μάξ. Ἐκεῖνος σὲ διάλεξε γιὰ μαμά!

—Τὸ παιδί μου... Ἐσύ, ὅμως. Φιλιμπέρ;

—Κι' ἐγώ. Λάουρα! Δὲν ἔπαψα νὰ σ' ἀγαπῶ!...

Κρατῶντας την ἀπ' τὸ χέρι. τὴν πῆρε καὶ τὴν ὁδήγησε στὸ σαλόνι ὅπου ἦταν ὁ μικρός.

—Μάξ. Μάξ. φώναξε ὁ Φιλιμπέρ ἔλα νὰ ἡ μαμά σου!

Δέχτηκαν καὶ οἱ δυὸ τὸ μικρὸ ποὺ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τους ὁλόχαρο. Αὐστηρή. ἐγωϊστική. γυρισμένη πρὸς τὸ παράθυρο, ἡ κόμησσα Ἀλεξάνδρα ἔκανε ἀέρα μὲ τὸ μαντήλι της. Ἦταν ἡ πρώτη. ἡ μεγάλη ἧττα τῆς ζωῆς της: Εἶχε νικηθῆ ἀπὸ ἕνα μικρὸ παιδί!...

ΜΑΡΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΖΥΛ ΜΑΡΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ ἄνεμος παρασύρει μερικὰ χειρόγραφα τοῦ ἡμερολογίου τοῦ κόμητος Ζύλ, ποὺ πέφτουν ἀπ' τὸ παράθυρο στὸν κῆπο. Τὰ βρίσκει ὁ Πιὲρ καὶ μαθαίνει μὲ φρίκη τὸ μυστικὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ κόμητος γιὰ τὴ Λευκή. Ἐπίσης βρίσκει ἕνα χειρόγραφο ὁ Καραντέκ, καί, μὴ ξέροντας νὰ διαβάση, τὸ κρύβει στὴν τσέπη του. Τὸ δίνει ἔπειτα στὸ Φλανκὰρ κι' ἐκεῖνος συμπεραίνει ὅτι κάποιος στὸν πύργο — δὲν ξέρει ὅμως ἀκόμη ποιὸς — εἶνε ἐραστὴς τῆς Λευκῆς. Μαθαίνει ἐξ ἄλλου τὶς ἔνοχες ἐρωτικὲς σχέσεις τῆς κόμησσας μὲ τὸ Ροσκώφ. Ὁ Μάριος πηγαίνει νὰ ψαρέψη στὸ ποτάμι. Ἐκεῖ τὸν βρίσκει ὁ τρελλὸς Ζὰν Μὼρ καὶ τὸν πνίγει, ὅπως τὸν παρακίνησε ὁ Ροσκώφ. Ὁ Φλανκὰρ δὲν προλαμβάνει νὰ γλυτώση τὸ παιδί, οὔτε καὶ νὰ ἰδῆ τὸ δολοφόνο του. Μεταφέρει τὸ νεκρὸ Μωρὶς στὸν πύργο.

8ον Καὶ φρόντισε νὰ τὴ μεταφέφέρουν στὸ δωμάτιό της.

Καθὼς ἔμπαιναν οἱ ὑπηρέτες στὸ χώλλ, συναντήθηκαν μὲ τὸν Πιὲρ Μοργκὰν καὶ τὸ Ροσκώφ, ποὺ εἶχαν ἀκούσει τὶς φωνὲς κι' εἶχαν τρέξει.

—Τί ἔπαθε ἡ κόμησσα; ρώτησε ὁ Ροσκώφ.

Ὁ Καραντὲκ τὸν κύτταξε στὰ μάτια κι' ἀπάντησε:

—Αὐτή, τίποτε. Λυποθύμησε μόνο. Ἀλλὰ ὁ γυιός της πέθανε!

—Πέθανε!!...

Μιὰ λάμψι φώτισε ξαφνικὰ τὰ μαῦρα μάτια τοῦ Ροσκώφ. Κανεὶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ πὼς δὲν φαινόταν καθόλου ἔκπληκτος. Τὸ συναίσθημα ποὺ τὸν κατεῖχε, ἦταν μιὰ δυνατὴ κι' ἀλλόκοτη συγκίνησι ἕνα μῖγμα χαρᾶς καὶ τρόμου μαζί.

Ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ Μωρὶς καὶ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν θὰ ὠφελοῦσε πιὰ κανένα ἀπ' τὰ συνηθισμένα μέσα ποὺ ξαναφέρνουν στὴ ζωὴ τοὺς πνιγμένους. Ὁ θάνατος εἶχε σφραγίσει τὰ βλέφαρά του... κι' εἶχε κλείσει τὰ χείλη του γιὰ πάντα, ἔτσι ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κατονομάση τὸ δολοφόνο του.

Ὁ Ροσκὼφ ἀνάσανε βαθειὰ μ' ἀνακούφισι.

Ὁ Φλανκὰρ—ποὺ παρακολουθοῦσε διακριτικὰ κάθε κίνησί του γιατὶ εἶχε θυμηθῆ ὅσα τοῦ εἶπε ἐμπιστευτικῶς ὁ Καραντὲκ γι' αὐτὸν — ἀντελήφθη τὸ στεναγμὸ ἐκεῖνο τῆς ἀνακουφίσεώς του.

«Μπᾶ! Μπᾶ! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Φαίνεται σὰν νἄφυγε κάποιο βάρος ἀπ' τὸ στῆθος του!»

Ὁ γιατρὸς γύρισε καὶ τὸν ρώτησε:

—Σεῖς τὸν βγάλατε ἀπ' τὸ ποτάμι;

—Μάλιστα, κύριε. Πολὺ ἀργὰ ὅμως καθὼς βλέπετε...

—Ὑπήρξατε αὐτόπτης μάρτυς τοῦ δυστυχήματος;

— Τοῦ ἐγκλήματος, πρέπει νὰ πῆτε! Γιατὶ εἶναι βέβαιον πὼς πρόκειται περὶ δολοφονίας.

Παρ' ὅλη τὴν ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία του, ὁ Ροσκὼφ ἀνατρίχιασε.

—Εἴδατε λοιπὸν τὸ δολοφόνο; ρώτησε, μὲ φωνὴ κάπως ἀλλαγμένη.

—Δὲν εἶδα τίποτε, δυστυχῶς. Ἀλλοιῶς, ὁ κακοῦργος θὰ βρισκόταν τώρα στὰ χέρια μου!

Ὁ Ροσκὼφ ξαναστέναξε μ' ἀνακούφισι ἐνῶ τὰ χλωμά του μάγουλα βάφονταν ἐλαφρὰ κόκκινα.

«Βγῆκε καὶ δεύτερο βάρος ἀπὸ πάνω του! συλλογίστηκε ὁ ἀστυνόμος, ποὺ τὸ εἶχε προσέξει καὶ πάλι. Γιατί ἄραγε;»

—Πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα; τὸν ρώτησε ὁ Ροσκώφ.

Ὁ Φλανκὰρ διηγήθηκε ὅ,τι ἤξερε. Μὰ τώρα πιὰ ὁ γιατρὸς εἶχε συνέλθει τελείως, εἶχε ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του κι' ἄκουγε ψυχρά, χωρὶς νὰ δείχνη τὴν παραμικρὴ συγκίνησι.

Ὁ Πιὲρ ἄκουγε κι' αὐτὸς ἀναστατωμένος.

Ὕστερα μετέφ... τὸ Μωρὶς στὸ δωμάτιό του καὶ τὸν ξάπλωσαν πάνω στὸ κρεβάτι του. Μερικοὶ ὑπηρέτες εἶχαν σκορπιστῆ ὁλόγυρα, γιὰ νὰ βροῦν τὸν κόμητα, ποὺ εἶχε βγῆ ἱππασία μὲ τὴ Λευκή.

Ὁ Ροσκὼφ εὐχαρίστησε τὸ Φλανκὰρ γιὰ τὸν κόπο του καὶ θέλησε νὰ τὸν ἀμείψη μ' ἕνα χαρτονόμισμα. Μὰ ἐκεῖνος χλώμιασε, κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἀρνήθηκε νὰ τὸ δεχθῆ.

— Πάω νὰ ἰδῶ τί κάνει ἡ κόμησσα, εἶπε ὁ Ροσκώφ.

Καὶ μπῆκε στὸν πύργο ἐνῶ ὁ Φλανκὰρ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα, λέγοντας μὲ τὸ νοῦ του:

«Ἐσένα, μικρέ μου, θὰ σὲ συνυρίσω ἐγώ!»

Ὁ Πιὲρ πλησίασε τὸν ἀστυνόμο καὶ τοῦ εἶπε ἰδιαιτέρως:

— Φαίνεται πὼς ἀποδίδετε τὸ δυστύχημα σὲ φόνο.

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό.

— Μὰ πῶς σχηματίσατε αὐτὴ τὴ βεβαιότητα; Γιατὶ καταλαβαίνετε ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ σπουδαῖο!...

— Ναί, τὸ παραδέχομαι. Πῶς ὅμως ν' ἀμφιβάλω, ἀφοῦ ἄκουσα τὸ θῦμα νὰ φωνάζη: «Μὲ σκοτώνουν μὲ πνίγουν»:

— Μπορεῖ νὰ σᾶς ξεγέλασε ἡ φαντασία σας... ν' ἀκούσατε ἁπλῶς φωνὲς κινδύνου καὶ νὰ νομίσατε πὼς πρόφερε κάποιος αὐτὲς τὶς λέξεις.

— Ἂς τὸ παραδεχθοῦμε, κύριε, κι' ἂς γυρίσουμε τώρα μαζὶ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, στὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος. Ἐλπίζω ν' ἀνακαλύψουμε ἐκεῖ κανένα στοιχεῖο, ποὺ θὰ σᾶς πείση καὶ σᾶς ὅτι ἔχω δίκηο.

— Μὰ ἐσεῖς εἶσθε μουσκεμένος! Τὰ ροῦχα σας στάζουνε. Πρέπει ν' ἀλλάξετε...

— Μπᾶ, ἔχω δῆ καὶ χειρότερα, ἐγώ.

— Ποιὸς εἶσαστε, κύριε; ρώτησε ὁ Μοργκάν. Δὲν σᾶς γνωρίζω. Κι' ὅμως μένετε κοντὰ στὸν πύργο.

— Ἀθανάσιος Μπαμπελόν, εἰσοδηματίας, συστήθηκε ὁ Φλανκάρ.

Σὲ μισὴ ὥρα οἱ δυὸ ἄντρες εἶχαν φτάσει στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Δὲν ἦταν δύσκολο ν' ἀναπαραστήσουν τὴ σκηνὴ τοῦ φόνου. Ὁ Φλανκὰρ ἐξήγησε στὸν Πιέρ:

— Εἶνε ἔρθει ὁ μικρὸς νὰ μοῦ μιλήση, νὰ μὲ ρωτήση ποῦ ἔπρεπε νὰ ψαρέψη. Ἐγὼ καθόμουν ἐκεῖ κάτω, στὸ λειβάδι. Αὐτὰ τὰ βήματα εἶνε δικά του... Νά καὶ τὰ δικά μου, ὅταν ἄκουσα τὶς φωνές του κι' ἔτρεξα νὰ τὸν σώσω...

»Ἂς ξαναγυρίσουμε τώρα στὴν ὄχθη. Εἶνε φανερὸ πὼς δὲν ἔγινε καμμιὰ πάλη. Συνεπῶς, ὁ δολοφόνος ἐπετέθη ξαφνικὰ στὸ θῦμα του. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸ πλησίασε ἀπὸ πίσω, χωρὶς νὰ κάνη θόρυβο. Θὰ βγῆκε σίγουρα μέσ' ἀπ' τὸ δάσος... Νά, κυττάχτε αὐτὲς τὶς διπλὲς πατημασιές! Ἔρχονται ἀπ' τὸ δάσος καὶ ξαναγυρίζουν σ' αὐτό. Σίγουρα, εἶνε τὰ βήματα τοῦ δολοφόνου. Ἂς τὰ παρακολουθήσουμε.

Προχώρησαν γιὰ ἕνα διάστημα, σκυφτοί, ἐξετάζοντας τὸ ἔδαφος. Δυστυχῶς ὅμως, τὰ ἴχνη χάνονταν στὸ δάσος, σ' ἕνα μονοπάτι πετρῶδες ἀπ' ὅπου εἶνε φύγει ὁ δολοφόνος. Τὸ μονοπάτι αὐτὸ κατέληγε στὸ ὑποστατικὸ τοῦ Ζὰν Μώρ.

— Ἴσως νὰ εἶδαν τίποτε οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὑποστατικοῦ καὶ νὰ μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν καμμιὰ πληροφορία, εἶπε ὁ Πιέρ. Δὲν πᾶμε ὡς ἐκεῖ;

— Αὐτὴ τὴν ὥρα, θὰ λείπουν ὅλοι στὶς δουλειές τους. Ἔπειτα, δὲν εἶνε πιθανὸ νὰ παρουσιάστηκε ἐκεῖ ὁ δολοφόνος, ἂν μάλιστα εἶνε ξένος, γιατὶ ἡ παρουσία του θὰ κινοῦσε τὴν προσοχὴ καὶ τὴν περιέργεια τῶν χωρικῶν... Ἔχουμε καιρὸ νὰ πᾶμε ἀργότερα στὸ ὑποστατικό. Ἂς ξαναγυρίσωμε τώρα στὴν ὄχθη. Ἂν ὑπάρχουν ἐκεῖ τίποτε πολύτιμα πειστήρια, δὲν πρέπει νὰ χάνωμε στιγμή, γιατὶ θὰ νυχτώση γρήγορα, κι' ἡ νυκτερινὴ δροσιὰ μαζὶ μὲ τὸν αὐριανὸ ἥλιο θὰ ἐξαφανίσουν τὰ ἴχνη τῶν βημάτων στὰ χόρτα.

Στάθηκαν πάλι κοντὰ στὸ ποτάμι, κι' ὁ Φλανκὰρ εἶπε:

— Πιστεύω πὼς αὐτὸ τὸ σπασμένο κλαδὶ θἄπαιξε πολὺ ρόλο στὸ φοβερὸ δρᾶμα. Τί λέτε καὶ σεῖς;

— Φαίνεται πὼς ὁ Μωρίς, πέφτοντας, κρατήθηκε ἀπ' αὐτό.

— Κι' ὅμως δὲν ἐσώθηκε ἔτσι. Περίεργο, γιατὶ τὸ κλαδὶ ἦταν γερὸ καὶ τὸ παιδὶ δὲν ἐβάραινε πολύ!

— Ἴσως νάσπασε τὸ κλαδί, καθὼς προσπαθοῦσε ν' ἀνεβῆ στὴν ὄχθη...

— Ναί, βέβαια. Ὡστόσο, τὸ πρᾶγμα εἶνε παράξενο!... Γιὰ νἄχω πιὸ ἥσυχη τὴ συνείδησί μου, θἄθελα νὰ ἐξετάσω αὐτὸ τὸ κλαδί... Σταθῆτε!

Ὁ Φλανκὰρ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μακρὺ σκοινί, ἔδεσε μιὰ πέτρα στὴν ἄκρη του καὶ τὴν πέταξε πρὸς τὸ κλαδί. Τὸ σκοινὶ μπλέχθηκε πάνω του. Ὁ Φλανκὰρ τὸ τράβηξε τότε, ἔφερε πρὸς τὸ μέρος του τὸ κλαδί, τὄπιασε καὶ τὸ ἀπόθεσε πάνω στὰ χόρτα.

Οἱ δυὸ ἄντρες ἄρχισαν νὰ τὸ ἐξετάζουν μὲ προσοχὴ στὸ μέρος ποὺ ἦταν σπασμένο. Δὲν κράτησε πολὺ αὐτὴ ἡ ἐξέτασι. Ἀνασήκωσαν τὸ κεφάλι τους καὶ κυττάχτηκαν κατάχλωμοι.

— Εἶνε φριχτό! ψιθύρισε ὁ Πιὲρ Μοργκάν.

— Ναί, φριχτό! Φαίνεται καθαρὰ τί συνέβη: Τὸ παιδὶ εἶνε πιαστῆ ἀπ' τὸ κλαδί... Ὁ δολοφόνος τὄκοψε μὲ μιὰ ἀξίνα... Διακρίνονται καθαρὰ τὰ χτυπήματα... δυὸ - τρία μόνο, ὄχι περισσότερα, κι' ὅλα μὲ ἀκρίβεια — πρᾶγμα ποὺ δείχνει ὅτι ὁ κακοῦργος ἦταν συνηθισμένος στὴ χρῆσι αὐτοῦ τοῦ ἐργαλείου...

»Μετὰ τὴν πρᾶξι του, δὲν εἶνε ἀπίθανο νὰ πέταξε κάπου ἐδῶ γύρω τὴν ἀξίνα, γιατὶ θὰ τὸν δυσκόλευε στὴ φυγή του... Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φεύγει τρέχοντας καὶ κρατῶντας μιὰν ἀξίνα, προκαλεῖ πάντα ὑπόνοιες. Ἂς ψάξουμε λοιπόν!

Κι' ἂν ὅμως ἀκόμη εἶχε μαντέψει σωστὰ ὁ Φλανκάρ, δὲν ἦταν εὔκολο ν' ἀνακαλύψουν ἕνα ἐργαλεῖο ἀνάμεσα σὲ τόσους θάμνους. Ἔψαξαν γιὰ πολλὴν ὥρα, τοῦ κάκου ὅμως. Ὁ Φλανκὰρ δυσφοροῦσε.

— Τί κρῖμα!... ψιθύριζε. Θἆταν πολύτιμο πειστήριο... Μποροῦσα ἐγὼ ὕστερα νὰ βρῶ τὸν ἰδιοκτήτη. Τὰ καταφέρνω κάτι τέτοια... Μά, ὅταν δὲν ἔχω κανένα στοιχεῖο...

Γύρισε στὸ Μοργκὰν καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτ' ἄλλο ἐδῶ. Θὰ γυρίσω σπίτι... Ἴσως νὰ ξανασυναντηθοῦμε αὔριο, γιατὶ ὁ ἀνακριτὴς θὰ θέλη βέβαια ν' ἀκούση τὶς πληροφορίες ποὺ ἔχω νὰ τοῦ δώσω. Ἂς ἀφίσουμε αὐτὸ τὸ κλαδὶ ὅπως βρίσκεται, δίχως νὰ τ' ἀγγίξουμε. Δὲν πιστεύω νἄρθῆ νὰ τὸ πάρη τὴ νύχτα ὁ δολοφόνος!..

Οἱ δυὸ ἄντρες χωρίστηκαν. Μόλις ὅμως ἀπομακρύνθηκε ὁ Πιέρ, γυρίζοντας στὸν πύργο, ὁ ἀστυνόμος ξαναπῆγε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ συνέχισε τὶς ἔρευνες. Ἦταν ὑπομονητικὸς κι' ἐπίμονος. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ παρουσιαστῆ στὸν Πουλβερέλ, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τοῦ ὑποδείξη, ἂν ὄχι τὸ δολοφόνο τουλάχιστον τὸ δρόμο ποὔπρεπε ν' ἀκολουθήση γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψη.

Ἂς παρακολουθήσωμε ὅμως τὸν Πιὲρ Μοργκὰν ὡς τὸν πύργο.

Ἡ Λευκὴ εἶχε ἐπιστρέψει ἐκεῖ, χωρὶς τὸν πατέρα της. Ὅταν ἄκουσε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Ροσκὼφ τὴ φοβερὴ εἴδησι, ἔπεσε κι' αὐτὴ λιπόθυμη, ὅπως ἡ μητέρα της.

Οἱ ὧρες περνοῦσαν, κι' ὁ Ζὺλ δὲν φαινόταν ἀκόμη. Εἶχε φύγει μαζὶ μὲ τὴν κόρη του, ἀλλὰ τὴν εἶχε ἀφίσει στὸ δρόμο.

Τέλος, τὸν εἶδαν νἄρχεται ἀπὸ μακρυά, καλπάζοντας. Θἆχε συναντήσει προφανῶς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔψαχναν γι' αὐτόν, γιατὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν κατάχλωμο.

Κατέβηκε βαρειὰ ἀπ' τ' ἄλογό του κι' ἀνέβηκε τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα, τρεκλίζοντας σὰν μεθυσμένος κι' ἀνασαίνοντας μὲ κόπο.

Ὅταν ἔφτασε στὸ δωμάτιο, ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὸ πτῶμα τοῦ γυιοῦ του, ρίχτηκε πάνω του καὶ τὄσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, θρηνῶντας ἀπελπισμένα. Μέσα στοὺς λυγμούς του, πρόφερε μερικὲς λέξεις, τόσο σιγὰ ὥστε νὰ μὴν τὶς ἀκούη ὁ Ροσκὼφ ποὺ στεκόταν στὸ βάθος τῆς κάμαρας:

— Μωρίς!... ἐσύ, τὸ μοναδικὸ παιδί μου!..

Ἔμεινε γονατισμένος δίπλα στὸ κρεβάτι ὧρες ὁλόκληρες, μὲ τὸ στόμα του κολλημένο στὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ του. Ἐκεῖ τὸν βρῆκε ὁ ἀνακριτὴς ὅταν ἔφτασε.

Μολονότι δὲν ἦταν ἀκόμη βέβαιος ὁ κ. Πουλβερὲλ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος, εἶχε ὅμως αὐτὴ τὴν διαίσθησι. Χωρὶς νὰ ξέρη κι' ὁ ἴδιος τὸ γιατί, ἔκρινε πὼς εἶχαν στενὴ σχέσι μεταξύ τους οἱ δυὸ θάνατοι, ποὺ εἶχαν συμβῆ μέσα σὲ τόσο σύντομο χρονικὸ διάστημα.

Τὸ ἴδιο χέρι, βέβαια, θἆχε διαπράξει καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ἐγκλήματα, ἡ ἴδια σκέψι θὰ τἆχε ἐμπνεύσει, θ' ἀπέβλεπαν στὸν ἴδιο σκοπό...

Πῶς κατέληγε σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ὁ κ. Πουλβερέλ; Γιατὶ θυμόταν ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Κρέβκερ εἶχε συμπέσει μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῆς διαθήκης του ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Κάποιος εἶχε ἐπιδιώξει λοιπὸν νὰ λείψη ἡ διαθήκη, ποὺ καθιστοῦσε τὸ Μωρὶς κληρονόμο τῆς τεραστίας περιουσίας τοῦ Βαρώνου.

Τὸ πρῶτο αὐτὸ σχέδιο εἶχε ἀποτύχει, χάρις στὴν προνοητικότητα τοῦ Κρέβκερ. Ἀμέσως κατόπιν λοιπόν, εἶχε δολοφονηθῆ κι' ὁ Μωρὶς ὁ κληρονόμος του.

Ποιανοῦ ὅμως τὰ συμφέροντα ἐξυπηρετοῦντο ἔτσι:...

Συνεχίζοντας αὐτὲς τὶς σκέψεις του, ὁ ἀνακριτὴς πρόσεχε ἀκόμη καὶ στὶς παραμικρὲς κινήσεις τοῦ κόμητος ντὲ Μιρμόν...

«Ἂν πέθαινε ὁ Βαρῶνος —εἶπε μὲ τὸ νοῦ του— χωρὶς νἄχη φροντίσει νὰ συντάξη τὴ διαθήκη του σὲ δυὸ ἀντίγραφα, τί θὰ συνέβαινε τότε: Θὰ τὸν κληρονομοῦσαν ὁ κόμης κι' ἡ κόμησσα ντὲ Μιρμόν. Ἀντὶ ὅμως νὰ συμβῆ αὐτό, ἐμφανίζεται ὡς γενικὸς κληρονόμος τὸ ἕνα ἀπ' τὰ παιδιά τους. Βέβαια, διατηροῦν αὐτοὶ τὴν ἐπικαρπία τῆς περιουσίας μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ Μωρίς, ἀλλὰ κατόπιν θὰ τοὺς περιμένη φτώχεια τελεία.

»Μὲ τὸ θάνατο ὅμως καὶ τοῦ κληρονόμου, ὅλη ἡ περιουσία περνάει κατὰ τὸ νόμο στὴν ἀδελφὴ τοῦ Μωρίς. Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ὠφελημένη ἀπ' τὰ δυὸ ἐγκλήματα. Εἶνε δύσκολο ὡστόσο νὰ παραδεχθῆ κανεὶς ὅτι σκέφθηκε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα μιὰ κοπελλίτσα γλυκειά, ἀξιολάτρευτη, καλόκαρδη, μὲ τόσα προτερήματα. Ἴσως μάλιστα νὰ μὴν ἔχη ἀκόμη καταλάβει καλὰ-καλὰ πὼς ἔχει γίνει τώρα βαθύπλουτη...

»Μήπως ὑπάρχουν λοιπὸν γύρω της πρόσωπα, ποὺ εἶχαν συμφέρον νὰ τὴν κάνουν κληρονόμο: Καὶ ποιοὶ θἆνε αὐτοί: Ἴσως νὰ μοῦ τὸ πῆ ὁ κ. Φλανκάρ, ποὺ δὲ μοῦ ἔχει δώσει σημεῖα ζωῆς ἀπὸ τόσον καιρό...

Ὁ ἀνακριτὴς ἀγνοοῦσε ἀκόμη τὸ σπουδαῖο ρόλο ποὺ εἶχε διαδραματίσει ὁ ἀστυνόμος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ἐξέτασε πρῶτα τὸ Ροσκώφ, ποὺ τοῦ εἶπε πὼς ἔφτασε ἡ εἴδησι στὸν πύργο. Ἀπ' ὅσα ἄκουσε γιὰ τὸν ἐρασιτέχνη ψαρᾶ, ὁ κ. Πουλβερὲλ κατάλαβε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸ Φλανκάρ. Καί, μὴ θέλοντας νὰ χάση οὔτε στιγμή, ζήτησε νὰ τὸν ὁδηγήσουν ἀμέσως στὸ σπίτι του, γιὰ ν' ἀρχίση ἐκεῖ τὶς ἀνακρίσεις.

Ὁ ἀστυνόμος γύρισε ἀπ' τὸ ποτάμι ὅταν ἔφτασε ὁ Πουλβερέλ. Κι' ἦταν στενοχωρημένος, γιατὶ δὲν εἶχε βρῆ κανένα σπουδαῖο πειστήριο.

Τάραξε, βλέποντας ξαφνικὰ τὸν ἀνακριτή. Τοῦ διηγήθηκε ὅσα ἤξερε, κι' ἀπάντησε σὲ σχετικὴ ἐρώτησί του:

— Ὄχι, δὲν ξέρω ποιὸν νὰ ὑποπτευθῶ. Δὲν εἶδα τίποτε. Ὅταν ἔτρεξα, δὲν βρισκόταν πιὰ κανεὶς ἐκεῖ... Κι' ὅσο σκέπτομαι πὼς δὲν ἀπεῖχα περισσότερο ἀπὸ 200 μέτρα! Λίγο νἄμουν τυχερός, θὰ μποροῦσα νὰ ἰδῶ τὸ δολοφόνο, ἢ καὶ νὰ τὸν συλλάβω... Ἄχ, εἶμαι ἄτυχος, πολὺ ἄτυχος!

Καὶ χτύπησε δυνατὰ μὲ τὶς γροθιές του τὸ κεφάλι του.

— Ἀφοῦ μένατε τὸν τελευταῖο καιρὸ τόσο κοντὰ στὸν πύργο, τοῦ εἶπε ὁ ἀνακριτής, θἄχατε πάρει βέβαια πληροφορίες γιὰ τοὺς ἐνοίκους του καὶ γιὰ τοὺς συνηθισμένους ἐπισκέπτες...

— Ὅσο γι' αὐτό, τὰ ξέρω ὅλα! Μπορεῖτε νὰ μὲ ρωτῆστε. Θὰ μείνετε εὐχαριστημένος.

— Τί εἶν' αὐτὸς ὁ γιατρὸς Ροσκὼφ ποὺ τὸν βλέπω διαρκῶς στὸν πύργο καὶ ποὺ φαίνεται πὼς ἔχει τόσο στενὲς σχέσεις μὲ τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσα:

— Εἶνε ὁ τρυφερὸς φίλος τῆς κ. ντὲ Μιρμόν.

Ὁ Φλανκὰρ ἔμεινε κατάπληκτος, βλέποντας πὼς ἡ ἀποκάλυψί του ἐκείνη δὲν ἔκανε ἐντύπωσι στὸν ἀνακριτή. Ὁ Πουλβερὲλ τὸ κατάλαβε καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἀμφέβαλλα γι' αὐτό.

— Συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο στὸν πύργο... Δὲν ἔχω ἀκόμη συμπληρωμένες τὶς πληροφορίες μου γι' αὐτό. Θὰ μὲ βοηθήση ὅμως ὁ Καραντέκ, κι' ἔτσι αὔριο ἢ μεθαύριο θὰ τὰ ξέρω ὅλα...

»Ἀκολουθῶντας τὸ παράδειγμα τῆς μητέρας της, ἡ Λευκὴ ντὲ Μιρμὸν ἔχει κι' αὐτὴ τὸ φίλο τῆς καρδιᾶς της!

— Μὰ εἶνε γνωστὸ πὼς ἀγαπάει τὸν ντὲ Τεβάν.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω. Ἀλλὰ τὰ φλογερὰ αὐτὰ λογάκια δὲν μπορεῖ νἄχουν γραφῆ ἀπ' τὸ μαρκήσιο ντὲ Τεβάν, ποὺ τὴ βλέπει ἐλεύθερα καὶ μπορεῖ νὰ τῆς ἐκφράση προφορικὰ τὰ αἰσθήματά του!

Κι' ὁ Φλανκὰρ ἔδωσε στὸν ἀνακριτὴ τὸ χαρτὶ ποὺ εἶχε πάρει ἀπ' τὸν Καραντέκ. Ἐκεῖνος τὸ διάβασε βιαστικά. Ὕστερα ρώτησε:

— Ποιανοῦ εἶνε αὐτὸς ὁ γραφικὸς χαρακτήρας:

— Θὰ τὸ μάθω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Καραντέκ.

Ὁ κ. Πουλβερὲλ ἔμεινε ἀμίλητος γιὰ λίγο, ἐξετάζοντας μὲ πολλὴ προσοχὴ τὸ χειρόγραφο.

— Δὲν μοῦ φαίνεται ἄγνωστο αὐτὸ τὸ γράψιμο! μουρμούρισε ἐπιτέλους.

— Μπράβο! εἶπε ὁ ἀστυνόμος, τρίβοντας τὰ χέρια του. Τότε λοιπὸν θὰ προχωρήσουμε πιὸ γρήγορα.

Ὁ ἀνακριτὴς πῆρε ἕνα δέμα ἀπὸ χαρτιά, ποὺ εἶχε ἀφίσει πάνω στὸ τραπέζι, τ' ἄνοιξε καὶ διάλεξε — μέσα ἀπὸ ἕνα φάκελλο τῶν στοιχείων τῆς ἀνακρίσεως — ἕνα γράμμα. Ἄρχισε νὰ συγκρίνη τὸ γράψιμο μὲ τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ χειρογράφου ποὺ τοὖχε δώσει ὁ Φλανκάρ.

— Διάβολε! φώναξε ὁ ἀστυνόμος, πλησιάζοντας. Εἶνε τὸ ἴδιο κι' ἀπαράλλαχτο!

— Ναί, τὸ ἴδιο... ἀναγνώρισε κι' ὁ ἀνακριτὴς μὲ ταραχή.

— Ποιανοῦ εἶνε, κ. Πουλβερέλ: Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε:

— Πρέπει νὰ τὸ μάθετε, γιατὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήση στὶς ἔρευνες καὶ τὰ συμπεράσματά σας... Ὅταν ἔκανα τὶς ἀνακρίσεις γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Βαρώνου εἶχα παρακαλέσει μιὰ μέρα τὸν κ. ντὲ Μιρμὸν νὰ μοῦ στείλη μὲ γράμμα του μερικὲς

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ἡ γνωστή μας ἀπὸ πολλὰ φίλμ Μεξικάνα καλλιτέχνις Μαρία Φελὶξ ἐπρόκειτο νὰ κάνη πρὸ ἡμερῶν τὸ γάμο της στὸ Παρίσι μὲ τὸν συνάδελφο καὶ συμπατριώτη της Α. Θόμψον. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ ὁ γάμος ἀνεβλήθη, γιατὶ ὁ γαμπρὸς ἔσπασε τὸ χέρι του. Ἕνα συμβόλαιο ὑπεχρέωνε ὡστόσο τὴ Μαρία Φελὶξ νὰ φύγη γιὰ τὸ Μεξικὸ κι' ἔτσι τὸ ζευγάρι θὰ κάνη τὸ γάμο του στὴν πατρίδα του.

—Ἄντε, γειά σου, συνάδελφε καὶ καλὴ... ἄφεσι!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

πληροφορίες πού μοῦ ἔλειπαν. Ὁ κόμης μοὔγραψε :

»Δικό του λοιπὸν εἶν' αὐτὸ τὸ γράμμα. Καὶ τὸ χειρόγραφο ποὺ μοῦ δώσατε, εἶνε γραμμένο ἀπ' τὸν ἴδιο!

— Μὰ εἶν' ἀδύνατον, κύριε ἀνακριτά!... Σκεφθῆτε... θἆταν ἀποτρόπαιο! Στὸ χειρόγραφο πρόκειται γιὰ τὴ δεσποινίδα Λευκή... καὶ τὰ γραφόμενα δὲν εἶνε λόγια ἀγάπης πατέρα στὴν κόρη ἀλλὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι...

— Παραβάλετέ τα καὶ μόνος σας γιὰ νὰ πεισθῆτε!...

Ὁ ἀστυνόμος συνέκρινε τὰ δυὸ χαρτιὰ καὶ δήλωσε ὕστερα :

— Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία. Ἔχουν γραφὴ ἀπ' τὸν ἴδιο ἄνθρωπο... Ἀ, τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα!

— Τί ἄλλο ξέρετε;

— Ὑπῆρχαν κι' ἄλλα χαρτιὰ πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ κόμητος, ὅταν μπῆκε ὁ Καραντὲκ γιὰ νὰ κλείση τὸ παράθυρο. Κι' ὁ κόμης τὰ φύλαξε σ' ἕνα συρτάρι χωρὶς νὰ προσέξη πὼς εἶχε πάρει μερικὰ ὁ ἄνεμος. Τὰ κρυμμένα αὐτὰ χαρτιὰ λοιπὸν περιέχουν τὴν ὑπόλοιπη ἐξομολόγησί του. Καὶ πρέπει νὰ μάθουμε τὸ περιεχόμενό τους... Σὰν νὰ τὄχα μαντέψει, αὐτὸ ἔλεγα χτὲς τὸ βράδυ στὸν Καραντὲκ νὰ μοῦ τὰ φέρη μὲ κάθε τρόπο ἔστω καὶ γιὰ μιὰ ὥρα μόνο!

— Ἔννοια σας, θὰ τὰ πάρουμε. Ἔχω ἴσως τὸν τρόπο.

«Ἔτσι ξεδιαλύνεται ἡ ὑπόθεσι —συλλογίστηκε ὁ Φλανκάρ. Ἄρχισα νὰ σχηματίζω τὴ γνώμη μου μὰ μὲ τρομάζει τόσο πολύ, ὥστε θἄθελα νὰ μάθω πρῶτα τὴ γνώμη τοῦ ἀνακριτοῦ...»

Οἱ δυὸ ἄντρες κυττάζονταν μὲ σοβαρὸ ὕφος.

— Ἡ γνώμη σας εἶνε καὶ δική μου, εἶπε σιγανὰ ὁ κ. Πουλβερέλ.

Ὁ ἀστυνόμος ἀνατρίχιασε, ἐνῶ ὁ ἄλλος συνέχιζε :

— Ἤθελα νὰ μποροῦσα ν' ἀμφιβάλλω ἀκόμη γιατὶ εἶνε τόσο φρικτὸ τὸ πρᾶγμα!...

Μὰ εἶνε πιὰ φανερὸ πὼς ὁ κόμης νοιώθει ἔρωτα γιὰ τὴν κόρη του, ποὺ αἰσχύνεται νὰ τὸν ὁμολογήση... Τῆς τὸν φανέρωσε ἄραγε; Δὲν ξέρουμε ἀκόμα...

»Πάντως δὲν βλέπει παρὰ τὴ Λευκή. Αὐτὴ μόνο τὸν ἐνδιαφέρει. Μαθαίνει λοιπὸν πὼς θ' ἀποκληρωθῆ. Ξέρει πὼς ὑπάρχει διαθήκη ποὺ τὴν ἀφίνει φτωχὴ κι' εὐνοεῖ ἀποκλειστικὰ τὸν ἀδελφό της... Τί θὰ τοῦ προκαλοῦσε μιὰ τέτοια εἴδησι; Ἀπελπισία... μανία... Τί θὰ σκεπτόταν ἀμέσως; Νὰ ἐμποδίση αὐτὸ τὸ πρᾶγμα... Καὶ μὲ ποιὸν τρόπο; Καταστρέφοντας τὴ διαθήκη; Μὰ τότε ὁ Βαρῶνος θὰ συνέτασσε καινούργια καὶ θὰ φρόντιζε ὥστε νὰ μὴ χαθῆ κι' αὐτή.

»Δὲν ἔμενε λοιπὸν παρὰ μιὰ λύσι : Νὰ σκοτώση τὸ Βαρῶνο πρὶν ἀντιληφθῆ τὴν ἐξαφάνισι τῆς διαθήκης. Κι' αὐτὸ πράγματι ἔκαμε.

Μά παρ' ὅλο τὸ ἔγκλημά του κληρονομοῦσε καὶ πάλι ὁ Μωρίς... Νέα ἀπελπισία τότε, νέα λύσσα ἀκόμη μεγαλύτερη γιατὶ ὑπῆρχαν τώρα οἱ τύψεις συνειδήσεως γιὰ ἕνα ἔγκλημα ἀνώφελο ποὺ ζητοῦσε καὶ δεύτερο!

»Κι' ἔτσι γίνεται κι' ἡ δεύτερη δολοφονία: τοῦ Μωρίς... Τώρα πιὰ τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ κληρονομήση ἡ Λευκή...

»Ὁ πρῶτος φόνος ἦταν φρικτός, ὁ δεύτερος ὅμως ἀκόμη πιὸ πολύ: Ὁ πατέρας σκότωσε τὸ γυιό του — ἢ ἔβαλε νὰ τὸν σκοτώσουν, πρᾶγμα ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο. Ἀληθινὰ θὰ δίσταζα νὰ πιστέψω τέτοια φρικαλεότητα ἂν δὲν ὑπῆρχαν κι' ἄλλα παραδείγματα ἀκόμα πιὸ ἀποτρόπαια. Ἕνας πατέρας ποὺ ἐρωτεύεται τὴν κόρη του, δὲν εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὁποιοδήποτε ἔγκλημα;...

Ὅσο κι' ἂν τὸ ἐπάγγελμά τους εἶχε ἀμβλύνει τὴν εὐαισθησία τους, ἀνακριτὴς κι' ἀστυνόμος εἶχαν γίνει κατάχλωμοι.

—Ἐπιστρέφω στὸν πύργο, εἶπε ὁ κ. Πουλβερέλ. Αὔριο τὸ πρωΐ περιμένω τὸ γραμματέα μου. Νἆσαστε καὶ σεῖς ἐκεῖ, ἐγκαίρως...

XII

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἀνακριτὴς σηκώθηκε ἀπὸ νωρὶς καὶ στάθηκε στ' ἀνοιχτὸ παράθυρό του, ἀπολαμβάνοντας τὸ ἄρωμα τοῦ κήπου. Περίμενε τὸν ἀστυνόμο καὶ τὸ γραμματέα του. Ὁ δεύτερος ἦρθε γρήγορα. Ἀλλ' ὁ Φλανκάρ, ὁ τόσο ἀκριβὴς συνήθως εἶχε ἀργήσει.

Ὡστόσο ὁ κ. Πουλβερὲλ δὲν ἀνησυχοῦσε καθόλου. Ἤξερε τὸ Φλανκὰρ καὶ ἦταν βέβαιος πὼς ἡ ἀπουσία του ὠφείλετο σὲ σπουδαίους λόγους.

Φυλλομέτρησε τὴ δικογραφία καὶ προετοίμασε τὶς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ ὑπέβαλλε στὸν κόμητα ντὲ Μιρμόν. Σκεπτόταν πὼς θἆταν κρίσιμη ἡ ἡμέρα αὐτή.

Κατὰ τὴ γνώμη του δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία: Ὁ ἔνοχος ἦταν ὁ Ζύλ, καὶ σ' αὐτὸν κυρίως ἔπρεπε νὰ στραφῆ ἡ ἀνάκρισι.

Ὁ Φλανκὰρ ἔφτασε κατὰ τὶς 8 — ὅταν ὁ ἀνακριτὴς εἶχε ἀρχίσει πιὰ ν' ἀνυπομονῆ καὶ νὰ θεωρῆ ἀνεξήγητη τὴν τόση καθυστέρησί του. Ἔφερνε μαζί του τρεῖς χωρικούς, δυὸ ἄντρες καὶ μιὰ γυναῖκα.

—Θὰ ἤμουν ἐδῶ πρὸ δυὸ ὡρῶν, εἶπε, ἂν δὲν συναντοῦσα στὸ δρόμο αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ μιλοῦσαν γιὰ τὸ φόνο τοῦ Μωρίς. Λέγονται Μενέ, Ζανὰκ καὶ Φλωρεντία κι' εἶναι κι' οἱ τρεῖς ἐργάτες στὸ ὑποστατικὸ τοῦ Ζὰν Μώρ.

—Τί ἔλεγαν, δηλαδή;

—Ἰσχυρίζονταν πὼς θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώση πληροφορίες ὁ Ζὰν Μώρ, γιατί, τὴν ὥρα περίπου τοῦ ἐγκλήματος, ἔσκιζε ἕνα δέντρο, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου πνίγηκε ὁ Μωρίς.

—Λέει ἀλήθεια; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς τοὺς χωρικούς. Πέστε μας λοιπὸν τι ξέρετε!

— Δὲν ξέρομε τίποτε... εἶπε ὁ Μενέ. Τ' ἀκούσαμε ἀπὸ ἄλλους ἐργάτες, ποὺ βρίσκονται ἐδῶ γύρω προχτές... Ἐμεῖς δουλεύαμε μακρυὰ καὶ δὲν ξέρομε τίποτε... τίποτε παραπάνω ἀπ' ὅσα ἀκούσαμε νὰ λένε!

Ὁ ἀνακριτὴς τοὺς ρώτησε πὼς λέγονταν αὐτοὶ οἱ ἄλλοι. Ὕστερα κουβέντιασε γιὰ λίγο σιγανὰ μὲ τὸ Φλανκάρ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ — ΦΛΟΓΟΒΟΛΟ

Ὁ περίφημος φακίρης Σαβιτρὲ κατορθώνει καὶ ἐκτοξεύει ἀπὸ τὸ στόμα του τεράστιες φλόγες ποὺ φτάνουν μέχρι ὕψους δέκα μέτρων! Μὲ τὸ κατόρθωμά του αὐτό, ὁ Σαβιτρὲ καταρρίπτει κάθε προηγούμενο ρεκόρ!...

— Πηγαίνω στὸ ὑποστατικὸ νὰ σᾶς τοὺς φέρω, εἶπε ἐκεῖνος στὸ τέλος.

Ὁ κ. Πουλβερὲλ γύρισε στοὺς χωρικοὺς καὶ τοὺς διέταξε:

— Νὰ περᾶστε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ νὰ περιμένετε ἐκεῖ. Ἔστειλα νὰ φέρω αὐτοὺς ποὺ εἴπατε, γιὰ νὰ τοὺς ἐξετάσω καὶ νὰ μοῦ ποῦν ὅ,τι εἶπαν καὶ σὲ σᾶς.

Πραγματικὰ μισὴ ὥρα ἀργότερα ξαναγύριζε ὁ Φλανκὰρ μαζὶ μὲ δυὸ ἄντρες καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀντιστέκονταν μὲ μανία.

—Εἶδα κι' ἔπαθα γιὰ νὰ τοὺς φέρω εἶπε στὸν ἀνακριτή. Τί πεισματάρηδες Θεέ μου!

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς λέγεται Ρικελέ; ρώτησε ὁ ἀνακριτής.

Ἕνας ἀπ' τοὺς χωρικοὺς προχώρησε ἕνα βῆμα.

—Ἐγὼ εἶμαι κὺρ-δικαστή... εἶπε.

—Καὶ σὺ εἶσαι ὁ Λενσάρ, κι' ἐσὺ ἡ Λουϊζέτα; Πολὺ καλά! Χτὲς τὸ βράδυ, λέγατε πὼς ὁ ἀφέντης σας, ὁ Ζὰν Μώρ, μποροῦσε νὰ δώση σπουδαῖες πληροφορίες γιὰ τὸ φόνο τοῦ Μωρὶς ντὲ Μιρμόν, γιατὶ ἐργαζόταν κοντὰ στὸ μέρος ποὺ ἔγινε τὸ ἔγκλημα.

—Μπᾶ! Ποιὸς σοῦ τἆπε αὐτὰ τὰ πράγματα, κὺρ-δικαστή; διαμαρτυρήθηκε ὁ Ρικελέ. Ποιὸς τοῦ τἆπε, Λενσάρ;

— Σίγουρα ἐκεῖνος ὁ ψεύταρος, ὁ Μενέ. Μὰ ἔννοια σου καὶ θὰ τὸν συγυρίσω ἐγώ.

—Βέβαια, τοῦ χρειάζεται.

—Δὲν ἀπαντήσατε στὴν ἐρώτησί μου! εἶπε αὐστηρὰ ὁ ἀνακριτής.

—Ψέμματα! Εἶναι ψέμματα ὅλα!

—Θὰ τἆπε ἐκείνη ἡ κατσίκα, ἡ Φλωρεντία ἐπενέβη ἡ Λουϊζέττα. Κι' ὅμως μοῦ ὁρκίστηκε στὸ Σταυρὸ πὼς δὲν θἄλεγε τίποτα!

—Ἐσὺ φταῖς. Δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς πῆς τίποτε! εἶπε ὁ Λενσάρ.

— Ναί, δικό σου εἶναι τὸ φταίξιμο, πρόσθεσε κι' ὁ Ρικελέ.

Ἡ Λουϊζέττα θύμωσε τότε καὶ φώναξε :

— Καλά, καὶ ποιὸς μὲ ξύπνησε πέντε-ἕξη φορὲς ἀπ' τὶς 3 τὸ πρωΐ γιὰ νὰ κατασκοπεύσουμε τὸ ἀφεντικό μας;

— Ἐγὼ τὸ ἔκανα; διαμαρτυρήθηκε ὁ Λενσάρ.

—Ἐσὺ βέβαια! Ἀμ' ποιός;

—Καὶ ποιὸς εἶπε Λουϊζέτα πὼς εἶδε τ' ἀφεντικό μας νὰ περπατάη τὴ νύχτα, νὰ παραμιλάη καὶ νὰ δείχνη τὶς γροθιές του κατὰ τὸν πύργο.

—Δὲν τὄπα ἐγώ! φώναξε ἡ Λουϊζέτα, χλωμὴ ἀπ' τὸ θυμό της.

—Ναί, ναί ἐσὺ τὸ εἶπες! συμφώνησε κι' ὁ Ρικελέ.

—Καὶ σὺ Λενσάρ, τί μᾶς εἶπες πὼς ἄκουσες, μιὰ μέρα πρὶν ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ μικροῦ Μωρίς;

—Ἐγὼ δὲν ἄκουσα τίποτα!

Ἡ Λουϊζέτα ἔδειξε τὴ γροθιά της.

— Ἀρχιψεύταρε! Εἶπες πὼς ἄκουσες τὸ ἀφεντικὸ νὰ λέη: «Μαζί μου τἄβαλε... μαζί μου! Θὰ τὸν συγυρίσω, σὰν τὸν ἄλλον».

—Καλὰ καὶ σὺ εἶπες πὼς εἶδες τὸ ἀφεντικό μας ν' ἀγριοκυττάζη τὸ Μωρίς!

—Ναὶ σ' ἄκουσα κι' ἐγὼ ποὺ τἄλεγες, Λουϊζέτα! ἐπενέβη ὁ Ρικελέ.

Ἡ Λουϊζέτα ἄφριζε ἀπ' τὸ κακό της.

—Καλά, μπορεῖ νἆναι ἔτσι, ἀφοῦ τ' ἄκουσες! Μὰ δὲν μοῦ λὲς ποιὸς εἶπε πὼς εἶδε τ' ἀφεντικό μας στὸ δάσος, νὰ παρακολουθῆ τὸ Μωρίς;

Οἱ τρεῖς χωρικοὶ θὰ κατέληγαν νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὁ ἀνακριτής, λέγοντάς τους:

—Πολὺ καλά. Μοῦ εἴπατε ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω.

Ἐκεῖνοι κυττάχτηκαν, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

—Δὲν ξέρουμε τίποτα μεῖς... τίποτα! ξαναεῖπαν.

— Ἴσως μοῦ χρειαστοῦν ἀκόμη κύριε Φλανκάρ, εἶπε ὁ ἀνακριτής. Κλεῖστε τους προσωρινῶς σὲ κανένα δωμάτιο κι' ἀφῖστε τους νὰ περιμένουν ἐκεῖ.

Ὁ ἀστυνόμος ἐξετέλεσε τὴ διαταγή. Ὅταν ξαναγύρισε, ὁ Πουλβερὲλ τοῦ εἶπε:

—Τώρα πρέπει νὰ πᾶτε νὰ μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸ Ζὰν Μώρ.

Ἐνῶ ὅμως ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγη ὁ Φλανκάρ, ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε καὶ ἀνήγγειλε στὸν ἀνακριτὴ ὅτι ὁ Ζὰν Μὼρ ἤθελε νὰ τοῦ μιλήση.

Ἀνακριτὴς κι' ἀστυνόμος κυττάχτηκαν μὲ ἔκπληξι.

—Νἄρθῆ μέσα! εἶπε ὕστερα ὁ πρῶτος.

Σὲ λίγες στιγμὲς μπῆκε ὁ Ζὰν Μώρ. Πλησίασε, μὲ ὕφος ἀμηχανίας, στριφογυρίζοντας στὰ χέρια του τὸ καπέλλο του καὶ κυττάζοντας διαδοχικὰ τὸν Πουλβερέλ, τὸ γραμματέα του καὶ τὸ Φλανκάρ.

—Πάνω στὴν ὥρα ἤρθατε, κὺρ-Μώρ τοῦ εἶπε ψυχρὰ ὁ ἀνακριτής. Σκόπευα νὰ στείλω νὰ σᾶς καλέσω... Θέλετε νὰ μοῦ μιλήστε, εἴπατε;

—Μάλιστα, κύριε... γιὰ τὸ φόνο τοῦ μικροῦ Μωρίς.

—Ἀ! Καὶ τί ξέρετε;

—Πολὺ μικρὰ πράγματα. Μπορεῖ ὅμως νὰ σᾶς ἐνδιαφέρουν. Μὲ τὄνα καὶ μὲ τ' ἄλλο, φτάνει κανεὶς σ' ἕνα συμπέρασμα. Ἔτσι δὲν εἶναι;

—Βέβαια! Σᾶς ἀκούω... ἀπάντησε ὁ ἀνακριτής, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς οἱ πληροφορίες ποὺ θὰ τοὔδινε ὁ Ζὰν Μὼρ θὰ συμφωνοῦσαν μ' ὅσα τοῦ εἶχαν πῆ πρὸ ὀλίγου οἱ χωρικοί.

—Ἄκουσα νὰ λένε γιὰ τὸ φόνο ποὔγινε χτὲς τὸ πρωΐ κοντὰ στὸ ὑποστατικό. Φαίνεται πὼς πνίγηκε ὁ καϋμένος ὁ Μωρίς, κι' ἕνα κλαρὶ κομμένο μὲ ἀξίνα ἀποδείχνει ὅτι τὸ πνίξιμο δὲν ἦταν τυχαῖο δυστύχημα, ἀλλὰ δολοφονία μὲ τὰ ὅλα της!

—Μπᾶ; Καὶ ποιὸς σᾶς τἆπε ὅλ' αὐτὰ τόσο καλά;

— Μὰ τὰ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος! Ρωτῆστε πενῆντα χωρικούς, καὶ θὰ βεβαιωθῆτε καὶ μόνος σας... Πρὶν ἐξακολουθήσω ὅμως, θἄθελα νὰ μάθω ἂν εἶνε ἀληθινὰ ὅσα λένε γιὰ τὸ κομμένο κλαρί. Ἂν δὲν εἶνε ἀληθινά, δὲν ἔχω τότε νὰ σᾶς πῶ τίποτε.

— Εἶνε ἀληθέστατα. Ἐξακολουθῆστε! εἶπε ὁ ἀνακριτής, μὲ ζωηρὴ περιέργεια.

— Ἡ ἀξίνα ποὔκοψαν τὸ κλαρί, θἆνε ἐκείνη ποὺ μεταχειριζόμουν ἐγὼ ὁ ἴδιος, αὐτὲς τὶς μέρες, γιὰ νὰ σκίσω ἕνα δέντρο, κοντὰ στὸ ποτάμι. Μοῦ τὴν ἔκλεψαν λοιπόν! Τὴν εἶχα ἀφίσει δίπλα στὸ δέντρο, μαζὶ μ' ἄλλα ἐργαλεῖα. Τ' ἄλλα τὰ βρῆκα, ἡ ἀξίνα ὅμως εἶχε χαθῆ! Ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἔκλεψε, ὁ ἴδιος θὰ σκότωσε τὸ Μωρίς. Ἔτσι δείχνουν τὰ πράγματα. Γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

Ὁ γραμματεὺς σημείωσε τὴν πληροφορία ἐκείνη.

— Ἐξακολουθῆστε, Ζὰν Μώρ, εἶπε ὁ Πουλβερέλ.

— Μὰ αὐτὸ ἦταν ὅλο! Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ προσθέσω.

— Τίποτε;

— Οὔτε μιὰ λέξι.

Ὁ ἀνακριτὴς κι' ὁ ἀστυνόμος ἄλλαξαν μιὰ γρήγορη ματιά.

— Γιὰ θυμηθῆτε καλά, Ζὰν Μώρ! ἐπέμεινε ὁ πρῶτος.

Ὁ κολλῆγος φάνηκε σαστισμένος. Συλλογίστηκε μιὰ στιγμή, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, προσπαθῶντας νὰ θυμηθῆ. Ὕστερα ἐπανέλαβε :

— Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτ' ἄλλο.

— Τότε λοιπὸν εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ἐγὼ τὰ πράγματα, πρόφερε ὁ Πουλβερέλ.

— Ἂν ἔχετε αὐτὴ τὴν καλωσύνη, ἴσως νὰ θυμηθῶ τότε.

— Θὰ σᾶς ὑποβάλω ὅμως σὲ κανονικὴ ἀνάκρισι.

— Σ' ἀνάκρισι;... Ἀλήθεια, ὅταν ἦρθα πρὸ ὀλίγου, μοῦ εἴπατε πὼς θέλατε νὰ στείλετε νὰ μὲ καλέσετε. Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω γιατί...

— Εἶν' ἀδύνατον νὰ μὴν ἔχετε κι' ἄλλες πληροφορίες νὰ μᾶς δῶστε. Γιατὶ ὅλοι συμφωνοῦν πὼς τὴν ὥρα ποὔγινε ὁ φόνος, ἤσαστε κοντὰ στὸ ποτάμι. Κάτι θὰ εἴδατε λοιπὸν ἢ θ' ἀκούσατε τὸ θῦμα νὰ φωνάζη...

— Δὲν εἶδα τίποτα δὲν ἄκουσα τίποτα. Ἂν ἔβλεπα κάτι θὰ σᾶς τὄλεγα πρὸ πολλοῦ. Ἂν ἄκουγα θἄτρεχα νὰ βοηθήσω τὸ παιδί...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Τὸ βιβλίο τοῦ συνεργάτου μας Σωκράτη Ρωνᾶ «ΓΚΙΑΟΥΡ ΣΜΥΡΝΗ» πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα μας.

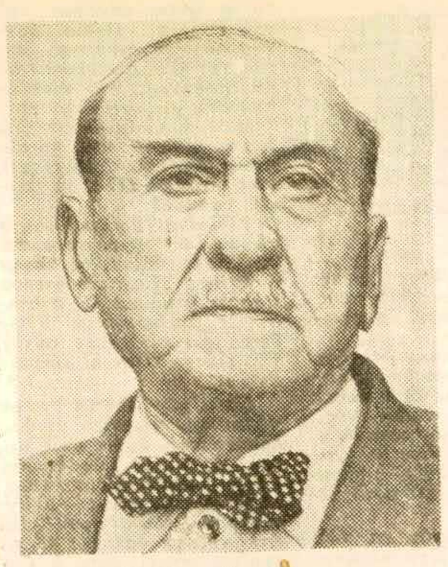

Ὁ Τῖμος Μωραϊτίνης

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

Ὁ μεγάλος Ἀθηναῖος νοσταλγὸς

Ποτὲ τὸ ἔργο ἑνὸς γράφοντος δὲ βρέθηκε τόσο ἀπόλυτα συνυφασμένο μὲ τὴν ψυχή του, μὲ τὴν ἐσωτερική του διάθεσι, ὅπως τὸ ἔργο τοῦ Τίμου Μωραϊτίνη. Ὁ μεγάλος αὐτὸς ἀθηναιολάτρης ποὺ μᾶς ἄφησε, ἐδόθηκε ὁλόκληρος στὰ χειρόγραφά του. Ὅλη ἡ κλιμάκωσις τῶν αἰσθημάτων, ποὺ τὸν κατεῖχαν, ἀπὸ τὴ νοσταλγία ὡς τὸ σαρκασμό, διωχετεύθηκαν ἀπὸ τὴν πέννα του στὸ χαρτί, γιὰ νὰ γίνουνε θέατρο, ρομάντζο, στῖχος, ἐπιθεωρησιακὸ νούμερο, χρονογράφημα.

Δὲν ἦταν ἐπαγγελματίας γράφων. Ἦταν ἕνας ἰδιότυπος χαριτολόγος, ποὺ συνέβη καὶ νὰ γράφη. Διότι, ὅσα δὲν ἔγραφε, τὰ ἔλεγε· κι' ὅσα δὲν ἔλεγε, τὰ ζοῦσε... Τὸ γράψιμο ἦταν ἡ περίσσεια τοῦ ὁρμητικοῦ χειμάρρου τῆς χάριτος, τῆς εὐγένειας, τοῦ λυρισμοῦ, τῆς δηκτικῆς εἰρωνείας, ποὺ ξεχείλιζε ἀπὸ τὴν τόσο παραγωγικὴ σὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ αἰσθήματα ψυχής του...

Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν θυμοῦνται πάντα, σὰ μιὰ ἰσχυρὴ προσωπικότητα τῆς Ἀθήνας: Ψηλός, εὔσωμος, ὀλύμπιος στὸ ὕφος, εὐθυτενής, γεμάτος φιλοσοφημένη ἀπάθεια... Σπανιώτατα θύμωνε, καὶ οὐδέποτε φοροῦσε παλτὸ καὶ γελέκο... Ἦτανε ἄτρωτος στὴ ζέστη τῆς ὀργῆς καὶ στὸ κρύο τοῦ χειμῶνος... Μανιώδης φυσιολάτρης, συνήθιζε νὰ παρατείνη τὰ θαλασσινὰ μπάνια του ὡς ἀργά, μέσα στὸ φθινόπωρο. Κάποτε — ἦταν Ὀκτώβριος — μοῦ ὡμολόγησε ὅτι μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ Φάληρο. Εἶχε μανία πραγματικὴ μὲ τὴ φαληρικὴ ἀκρογιαλιά...

— Θἆναι θαῦμα τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ φαληρικὴ ἀκτὴ... τοῦ εἶπα.

— Καὶ ἡ θάλασσα ἀκόμα πιὸ μεγάλο θαῦμα! Φαντάσου, φίλε μου, δὲ μοὔκανε καρδιὰ νὰ βγῶ...

— Νὰ βγῆτε;! Κάνατε μπάνιο τέτοια ἐποχή;...

— Ἀλλά;...

Σταυροκοπήθηκα...

— Καί, κάνει μπάνιο, Ὀκτώβριο μῆνα, κανένας ἄλλος;...

— Πῶς... Κάνουμε ἐγώ, καί.... οἱ μαρίδες!

Χαριτολόγος ἀβίαστος, εἶχε πάντα στὰ χείλια του τὸ ἀστεῖο, σὰν ἀβίαστη ὀργανικὴ του ἐκδήλωσι. Θ' ἄξιζε νὰ βρίσκεται πάντα δίπλα του ἕνας στενογράφος, ποὺ νὰ κρατάη ὅλα ὅσα ἔλεγε. Θὰ παρέδιδε τόμους ὁλόκληρους ἀπὸ γνήσιο, πικάντικο, πρώτης ποιότητος ἀττικὸ ἅλας...

Μισοῦσε φανατικὰ τὴ δημοσιότητα. Μὲ στενοχώρια τοῦ ἀφάνταστη δεχότανε νὰ βγῆ στὴ σκηνὴ ὕστερ' ἀπὸ κάθε «πρεμιέρα» του... Θυμᾶμαι, κάποτε τὸν τράβηξε διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὰ παρασκήνια ὁ Ἀργυρόπουλος. Μιὰ καταγοητευτικὴ μετριοφροσύνη τὸν χαρακτήριζε. Ὅπως καὶ ἕνας φανατικὸς μποεμισμός. Ὁ Μωραϊτίνης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐλαχίστους Ἀθηναίους ποὺ δὲν εἶχανε σπίτι, καὶ δὲν προστατεύθηκαν ποτὲ ἀπὸ τὸ ἐνοικιοστάσιο...

Τὸν θυμᾶμαι στὰ ὕψη τοῦ τετάρτου πατώματος τοῦ ξενοδοχείου «Διεθνὲς» στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Πατησίων. Ζοῦσε χρόνια σ' ἕνα δωμάτιο — πρὶν παντρευτῆ — μὲ τὴ λατρευτή του μητέρα, τὴν ἀλησμόνητη «γιαγιά», τὴν Καλλιόπη Μωραϊτίνη. Ἦτανε τόσο γρηά, κι' ὅμως τόσο χαριτωμένη... Δίπλα της ὁ Μωραϊτίνης περνοῦσε ὅσες ὧρες τοῦ ἄφινε ἡ δουλειά του καὶ ἡ νοσταλγία... Κάποτε, ὁ μεγάλος μας εὐθυμογράφος γύρισε στὸ σπίτι του πουντιασμένος. Χωρὶς παλτό, εἶχε φάει στὸ δρόμο μιὰ δυνατὴ βροχή, καὶ τώρα ἔνοιωθε ἕνα φοβερὸ σφάχτη στὴν πλάτη...

Κάποιος ἔπρεπε νὰ τὸν τρίψη. Ἡ γιαγιὰ ἡ καϋμένη, οὔτε συζήτησι, φυσικὰ δὲν σηκωνόταν ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της... Καί, ποιὸς νομίζετε ὅτι ἔτριψε τὸν ἀξέχαστο Τῖμο; Τὸ πόμολο τοῦ κρεββατιοῦ του! Μάλιστα... Ἀκοῦστε πῶς μοῦ περιέγραψε ὁ ἴδιος τὸ κωμικοτραγικὸ περιστατικὸ ποὺ τοῦ συνέβη τότε:

— Εἶδα κι' ἀπόειδα ὅτι κανένας δὲν ἦτανε γιὰ νὰ μὲ τρίψη, πῆρα κι' ἐγὼ μιὰ πετσέτα, τὴν ἔδεσα στὸ πόμολο τοῦ κρεββατιοῦ, τὴν ἔβρεξα μὲ μπόλικο οἰνόπνευμα, κι' ἄρχισα νὰ τρίβωμαι ἀπάνω της σὰν ἐλέφας!...

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι τέτοιο πρωτότυπο γιατροσόφι δὲν ἐσκέφθηκε οὔτε ὁ Μυρζὲ στοὺς «Μποέμ» του... Τὸν παροιμιώδη ὅμως μποεμισμὸ τοῦ Μωραϊτίνη, ἦρθε νὰ τακτοποιήση κάπως ὁ γάμος του. Ἡ εὐγενικιά του σύντροφος, ἡ Μαρία Μωραϊτίνη, ποὺ τὸν λάτρεψε χρόνια μὲ ὑπομονὴ ὡς ὅτου δεχτῆ τὸ ὄνομά του, ἦτανε τὸ ἐνδεδειγμένο καταφύγιο, τὸ εὐεργετικὸ ἀραξοβόλι τοῦ μεγάλου μποέμ.

Ἡ ἡλικία δὲν τοῦ ἐπέτρεπε πιὰ νεανικὲς ἀκροβασίες. Ἔπρεπε κάποιος νὰ τὸν συγυρίση, νὰ τὸν φροντίση... Καὶ βρέθηκε ἡ φανατική του θαυμάστρια, ἡ γλυκύτατη αὐτὴ γυναῖκα μὲ τὰ γκρίζα μαλλιὰ καὶ τὴν ἀφάνταστη νεανικότητα, ποὺ δέχτηκε νὰ βάλη στὴν ὑπηρεσία τοῦ λατρευτοῦ της Τίμου, τοῦ συγγραφέως τῶν ὀνείρων της, ὅλο τὸν ἑαυτό της! Ἀγνόησε μὲ ἡρωϊσμὸ τὶς τόσες δεκαετηρίδες ποὺ τὴ χώριζαν ἀπὸ αὐτόν, καὶ ἄρχισε νὰ ζῆ μὲ χαρά, μὲ ἱκανοποίησι, τὴ ζωή της στὸ πλευρό του... Μαζί της ὁ Τῖμος πῆγε στὴν Ἀμερική, καὶ ἐκεῖ εἶδε νὰ γεννιέται ὁ μοναχογυιός του, ὁ Γιωργάκης. Μαζί της ἔζησε — στὰ ξενοδοχεῖα πάντα, ἢ στὰ σπίτια μὲ τὰ μαυραγορίτικα νοίκια... Καὶ στὴν ἀγκαλιά της πέθανε...

★

Ὁ Τῖμος Μωραϊτίνης ἦταν ὁ πιὸ στενός συγγενής μου: Πρῶτος ξάδερφος τοῦ πατέρα μου, Παρέα του ἀπὸ νέος, ἀπὸ φοιτητής. Ὅταν ἔβγαλε τὴν «Ὁλόκληρη ζωή» του μοῦ ἐμπιστεύτηκε:

— Ὁ πατέρας σου εἶνε ὁ «Φάνης» τοῦ βιβλίου...

Καὶ τὸ ὡραῖο του παθητικὸ ἐκεῖνο ρομάντζο, τὸ εἶχε ἀφιερώσει στὸν πατέρα μου μὲ τὰ ἁπλᾶ ἀλλὰ τόσο ἐγκάρδια λόγια: «Στὸν Κωστή, γιὰ νὰ θυμᾶται τὰ περασμένα...» Τὰ περασμένα αὐτά, πεθάνανε, σβύσανε δίπλα στὸν Τῖμο... Ἔμεινε μόνος του, ὄρθιος μέσα στὰ ἐρείπια, νοσταλγὸς χωρὶς ὠφέλεια!... Πέρσυ ἐτύπωσε τὸ «κύκνειον ἆσμα» του: Τὰ «Ρομαντικὰ χρόνια τῆς Ἀθήνας». Ἦταν ἕνα ὡραιότατο ἀπάνθισμα ἀπὸ παλαιότερα δημοσιεύματά του, συγκεντρωμένα σ' ἕνα κομψὸ τόμο γεμάτον ἀπὸ νοσταλγία καὶ χάρι...

Δὲν ἀντέχω νὰ μὴν ἀντιγράψω τὴν ἰδιόχειρη ἀφιέρωσί του τῆς πρώτης σελίδος: «Στὸν ἀγαπημένο μου ἀνεψιό, τὸ διαλεχτὸ τεχνίτη τῆς πέννας καὶ τοῦ πενταγράμμου, Χρ. Χαιρόπουλο. Μὲ ἀγάπη... ἀντοχῆς καὶ διαρκείας, Τῖμος Μωραϊτίνης, Μάϊος 1952». Μὲ ἀγάπη ἀντοχῆς καὶ διαρκείας... Πόσα χρόνια τώρα — ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοεῖδα τὸ φῶς τῆς ζωῆς... εἶχα συνηθίσει νὰ βλέπω τὸν ἀγαπητὸ «θεῖο Τῖμο» στὸ σπίτι μου, κι' ἀργότερα στὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα, ποὺ δουλεύαμε μαζί... Καμμιὰ φορά, τὶς ὡραῖες προπολεμικὲς νύχτες, ὅταν τελείωνα τὴν δουλειά μου, στὴν ἐφημερίδα, ἀργὰ τὰ ξημερώματα, μ' εὕρισκε στὴν Ὁμόνοια ἢ στὰ Χαυτεῖα καὶ μ' ἔπαιρνε ἀμέσως ἀπὸ τὸ μπράτσο πάντα μ' ἐκείνη τὴν ἀξιολάτρευτή του οἰκειότητα:

— Πᾶμε ἀνηψιέ, ν' ἀκούσουμε τ' ἀηδόνια στὸ Βασιλικὸ Κῆπο...

Κι' ἀνεβαίναμε σιγὰ-σιγὰ τὴν ὁδὸ Σταδίου. Ὁ Μωραϊτίνης μιλοῦσε κι' ἐγὼ ἄκουγα... Ὁ ἀστείρευτος καταρράχτης τῶν χαριτολογημάτων του, τῶν ἀναμνήσεών του, μὲ τύλιγε, μοὔδινε ἀπρόοπτη ψυχικὴ ἰκμάδα... Κι' ὕστερα φτάνοντας ἀπάνω ἀπὸ τὸ Σύνταγμα, σωπαίναμε ἐκστατικοί, γιὰ ν' ἀκούσουμε τ' ἀηδόνια τοῦ Κήπου μέσ' στὴν ἀπόλυτη ἡσυχία τῆς ὥρας...

Ὁ Τῖμος Μωραϊτίνης ἔζησε καὶ πέθανε εὐγενικὸς νοσταλγός. Πέρασε ἀπὸ τὴ ζωὴ χαμογελαστὸς καὶ δακρυσμένος. Ὁ τελευταῖος Ἀθηναῖος τῆς ὡραίας γενιᾶς. Κλείδωσε τὸ παρελθὸν τῆς Ἀθήνας, καὶ πῆρε μαζί του τὸ κλειδί...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Στὸν ἔρωτα καὶ στὸ γάμο

Οἱ προτάσεις γάμου

Κατὰ τὴ μεταπολεμικὴ περίοδο, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν καταληφθῆ ἀπὸ ἀληθινὴ μανία νὰ ἐρευνήσουν κάθε τι ποὺ ἀφορᾶ τὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν δυὸ φύλων. Ἔτσι, οἱ σχετικὲς ἔρευνες τῶν κοινωνιολόγων καὶ τῶν ψυχολόγων διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες ἀναμεταξὺ σ' αὐτὲς εἶνε ἐκείνη ποὺ ἔκαμε τελευταῖα τὸ Ἰνστιτοῦτο Γκάλοπ τῆς Δανίας. Τὸ θέμα τῆς ἔρευνης ἦταν τὸ ἑξῆς: Πῶς φέρονται οἱ ἄντρες κι' οἱ γυναῖκες κατὰ τὴ στιγμὴ μιᾶς αἰτήσεως γάμου καὶ ποιὸς παίρνει συνήθως τὴν πρωτοβουλία νὰ κάμη τὴ σχετικὴ πρότασι.

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀδιάκριτο κι' ἔτσι ἄντρες καὶ γυναῖκες ἀπάντησαν μὲ προθυμία καὶ εἰλικρίνεια.

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, ποιές ἦταν οἱ ἀπαντήσεις τῶν ἀντρῶν.

Οἱ 34% δήλωσαν ὅτι ἔκαμαν αὐτὴ τὴν πρότασι ἁπλὰ καὶ ψιθυριστὰ σχεδὸν στὴν ἐκλεκτή τους, ἐνῶ τὴν φιλοῦσαν στὸ στόμα. Κατὰ τὴ γνώμη τους, τὰ πολλὰ λόγια κι' οἱ διαχύσεις δὲν ἔχουν καμμιὰ θέσι σὲ μιὰ στιγμὴ τόσο σοβαρὴ κι' ἐπίσημη.

24% δήλωσαν ὅτι, ἐνῶ ἔκαμαν μὲ σταθερὴ φωνὴ τὴν πρότασί τους, δὲν βρῆκαν τὸ θάρρος νὰ φιλήσουν τὴν ἐκλεκτή τους στὸ στόμα κι' ὅτι περιωρίστηκαν νὰ τῆς δώσουν ἕνα «πατρικὸ» φιλὶ στὸ μέτωπο.

Τὸ ἴδιο ποσοστὸν ἀντιπροσωπεύουν καὶ ἐκεῖνοι πού, ἀντὶ γιὰ τὸ φιλί, προτιμοῦν νὰ σφίξουν δυνατὰ μέσα στὴν ἀγκαλιά τους τὴν ἐκλεκτή τους, συγκινημένοι.

10% ἀπάντησαν ὅτι δὲν βρῆκαν τὸ θάρρος νὰ μιλήσουν στὴν ἐκλεκτή τους, ἀλλ' ὅτι μὲ τὴ στάσι τους, τῆς ἔδωσαν νὰ καταλάβη τὶς προθέσεις τους κι' ὅτι περίμεναν νὰ τοὺς μιλήση ἐκείνη πρώτη γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

6% προτίμησαν νὰ τῆς τὸ κάμουν γνωστὸ μὲ ἐπιστολή.

2%, τέλος, τὸ εἶπαν στὴν ἐκλεκτή τους μὲ ἐπισημότητα, γονατίζοντας μπροστά της.

Καὶ τώρα νὰ οἱ ἀπαντήσεις τῶν γυναικῶν στὶς ὁποῖες ὑπεβλήθη ἡ ἐρώτησις αὐτή:

40% ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄντρος ποὺ τοὺς ἔκανε τὴν πρότασι, χωρὶς νὰ βγάλουν λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τους.

22% ἐνεθάρρυναν μὲ τὰ λόγια τους τὸ δειλὸ ὑποψήφιο.

2% προσποιήθηκαν ὅτι διστάζουν ν' ἀποφασίσουν κι' ἀπάντησαν μ' ἐπιστολὴ ὅτι δέχονταν τὴν πρότασι ποὺ τοὺς ἔγινε.

2% ἔφυγαν τρέχοντας, ἀπὸ ντροπὴ τάχα, μὰ ξαναγύρισαν σὲ λίγο κι' ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὑποψηφίου.

24% ζήτησαν μιὰ προθεσμία γιὰ νὰ σκεφθοῦν ὡριμότερα.

Μεταξὺ τῶν παντρεμένων γυναικῶν, οἱ 18% ἔκαναν μόνες τους τὴν πρότασι γάμου Οἱ προτάσεις τους ἔγιναν δεκτὲς σὲ ἀναλογία 88%.

'Εξ ἄλλου, μιὰ ἔρευνα σχετικὰ μὲ τὴ συζυγικὴ εὐτυχία ἔγινε ἐσχάτως καὶ στὴ Γαλλία. Πολλοὶ συγγραφεῖς, ἐπιστήμονες, ψυχολόγοι κλπ. ἀπάντησαν σὲ 30 ἐρωτήσεις, ποὺ τοὺς ἀπηύθυνε μιὰ γαλλικὴ ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησις. Τὰ συμπεράσματα ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις τους εἶναι τὰ ἑξῆς, σὲ γενικὲς γραμμές:

Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ γάμος ἔχει μικρότερες πιθανότητες ἐπιτυχίας ὅταν ὁ ἄντρας εἶναι μικρότερος ἀπὸ τὴ γυναῖκα. Οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ἀντίθετα, ὅτι οἱ γάμοι αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶναι οἱ εὐτυχέστεροι.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ γάμοι ποὺ γίνονται μὲ ἀλληλογραφία, χάρις στὶς μικρὲς ἀγγελίες τῶν ἐφημερίδων, παρουσιάζουν τὴ μεγαλύτερη ἀστάθεια. Δημιουργοῦν τουναντίον, μιὰ ἀτμόσφαιρα γαλήνης κι' ἠρεμίας, γιατὶ οὔτε ὁ ἄνδρας οὔτε ἡ γυναῖκα δείχνονται πολὺ ἀπαιτητικοί. Προσπαθοῦν, ἀντίθετα νὰ φανοῦν ὅσο μποροῦν πιὸ πολὺ ἐπιεικεῖς καὶ ὑπομονητικοὶ γιατὶ τοὺς τρομάζει ἡ ἰδέα ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ξαναγυρίσουν στὴν προηγούμενη μοναξιά τους.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ ἄντρες παραμελοῦν τὴ γυναῖκα τους, ὅταν κι' αὐτὴ παραμελῆ κι' ἀδιαφορῆ γιὰ τὸν ἑαυτό της.

Οἱ ἄντρες δείχνονται, τουναντίον πολὺ ἐπιεικεῖς σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο, ἀρκεῖ ἡ γυναῖκα τους νὰ μὴν τὸ παρακάνη

Οἱ ἔρευνες διαφόρων ὀργανισμῶν, ἰνστιτούτων κτλ. ἀποδεικνύουν ἐξ ἄλλου τὰ ἑξῆς:

30% τῶν γυναικῶν παντρεύονται γείτονές τους.

Οἱ γάμοι ποὺ γίνονται μὲ κάποια ἐπισημότητα εἶναι πιὸ σταθεροὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ γίνονται «στὰ γρήγορα».

Οἱ περισσότεροι συζυγικοὶ καυγάδες ξεσποῦν τὸ πρωΐ.

Οἱ χοντροὶ σύζυγοι «ὑπακούουν» μὲ μεγαλύτερη προθυμία στὶς γυναῖκες τους.

Τὸ πιὸ δύσκολο ἔτος τοῦ γάμου δὲν εἶναι τὸ πρῶτο, ἀλλὰ τὸ πέμπτο ἢ τὸ ἕκτο.

✪✪

Ρεκὸρ ταχύτητος καὶ θρησκευτικὴ προπαγάνδα

Οἱ κάτοικοι τῆς Σάντα Ρόζα, μιᾶς μικρῆς πόλεως κοντὰ στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, ποὺ εἶναι ὅλοι σχεδὸν πρεσβυτεριανοί, ἀποφάσισαν, γιὰ λόγους θρησκευτικῆς προπαγάνδας, νὰ ανεγείρουν μιὰ ἐκκλησία μέσα σὲ μιὰ μόνον ἡμέρα. Ἡ ἐργασία θὰ ἀρχίση μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ θὰ πρέπει νὰ ἔχη τερματισθῆ πρὶν ἀπὸ τὴ δύσι του Τὰ σχέδια κατανομῆς τῆς ἐργασίας ἔχουν καταρτισθῆ μὲ μεγάλη προσοχή, θὰ διατεθοῦν δὲ ἑκατοντάδες εἰδικευμένων ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν. Ἡ ἀνέγερσις θὰ πραγματοποιηθῆ μιὰ ἀπὸ τὶς ἡμέρες τοῦ Ἰουλίου, ποὺ θὰ ὁρισθῆ συντόμως.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΜΠΕΚΡΗ...

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ποὺ σὲ βρίσκω σπίτι, γυναικοῦλα μου! Τρεῖς ἡμέρες τώρα σὲ ζητάω σ' ὅλη τὴν πόλι!...

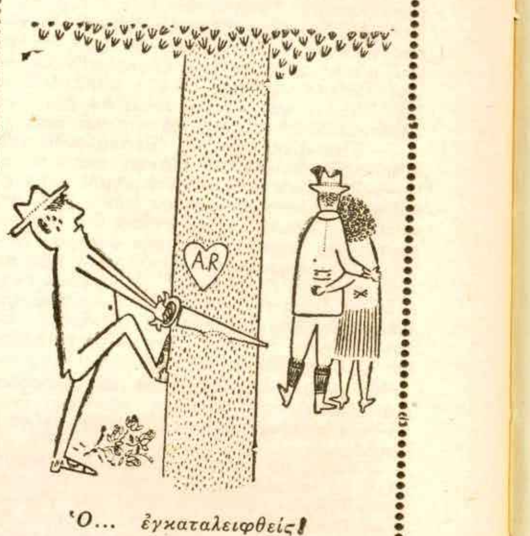

Ὁ... ἐγκαταλειφθείς!

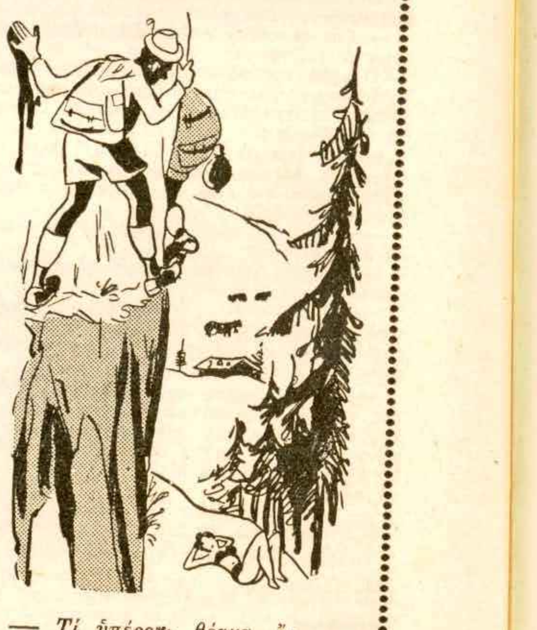

— Τί ὑπέροχο θέαμα, ἔ!...

Γιὰ τὴ γυναῖκα καὶ τὸν ἔρωτα

★ Μιὰ γυναῖκα, ὅσο λυπημένη κι' ἂν εἶνε, χαμογελάει.

Λόπε ντὲ Βέγκα

★ Δοκιμάζομε τὴ μεγαλύτερη χαρά, ὅταν μποροῦμε νὰ κάμωμε μιὰ ἄλλη ψυχὴ λιγώτερο λυπημένη.

Πὼλ Βερλαὶν

★ Ἡ ἀγάπη εἶνε ἕνα τριαντάφυλλο, κάθε του πέταλο μιὰ ψεύτικη χαρά, κάθε του ἀγκάθι μιὰ ἀληθινὴ λύπη.

Κάρμεν Σύλβα

★ Καμμιὰ ἐρωτικὴ περιπέτειά μας δὲν πηγαίνει χαμένη.

Ρόμπερτσον

★ Ὁ εὐτυχέστερος ἀπὸ δυὸ ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπιοῦνται εἶνε ἐκεῖνος ποὺ κατορθώνει νὰ σπάση τὰ δεσμὰ τῆς ἀγάπης καὶ νὰ φύγη.

Τζέφερσον

★ Εἶνε εὐκολώτερο νὰ καταπνίξωμε τὸ πρῶτο ἐρωτικό μας σκίρτημα, παρὰ νὰ συγκρατήσωμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ τὶς τρέλλες ποὺ τὸ ἀκολουθοῦν.

Μαρκησία ντὲ Μπουφλὲρ

★ Ἡ φαντασία πολλαπλασιάζει τὸ αἴσθημά μας καὶ μᾶς κάνει νὰ τὸ βλέπωμε σὰν μοναδικὸ καὶ αἰώνιο.

Ἀνδρέας Σαμψὼν

★ Ἐκεῖνο ποὺ δίνει μιὰ ξεχωριστὴ γοητεία στὶς γυναῖκες, ποὺ ζοῦν στὸ περιθώριο τῆς καθιερωμένης ἠθικῆς, εἶνε ἡ ἰδέα ποὺ ἔχομε γι' αὐτὲς καὶ ποὺ ἔχουν κι' οἱ ἴδιες γιὰ τὸν ἑαυτό τους ὅτι κάνουν κάτι ποὺ εἶνε κακό.

Ρομπὲρ ντὲ Φλὲρ

ΕΡΕΥΝΗΤΑΙ ΟΥΡΑΝΙΟΥ στὴ λίμνη τῶν Ἄρκτων

Μιὰ καινούργια «ὁδὸς πλούτου»

Στὶς 4 τοῦ παρελθόντος μηνός, στὶς 8 τὸ πρωΐ, ἕνας πρωτότυπος ἀγὼν ταχύτητος ἄρχισε στὴν καναδικὴ ἐπαρχία Σασκατσεβάν, ποὺ βρίσκεται στὸ ὕψος τοῦ 59ου παραλλήλου, μεταξὺ τῆς λίμνης Ἀταμπάσκα καὶ τῆς λίμνης τῶν Ἄρκτων. Πάνω ἀπὸ χίλιοι ἐρευνηταί, ἡλικίας 23—55 χρόνων, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους βρσκονταν καὶ τρεῖς γυναῖκες, ξεκίνησαν γιὰ μιὰ ἑλώδη, ἀκατοίκητη καὶ γεμάτη ἀπὸ κουνούπια περιοχή, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψουν κανένα κοίτασμα οὐρανίου.

Ἡ ἀνακάλυψις κοιτασμάτων οὐρανίου σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1930. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ καναδικὴ κυβέρνησις ἄρχισε νὰ ἐκμεταλλεύεται τὸ «μεταλλεῖο Ἐλδοράδο», στὴ βόρεια ὄχθη τῆς λίμνης Ἀταμπάσκα. Ἡ ἐκμετάλλευσις αὐτὴ κρατήθηκε μυστικὴ ἀπὸ τὴν κυβέρνησι ὣς τὸ 1949.

Κατόπιν ἔγιναν παραχωρήσεις τριετοῦς διαρκείας σὲ καμμιὰ τριανταριὰ ἑταιρίες ,μὲ τὸν ὅρο ὅτι κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔπρεπε νὰ διαθέση 50.000 τουλάχιστον δολλάρια καὶ νὰ ἐξερευνήση μιὰ περιοχὴ 280 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Οἱ παραχωρήσεις ἔληξαν ἤδη καὶ ἡ καναδικὴ κυβέρνησις ἀποφάσισε ν' ἀνοίξη αὐτὴ τὴν «ὁδὸ πλούτου» σ' ὅλους τοὺς πολῖτες της. Ἀπαραίτητη προϋπόθεσις ἦταν ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶχαν συμπληρώσει τὸ 23ον ἔτος τῆς ἡλικίας τους καὶ νὰ μὴν εἶχαν ξεπεράσει τὰ 55. Ἔπρεπε ἐπίσης νὰ ἀγοράσουν μιὰ «ἄδεια ἐρευνητοῦ», ποὺ στοιχίζει μόνον 5 δολλάρια καὶ νὰ ὑποβληθοῦν σὲ μερικὲς διατυπώσεις, γιὰ νὰ εἶναι δυνατὸς ὁ ἔλεγχος τῶν ἐρευνῶν ποὺ θὰ κάνουν καὶ τῆς ἐργασίας τους.

Ἀπὸ τὸ 1950, ἡ καναδικὴ ὑπηρεσία μεταλλείων εἶχε κατασκευάσει καμμιὰ εἰκοσαριὰ παράγκες στὴ βόρεια ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Ἄρκτου κι' ὠνόμασε αὐτὸ τὸν καταυλισμὸ «Πόλι τοῦ Οὐρανίου». Ἐκεῖ μένουν τώρα ἕνας ἐλεγκτὴς μεταλλείων καὶ μερικοὶ ὑπάλληλοι, ποὺ παρακολουθοῦν τὸ ἔργον τῶν ἐρευνῶν.

Σύμφωνα μὲ τὴ σχετικὴ προκήρυξι τῆς καναδικῆς κυβερνήσεως, οἱ ἐρευνηταὶ ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται στὶς 8 τὸ πρωΐ τῆς 4 Αὐγούστου στὸν τόπο ὅπου θὰ ἔκαναν τὶς ἔρευνές τους. Οἱ πιὸ φτωχοὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν ἀφιλόξενη αὐτὴ περιοχὴ μὲ τὰ πόδια. Οἱ εὔποροι χρησιμοποίησαν τζὶπ καὶ μερικοὶ προτίμησαν ὡς μεταφορικὸ μέσον τὸ ὑδροπλάνο γιὰ νὰ φτάσουν γρηγορώτερα στὸν προορισμό τους.

Ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τρόφιμα, τὰ ἐργαλεῖα, τὶς σκηνές τους κτλ. ἦταν ἐφωδιασμένοι μὲ μετρητὰς Γκέϊγκερ. Κατὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Ἰουλίου, στὸ Σασκατοὺν καὶ τὴ Ρεγκίνα, ποὺ εἶνε οἱ δυὸ ἀκραῖες πόλεις πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀταμπάσκα, οἱ μετρηταὶ αὐτοί, ποὺ πουλιόνταν πρὶν στὴν τιμὴ τῶν 15 δολλαρίων, ἔφτασαν στὰ 100 δολλάρια! Χρυσὲς δουλειὲς ἐπίσης ἔκαμαν καὶ μερικοὶ αὐτοσχέδιοι «καθηγηταί», ποὺ ἐδίδασκαν τὴ χρῆσι τους καὶ παρέδιδαν μαθήματα γεωλογίας σ' ὅσους δὲν εἶχαν ἰδέα ἀπ' αὐτά.

Θεωρητικά, κάθε ἄδεια δίνει δικαίωμα σὲ μιὰ περιοχὴ 21 «κλαίμς». (Τὸ «κλαὶμ» εἶνε μιὰ ἔκτασις 500X500 μέτρων, δηλαδή, μισοῦ τετραγωνικοῦ χιλιομέτρου). Κάθε ἐρευνητὴς ἔχει ἐξ ἄλλου, δικαίωμα νὰ πάρη 9 ἄδειες.

Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, οἱ δυνατότητες ποὺ ἔχει ἕνας ἐρευνητὴς εἶνε ἀσυγκρίτως μικρότερες. Γιατὶ ὑποχρεοῦται νὰ περιφράξη τὸ «κλαὶμ» του μὲ πασσάλους, ποὺ νὰ βρίσκωνται σὲ ἀπόστασι 15 μέτρων ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ νὰ χαράξη στὸν καθένα ἀπ' αὐτοὺς τὸ ὄνομά του, τὸν ἀριθμὸ τῆς ἀδείας του καὶ τὴν ἡμερομηνία τῆς ἐγκαταστάσεώς του. Ὑπολογίζεται, λοιπόν, ὅτι καὶ οἱ περισσότερον δραστήριοι ἐρευνηταὶ μόλις θὰ μπορέσουν νὰ ἐρευνήσουν ἕνα μοναδικὸ «κλαίμ».

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐγκατάστασι τῶν πασσάλων, κάθε ἐρευνητὴς πρέπει ἐπίσης νὰ πάη στὴν «Πόλι τοῦ Οὐρανίου» καὶ νὰ δηλώση τὸ «κλαίμ» του. Ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος τοῦ δίνει τότε νὰ φιλήση μιὰ Βίβλο κι' ὁ ἐρευνητὴς ὁρκίζεται ὅτι ἡ περιγραφὴ ποὺ ἔκαμε γιὰ τὸ «κλαὶμ» του εἶναι ἀκριβής.

Ὁ πρῶτος ποὺ παρουσιάστηκε γιὰ νὰ καταγράψη τὸ «κλαίμ» του ἦταν ἕνας Ἰρλανδὸς ἄποικος, ὁ Πάτρικ Χιοὺζ. Εἶχε διατρέξει σὲ 70 μόνο λεπτὰ 3 χιλιόμετρα ὀρεινῶν δρόμων μὲ τὰ πόδια, 10 χιλιόμετρα μὲ βενζινάκατο στὸ ποτάμι καὶ 30 περίπου χιλιόμετρα μὲ ὑδροπλάνο!

Περισσότεροι ἀπὸ 30 ἐρευνητὰς ἔχουν ἀνακαλύψει ὣς τώρα κοντάσματα οὐρανίου. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ πυρετοὺς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίση τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ «κλαὶμ» του, τὸ πούλησε στὴν τιμὴ τῶν 50,000 δολλαρίων. Ἕνας ἄλλος παρουσίασε στὸ ἁρμόδιο γραφεῖο κομμάτια βράχων μὲ οὐράνιο, ποὺ ἡ ἀξία τους ὑπολογίσθηκε στὰ 100, 000 δολλάρια.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐπιτυχίες, ἡ καναδικὴ κυβέρνησις ἀποφάσισε νὰ κατασκευάση μὲ γοργότατο ρυθμὸ στὴν Πόλι τοῦ Οὐρανίου ἕνα ἐργοστάσιο ὅπου θὰ γίνεται ἡ ἐπεξεργασία τοῦ μεταλλεύματος ποὺ θὰ παραδίδουν οἱ ἐρευνηταί. Τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ ὑπολογίζεται ὅτι θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐπεξεργάζεται περισσότερο ἀπὸ 2000 τόννους μεταλλεύματος οὐρανίου τὴν ἡμέρα.

Στὸν Καναδᾶ καὶ τὴν Ἀλάσκα, σήμερα, κανεὶς δὲν μιλάει πιὰ γιὰ χρυσάφι. Ὅλοι ἔχουν κυριευθῆ ἀπὸ τὴ δίψα τοῦ οὐρανίου!..

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ

Νά κι' ἕνας πρωτότυπος ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνος τρόπος νὰ διαβάζη κανεὶς τὸ περιοδικό του. Πρόκειται γιὰ τὴν Γαλλίδα ἀκροβάτιδα Νόρα Ντυμά, ποὺ σκορπᾶ κάθε βράδυ ρίγη συγκινήσεως στοὺς θεατὰς ἑνὸς παρισινοῦ τσίρκου. Τὸ περίεργο εἶνε πῶς ἡ τολμηρὴ αὐτὴ κοπέλλα, ποὺ ἀπὸ μικρὸ κορίτσι ἀγαποῦσε τὶς ἀκροβασίες, ἔδωσε πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια παράστασι σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Προβηγκίας. Ἀνεκαλύφθη δὲ ὅλως τυχαίως ἀπὸ ἕναν θεατρικὸ ἐπιχειρηματία, ἐνῶ μὲ τὶς ἀκροβασίες της διασκέδαζε μερικὲς φίλες της.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ὁ Ἰταλὸς μηχανικὸς Τζούλιο Καστελλάνο μπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται πὼς ἔχει ἕνα αὐτοκίνητο μοναδικὸ στὸν κόσμο. Πῆρε κομμάτια ἀπὸ δέκα διάφορα αὐτοκίνητα κι' ἔφτιαξε τὸ παράξενο ἀλλὰ ἀρκετὰ κομψὸ ὄχημα, ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας. Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ χαμηλὸ ἀπ' ὅσα κυκλοφοροῦσαν μέχρι σήμερα καὶ μπορεῖ νὰ ἀναπτύξη ταχύτητα 110 μίλια τὴν ὥρα.

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΕΙ!

Στὴν τελευταία Ἔκθεσι τοῦ Ἀννοβέρου, ἐπεδείχθη ἡ ἀνωτέρω στενογραφικὴ γραφομηχανὴ τύπου «Πάλαντυπ». Ἡ νέα μηχανὴ θὰ προσφέρη πολύτιμες ὑπηρεσίες σὲ ὅσους ξέρουν στενογραφία καὶ θέλουν νὰ κρατήσουν γρήγορες σημειώσεις.

Θρύλοι καὶ παραδόσεις

Ὁ γυιός τοῦ ΜΩΧΑΜΕΤ

Ο σουλτάνος Μωχάμετ ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ σεραγιοῦ του κύτταζε τοὺς ἀπέραντους κήπους τοῦ Μάνκρεμπ καὶ μάταια προσπαθοῦσε νὰ διασκεδάση τὴν κρυφὴ θλῖψι ποὺ μαράζωνε τὴν καρδιά του. Ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη κακοτυχία ὁ προφήτης τοῦ χάριζε διαρκῶς πεντάμορφα κορίτσια. Ὅποια γυναῖκα τοῦ χαρεμιοῦ του ἔκανε σουλτάνα μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀποκτήση ἕνα γυιό, τοῦ ἔφερνε στὸν κόσμο ἕνα κορίτσι! Ὡστόσο ἐπιθυμοῦσε ν' ἀποκτήση ἕνα ἀγόρι, ποὺ θὰ τὸν διαδεχόταν ὅταν θὰ μεγάλωνε στὸν ἰσχυρὸ θρόνο τοῦ Μάνκρεμπ. Κάθε μέρα λοιπόν, τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς, ὁ σουλτάνος ἱκέτευε τὸν Ἀλλάχ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ εἰσακούση τὴν παράκλησί του.

Μιὰ νύχτα λοιπόν ἕνας ἄγγελος, σταλμένος ἀπὸ τὸν προφήτη, ἦρθε καὶ στάθηκε μπροστά του:

— Ἄκουσε σουλτάνε τοῦ Μάνκρεμπ, τοῦ εἶπε ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀλλάχ, πάρε μιὰ καινούργια γυναῖκα καὶ αὐτὴ θὰ σοῦ δώση τὸ γυιὸ ποὺ ἐπιθυμεῖς. Ὅταν θὰ πλησιάζη νὰ γεννηθῆ, θὰ δῆς νὰ στέκεται μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ σου

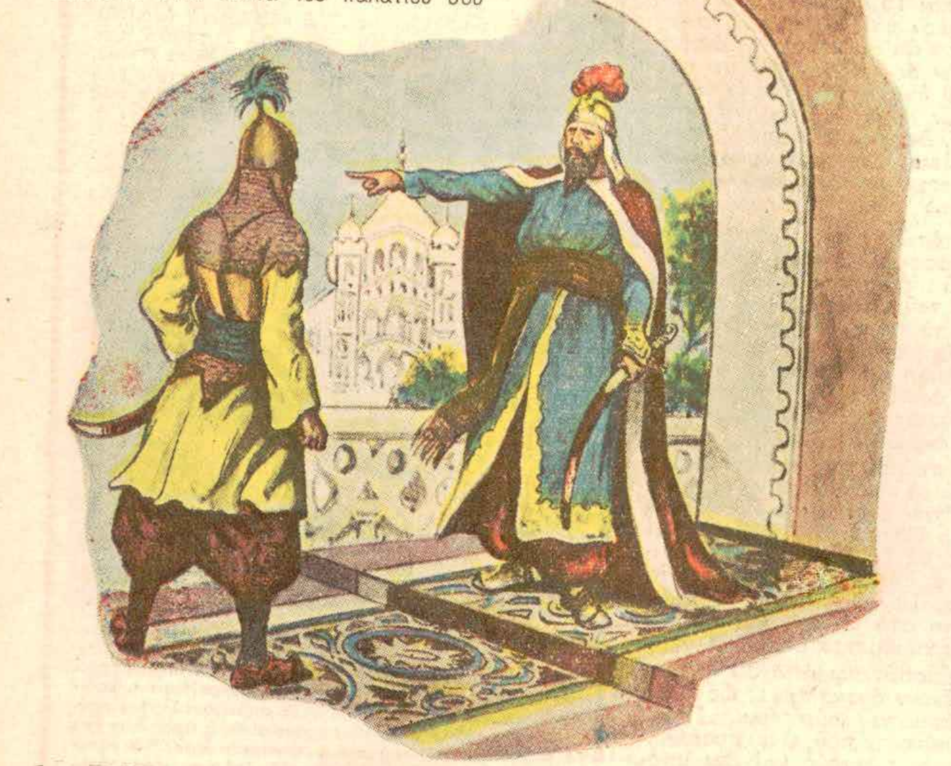

ἕνα παράξενο ἄσπρο πουλάρι. Αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ εἰδοποίησι τοῦ προφήτη ὅτι ἡ νέα γυναῖκα σου θὰ γεννήση ἀγόρι. Αὐτὴ ὅμως ἡ γυναῖκα δὲν θὰ σοῦ χαρίση αὐτὸ μόνο τὸ παιδί. Θὰ φέρη στὸν κόσμο καὶ πολλὰ ἄλλα ἀγόρια. Μὰ τὸ τελευταῖο, θὰ γίνη ἡ ἀφορμὴ νὰ σκοτωθῆς ἐσὺ καὶ θὰ σκοτώση καὶ τ' ἀδέλφια του!...

Μόλις τέλειωσε τὰ λόγια αὐτά, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ προφήτη, χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ σουλτάνου Μωχάμετ καὶ τὸν ἄφησε ταραγμένο ἀπὸ αὐτὴ τὴν εὔνοια τοῦ Ἀλλάχ. Ὡστόσο πῆρε τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν πρόσταξε ὁ προφήτης κι' ἡ χαρά του ἦταν ἀπερίγραπτη, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ἐννιὰ μῆνες μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ του, στάθηκε ἕνα μικρόσωμο καὶ κατάλευκο ἄλογο. Ὁ προφήτης τοῦ εἶχε μηνύσει ὅτι ἡ γυναῖκα του θὰ τοῦ χάριζε τὸ ἀγόρι ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσε.

Τὸ παιδὶ λοιπὸν ἦρθε πραγματικὰ στὸν κόσμο. Καὶ δὲν ἦταν τὸ μοναδικό. Κάθε χρόνο ἡ σουλτάνα τοῦ χάριζε κι' ἀπὸ ἕνα παιδί. Τὸ ἕκτο ἀγόρι ὡστόσο ἀνησύχησε τὸ Μωχάμετ καὶ τοῦ θύμισε τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε μηνύσει ὁ προφήτης.

Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶχε στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια ἀπὸ ἕξη δάχτυλα! Κι' ὅπως ἦταν τὸ τελευταῖο, ὁ σουλτάνος σκέφθηκε μὲ φρίκη ὅτι αὐτὸ θὰ γινόταν ὁ φονηᾶς τῶν ἀδελφῶν του κι' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου. Γι' αὐτὸ τὸ ὠνόμασε Μπουσέττα (Ὁ Κακός).

Ὁ Μπουσέττα ὅταν μεγάλωσε, ἦταν πάρα πολὺ ἔξυπνος, εἶχε μάτι γερακιοῦ κι' ἦταν δυνατὸς σὰν λεοντάρι. Κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε στὸ κυνῆγι, ἔφερνε πάντα τὰ διπλάσια θηράματα ἀπ' ὅλα τ' ἀδέλφια του. Ὁ σουλτάνος δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη τὸν θαυμασμό του:

Ὁ σουλτάνος Μωχάμετ πρόσταξε τὸ Μπουσέττα νὰ πάη ν' ἀγοράση ἀπὸ τὴ γρηὰ μάγισσα τὸ χαλί...

— Βλέπετε, ἔλεγε στ' ἄλλα παιδιά του, ἂν κι' εἶνε ὁ πιὸ μικρὸς ὁ Μπουσέττα πετυχαίνει καλύτερα στὸ κυνῆγι κι' ἀπὸ τοὺς πέντε σας!...

Κι' αὐτὴ τὴν παρατήρησι ἀναγκαζόταν ὁ σουλτάνος νὰ τὴν κάνη κάθε μέρα, γιατὶ ὁ Μπουσέττα ξεπερνοῦσε τ' ἀδέλφια του σὲ ὅλα! Ἔτσι ὅμως ὁ σουλτάνος, ξεχνῶντας τὴν προειδοποίησι τοῦ προφήτη, καλλιεργοῦσε μέσα στὴν ψυχὴ τῶν ἄλλων παιδιῶν του ἕνα θανάσιμο μῖσος γιὰ τὸν μικρὸ ἀδελφό τους. Μιὰ μέρα πῆραν τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν ἐξαφανίσουν καὶ θέλησαν νὰ τὸν παρασύρουν μέσα στὸ δάσος καὶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν χωρὶς τὰ ὅπλα του, γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξουν τὰ θηρία. Μὰ ἔχασαν τὸ δρόμο καὶ κατάκοποι ἀναγκάσθηκαν νὰ χτυπήσουν στὴν πόρτα μιᾶς μάγισσας, ποὺ εἶχε ἕξη πεντάμορφες κόρες.

Ἡ μάγισσα μόλις τοὺς εἶδε σκέφθηκε ἀμέσως νὰ τοὺς σκοτώση καὶ νὰ τοὺς ληστέψη τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμόντουσαν.

Ὁ Μπουσέττα ὅμως μετὰ τὸ φαγητὸ τὴ ρώτησε μ' ἀφέλεια:

— Δὲν μοῦ λές, γιαγιά, πῶς μπορεῖ νὰ καταλάβη κανεὶς ὅτι κοιμᾶσαι;

Ἡ μάγισσα τοῦ ἀπάντησε:

— Γυιέ μου, ὅταν ἀκούσης νὰ βελάζη ἡ κατσίκα, νὰ γαυγίζη ὁ σκύλος καὶ νὰ φωνάζη κάθε ἄλλο ζῶο, γιατὶ ἐγὼ στὸν ὕπνο μου βγάζω ὅλες αὐτὲς τὶς φωνές, τότε θὰ καταλάβης πῶς κοιμᾶμαι βαθειά. Μα κι' ἐσὺ πῶς κοιμᾶσαι;

— Ἅμα δῆς ὁλάνοιχτα κι' ἀκίνητα τὰ μάτια μου, θὰ πῆ ὅτι κοιμᾶμαι κι' ἐγὼ πολὺ βαθειά, τῆς ἀπάντησε ὁ Μπουσέττα.

Ἦρθε λοιπὸν ἡ ὥρα νὰ κοιμηθοῦν καὶ τὰ ἕξη ἀδέλφια ξάπλωσαν σ' ἕνα παχὺ χαλὶ ποὺ τοὺς ἔστρωσε κατὰ γῆς ἡ μάγισσα. Τ' ἀδέλφια τοῦ Μπουσέττα, ὅπως ἦταν κουρασμένα ἀπὸ τὶς περιπλανήσεις στὸ δάσος ξέχασαν τὴν ἐκδίκησί τους καὶ κοιμήθηκαν βαθειά. Ὁ μικρὸς ὅμως μ' ὁλάνοιχτα τὰ μάτια του παρακολουθοῦσε κάθε κίνησι τῆς μάγισσας. Τὴν εἶδε ποὺ σιγά, σιγὰ ἀκόνιζε ἕνα τσεκούρι καὶ κατάλαβε τί τοὺς περίμενε.

Πιὸ πέρα ἀπὸ αὐτοὺς κοιμόντουσαν οἱ ἕξη κόρες τῆς γρηᾶς. Ὁ Μπουσέττα ἑτοίμασε γρήγορα τὸ σχέδιό του. Εἶδε τὴ γρηὰ ποὺ ξαπλώθηκε κι' αὐτὴ γιὰ νὰ κοιμηθῆ καὶ νὰ σηκωθῆ ἀργὰ τὴ νύχτα νὰ τοὺς σφάξη. Ὅταν ὅμως ἄκουσε νὰ βγάζη ὅλες τὶς φωνὲς τῶν ζώων κατάλαβε ὅτι κοιμόταν βαθειά. Ξύπνησε τότε γρήγορα τ' ἀδέλφια του καὶ ἀφοῦ τοὺς διηγήθηκε τί εἶχε δῆ, τοὺς ἔπεισε νὰ φύγουν ἀμέσως ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ γλυτώσουν...

Τ' ἀδέλφια ὅμως τοῦ Μπουσέττα, μόλις γύρισαν στὸ παλάτι, ξέχασαν ὅτι τοὺς εἶχε σώσει τὴ ζωὴ κι' ἄρχισαν νὰ σκέφτωνται μὲ ποιὸ τρόπο θὰ κατάφερναν νὰ τὸν ξεφορτωθοῦν. Εἶπαν λοιπὸν στὸν πατέρα τους:

— Ἐκεῖ στῆς μάγισσας, ποὺ κοιμηθήκαμε, εἴδαμε ἕνα πολὺ ὄμορφο χαλί. Δὲν λὲς τοῦ Μπουσέττα ποὺ εἶνε πιὸ τολμηρὸς ἀπ' ὅλους μας, νὰ πάη νὰ τὸ φέρη;

Ὁ Μωχάμετ, γιὰ ν' ἀποδείξη πόσο γενναῖο θεωροῦσε τὸ μικρότερο γυιό του, τὸν πρόσταξε νὰ πάη ν' ἀγοράση ἀπὸ τὴ γρηὰ μάγισσα τὸ χαλὶ μὴ ξέροντας ὅτι ἔστελνε τὸ παιδί του στὸ θάνατο, γιατὶ κανεὶς δὲν τοῦ εἶχε ἀφηγηθῆ τὴν περιπέτειά τους κι' ὁ Μπουσέττα πάλι ἀπὸ μετριοφροσύνη δὲν εἶχε εἰπῆ τίποτα.

— Εὐχαρίστως νὰ πάω, ἀπάντησε στὸν πατέρα του, μὰ φρόντισε νὰ μοῦ γεμίσουν τρία σακκιὰ μὲ σφῆκες!...

Μ' αὐτὲς λοιπὸν πῆγε ἀθόρυβα ὣς τὴν πόρτα τῆς γρηᾶς μάγισσας, τὴν ἄνοιξε κι' ἀφοῦ ἄδειασε τὰ σακκιὰ μὲ τὶς σφῆκες τὴν ἔκλεισε πάλι. Ἡ γρηὰ μάγισσα, ποὺ κοιμόταν, ξύπνησε τρομαγμένη ἀπὸ χιλιάδες σφῆκες, ποὺ τὴν κέντριζαν καὶ ποὺ πετοῦσαν ὁλόγυρα ἐξαγριωμένες ἀπὸ τὸ κλείσιμό τους στὰ σακκιά. Βγῆκε τότε γρήγορα ἀπὸ τὴν καλύβα της κι' ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν τρελλὴ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸ δάσος. Τότε ὁ Μπουσέττα βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ πάρη τ' ὄμορφο χαλί.

Μὰ δὲν περνοῦσε μιὰ μέρα χωρὶς τὰ πέντε ἀδέλφια του νὰ τὸν κάνουν νὰ ριψοκινδυνέψη τὴ ζωή του.

Ξαφνικὰ τὰ πράγματα χειροτέρεψαν. Τοῦ γέρου Μωχάμετ τοῦ μπῆκε ἡ ἰδέα νὰ παντρευτῆ μιὰ ἄλλη πεντάμορφη γυναῖκα. Ζήτησε νὰ τῆς χαρίση τὰ πιὸ σπάνια δῶρα κι' ἕνα μαντῆλι γεμᾶτο μαργαριτάρια καὶ διαμάντια, ποὺ βρισκόντουσαν σὲ μιὰ πηγὴ μὲ ζεστὸ νερό. Γιὰ νὰ τὰ μαζέψη ὅμως κανεὶς ἔπρεπε νὰ χωθῆ μέσα στὸ ζεματιστὸ νερό. Ὁ Μπουσέττα γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὸν πατέρα του, μπῆκε στὴν πηγή, ζεματίστηκε, μὰ ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ πέρα τὰ διαμάντια. Ὁ γέρο σουλτάνος βλέποντας τὸν Μπουσέττα μὲ πόση τόλμη μπῆκε στὴν πηγὴ καὶ βρῆκε ἕνα θησαυρό, θέλησε, σὰν ἄπληστος ποὺ ἦταν, νὰ δοκιμάση κι' αὐτός. Μά, ἐπειδὴ ἦταν ἡλικιωμένος καὶ παχὺς ἔσκασε ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέστη!

Τότε ὁ ἀναπημένος γυιός του, ὁ Μπουσέττα θεωρήθηκε ὁ πιὸ ἱκανὸς νὰ τὸν διαδεχθῆ στὸ θρόνο κι' ἀνακηρύχθηκε σουλτάνος.

Μόλις ὅμως πῆρε τὴν ἐξουσία στὰ χέρια του πρόσταξε ν' ἀποκεφαλίσουν καὶ τὰ πέντε ἀδέλφια του, ποὺ διαρκῶς συνωμοτοῦσαν ἐναντίον του!...

Ἔτσι βγῆκαν ἀληθινὰ τὰ λόγια τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Ἀλλάχ, ποὺ μὲ τὰ χρόνια τὰ εἶχε ξεχάσει ὁ σουλτάνος Μωχάμετ.

ΚΛΑΡΑ ΝΤΕ ΠΕΤΙΝΥ

Γιατί κάνομε ΚΟΙΛΙΑ

Τὰ αἴτια τῆς χαλαρώσεως τῶν κοιλιακῶν μυῶν

ΟΤΑΝ λέμε γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ὅτι «ἔκαμε κοιλιὰ» δὲν ἐννοοῦμε τίποτε ἄλλο παρ' ὅ,τι ἔπαψε πιὰ νὰ εἶνε νέος ἢ μ' ἄλλα λόγια ὅτι ἄρχισε νὰ γερνάη.

Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο κάνουμε κοιλιά;

Μερικοὶ ἄνθρωποι φαντάζονται ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι τρῶμε πολύ. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι, ὅταν παχαίνωμε, ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ λιπώδους ἱστοῦ συγκεντρώνεται στὴν κοιλιά. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ συγκέντρωσις δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἐξηγήση τὴν προεξοχὴ τῆς κοιλιᾶς. Ὑπάρχουν ἄλλωστε, ἄνθρωποι μᾶλλον ἰσχνοί, ποὺ ἔχουν κοιλιὰ σὲ σχῆμα αὐγοῦ ἢ ἀχλαδιοῦ. Δὲν εἶνε ἐπίσης σωστὸ ὅτι ἡ «κοιλιὰ» ὀφείλεται σὲ διαστολὴ τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος. Γιὰ νὰ ἐπέλθη διόγκωσις τῆς κοιλιᾶς, πρέπει τὰ τοιχώματά της νὰ ἔχουν γίνει χαλαρά, σὲ τρόπον ὥστε νὰ μὴν μποροῦν πιὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμό τους. Μόνον, ἄλλωστε, σ' αὐτὴ τὴν τελευταία περίπτωσι κάνουμε πραγματικὰ κοιλιά.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε ἀπὸ τί ἀποτελοῦνται τὰ τοιχώματα τῆς κοιλιᾶς καὶ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ καταστοῦν χαλαρά.

1) Πέντε ζεύγη μυῶν ἀποτελοῦν τὰ τοιχώματα τῆς κοιλιᾶς. Ἀπὸ τὴν ἐλαστικότητά τους ἐξαρτᾶται τὸ ἂν θὰ κάμωμε κοιλιὰ ἢ ὄχι. 2) Πῶς γίνεται ἡ διασταύρωσις τῶν ἀπονευρώσεων. Ὁ μεγάλος ὄρθιος μῦς πρὸ τῆς ἐγχειρήσεως. 3) Μετὰ τὴν ἐγχείρησι. Χάρις στὴ διασταύρωσι τῶν ἀπονευρώσεων (ποὺ σημειοῦνται στὴν εἰκόνα μὲ λευκὲς γραμμές) οἱ διαστάσεις τῶν μυῶν ἐλαττοῦνται καὶ ἡ «κοιλιὰ» ἐξαφανίζεται.

Τὸ σηκώτι, τὸ ἔντερο καὶ τὰ ὄργανα τοῦ φύλου περιβάλλονται, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τὸ περιτόναιον, ποὺ δὲν διαφέρει ἀπὸ μιὰ μεγάλη σακκούλα. Ἀλλὰ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὄργανα συγκρατεῖται στὴ θέσι του ἀπὸ μιὰ ζώνη μυῶν, ποὺ ἐκτείνεται σ' ὅλο τὸ ἐμπρόσθιο μέρος τῆς κοιλιᾶς. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς περιβάλλεται ἀπὸ μιὰ ἀπονεύρωσι, δηλαδή, ἕνα εἶδος ἰνώδους μεμβράνης, ποὺ τυλίγει τὸν μῦν σὰν θήκη καὶ τὸν ἀπομονώνει ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ φύλου. Αὐτοὶ οἱ μῦς σχηματίζουν πέντε ζεύγη καὶ εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Οἱ δύο μεγάλοι ὄρθιοι, ποὺ ἐκτείνονται καθέτως ἀπὸ τὸ ἐμπρόσθιο μέρος τοῦ θώρακος ὣς τὰ ὄργανα τοῦ φύλου. Ὁ ἕνας βρίσκεται ἀριστερὰ καὶ ὁ ἄλλος δεξιά.

2) Οἱ δύο πυραμοειδεῖς, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν ὀργάνων τοῦ φύλου καὶ ὑποβαστάζουν τοὺς ὀρθίους.

3) Οἱ δύο ἐγκάρσιοι, ποὺ ὑποβαστάζουν τὰ δύο πλάγια τῆς κοιλιᾶς καὶ καταλήγουν στὴ σπονδυλικὴ στήλη.

4) Οἱ μικροὶ πλάγιοι ποὺ ἐπικαλύπτουν τοὺς ἐγκαρσίους.

5) Οἱ μεγάλοι πλάγιοι ποὺ ἐπικαλύπτουν ὅλους τοὺς ἄλλους μῦς τῆς κοιλιᾶς.

Ἡ κοιλιὰ στὴν κανονική της κατάστασι συγκρατεῖται λοιπὸν ἀπὸ μιὰ τριπλῆ ζώνη μυῶν. Ὅταν αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένη ἐλαστικότητα δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος νὰ κάμωμε κοιλιά.

Ἀλλά, σὲ πολλὲς περιπτώσεις χάνουν αὐτὴ τὴν πολύτιμη ἐλαστικότητά των καὶ γίνονται χαλαροί. Ἡ κοιλιὰ ἀρχίζει τότε νὰ «πέφτη».

Αὐτὴ ἡ πτῶσις ἀκολουθεῖ διάφορα στάδια.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις πρόκειται γιὰ μιὰ ἁπλῆ ἐξασθένησι, ποὺ ὀφείλεται στὴν καθιστικὴ ζωὴ καὶ στὴν ἔλλειψι ἀσκήσεως. Λίγη γυμναστικὴ καθημερινῶς μπορεῖ τότε νὰ τονώση τοὺς μῦς.

Ἀλλ' ἡ χαλάρωσις ἀρχίζει πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὶς ἀπονευρώσεις. Οἱ μῦς παρακολουθοῦν αὐτὴ τὴ χαλάρωσι κι' ὅλη ἡ κοιλιὰ γίνεται χαλαρή. Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο στάδιο τῆς πτώσεως.

Στὸ δεύτερο στάδιο οἱ μῦς ποὺ δὲν συγκρατοῦνται πιὰ στὴ θέσι τους ἀπὸ τὶς ἀπονευρώσεις ἀρχίζουν νὰ γίνωνται πλαδαροὶ καὶ ἀτροφικοί.

Στὸ τρίτο στάδιο, τὰ σπλάγχνα, ποὺ δὲν συγκρατοῦνται στὴ θέσι τους ἀπὸ τοὺς μῦς, ἀρχίζουν νὰ πέφτουν καὶ προκαλοῦν τότε διόγκωσι τῆς κοιλιᾶς.

Ἡ χαλάρωσις τῶν κοιλιακῶν τοιχωμάτων δὲν εἶνε μόνον ἀντιαισθητική. Ἀπειλεῖ ἐπίσης μὲ τρόπο ἀρκετὰ σοβαρὸ τὴν ὑγεία μας. Οἱ πρῶτες διαταραχὲς ποὺ ἐμφανίζονται εἶνε συνήθως πεπτικές. Ὁ ἀσθενὴς χωνεύει ἀργὰ καὶ μὲ πολὺ κόπο. Αἰσθάνεται, ἐξ ἄλλου, βάρος στὴν κοιλιὰ καὶ κυριεύεται συχνὰ ἀπὸ ὑπνηλία. Ἡ ἀεροφαγία εἶνε ἕνα ἄλλο δυσάρεστο ἐπακόλουθο. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀσθενοῦς γίνεται, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, πολὺ δύσοσμη.

Στὴ γυναῖκα, ἡ πτῶσις τῆς κοιλιᾶς προκαλεῖ ἐπίσης συνηθέστατα διαταραχὲς τῶν ἐμμήνων, ποὺ γίνονται ἀκανόνιστα. Ἄλλοτε, δηλαδή, εἶνε ἐλάχιστα καὶ ἄλλοτε ὑπεράφθονα. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς τὶς διαταραχές, ἐμφανίζεται ἐπίσης, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἔντονη λευκόρροια, ποὺ δὲν ὑποχωρεῖ σὲ καμμιὰ θεραπεία. Πολλὲς γυναῖκες παρουσιάζουν, ἐξ ἄλλου, ἀκατάσχετη συχνουρία.

Ἀλλὰ γιατὶ ἡ κοιλιὰ χαλαροῦται καὶ πέφτει;

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν εἶνε κατηγορηματικοὶ στὶς ἀπαντήσεις των. Σ' ἕνα μόνο σημεῖο συμφωνοῦν μεταξύ τους: Τὸ νευροφυτικὸ σύστημα (μεγάλο συμπαθητικὸ καὶ παρασυμπαθητικὸ) παίζει μεγάλο ρόλο στὴν προκειμένη περίπτωσι. Ἐδῶ, ὅμως, ἐμφανίζεται ἕνα ζήτημα ποὺ θυμίζει τὴν παληὰ διαμάχη γιὰ τὴν κόττα καὶ τὸ αὐγό. Ἡ κοιλιὰ χαλαροῦται, γιατὶ τὸ συμπαθητικὸ σύστημα εἶνε ἀνεπαρκές, ἢ ἡ χαλάρωσις τῆς κοιλιᾶς διαταράσσει τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ συμπαθητικοῦ;

Καὶ οἱ δυὸ ὑποθέσεις εἶνε πιθανές.

Ἡ μυϊκὴ χαλάρωσις τῆς κοιλιᾶς μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ στὸ πρῶτο της στάδιο, ἂν ληφθοῦν τὰ κατάλληλα μέτρα: εἰδικὴ γυμναστική, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, τόνωσις τοῦ συμπαθητικοῦ, ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Οἱ εἰδικὲς ζῶνες ἀνακουφίζουν ἐπίσης τὸν ἀσθενῆ καὶ ὑποβοηθοῦν τὴ θεραπεία του.

Ἀργότερα, ὅμως, ὅταν ἡ χαλάρωσις προχωρήση, τὰ μέσα αὐτὰ εἶνε τελείως ἀνεπαρκῆ καί, μάλιστα, περιττά. Εὐτυχῶς ὅμως, ὑπάρχει ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις, ποὺ καὶ στὴν προκειμένη περίπτωσι κάνει θαύματα.

Ἡ καλυτέρα μέθοδος, εἶνε ἐκείνη ποὺ ἐπενοήθη ἀπὸ τὸν δόκτορα Σαγκὼ καὶ ποὺ συνίσταται στὸ ἑξῆς: Ὁ χειροῦργος ἀνοίγει τὴν κοιλιὰ καὶ φθάνει ὣς τὶς ἀπονευρώσεις τῶν δύο μεγάλων ὀρθίων μυῶν. Ἀφοῦ ἀνοίξη καὶ αὐτές, τὶς διασταυρώνει κατόπιν. Χάρις σ' αὐτὴ τὴ διασταύρωσι, οἱ ἀπονευρώσεις - θῆκες συγκρατοῦν γερὰ τοὺς μῦς ποὺ ἐπικαλύπτουν. Ἂν παρίσταται ἀνάγκη, ἡ διασταύρωσις τῶν ἀπονευρώσεων γίνεται καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους κοιλιακοὺς μῦς.

Προκειμένου, ὅμως, γιὰ τοὺς μῦς ποὺ βρίσκονται πάνω ἀπὸ τὸν ὀμφαλό, ἡ διασταύρωσις τῶν ἀπονευρώσεων δὲν εἶνε πάντοτε ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴν σταθερότητα τῶν ἀντιστοίχων μυῶν. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ χειροῦργος εἰσάγει ἕνα κομμάτι δέρματος ἢ νάυλον, ποὺ παίζει τὸ ρόλο χαλινοῦ καὶ συγκρατεῖ τοὺς μῦς.

Ἡ ἐγχείρησις γίνεται ἔπειτα ἀπὸ ἀναισθησία καὶ δὲν παρουσιάζει καμμιὰ σοβαρότητα. Ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται, ὡστόσο, κάποια δυσφορία κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες καὶ ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ κοιλιά του εἶνε σφιγμένη μὲ σιδερένια ζώνη. Ἡ δυσάρεστη αὐτὴ ἐντύπωσις ἐξαφανίζεται, ὅμως, ταχύτατα. Κατὰ κανόνα, χρειάζεται δυὸ περίπου μῆνες, γιὰ νὰ εἶνε τελεία ἡ θεραπεία. Ὁ ἀσθενὴς θὰ τὴν συμπληρώση κατόπιν μὲ μιὰ εἰδικὴ γυμναστική. Καὶ θὰ δοκιμάση τότε μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι, βλέποντας ὅτι μπορεῖ νὰ κάμη μὲ ἀπόλυτη ἄνεσι καὶ εὐχέρεια κινήσεις ποὺ τοῦ ἦταν πρὶν ἀδύνατες.

Τό ζωντανό ΠΤΩΜΑ

ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ σφαῖρα ἔφευγε ἀπὸ τὴν καραμπίνα τοῦ σερίφη, ὁ Μάρτιν Ὄσβαλντ ταλαντεύθηκε πάνω στὴ μικρὴ βάρκα κι' ἔπεσε μέσα στὴ λίμνη. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, ὅμως, ἔβγαλε ἴσα-ἴσα τὰ μάτια, τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα του ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, ἀνάμεσα στὰ καλάμια, ποὺ ὑψώνονταν κοντὰ στὴν ὄχθη. Στὴ θέσι αὐτή, ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν διακρίνῃ κανείς.

Ὁ Μάρτιν Ὄσβαλντ ἔκαμε τότε κι' αὐτὸς ἕνα βῆμα πρὸς τὴν Μάμπελ καὶ σήκωσε τὰ χέρια του...

Δὲν χρειάστηκε, ἄλλωστε, νὰ μείνῃ ἐκεῖ πολλὴ ὥρα. Γιατὶ ὁ σερίφης, βέβαιος πὼς εἶχε σκοτώσει τὸν Ὄσβαλντ, ξαναμπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του κι' ἀπομακρύνθηκαν.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα εἶχε ἔρθει στὸν Ὄσβαλντ τὴν τελευταία στιγμή. Εἶχε ἕνα μικρὸ περίστροφο, ποὺ τοῦ ἦταν ἄχρηστο, γιατὶ οἱ ἀστυνομικοὶ βρίσκονταν σὲ ἀπόστασι πάνω ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα. Κι' ἦταν ὡπλισμένοι μὲ καραμπίνες καὶ αὐτόματα. Μόλις εἶδε, λοιπόν, τὸν σερίφη νὰ πιέζῃ τὴ σκανδάλη, προσποιήθηκε πὼς εἶχε χτυπηθῆ κι' ἔπεσε μέσα στὸ νερό. Ζήτημα μερικῶν χιλιοστῶν τοῦ δευτερολέπτου... Καὶ σ' αὐτὰ χρωστοῦσε τὴ σωτηρία του.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ νερό, ἀπομακρύνθηκε βιαστικὰ πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ ἐκείνη ποὺ εἶχαν πάρει οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ περπάτησε ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀκολουθῶντας πάντα τὶς ὄχθες τῆς λίμνης. Τὰ μουσκεμένα ροῦχα καὶ τὰ παπούτσια του τὸν εἶχαν στενοχωρήσει στὴν ἀρχή, ἀλλ' ὁ καλοκαιριάτικος ἥλιος κι' ὁ ἀέρας ποὺ φυσοῦσε τὰ εἶχαν στεγνώσει πολὺ γρήγορα.

Ὅταν νύχτωσε, ὁ Ὄσβαλντ διάλεξε ἕνα ἐρημικὸ μέρος ἀνάμεσα σὲ κάτι ἀπόκρημνα βράχια καὶ κάθισε ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ σκεφτῇ.

Καὶ τὸ μυαλό του πῆγε ἀμέσως στὴ Μάμπελ, τὴν πολυαγαπημένη του Μάμπελ.

Τὰ καταλάβαινε ὅλα τώρα. Αὐτὴ τὸν εἶχε προδώσει...

Μὰ καὶ γιατί τὸν εἶχε προδώσει, ὁ Ὄσβαλντ τὸ ἤξερε ἐπίσης. Ὁ ἀντίπαλός του, ὁ Λιούϊς Μπάρτον, μὲ τὸ γοητευτικὸ παρουσιαστικό του καὶ τοὺς ἀριστοκρατικοὺς τρόπους του, τῆς εἶχε πάρει τὰ μυαλά.

Ἡ Μάμπελ τὸν εἶχε προδώσει πρῶτα στὴ δουλειά του κι' ἔπειτα στὴν ἀγάπη του ἢ καὶ στὰ δυὸ μαζί.

Ὁ Σμίθ, ὁ πιστὸς σύντροφός του, εἶχε προσπαθήσει ἀπὸ καιρὸ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια. Μὰ δὲν τὸν πίστεψε. Γιατὶ ἦταν τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν ὄμορφη Μάμπελ.

Ἀλλὰ τώρα τὰ ἔβλεπε ὅλα καθαρά.

Ἡ Μάμπελ, ἀχόρταγη γιὰ λεπτά, εἶχε ἀρχίσει νὰ τοῦ κλέβῃ τοὺς καταλόγους τῶν ἐπιχειρήσεων, ποὺ εἶχε κάτω ἀπὸ τὴν «προστασία» του. Κι' αὐτοὺς τοὺς καταλόγους τοὺς ἔδινε στὸ Μπάρτον, ποὺ τὴν πλήρωνε ἀκριβὰ γι' αὐτό.

Ἔτσι, ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη, οἱ διάφορες ἐπιχειρήσεις ἔφευγαν ἀπὸ τὴν κηδεμονία του. Γιατὶ ὁ Μπάρτον ἤξερε μὲ ποιὸ τρόπο νὰ μιλήσῃ στοὺς ἰδιοκτῆτες τους...

— Ὁ Ὄσβαλντ, τοὺς ἔλεγε, εἶνε χρεωκοπημένος. Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κρατήσῃ τὴ θέσι του. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκει εἶνε νὰ μαζέψῃ ὅσα περισσότερα χρήματα μπορεῖ καὶ ν' ἀποτραβηχτῇ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα. Γι' αὐτὸ σᾶς παίρνει τόσα πολλά! Ὁ Ὄσβαλντ ἀνήκει στὸ παρελθόν... Τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον εἶμαι ἐγώ! Δῶστε μόνο τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα δίνατε στὸν Ὄσβαλντ κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά!...

Κι' οἱ ἐπιχειρηματίες δέχονταν πρόθυμα τὴν «προστασία» του.

Ὁ Μπάρτον εἶχε, βέβαια, τὸ σκοπό του ποὺ τοὺς μιλοῦσε ἔτσι. Τὸ κυριώτερο ἦταν νὰ τοὺς βάλῃ στὸ σακκί του. Ἔπειτα θὰ διπλασίαζε ἢ θὰ τριπλασίαζε τὴ «φορολογία»!

Τὸ ἴδιο εἶχε κάμει κι' ὁ ἴδιος γιὰ νὰ ἐκτοπίσῃ τὸν πανίσχυρο Ντέσμοντ, ποὺ ὅλοι τὸν ἔτρεμαν στὸ Μπροῦκλιν. Τὸ ἴδιο κάνουν κι' ὅλοι οἱ νεαροὶ γκάνγκστερς, ὅταν θέλουν νὰ ἐκτοπίσουν ἕναν ἰσχυρὸ ἀντίπαλο γιὰ νὰ βγοῦν κι' αὐτοὶ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἔπειτα, ἦρθε ἡ σειρὰ τῶν ὀπαδῶν του. Κι' αὐτοὶ ἐπίσης ἔφευγαν ἕνας - ἕνας γιὰ νὰ περάσουν στὴ συμμορία τοῦ Μπάρτον.

Ὁ Ὄσβαλντ εἶχε κάμει τότε μιὰ μεγάλη ἀπερισκεψία. Εἶχε σκοτώσει ἕναν ἀπ' αὐτούς, τὸν Λάκυ Μόρς, γιατὶ ὄχι μόνο ἀρνήθηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὶς διαταγές του, ἀλλὰ καὶ τοῦ φώναξε κατάμουτρα πὼς ἦταν χρεωκοπημένος καὶ πὼς δὲν τοῦ ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πάῃ νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ Μπάρτον γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ δώσῃ κάποια θεσοῦλα στὴ συμμορία του!...

Στὰ λόγια αὐτά, τὸ αἷμα τοῦ Ὄσβαλντ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του. Καί, χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ἔβγαλε τὸ περίστροφό του καὶ πίεσε τὴ σκανδάλη.

Αὐτό, βέβαια, ἦταν ἡ μεγαλύτερη κουταμάρα ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ.

Ἔφυγε τότε ἀπὸ τὸ Μπροῦκλιν κι' ἄρχισε νὰ γυρίζῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ ἔπρεπε νὰ πάῃ ἢ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Καὶ νὰ πού, τὴν προηγούμενη μέρα, ὁ Σμίθ, ὁ μόνος ποὺ τοῦ εἶχε μείνει πιστός, τοῦ εἶχε φέρει ἕνα σημείωμα τῆς Μάμπελ. Δίνοντάς του αὐτὸ τὸ σημείωμα, ὁ Σμὶθ τοῦ εἶπε:

— Ὅ,τι κι' ἂν σοῦ γράφῃ, μὴν πιστεύῃς τὰ λόγια της!...

Μὰ ὁ Ὄσβαλντ δὲν τὸν ἄκουσε οὔτε αὐτὴ τὴ φορά. Κι' ἔτρεξε στὸ ραντεβοῦ ποὺ τοῦ ὥριζε ἡ Μάμπελ, σὲ κάποιο ἀπόμερο σημεῖο τῆς ἀριστερῆς ὄχθης τῆς λίμνης Μίτσιγκαν.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἀντὶ γιὰ τὴ Μάμπελ, βρῆκε τὸ σερίφη καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ τοῦ φώναξαν νὰ παραδοθῇ.

Ὁ Ὄσβαλντ πήδησε τότε σὲ μιὰ μικρὴ βάρκα καὶ προσπάθησε ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ κάμποσα μέτρα, εἶδε τὸ σερίφη ποὺ τὸν σημάδευε μὲ τὴν καραμπίνα. Καὶ τότε εἶνε τὴν καλὴ ἔμπνευσι νὰ προσποιηθῇ πὼς εἶχε χτυπηθῆ καὶ νὰ πέσῃ στὸ νερό...

— Φτηνὰ τὴν γλύτωσα! μουρμούρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, δὲν ἔκανε κι' οὔτε μποροῦσε νὰ κάμῃ σκέψεις γιὰ τὸ μέλλον. Τὸ κυριώτερο γι' αὐτὸν ἦταν νὰ σώσῃ τὸ τομάρι του. Ἔπειτα, θὰ σκεφτόταν γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα...

★

Εἶχαν περάσει τώρα πέντε μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ οἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τὸ θάνατο τοῦ Μάρτιν Ὄσβαλντ.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Λιούϊς Μπάρτον εἶχε γίνει παντοδύναμος στὸ Μπροῦκλιν κι' ὅλοι ἔσκυβαν τὸ κεφάλι στὶς θελήσεις του.

Ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὄμορφη Μάμπελ. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα δὲν εἶχε πιὰ κανένα λόγο νὰ κρύβῃ τὸ σύνδεσμό της μαζί του. Αὐτὴ τὸν εἶχε βοηθήσει ν' ἀναδειχθῇ. Καὶ τώρα τὸν κρατοῦσε μὲ τὴ δύναμι τῆς γοητείας καὶ τῶν θελγήτρων της.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Μάμπελ ἀποτελείωνε τὴν τουαλέττα της μέσα στὸ κομψὸ μπουντουάρ της.

Εἶχε σταματήσει τώρα μπροστὰ στὸ μεγάλο καθρέφτη, γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ γοητευτικὸ σύνολό της, ὅταν, ξαφνικά, εἶδε μέσα σ' αὐτὸν τὴν πόρτα ποὺ βρισκόταν πίσω της, ν' ἀνοίγῃ σιγά.

— Λιούϊς! εἶπε μ' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο, νομίζοντας πὼς ἦταν ὁ ἀγαπημένος της, ποὺ θαρχόταν νὰ τὴν πάρῃ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ διασκεδάσουν.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ εἶδε, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἔκαμε τὸ αἷμα νὰ παγώσῃ στὶς φλέβες της.

Γιατί, βέβαια, δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ἕνας ζωντανὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἕνα φάντασμα!... Τὸ φάντασμα τοῦ Μάρτιν Ὄσβαλντ!.

Ἡ Μάμπελ γύρισε ἀπότομα κι' ἅπλωσε τὰ χέρια της πρὸς τὸ μέρος του...

Ἤθελε νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὴ συχωρέσῃ. Μὰ κανένας ἦχος δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὰ χείλη της. Τὸ στόμα της εἶχε στεγνώσει, σὰν ὅλο της τὸ σάλιο νὰ εἶχε ἐξατμισθῆ στὴ στιγμὴ κι' ἡ γλῶσσα της νὰ εἶχε κολλήσει στὸν οὐρανίσκο...

Ὁ Μάρτιν Ὄσβαλντ ἔκαμε τότε κι' αὐτὸς ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος τῆς Μάμπελ καὶ σήκωσε τὰ χέρια του.

Μά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ τὰ σφίξῃ γύρω στὸ λαιμό της, ἡ νεαρὴ γυναῖκα σωριάστηκε ἀπότομα στὸ πάτωμα!

Ὁ Ὄσβαλντ ἔσκυψε τότε πάνω της καὶ ἀκούμπησε τὸ αὐτί του στὸ στῆθος της. Ἡ καρδιά της δὲν χτυποῦσε. Ἔφερε ἔπειτα τὰ χέρια του στὸ πρόσωπό της.. Τὰ σαγόνια της ἦταν κολλημένα τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο καὶ μ' ὅλο ποὺ προσπάθησε νὰ τ' ἀνοίξῃ, δὲν τὸ κατώρθωσε.

«Μὲ νόμισε γιὰ τὸ φάντασμά μου κι' ὁ τρόμος της τὴ σκότωσε! σκέφτηκε ὁ γκάνγκστερ. Τόσο τὸ καλύτερο!»

Ἀνασήκωσε κατόπιν τοὺς ὤμους του καὶ βιάστηκε νὰ φύγῃ. Μά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε στὸ δρόμο ἕνα αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μάμπελ κι' ὁ Λιούϊς Μπάρτον πήδησε ἀπ' αὐτό.

Ὁ Μάρτιν Ὄσβαλντ πῆγε τότε νὰ σταθῇ μπροστά του, θέλοντας νὰ ἰδῇ, ἂν θάδινε καὶ σ' αὐτὸν τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν φάντασμα...

Ἀλλ' ὁ Μπάρτον, ἀντὶ νὰ τρομάξῃ, ὅπως φανταζόταν ὁ Ὄσβαλντ, ἔβγαλε μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι τὸ περίστροφό του καὶ τὸ ἄδειασε πάνω του.

Ὁ Μάρτιν Ὄσβαλντ σωριάστηκε νεκρός.

Ὁ δολοφόνος του θέλησε τότε νὰ ξαναμπῇ στὸ αὐτοκίνητό του καὶ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Δυὸ ἀστυνομικοί, ἔτρεχαν τώρα πρὸς τὸ μέρος του, κι' ὁ Μπάρτον δὲν εἶχε πιὰ τὸν καιρὸ νὰ ξαναγεμίσῃ τὸ ὅπλο του. Ἔτσι, ἀναγκάστηκε νὰ παραδοθῇ.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, πέθανε πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

ΚΟΝΡΑΝΤ ΒΕΜΠ

Οἱ μεγαλείτερες ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Τὰ στοιχειὰ τοῦ πύργου

Τὸ 1704 στὸ Λονδῖνο, συνέβη ἡ παρακάτω σπαρταριστὴ φάρσα, ποὺ διασκέδασε ἀρκετὸν καιρὸ τοὺς κατοίκους του. Ἡ ἀφήγησί της δημοσιεύθηκε τότε σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες κι' ἔτσι ἔγινε γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Νὰ τώρα πῶς ἔχει αὐτὴ ἡ ἱστορία: Ἕνας νεαρὸς Λονδρέζος ἐρωτεύθηκε παράφορα τὴν κόρη τοῦ σὲρ Τόμας Κλόσπουρε. Δὲν πέρασε δὲ πολὺς καιρός, κι' ὁ ἐρωτευμένος κατάφερε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον της καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συμπάθεια καὶ τὴν συγκατάθεσί της. Ὅταν ὅμως ὁ πατέρας τῆς κοπέλλας πληροφορήθηκε τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις της, ἔγινε ἔξω φρενῶν! Θεώρησε τὶς σχέσεις αὐτὲς μηχανορραφία τοῦ φτωχοῦ νέου κι' ὅταν αὐτὸς παρουσιάστηκε στὸν πῦργο του νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι της τοῦ ἔκανε πολὺ κακὴ ὑποδοχή. Ἐπίσης ἔλαβε προληπτικὰ μέτρα καὶ περιώρισε τὴν κόρη του στὸ διαμέρισμά της.

Ὁ δυστυχισμένος νέος ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὸ χωρισμὸ αὐτόν, ὅσο οἱ μέρες περνοῦσαν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ συναντήσῃ ἢ νὰ δῇ τὴν ἀγαπημένη του. Τέλος, μιὰ βραδυά, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς φίλου του, στήριξε μιὰ ψηλὴ σκάλα στὸν τοῖχο τοῦ πύργου καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἀνέβηκε κι' ἔφτασε ὣς τὴ στέγη του. Ἔπειτα, ἀπὸ τὸ φαρδὺ φουγάρο τῆς καπνοδόχου, ποὺ ἤξερε πὼς ἔβγαζε στὴν κρεβατοκάμαρά της, τῆς ἔρριξε ἕνα γράμμα. Μὲ τὸ γράμμα αὐτὸ τὴν εἰδοποιοῦσε ὅτι τὴν ἄλλη νύχτα θὰ τὴν ἐπισκεπτόταν στὴν κρεβατοκάμαρά της κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴν καπνοδόχο. Ἡ εἴδησις αὐτὴ χαροποίησε τὴν ἐρωτευμένη καὶ φυλακισμένη νέα καὶ μὲ συγκίνησι καὶ ταραχὴ περίμενε ἀνυπόμονα τὴν ὥρα τῆς συναντήσεώς τους.

Τὴν ἄλλη νύχτα, λοιπόν, ὁ νέος, μὲ τὴν βοήθεια δύο πιστῶν φίλων του, ἑτοιμάσθηκε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ριψοκίνδυνο σχέδιό του. Θὰ μεταχειριζόταν γιὰ τὴν κάθοδό του ἀπὸ τὴ στέγη στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ διὰ μέσου τῆς καπνοδόχου ἕνα σκοινὶ κι' ἕνα μακρόστενο καλάθι. Ὅσο γιὰ τὸ σινιάλο, γιὰ νὰ τὸν τραβήξουν πάλι ἀπάνω οἱ δυὸ φίλοι του, θὰ ἦταν ἕνα τράνταγμα τοῦ σκοινιοῦ.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἀπὸ τὴν μεγάλη τους ὅμως συγκίνησι, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἔκαναν θόρυβο, ποὺ τὸν ἄκουσε ἡ μητέρα τῆς νέας ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἀμέσως τότε βιάστηκε, ἀνήσυχη, νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἄντρα της. Ὁ σὲρ Τόμας ἔτρεξε στὴν κλειδωμένη πόρτα τοῦ δωματίου τῆς κόρης του, ψάχνοντας νευρικὰ στὶς τσέπες του γιὰ νὰ βρῇ τὸ κλειδί.

Οἱ δύο νέοι, ἀπὸ μέσα, ἄκουσαν σὲ λίγο τὸ στριφογύρισμα τοῦ κλειδιοῦ στὴν κλειδαρότρυπα. Μ' ἑτοιμότητα τότε ἡ νέα ἔσπρωξε στὸ τζάκι τὸν ἀγαπημένο της, σκέπασε τὸ ἄνοιγμα μὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα κι' ὕστερα γονάτισε, σταύρωσε τὰ χέρια της κι' ἄρχισε τάχα νὰ προσεύχεται μὲ μεγάλη κατάνυξι γιὰ τὴν ὑγεία καὶ μακροημέρευσι τοῦ πατέρα της.

Στὸ μεταξὺ ὁ πατέρας της μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο κι' ὅταν εἶδε τὴν κόρη του νὰ προσεύχεται γι' αὐτὸν κολακεύτηκε πολὺ καὶ δὲν θέλησε νὰ τὴν ἀνησυχήσῃ. Ξανάκλεισε λοιπὸν ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ γύρισε πάλι κοντὰ στὴ γυναῖκα του νὰ τὴ μαλώσῃ γιὰ τὶς πονηρὲς σκέψεις ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό της, γιὰ τὴν εὐσεβῆ καὶ ἀφοσιωμένη κόρη τους ποὺ εὐλαβικὰ προσευχόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ γονατιστή.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἡ μητέρα της δὲν πείστηκε. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, πῆρε τὸ κλειδὶ καὶ πῆγε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά της. Χωρὶς λοιπὸν νὰ κάνῃ θόρυβο ξεκλείδωσε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς κόρης της.

Τὴν ὥρα ἐκείνη οἱ δύο νέοι ἦταν σφιχτὰ ἀγκαλιασμένοι ἀπάνω στὴν πολυθρόνα. Ἔτσι δὲν κατάλαβαν τὴν εἴσοδό της καὶ τὴν παρουσία της κοντά τους καὶ συνέχισαν τὰ χάδια τους.

Οἱ δυὸ φίλοι τοῦ νέου, νομίζοντας πὼς ἦταν τὸ σινιάλο, ἄρχισαν ν' ἀνεβάζουν τὸ καλάθι.

Τὸ δωμάτιο φωτιζόταν μόνο μὲ τὸ καντῆλι. Ἡ μητέρα τῆς νέας εἶχε πάει πίσω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καὶ ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ μεγάλο τζάκι. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως οἱ ἐρωτευμένοι διέκριναν ἀπὸ πάνω τους τὴ σκιά της καὶ τόσο τρόμαξαν, ποὺ ἀναποδογύρισαν τὴν πολυθρόνα καθὼς τινάχτηκαν ὄρθιοι. Ἡ πολυθρόνα τότε χτύπησε τὴ μητέρα τῆς νέας καὶ τὴν ἔρριξε ἀνάσκελα, μέσα στὸ καλάθι, ποὺ βρισκόταν πίσω της, στὸ ἄνοιγμα τοῦ τζακιοῦ. Τὸ σκοινὶ ὅμως τραντάχτηκε καὶ οἱ δυὸ φίλοι τοῦ νέου ποὺ περίμεναν στὴ στέγη, νομίζοντας πὼς ἦταν τὸ σινιάλο, ἄρχισαν ν' ἀνεβάζουν τὸ καλάθι. Ὅσο ὅμως τὸ τραβοῦσαν, τόσο ἔφταναν στ' αὐτιά τους, ὁλοένα καὶ πιὸ δυνατές, οἱ φωνὲς τῆς μητέρας τῆς νέας. Σὲ λίγο, τέλος, ἀντίκρυσαν στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας τὸ... φάντασμα μιᾶς μουτζουρωμένης ἀπὸ τὶς καπνιὲς γυναῖκας στὸ καλάθι... Τρομοκρατημένοι, λοιπόν, τὴν ἄφησαν λιπόθυμη στὴ στέγη κι' ἔρριξαν ξανὰ τὸ καλάθι στὴν καπνοδόχο, τράβηξαν ἀπάνω καὶ τὸ φίλο τους κι' ἔσπευσαν κι' οἱ τρεῖς νὰ ἐξαφανιστοῦν...

Ὅταν ἀργότερα ἡ ἡλικιωμένη γυναῖκα συνῆλθε κι' εἶδε πὼς βρισκόταν στὴ στέγη χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς, ἔβαλε τὶς φωνὲς ἀπὸ τὸν τρόμο της κι' ἀναστάτωσε ὅλο τὸν πύργο.

Ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι ποὺ βρῆκαν ἐκεῖ πάνω τὴν κυρία τους κι' ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς βρέθηκε στὰ καλὰ καθούμενα μέσα στὴ νύχτα, ἀπάνω στὴ στέγη, ὅλοι πίστεψαν πὼς τὴν πῆγαν ἐκεῖ πάνω τὰ... στοιχειὰ τοῦ πύργου. Περισσότερο ἀπ' ὅλους τὸ πίστεψε αὐτὸ ὁ ἄντρας της, λέγοντας πὼς ἦταν μιὰ δίκαιη τιμωρία της, ἐπειδὴ εἶχε ὑποψιαστῆ χωρὶς λόγο τὴν ἁγνὴ καὶ ἀθῶα κόρη τους!

★

Στὸ Σικάγο ζοῦσε κάποιος ποὺ παινευόταν τόσο πολὺ γιὰ τὰ ἔξυπνα κατορθώματα τοῦ σκύλου του Ἴνκυ, ὥστε οἱ φίλοι του, ποὺ εἶχαν βαρεθῆ νὰ ἀκοῦνε τὴν ἀνούσια φλυαρία του, πῆραν τὴν ἀπόφασι νὰ τοῦ βουλώσουν τὸ στόμα μὲ κάθε τρόπο.

Ἕνας λοιπὸν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἐπαίνους του γιὰ τὸν καταπληκτικό του σκύλο ἦταν ὅτι ποτὲ δὲν χρειαζόταν νὰ πηγαίνῃ σπίτι του γιὰ νὰ πάρῃ τὸν σκύλο του καὶ νὰ τὸν βγάλῃ περίπατο.

—Ἁπλῶς ὅπου κι' ἂν βρίσκωμαι, ἐπαναλάμβανε πάντα ὁ ὑπερήφανος κάτοχος τοῦ «Ἴνκυ», παίρνω ἀπὸ ἕνα τηλέφωνο τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τοῦ σπιτιοῦ μου. Ὅταν ὁ Ἴνκυ ἀκούσῃ τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου, καταλαβαίνει ἀμέσως περὶ τίνος πρόκειται. Ἀνοίγει τότε τὴν πόρτα, βγαίνει στὸ δρόμο καὶ τρέχει νὰ μὲ συναντήσῃ. Αὐτὸ θὰ σᾶς φαίνεται ἀπίστευτο. Κι' ὅμως εἶναι ἀληθινό.

Ἔπειτα ἀπὸ τὶς πολλὲς ἐπαναλήψεις αὐτοῦ τοῦ ἐπαίνου γιὰ τὸ σκύλο, οἱ φίλοι του συνεννοήθηκαν μεταξύ τους καὶ μιὰ ἡμέρα ἔστειλαν ἕναν ἀπὸ τὴν παρέα στὸ δωμάτιό του. Καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ χτύπησε τὸ τηλέφωνο, σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καί... γαύγισε!

—Γάβ! γάβ! γάβ! ἄκουσε ξαφνιασμένος ὁ κάτοχος τοῦ σκύλου ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

Καὶ κατόπιν μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ ἔλεγε:

—Αὐτὸ τὸ παλιόσκυλό σου εἶναι πιὸ ἔξυπνο ἀπ' ὅσο μᾶς λὲς πὼς εἶναι!

Τὸ μάθημα αὐτὸ τοῦ φαρσὲρ συνέτισε τὸν κάτοχο τοῦ Ἴνκυ. Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναμίλησε γιὰ τὸ σκύλο του.

★

Ἕνας πολὺ φιλαναγνώστης, ποὺ ἔμενε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, συνήθιζε νὰ διαβάζῃ ἀπὸ τὸ βιβλίο, ποὺ μόλις εἶχε ἀγοράσει, εἴκοσι σελίδες τὴν ἡμέρα, σημειώνοντας τὴν πρόοδο τοῦ καθημερινοῦ διαβάσματος μ' ἕνα διακριτικὸ σημεῖο.

Ἕνας φαρσὲρ ὅμως μετέφερε κάθε μέρα αὐτὸ τὸ σημάδι εἴκοσι σελίδες πίσω. Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος ὁ φαρσὲρ ρώτησε τὸν φιλαναγνώστη πελάτη τοῦ ξενοδοχείου, ἂν τοῦ ἄρεσε τὸ βιβλίο αὐτό. Κι' ἐκεῖνος ἀπάντησε:

—Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον βιβλίο, μόνο ποὺ ἐπαναλαμβάνει τὰ ἴδια πράγματα πολλὲς φορές!...

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Ὁ μικρὸς ἄτυχος

Ὁ μικρὸς στεκόταν μπροστὰ στὸν παιδοδικαστὴ μετανοημένος. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του κάποιος τὸν εἶχε κάνει νὰ συναισθανθῆ τὸ λάθος του. Μ' ἁπλᾶ λόγια, ἤρεμα, μὲ γλυκύτητα ὁ πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου τῶν Ἀνηλίκων εἶχε μιλήσει στὴν παγωμένη παιδικὴ ψυχή του καὶ τὴν εἶχε ζεστάνει. Μέχρι τότε, αὐτὸ τὸ ἀσήμαντο ἀνθρωπάκι, ποὺ εἶχε βρεθῆ ὁλομόναχο μέσα στὸ τρικυμιασμένο πέλαγος τῆς ζωῆς, εἶχε δοκιμάσει μόνο πικρίες.

Σὲ μιὰ φτωχὴ γειτονιὰ τῆς Ἀθήνας καὶ σ' ἕνα ἀνήλιο δωμάτιο εἶδε τὸ φῶς. Τὸ ἀθῶο παιδικὸ βλέμμα του ἀντίκρυσε τὸ χλωμὸ βασανισμένο πρόσωπο μιᾶς γυναίκας, τῆς μητέρας του. Καὶ τὸ χαμόγελο ἔσβυσε ἀπὸ τὰ χείλη του... Ἦταν μεγάλο δυστύχημα αὐτὸ τὸ παιδί. Ἡ γέννησί του ἔκανε νὰ ξεχειλίση τὸ ποτῆρι τῆς δυστυχίας. Αὐτὴ τὴ πονεμένη γυναίκα τὴν τραβοῦσαν ἀπὸ τὸ φουστάνι καὶ κυλιόντουσαν ἀνάμεσα στὰ πόδια της ἄλλα ἑφτὰ παιδιά, βρώμικα, ξυπόλητα, πεινασμένα. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ τελευταῖο παιδί, ἦταν τώρα ὁ ὄγδοος μάρτυρας τῆς οἰκογενειακῆς τραγωδίας. Κι' ἐρχόταν στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή. Τὴ μέρα ποὺ ὁ πατέρας του ἔκανε μιὰ ἡρωϊκὴ ἐξόρμησι.

—Βαρέθηκα πιά, εἶχε πῆ στὴ γυναίκα του. Βαρέθηκα νὰ σᾶς τρέφω! Βγάλτε τα πέρα μόνοι σας!

Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι θολωμένος ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις μιᾶς ἄλλης γυναίκας, ἀσυνείδητης σὰν κι' αὐτὸν καὶ τόσο ἐλαφρόμυαλης, ποὺ ξεκινοῦσε μ' ἕναν ἄνεργο καὶ πατέρα ὀχτὼ παιδιῶν γιὰ νὰ ζήση εὐτυχισμένη!... Νὰ χτίση τὸ σπίτι της πάνω στὴν ἄμμο καὶ στὴ δυστυχία ὀχτὼ μικρῶν παιδιῶν... Ἡ μητέρα, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αὐλῆς τοῦ λαϊκοῦ σπιτιοῦ, ἔβλεπε μ' ἀγωνία ὅτι εἶχε φτάσει πιὰ τὸ τέλος. Ἡ ἀπελπισία της εἶχε σκοτίσει τὸ μυαλό. Νὰ πάη νὰ δουλέψη; Καὶ σὲ ποιὸν θ' ἄφηνε αὐτὰ τὰ ὀχτὼ μικρὰ παιδιά; Ποιὸς θὰ τὰ τάϊζε; Ποιὸς θὰ τὰ πρόσεχε; Ποιὸς θὰ τὰ περιποιόταν;

Νὰ βγῆ μαζί τους νὰ ζητήση τὴ βοήθεια τῶν διαβατῶν; Φοβήθηκε τὴν Ἀστυνομία... Καθόταν λοιπὸν ὅλη μέρα κι' ἔκλαιγε, μὴ ξέροντας μὲ ποιὸ τρόπο ν' ἀντιμετωπίση αὐτὴ τὴ φοβερὴ κατάστασι, ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ μὲ τὴ φυγὴ τοῦ ἄπιστου ἄντρα της.

Τελος πῆρε θάρρος, ἄφησε κατὰ μέρος τὴ ντροπὴ καὶ ζήτησε νὰ τὴ βοηθήσουν οἱ γειτόνισσές της.

— Τὰ παιδιὰ πεινοῦν! Μιὰ φέτα ψωμὶ ἂν περισσεύη! Κάντε το γιὰ ψυχικό! τοὺς παρακάλεσε.

Ἡ φωνή της πνιγόταν ἀπὸ τὴ ντροπὴ καὶ τὸ λυγμὸ τῆς ἀπελπισίας. Ὁ φτωχὸς καταλαβαίνει καλύτερα τὸ φτωχό. Βρέθηκαν γειτόνισσες ποὺ τῆς ἔδωσαν ἕνα πιάτο φαΐ γιὰ τὰ παιδιά. Μὰ τί νὰ φτάση ἕνα πιάτο φαΐ γιὰ τόσα πεινασμένα στόματα; Πρῶτα ὁ τεμπέλης σύζυγος καθόταν ξαπλωμένος ὅλη τὴ μέρα στὸ σπίτι κι' ἔκανε... σχέδια! Ἔτσι ἔρριχνε κι' ἕνα μάτι στὰ παιδιά... Ἡ γυναίκα του μποροῦσε κι' ἔφευγε γιὰ νὰ πάη νὰ πλύνη, ἢ νὰ κάνη ἄλλες δουλειὲς γιὰ νὰ πάρη λίγα λεφτά. Μὰ τώρα δὲν μποροῦσε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι. Τώρα μάλιστα ποὺ εἶχε μωρὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά...

Ἄρχισε λοιπὸν σιγά, σιγά, μέσα στὴν ἀπελπισία της νὰ νοιώθη μῖσος γι' αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ ἦρθε στὸν κόσμο, στὴν πιὸ ἀκατάλληλη στιγμή... Τὸ θεώρησε γρουσούζικο!

Ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν τυχερὰ καὶ γρουσούζικα παιδιά! Κάποια γυναίκα τῆς πρότεινε, τέλος, μιὰ μέρα:

—Δὲν φροντίζεις νὰ τὸ δώσης τὸ παιδί σου σὲ τίποτα καλοὺς ἀνθρώπους; Αὐτὸ θὰ πεθάνη ἀπὸ τὶς στερήσεις!

—Αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ λύσις, στέναξε ἡ μητέρα. Μὰ ποιὸς θὰ τὸ θελήση νὰ τὸ πάρη;

Ἡ πληροφορία αὐτὴ ὅμως ἄρχισε νὰ κυκλοφορῆ. Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἔφτασε καὶ στ' αὐτιὰ τοῦ πλανόδιου μανάβη ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴ λαϊκὴ γειτονιά.

— Μωρὲ τί κάνετε ἐδῶ; ἀπόρησε. Πουλᾶτε παιδιά;

Τοῦ ἐξήγησαν τότε τί ἀκριβῶς συνέβαινε.

—Κύτταξε μήπως βρῆς κανένα ἀντρόγυνο, ποὺ νὰ θέλη ἕνα ἀγοράκι... Θὰ κάνης ἕνα καλό... τὸν παρακάλεσαν οἱ δυὸ γυναῖκες.

Κι' ὁ μανάβης τὸ πῆρε «ἐπὶ πόνου» τὸ ζήτημα τοῦ παιδιοῦ. Κάθε μέρα, στὴ μακρυνὴ βόλτα ποὺ ἔκανε στὶς συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν, ρωτοῦσε δεξιὰ κι' ἀριστερά. Καὶ τὸ ἀντρόγυνο βρέθηκε. Ἦταν δυὸ τίμιοι καὶ καλοὶ βιοπαλαισταί. Ὅταν ἄκουσαν ὅτι μποροῦσαν νὰ βροῦν ἕνα παιδάκι, τρελλάθηκαν ἀπὸ τὴ χαρά τους. Ἄσπρισαν τὸ σπίτι, τὸ στόλισαν μὲ λουλούδια, ἀγόρασαν κούνια, στρωματάκι, παιδικὰ ρουχαλάκια, παιχνίδια καὶ περίμεναν τὸ μανάβη νὰ τοὺς φέρη τὸ παιδί....

Αὐτὴ ἦταν ἡ συμφωνία. Ἡ μάνα, ἡ πραγματικὴ μάνα δὲν ἔπρεπε νὰ μάθη ποτὲ τὸ σπίτι ὅπου θὰ ἔμενε τὸ παιδί της γιὰ νὰ μὴ μετανοήση καὶ θελήση νὰ τὸ πάρη πίσω!

Ἔτσι ὁ μανάβης ἔφερε ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες τὸ παιδὶ μέσα σ' ἕνα κοφίνι, ὅπου ἔβαζε τὰ χορταρικά, ἀφοῦ τέλειωσε τὴ βόλτα του μὲ τὴ σοῦστα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα, τὸ μικρὸ αὐτὸ στάθηκε γιὰ ἀρκετὰ χρόνια πολὺ τυχερό. Τίποτα δὲν τοῦ ἔλειπε. Μὰ ὅταν ἔγινε ἑφτὰ χρόνων, ξαφνικά, τὸ βρῆκε ἕνα φοβερὸ δυστύχημα. Πέθανε ἡ γυναίκα ποὺ τὸ εἶχε σὰν πραγματικὸ παιδί της. Κι' ἡ δυστυχία του μεγάλωσε, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ τὸ πένθος του, ὁ ἄντρας της ξαναπαντρεύθηκε. Ἡ νέα γυναίκα ἔμαθε τὴν ἱστορία του καὶ συγκινήθηκε. Κι' ὁ μικρὸς νόμισε ὅτι διορθώθηκαν τὰ πράγματα... Ἀλήθεια, ὅλα πήγαιναν καλὰ μέχρι ποὺ ἕνα πραγματικὸ παιδὶ τοῦ ζευγαριοῦ αὐτοῦ ἦρθε στὸν κόσμο. Ὁ ἄλλος μικρὸς πέρασε τότε στὸ περιθώριο... Τὸν θεωροῦσαν σωστὸ μπελᾶ! Τὸν εἶχαν σὰν ὑπηρετάκο. Ὅταν δὲ ἔμαθε τὴν ἱστορία του, ὅτι τὸν εἶχε μαζέψει ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἡ δυστυχία του μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο.

Στὴν ἀπελπισία του σκέφθηκε νὰ φύγη ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπίτι καὶ νὰ ψάξη νὰ βρῆ τὴν πραγματικὴ μητέρα του καὶ τ' ἀδέλφια του...

Ἔτσι τὸ ἔσκασε καὶ βγῆκε στὸ δρόμο. Πείνασε, κοιμήθηκε σὲ σπηλιές, ἔμπλεξε μ' ἄλλους μικροὺς ἀλῆτες καὶ μιὰ ἡμέρα ἔκλεψε... Ἔτσι τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸν παιδοδικαστή.

— Γιατί ἔκλεψες; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος, σὰν πατέρας.

— Γιατὶ πεινοῦσα! Κι' ἂν μ' ἀφήσετε ἐλεύθερο καὶ πεινάσω πάλι θὰ ξανακλέψω! ἀπάντησε μὲ ἀπόγνωσι ὁ μικρός.

Κανεὶς δὲν εἶχε μάθει σ' αὐτὸ τὸ παιδὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ δουλέψη γιὰ νὰ ζήση.

Τὸ ἔπιασαν τότε μὲ τρόπο, τὸ συμβούλεψαν, τὸ ἔκαναν νὰ καταλάβη τὸ σφάλμα του καὶ τὸ ἔκλεισαν σ' ἕνα ἀναμορφωτικὸ σχολεῖο γιὰ νὰ μάθη μιὰ τέχνη καὶ νὰ μπορῆ νὰ κερδίση τίμια τὴ ζωή του...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

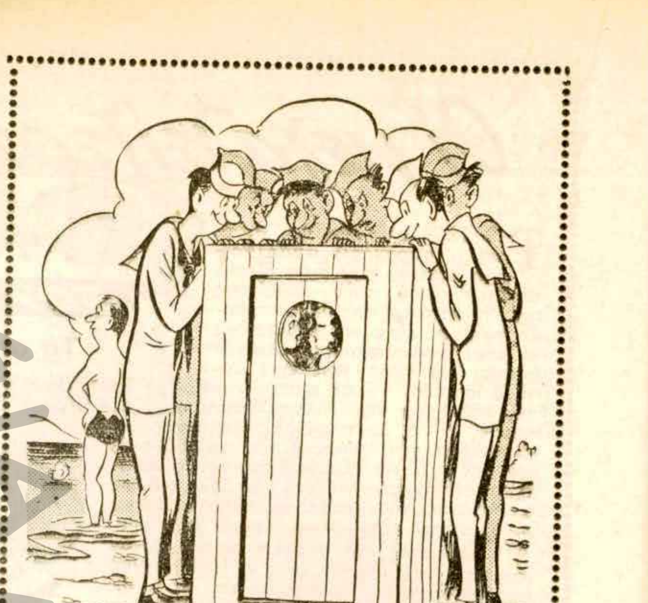

—Ἀληθεύει, Λίτσα μου, πὼς ἦρθε Ἀμερικάνικος στόλος;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Μέσα εἶνε ἡ... ἀδερφούλα σου!...

(Τοῦ Ἀργελάου)

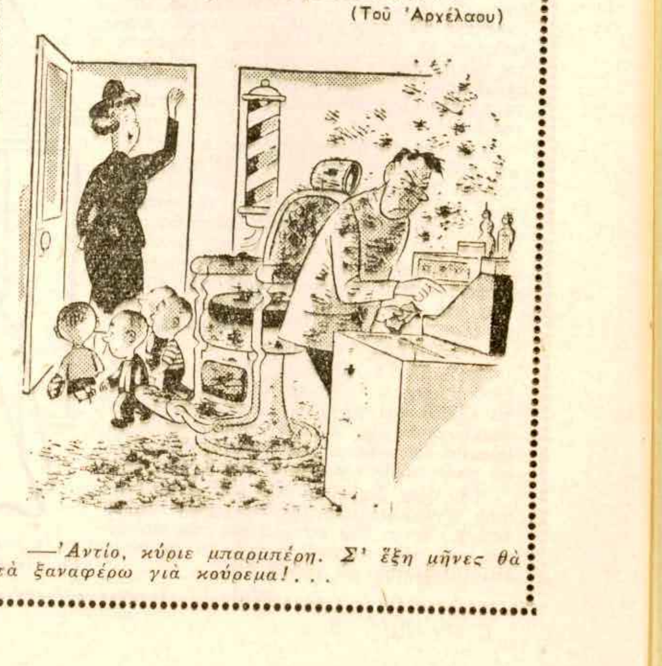

—Ἀντίο, κύριε μπαρμπέρη. Σ' ἕξη μῆνες θὰ τὰ ξαναφέρω γιὰ κούρεμα!...

Η ΚΡΙΣΙΣ τῆς ἐφηβείας

Τί πρέπει νὰ κάνουν οἱ γονεῖς γιὰ τὰ παιδιά τους

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐφηβείας, ὅλα τὰ παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, παρουσιάζουν μιὰ κρίσι, ποὺ εἶναι τόσον σωματικὴ ὅσον καὶ ψυχική.

Αὐτὴ ἡ κρίσις παίρνει σὲ μερικὰ ἕνα χαρακτῆρα ἐξαιρετικὰ σοβαρό. Μπορεῖ, μάλιστα, νὰ δημιουργήσῃ ψυχώσεις ποὺ διαρκοῦν σ' ὁλόκληρη τὴ ζωή.

Κατὰ τὴν δύσκολη αὐτὴ περίοδο, λοιπόν, οἱ γονεῖς πρέπει νὰ παρακολουθοῦν μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ τὰ παιδιά τους, γιὰ νὰ ξεχωρίσουν τὰ κανονικὰ φαινόμενα —ποὺ εἶνε, συνήθως, δυσάρεστα, ἀλλ' ἀκίνδυνα— ἀπὸ τὰ μὴ κανονικά, ποὺ ἀπαιτοῦν νὰ ληφθοῦν ἀμέσως τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα.

Κατὰ τὴν προεφηβικὴ περίοδο, τόσο τ' ἀγόρια, ὅσον καὶ τὰ κορίτσια αἰσθάνονται μιὰ γενικὴ κακοδιαθεσία, ποὺ ὀφείλεται στὶς βαθύτατες μεταβολὲς ποὺ γίνονται μέσα στὸν ὀργανισμό τους. Αὐτὲς οἱ μεταβολὲς ἐπηρεάζουν ἐπίσης τὸ χαρακτῆρα τους καὶ τοὺς δημιουργοῦν μιὰ προσωπικότητα τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ εἶχαν πρίν. Τὰ παιδιὰ παρουσιάζουν συνήθως μεγάλη ἀστάθεια κατὰ τὴν περίοδο αὐτή. Γελοῦν π.χ. τὴ μιὰ στιγμὴ καὶ τὴν ἀμέσως ἑπομένη ἀρχίζουν νὰ κλαῖνε μὲ λυγμούς. Καταπιάνονται, ἐξ ἄλλου, μὲ χίλια δυὸ πράγματα, ἀλλὰ τὶς περισσότερες φορὲς δὲν ἀποτελειώνουν τίποτε.

Τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ τῶν ἀγοριῶν εἶνε ἡ ἀνάγκη ποὺ αἰσθάνονται νὰ ἐκδηλώσουν τὴν προσωπικότητά τους. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔχουν τὴ δύναμι νὰ τὸ κάμουν γίνονται βίαια καὶ τὰ βάζουν μὲ τὸ περιβάλλον τους ποὺ φυσικά, δὲν δείχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὰ κέφια τους. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, ἀντίθετα κυριεύονται ἀπὸ ἕνα αἴσθημα αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας ποὺ τὰ παρασύρει συχνὰ σὲ πράξεις καὶ ἐνέργειες εὐγενικὲς ἀλλὰ παράλογες καὶ ἄσκοπες.

Αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ σύγκρουσι ποὺ γίνεται μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ καταλήγει συνηθέστερα σὲ «δραπετεύσεις», ποὺ εἶνε ἄλλοτε πραγματικὲς (τὸ παιδὶ τὸ «σκάζει» ἀπὸ τὸ σχολεῖο φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του ρίχνεται σὲ παράλογες περιπέτειες καὶ ταξίδια) καὶ ἄλλοτε μόνο φανταστικὲς (ὀνειροπολήσεις καταβρόχθισι κάθε μυθιστορήματος ποὺ πέφτει στὰ χέρια του κλπ.)

Ἡ νέα, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη τῆς χειραφετήσεως ἀπὸ τὴν πατρικὴ καὶ ἰδίως τὴ μητρικὴ ἐξουσία κι' ἐπειδὴ βλέπει ὅτι τὰ ἀγόρια ἔχουν μεγαλύτερη ἐλευθερία προσπαθεῖ νὰ τὰ μιμηθῇ.

Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴν ὁ πόθος τῆς «δραπετεύσεως» ἐκδηλώνεται κατὰ δύο τρόπους, ποὺ ὁ πρῶτος εἶνε μόνο φανταστικός. Γράφει π.χ. τὸ ἡμερολόγιό της, συντάσσει ἐπιστολὲς ποὺ δὲν τὶς στέλνει ποτέ, πέφτει σὲ ἀτελείωτες ὀνειροπολήσεις, σχηματίζει τὴν ἰδέα ὅτι εἶνε δυστυχισμένη κλπ.

Στὴ δεύτερη περίπτωσι, συνάπτει ἐρωτικοὺς δεσμοὺς ποὺ τοὺς νομίζει αἰωνίους, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀλλάζει συχνὰ τοὺς φίλους της.

Οἱ ψυχικὲς αὐτὲς κρίσεις μποροῦν, ὅμως, νὰ ὀφείλωνται καὶ σὲ ὀργανικὲς διαταραχές, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι:

1) Ἀναπνευστικές. Τὸ παιδὶ δὲν ἀναπνέει κανονικά, ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς πνίγεται, λαχανιάζει ὅταν μιλάη κλπ. Στὴν περίπτωσι αὐτή, πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε χωρὶς ἀναβολὴ τὸ γιατρό.

2) Ἀνορεξία. Τὰ παιδιὰ χάνουν συνήθως τὴν ὄρεξί τους κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐφηβείας καὶ βρίσκουν διάφορες προφάσεις γιὰ νὰ μὴν τρῶνε. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἐξασθενίζει ὁ ὀργανισμός τους κι' ὁ ἀντίκτυπος γίνεται αἰσθητὸς καὶ στὸ χαρακτῆρα τους.

3) Πεπτικὲς διαταραχές. Τὸ παιδὶ δὲ χωνεύει κανονικὰ καὶ γίνεται δυσκοίλιο. Αὐτὴ ἡ ἀνωμαλία τοῦ ἀφαιρεῖ τὸ κέφι του καὶ τὸ κάνει δύστροπο καὶ εὐερέθιστο.

4) Νευρικές. Ἡ σχολικὴ ἐργασία τοῦ φέρνει πονοκεφάλους καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ τὸν ὕπνο του. Ἔτσι, γίνεται ἀνήσυχο καὶ νευρικό.

Οἱ κρίσεις τῆς προεφηβικῆς καὶ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, ὅταν δὲν δώσωμε σ' αὐτὲς τὴν ἀπαιτουμένη προσοχή, μποροῦν νὰ δημιουργήσουν ψυχώσεις, ποὺ ριζώνονται μέσα στὸ παιδὶ καὶ δὲν βγαίνουν εὔκολα.

Νά γιατὶ ἡ εὐθύνη τῶν γονέων εἶνε μεγάλη. Προσπαθῶντας νὰ κατανοήσουν καὶ νὰ βοηθήσουν τὰ παιδιά τους, θὰ τὰ κάμουν νὰ περάσουν εὐκολώτερα αὐτὲς τὶς κρίσεις καὶ θὰ τὰ προφυλάξουν ἀπὸ τὸ ν' ἀκολουθήσουν ἕνα σφαλερὸ δρόμο.

Γιὰ νὰ διευκολυνθῆτε δὲ στὴν προσπάθειά σας, εἶνε καλὸ νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας τὰ ἑξῆς:

1) Μὴν περιπαίζετε τὰ παιδιά σας γιὰ τὶς μελαγχολίες καὶ τὶς λύπες τους, ποὺ σᾶς φαίνονται ἀνεξήγητες κι' ἀδικαιολόγητες. Τὰ παιδιὰ ἔχουν κάποιο λόγο γιὰ νὰ μελαγχολοῦν καὶ νὰ λυποῦνται.

2) Μὴν βιάζεστε νὰ τὰ μαλλώσετε γιὰ τοὺς ξαφνικοὺς θυμούς τους. Εἶνε καλύτερο νὰ προσπαθήσετε νὰ καταλάβετε τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ τοὺς προκαλεῖ.

3) Ἂν τὸ παιδί σας δείχνεται βίαιο, μὴν τοῦ ἀπαντᾶτε καὶ σεῖς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Θὰ τὸ ἡσυχάσετε καλύτερα μὲ τὴν τρυφερότητα καὶ τὰ πειστικά σας λόγια.

4) Ἂν τὸ ἀγοράκι σας δὲν εἶνε καλὸς μαθητής, μὴν τοῦ κάνετε παρατηρήσεις ποὺ τὸ ταπεινώνουν.

5) Μὴν τὸ στερῆτε ἀπὸ τὰ παιχνίδια. Γιατὶ τὰ παιχνίδια ἀποτελοῦν ἀληθινὴ ψυχικὴ τροφὴ γιὰ τὸ παιδί.

6) Μεριμνῆστε γιὰ τὴν ψυχαγωγία του.

7) Μὴν ἀφήνετε τὸ παιδί σας μόνο. Γιατὶ ἔτσι τὸ σπρώχνετε στὴ μελαγχολία καί, καμμιὰ φορά, στὴν ἀνταρσία.

8) Μὴν ἐκπλήττεσθε, ἐπειδὴ τὸ παιδί σας δὲν ἔχει τὶς γνώσεις καὶ τὴν πεῖρα σας. Οὔτε καὶ σεῖς τὶς εἴχατε στὴν ἡλικία του.

9) Μὴν προσπαθῆτε νὰ τὸ κάμετε νὰ γεράσῃ πρόωρα.

10) Ἐξασφαλίστε του μιὰ ἄνετη, ἤρεμη κι' εὐχάριστη ζωὴ καὶ φιλοδοξῆστε νὰ τὸ κάμετε νὰ σᾶς ἰδῆ σὰν φίλο του κι' ὄχι σὰν τύραννο καὶ δήμιο.

Εὔθυμη ἹΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ σπίτι τῶν ὡραίων ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

Ἡ γυναίκα μου φώναξε:

—Γιοχάνες!...

—Τί εἶναι;

—Κύττα ἐκεῖ! Ἐκεῖνο τὸν ἄνθρωπο στὸ φράχτη!

Πραγματικά, στὸ φράχτη στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος καὶ ἔκλαιγε. Εἶχε βγαλμένο τὸ καπέλλο ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ κύτταζε διαρκῶς πρὸς τὸ σπίτι μας, σάμπως ὅλη ἡ λύπη του νάρχόταν ἀπ' αὐτό...

Πῆγα κοντά του.

— Θέλετε τίποτα; τὸν ρώτησα.

Ὁ ξένος ἔκανε νὰ φύγη φοβισμένος.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπε. Φεύγω, μὴν ἐνοχλῆσθε!

—Μήπως εἶστε ἄρρωστος;

—Ὄχι. Εἶστε πολὺ εὐγενικός! Μοῦ ἐπιτρέπετε μόνο μιὰ ἐρώτησι;

—Εὐχαρίστως.

— Εἶστε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ χαριτωμένου αὐτοῦ σπιτιοῦ;

—Ναί.

—Σᾶς ἀρέσει;

—Μὰ βέβαια! Ἔχει ἀρκετὲς ἀνέσεις...

—Συμφωνῶ μαζί σας, πρόσθεσε μὲ θέρμη ὁ ξένος καὶ νέα θερμὰ δάκρυα διέκοψαν τὰ λόγια του. Δὲν ὑπάρχει ὡραιότερο ἐξοχικὸ σπίτι σ' ὅλη τὴν περιοχή... μ' ἕναν τόσο πλούσιο κῆπο... τόσο κοντὰ στὸ δάσος... μὲ τόσο πλατειὰ θέα... Σᾶς ζηλεύω!

—Ἀλήθεια, εἶπα, γιατὶ δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ...

—Καὶ νὰ ξέρατε ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ σᾶς ζηλεύω!

—Μπά;

—Ξέρετε ποιὸς εἶμαι; ρώτησε ὁ ξένος.

—Ποιός; ρώτησα περίεργα.

— Μπροστά σας βρίσκεται ὁ ἄτυχος πρώην ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ! Μάλιστα, αὐτὸ τὸ ὡραῖο σπίτι, ποὺ βρίσκεται μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐδῶ πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, κάποτε ἦταν δικό μου. Τί εὐτυχισμένος ποὺ ἤμουν ἐδῶ μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά μου! Ἔπειτα πέθανε ἡ γυναίκα μου. Νόμισα πὼς δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω περισσότερο καιρὸ ἐδῶ καὶ πούλησα τὸ σπίτι. Καὶ ταξίδεψα γιὰ τὴν πόλι. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἦρθαν ὅλα ἀνάποδα. Ἔχασα τὰ λεφτά μου, ἔχασα ὅ,τι εἶχα! Δὲν ἀντέχω νὰ σᾶς διηγηθῶ περισσότερα. Τὸ μόνο ποὺ θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ εἶνε ὅτι ἔχω μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ δῶ τὸ σπίτι, μέσα στὸ ὁποῖο κάποτε ἤμουν εὐτυχισμένος. Βρέθηκα τυχαία κάπου ἐδῶ κοντά. Πλησίασα στὸ φράχτη. Δὲν φανταζόμουν πὼς θὰ μὲ βλέπατε καὶ θαρρούσατε κοντά μου. Νὰ μὲ συγχωρεῖτε πάντως γιὰ τὴν ἐνόχλησι.

Κι' ἔκανε νὰ φύγη. Τὸν φώναξα.

—Μπορῶ νὰ κάνω τίποτα γιὰ σᾶς; τὸν ρώτησα.

Ὁ ξένος σταμάτησε.

—Καὶ βέβαια. Μπορεῖτε ἀκριβῶς νὰ κάνετε πολλὰ γιὰ μένα. Ἀφῆστε με μιὰ φορὰ ἀκόμα καὶ μόνο γιὰ ἕνα λεπτὸ νὰ περιεργασθῶ ἀπὸ κοντὰ τὸ σπίτι μέσα στὸ ὁποῖο ἔζησα εὐτυχισμένος.

—Πολὺ εὐχαρίστως. Ἡ γυ-

«...Ἄλα, ἄνοιξε κι' ἄλλη μπουκάλα!...»

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ναῖκα μου θὰ μᾶς ψήση κι' ἕνα καφεδάκι. Ἐλᾶτε...

Ἡ γυναῖκα μου μᾶς ἑτοίμασε τὸ καφεδάκι. Ἔπειτα, μᾶς σερβίρησε καὶ τὸ δεῖπνο κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀργά, ἔστρωσε κι' ἕνα κρεβάτι παραπάνω γιὰ νὰ κοιμηθῆ ὁ ξένος.

— Ἔχομε ἀρκετὴ θέσι στὸ σπίτι κύριε Ἔχτ, τοῦ εἶπε φιλικά. Θὰ μᾶς κάνετε μεγάλη χάρι νὰ μείνετε μερικὲς μέρες μαζί μας...

—Ἄ, ὄχι, ὄχι, εὐχαριστῶ, αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχτῶ! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Μὰ ἦταν μιὰ φορὰ σπίτι σας ἐδῶ! Βολευθῆτε, ὅπως θέλετε!...

Ὁ κύριος Ἔχτ βολεύτηκε πραγματικά. Ἦταν ξαπλαρωμένος ὁλημερὶς σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀμίλητος, ἔκανε ὡραίους περιπάτους στὸ διπλανὸ δάσος, ἦταν πάντα ἀκριβὴς στὶς ὧρες τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἡ οἰκοδέσποινα δὲν μποροῦσε νὰ παραπονεθῆ πὼς δὲν εἶχε μεγάλη ὄρεξι. Ἀκόμη καὶ τὸ κελλάρι μὲ τὰ ποτὰ τοῦ οἰκοδεσπότου εἶχε βρῆ ἐκ μέρους του πλήρη κατανόησι. Κι' ἔτσι οἱ μερικὲς ἡμέρες ἔγιναν μερικὲς ἑβδομάδες, ἕως ὅτου δὲν μοῦ μεινε παρὰ νὰ πῶ μιὰ μέρα στὸν φιλοξενούμενό μου:

— Δυστυχῶς θὰ χρειαστῆ νὰ χωριστοῦμε ἀγαπητὲ κύριε Ἔχτ.

—Ἔκανα κατάχρησι τῆς φιλοξενίας σας: ἀπόρησε.

—Ἦταν γιὰ μᾶς μεγάλη τιμὴ νὰ φιλοξενοῦμε τὸν παλιὸ ἰδιοκτήτη αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ ὁποίου ἐμεῖς δὲν εἴμαστε παρὰ ταπεινότατοι ἐνοικιασταί. Ἀλλὰ δυστυχῶς περιμένω κάτι καλεσμένους...

—Καταλαβαίνω. Μόνο πού...

—Ἔχετε καμμιὰ ἄλλη ἐπιθυμία;

—Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ξέρετε, μοῦ λείπουν τὰ χρήματα γιὰ τὸ εἰσιτήριο τῆς ἐπιστροφῆς...

Ἔχωσα τὸ χέρι μου βαθειὰ στὴν τσέπη μου καὶ εἶπα:

—Νά, πάρτε, ἀγαπητὲ κύριε Ἔχτ! Ἐλπίζω νὰ καταφέραμε νὰ σᾶς κάνωμε νὰ ξαναζήσετε γιὰ λίγο τὸν καιρὸ τῶν ὡραίων ἀναμνήσεών σας. Τώρα ποὺ θὰ γυρίσετε στὸ σπίτι σας, εὔχομαι νὰ μὴν πλήξετε...

Ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ συνοδέψαμε τὸν κύριο Ἔχτ ὡς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου κι' ὕστερα τὸν παρακολουθούσαμε γιὰ πολλὴ ὥρα, καθὼς ἀπομακρυνόταν. Μόνο, μόλις τὸν χάσαμε ἀπ' τὰ μάτια μας, ἀφήσαμε ταυτόχρονα κι' οἱ δυὸ ἀπὸ ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

★

—Ἡ ὄψι σας εἶναι περίφημη, κύριε Ἔχτ! φώναξε ἡ θυρωρὸς τῆς λαϊκῆς πολυκατοικίας του, μόλις τὸν εἶδε...

Ὁ κύριος Ἔχτ τεντώθηκε ἀλαζονικὰ καὶ ἔδωσε τὴν ἐξήγησι:

—Μὰ βέβαια! Ἔκανα τέσσερες ἑβδομάδες στὸ Βουνό! Ὑψόμετρο χίλια διακόσια!

—Ἀφῆστε τ' ἀστεῖα!

—Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἀστειεύομαι! Οἱ διακοπὲς στὴν ἐξοχὴ ἐμένα μοῦ εἶναι ἀνέξοδες. Τοῦ χρόνου θὰ προτιμήσω τὴ θάλασσα. Ἴσως βρῶ πάλι ἐκεῖ κανένα σπίτι ποὺ νὰ μπορέσω νὰ τὸ κάνω νοσταλγικὸ τόπο τῶν ὡραίων ἀναμνήσεών μου!...

Καὶ ὁ «σελέμης» τῶν διακοπῶν ἔτριψε εὐχαριστημένος τὰ χέρια του..

ΓΙΟΧΑΝ ΡΑΙΣΛΕΡ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Διευθύνσεις Ἀστέρων

Ι. Παπαδόπουλον, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Van Johnson εἶνε: 757 Kingman, Santa Monika, Calif. U. S. A. Τοῦ Clark Gable: 4545 N. Petit Encino, Hollywood, Calif. U. S. A. Καὶ τοῦ Robert Taylor: Metro-Goldwyn-Mayer Studios 10202 W. Washington Blrd, Culver City, Calif. U.S.A. Ὑβὲτ-Μαρλέν: Τὰ γράμματα ποὺ στέλλονται στοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ πρέπει νὰ συντάσσωνται στὴν ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ Βὰν Τζόνσον. Ἡ διεύθυνσις τοῦ James Stewart εἶνε: 12731 Evanston Street, Brentwood, Calif. U. S. A. Καὶ τοῦ Alan Ladd: 323 N. Mapleton Drive, Hollywood, Calif. U. S. A. «Παῖδα ἀδαῆ» Σπ. Τζ., Κέρκυρα, καὶ Ἑλένη Κατσούλη, Θεσ)νίκην: Ἡ διεύθυνσις τῆς Silvana Mangano εἶνε: Produzione de Laurentis, Via Po 36, Roma, Italia. Ν. Χ. Γαζῆν, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Gina Lollobrigida εἶνε: Via Taro 3, Roma, Italia. Καὶ τῆς Jane Russell: 16014 Hartland Ave, San Fernando Valley, Los Angeles, Calif. U. S. A. Καὶ στὶς δυὸ μπορεῖτε νὰ γράψετε στὴ γαλλικὴ γλῶσσα. Λαθραναγνώστην: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Gary Cooper εἶνε: 11940 Chaparal Ave, Brentwood, Calif. U. S. A. Καὶ τῆς Ruth Roman: Warner Bros Studios, 400 West Olive Ave, Burbank, Calif. U. S. A. Ἄνθος τῆς Αἰθιοπίας: Δὲν ἔχομε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴν διεύθυνσι τοῦ Ἴταλο Τάγιο. Θὰ σᾶς τὴν δώσουμε μόλις τὴν πληροφορηθοῦμε. Α. Α. Φ., Ἑρμούπολιν: Ἡ διεύθυνσις τῆς Mitzi Gaynor, καὶ τῆς Constans Smith εἶνε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blrd, Los Angeles 35, Calif. U.S.A. Λεωνίδαν Καριώτην, Καστοριά: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Gregory Peck εἶνε: 1700 San Remo Drive, Santa Monica, Los Angeles, Calif. U. S. A. Τάσση Κανδύλη: Ἡ διεύθυνσις τῆς Rita Hayworth εἶνε: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif. U. S. A. Καὶ τῆς Jean Simmons: R. U. O. Radio Pictures Inc. 780 Gower Street, Hollywood 38, Calif. U. S. A.

Διάφορες διευθύνσεις

Νεαρὸν ἐπιστήμονα, Θεσ)νίκην: Ἡ διεύθυνσις τῶν Ἀδελφῶν Χατζηπατέρα εἶνε: Ἀβέρωφ 12, Ἀθῆναι καὶ τοῦ κ. Σπύρου Νιάρχου: Βαλαωρίτου 15, Ἀθῆναι. Ἀντινέα: Τὸ μεγαλύτερο κινηματογραφικὸ περιοδικὸ τῆς Ἀμερικῆς εἶνε τό: Motion Picture, καὶ ἡ διεύθυνσίς του: Fawcet Building, Fawcett Place, Greenwich, Conn. U. S. A. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Σκούρα παραμένει ἡ ἴδια καὶ ἡ τῆς «Μέτρο» δημοσιεύεται τακτικὰ στὴ στήλη αὐτή. Στέλιον Κινδύρογλου: Ἡ διεύθυνσις τῆς ἑλληνικῆς ἐφημερίδος εἶνε: National Herald, 140 West, 26th Street, New York, N. Y. U. S. A. Ἀθανάσιον Τούνταν, 430 Σ. Νοσοκ: Ἀποροῦμε πῶς σκεφθήκατε ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς προσφέρουμε ἐμεῖς τὴν ἐκδούλευσι ποὺ μᾶς ζητᾶτε. Πιπίνα Κωνσταντινίδου, Ἐλευθερούπολιν, Α. Χίλντα Α., Ἐνταῦθα, καὶ Καλλιρρόη Ἀραπάκη, Καλάμας: Δὲν ἔχομε, δυστυχῶς, τὶς διευθύνσεις ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν. Μάριον Κυριακίδην, 490 Τ.Δ. Β.Σ.Τ. 903: Ἀπευθύνετε τὸ γράμμα σας στὴν ἀκόλουθη διεύθυνσι: Ἀμαλίας 20, Ἀθῆναι. Τραβιάτα, Κέρκυρα: Στείλετε τὸ γράμμα σας στὸ μεγάλο γαλλικὸ γυναικεῖο περιοδικὸ «Elle», 100, rue Reaumur, Faris 2e, France. Ἀναγνώστην «Θησαυροῦ», Βόλο: Ἡ διεύθυνσις τῆς Τζένης Τσακίρη εἶνε: Βαλτετσίου 62, Ἀθῆναι. Γιούλα Ν., Καλλιθέα: Στεῖλτε στὰ γραφεῖα μας τὸ γράμμα ποὺ προορίζετε γιὰ τὸν Γ. Οἰκονομίδη. Θὰ τοῦ τὸ δώσουμε. Γεώργιον Γκλαβάτον, Βόλο: Ἡ διεύθυνσις τῆς Σοφίας Βέμπο εἶνε: Ἀραχώβης 61, Ἀθῆναι. Ἡ ἴδια διεύθυνσις ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν Μίμη Τραϊφόρο. Λίζα Βίππις, Γλυφάδα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Σχολῆς Ζουρούδη εἶνε: Νίκης 20 καὶ τῆς Σχολῆς Μοριάνωβ: Γ. Γενναδίου 7, Ἀθῆναι.

Ζητοῦν ἀλληλογραφία

Οἱ κάτωθι στρατιῶτές μας, ποὺ βρίσκονται στὴν Κορέα, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Στυλιανὸς Σφακιανάκης, Παντελῆς Καραμάνης, Δημήτριος Καββαδίας, Γεώργιος Καλτουνάκης, Γεώργιος Γεωργόπουλος, Θωμᾶς Μπαρμπέρης, Πανταζῆς Καραμάνης, Φώτιος Πασσᾶς, Μπάμπης Σιδηρόπουλος, Σταμάτιος Διωνᾶς, Μενέλαος Βαθιώτης, Ἀναστ. Καραζέρης, Ἰωάννης Γκιώνης, Ἐμμανουὴλ Κουρατουράκης, Δημήτριος Κουλουμάσης, Νικόλ. Λιάπης, Ἀντώνιος Χαροκόπος, Ἰωάννης Κοκονέζος, Γεώργιος Γιεμώνας, Μπάμπης Σιδηρόπουλος, Ἀθανάσιος Τσελεπίδης, Ἰωάννης Μαυρομμάτης, Θεόδωρος Μωϋσίδης, Ἐμμ. Μουρτζάκης, Γεώργιος Μαροῦκος, Ἀθανάσιος Παναγούλιας, Ἀθανάσιος Μακρίνικας, Κων)τῖνος Δημητρέσος, Γεώργιος Βασιλόπουλος, Λάμπρος Γεωργίου, Ἀναστάσιος Καραγέρης, Δημήτριος Μουζάκης καὶ Παναγιώτης Ἀσλανίδης (τοῦ 1ου Λόχου), Παναγ. Λαμπρίδης, Βασίλ. Ἀθανασόπουλος, Θεόδωρος Καλτσούνης, Δημοσθένης Καραθανάσης, Γιῶργος Φλεβάρης, Δημήτριος Ἐφραιμίδης, Νικόλαος Ἀγαθός, Δημ. Μερτζιάνης, Ἀνδρέας Χάλαρης, Βασίλειος Ἠλιάδης, Κων)τῖνος Ταταβλάλης, Γρηγόριος Βούλγαρης, Γεώργιος Οὐζούνης, Χαράλαμπος Ἀθανασάκης καὶ Ἐμμανουὴλ Πλατάκης (τοῦ 2ου Λόχου), Κων)τῖνος Κωνσταντινίδης, Παναγ. Ἰωαννίδης καὶ Σταμάτιος Γιαννούλης (τοῦ 3ου Λόχου), Γεώργιος Διονυσίου, Εὐθύμιος Λουμόπουλος, Παναγιώτης Γκιούλης, Γεώργιος Γαλάνης, Γεώργιος Ὀρφανίδης, Παναγ. Ρογγότης, Μιλτιάδης Παπαδόπουλος, Μενέλαος Βαθιώτης, Μιλτιάδης Παπαδόπουλος, Χρῆστος Ἀναστασίου, Νικόλαος Τριανταφυλλίδης, Πέτρος Πουλιοβαλῆς καὶ Κων)τῖνος Κολονέλος (τῆς Διμοιρίας Διαβιβάσεων), Χρῆστος Λαμπρίδης, Ἀντώνιος Λουκᾶς, Νικόλαος Καρβουνίδης, Ἠλίας Καπέρδος, Ἰωάννης Χριστοφῆς, Παναγιώτης Κοκκαλιάρης, Ἰωάννης Κατσούλης, Ἰωάννης Καλεπτίδης, Παναγιώτης Βασιλείου, Παναγ. Σαπέρας, Ρῖζος Φωτόπουλος καὶ Ἀλέξανδρος Παπαδάκης (Διμοιρ. Μεταφορῶν), Κων)τῖνος Ζάκκας, Εὐστάθιος Μυλογιαννάκης, Ἰωάννης Χαλβατζέλης, Ἀντώνιος Μυλωνᾶς, καὶ Λάκης Καζαντζῆς (τοῦ Λόχου Ὑποστηρίξεως), Κων)τῖνος Ράτης, Ἰωάννης Σδουκόπουλος, Νικόλαος Γεωργιάδης, Ἀπόστολος Φλῶρος, Γεώργιος Χαρτοματσίδης, Χαρίλαος Κοσκινᾶς, Παναγ. Κουμπῆς, Ζήσιος Μακρυγιάννης, Χρῆστος Μιχαηλίδης καὶ Ἀντώνιος Κυριακόπουλος (τοῦ Λόχου Βαρέων Ὅπλων), Δημ. Λαζαρίδης, Δημ. Κρικέτος, Βασίλ. Κουρνοῦτος, Σταῦρος Καραγιάννης, Θεοδόσης Ἰωάννου, Γεώργιος Καλογήρου, Κων)τῖνος Τζανῆς, Κων)τῖνος Χαμαλάκης, Ἀπόστολος Χριστοφόρου, Γρηγόριος Ἀποστόλου, Δημ. Χριστόφιλος, Πέτρος Μπακαλίδης, Ἰωάννης Ράγος καὶ Ἰορδάνης Δεδονάκης (τοῦ Λόχου Δ)σεως), Ἰωάννης Λίτος, Νικ. Καζαντζόγλου, Γεώργιος Κυριακάκης, Εὐστράτιος Ἀτσιδάκος, Σπυρίδων Γκίνης, Ν. Βρανᾶς, Ν. Γιαννακοῦρος, Ἰωάννης Τσοντάκης καὶ Πέτρος Παγουλάτος: Ἡ διεύθυνσις ὅλων τῶν ἀνωτέρω εἶνε: Greek Exped. Forces, CAPO 5800, Μερίμνη Β. Σ.Τ. 902

Ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ζητοῦν καὶ οἱ κάτωθι σμηνίτες μας: Σωκράτης Σαμουηλίδης, Τάκης Κωνσταντινίδης, Ἀναστάσιος Θεοχαρόπουλος καὶ Ἀθανάσιος Παναγῆς, Μ. Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 904, Α.Β.Λ., Στυλιανὸς Παπαδονικολάκης, Μοῖρα Χάρβαρτ Β.Σ.Τ. 902 Σ.Α., Ἐλευθέριος Σαραντόπουλος, Ἄλκης Νίνιος, Δημ. Παναγιωτόπουλος, Γεώργιος Πάργας καὶ Νικ. Δημητρακόπουλος, IV Σμῆνος Π.Ε., Σ.Α., Ἰωάννης Καραβίτης, Β' Σμῆνος Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 902, Σ.Τ.Α., Παναγιώτης Κούσης καὶ Γεώργιος Λουκίσος, Μ. Δ. Σ.Τ.Γ. 925, Α.Β.Α., Μίμης Ἀγραπίδης καὶ Θεόδωρος Ἀσημακόπουλος, Β.Σ.Τ. 902, Α.Β.Φ., Μιχαὴλ Μασαλᾶς, 401 Μ.Π.Α., Β.Σ.Τ. 902, Α.Β.Ε., Βασίλ. Ζέρβας, Β.Σ.Τ. 902, Σ.Α. Μ.Μ., Δημήτριος Μιχαλόπουλος, Γ. Σακελίων, Κ. Παπαδᾶτος καὶ Τόμης Καρῖνος, 403 Α.Α. Β.Σ.Τ. 903 Α.Β. Σέδες, Εὐθύμιος Σουμέλας καὶ Παναγ. Κακαρούμπας 402 Μ.Π.Α., Β.Σ.Τ. 904, Α.Β.Λ., Νικόλαος Κρεμμύδας, Μιχαὴλ Μαυρομαρᾶς, Ἰωάννης Κρινῆς, Μ.Δ. Β.Σ.Τ. 902, Σ.Τ.Α. Γρηγόρης Κατσιγιαννάκης καὶ Δημ. Μαλλίδης, Β.Σ.Τ. 901, Α.Α. Κοζάνης, Δημ. Πάργας καὶ Ζήνων Παπανδρέου, 4ον Σ.Π.Ε. Β.Σ.Τ. 902, Σ.Α., Γεώργιος Χατούπης, Γεώργ. Φούντας, Μιχ. Σκληβάνος, Σπυρ. Φράγκος, Πρόδ. Ἰακωβίδης, 202 Μ. Σ. Β.Σ.Τ. 904, Α.Β.Λ., Στέλιος Κινδύρογλου, Ζαφείριος Ζαφειριάδης, Κων)τῖνος Τσιρίμπας, Κων)τῖνος Τσορακλίδης καὶ Δημήτρ. Καροῦσος, 403, Μ.Π.Α. Β.Σ.Τ. 903, Α.Β. Σέδες, Δ. Παπαχαράλαμπος, Π. Γκίκας καὶ Γ. Κοτσίδης, Β.Σ.Τ. 901, Α.Α. Κοζάνης, Δημήτριος Παπαγεωργίου, 336 Μ.Ε.Β. Β.Σ.Τ. 904, Α.Β.Λ., Χαρίλαος Ἰωαννίδης, Δημ. Γεωργόπουλος, Νικόλαος Σαμπατάκος, Γεώργιος Μπροῦσος, Δημήτρ. Κεραμιδόπουλος, 203 Μ. Συντ)σεως, Β.Σ.Τ. 903, Α.Β. Σέδες, Ἀργύριος Μαυράκης, Β.Σ.Τ. 902, Β' Σμῆνος Σ.Τ.Α., Κων)τῖνος Φαμπρίκης, 203 Μ.Σ. Β.Σ.Τ. 903, Α.Β. Σέδες, Ν. Παγανᾶς, 335,Μ.Δ. Β.Σ.Τ. 903, Α.Β. Σέδες, Θ. Σπυρόπουλος καὶ Γ. Ἀνδρέου, Κλιμ. Ντακότα Σ.Τ.Γ. 925, Α.Β. Ἀράξου.

Τὸ παιγνίδι τοῦ Φὶλντ μὲ τὴ Δικαιοσύνη

Ἂν ὁ Φρέντερικ Φὶλντ δὲν ὁμολογοῦσε ὁ ἴδιος τὰ ἐγκλήματά του, δὲν θὰ δικαζόταν ποτὲ γι' αὐτά. Γιατὶ δὲν ὑπῆρχε κανένα ἀποδεικτικὸ στοιχεῖο ἐναντίον του. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως αὐτὸς μὲ τὰ ἀτσαλένια νεῦρα θέλησε ν' ἀποδείξη ὅτι ἀψηφοῦσε τὴ Δικαιοσύνη, κι' ἔτσι ἔπαιξε τὸ κεφάλι του ὄχι μιὰ μόνο, ἀλλὰ δυὸ φορές. Ἡ περίπτωσί του εἶναι ἀσφαλῶς μοναδικὴ στὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικά.

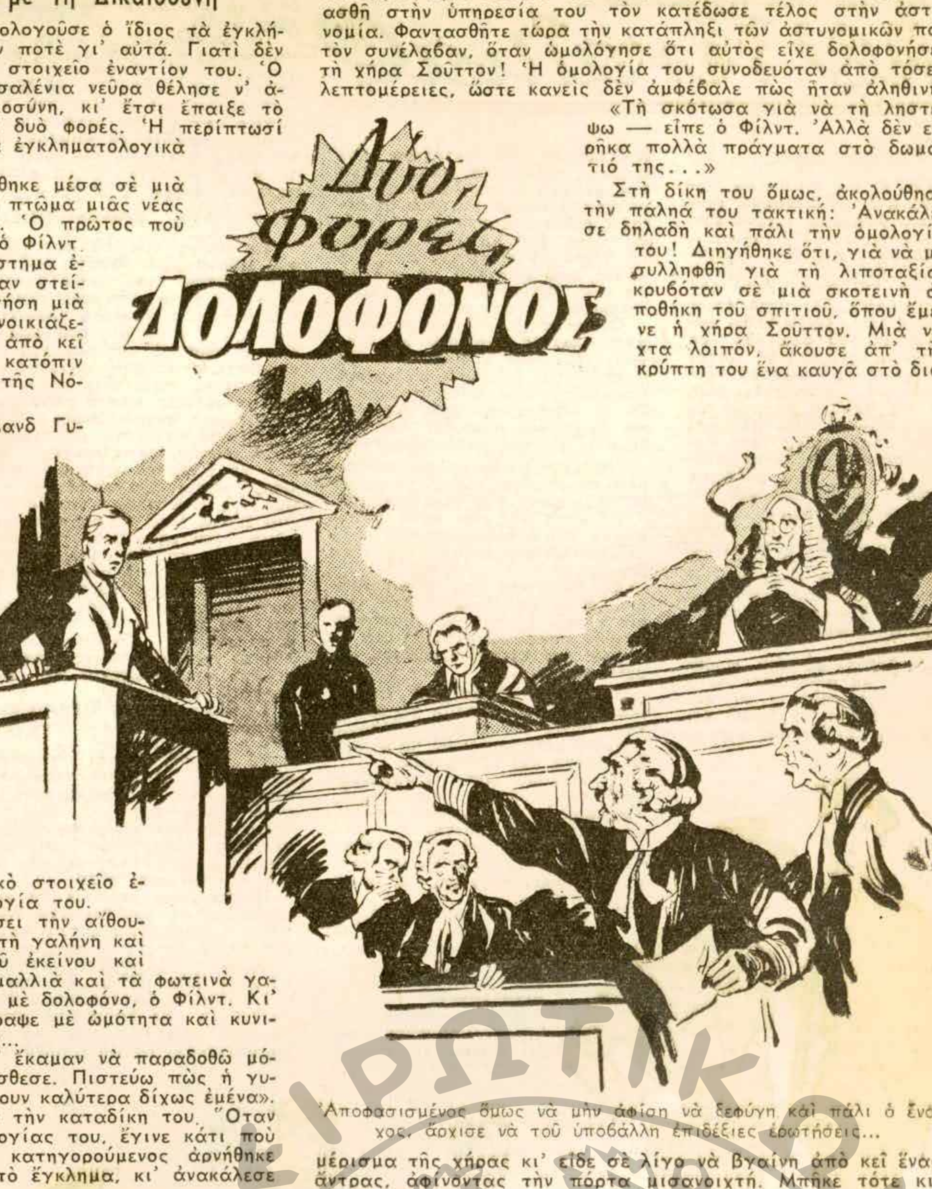

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1931, βρέθηκε μέσα σὲ μιὰ ἀδειανὴ ἀποθήκη τοῦ Λονδίνου τὸ πτῶμα μιᾶς νέας γυναίκας, τῆς Νόρας Ἄπτσορτς. Ὁ πρῶτος ποὺ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία, ἦταν ὁ Φίλντ, ποὺ ἐργαζόταν τότε σ' ἕνα κατάστημα ἐπιγραφῶν. Ἐξήγησε ὅτι τὸν εἶχαν στείλει στὴν ἀποθήκη γιὰ νὰ τοποθετήση μιὰ πινακίδα μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Ἐνοικιάζεται», κι' ὅτι εἶχε δῆ νὰ βγαίνη ἀπὸ κεῖ ἕνας ἄγνωστος. Ὅταν μπῆκε κατόπιν στὴν ἀποθήκη, βρῆκε τὸ πτῶμα τῆς Νόρας Ἄπτσορτς.

Ἐπὶ πολλοὺς μῆνες, ἡ Σκότλανδ Γυὰρδ ἀναζητοῦσε τὸν ἄγνωστο, ποὺ εἶχε περιγράψει ὁ Φίλντ. Τοῦ κάκου ὅμως. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑποπτεύθηκαν καὶ τὸν ἴδιο τὸ Φίλντ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν τίποτε εἰς βάρος του. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ 2 ἐτῶν μάταιες ἔρευνες, ἀπελπίσθηκαν πὼς θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ βροῦν τὸ δολοφόνο.

Ξαφνικὰ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1933, ὁ Φὶλντ παρουσιάσθηκε στὰ γραφεῖα μιᾶς ἐφημερίδας τοῦ Λονδίνου καὶ δήλωσε ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὴν Ἄπτσορτς! Διηγήθηκε μάλιστα λεπτομερῶς πὼς τὴν εἶχε παρασύρει μέσα στὴν ἀδειανὴ ἀποθήκη καὶ τὴν εἶχε στραγγαλίσει.

Ἡ Σκότλανδ Γυὰρδ τὸν συνέλαβε τότε, καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἔγινε ἡ δίκη του. Τὸ μοναδικὸ στοιχεῖο ἐναντίον του ἦταν ἡ ἀρχικὴ ὁμολογία του.

Τὸ ἀκροατήριο, ποὺ εἶχε γεμίσει τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ἀπόρησε μὲ τὴ γαλήνη καὶ τὴν εὐδιαθεσία τοῦ συμπαθητικοῦ ἐκείνου καὶ γλυκομίλητου νέου, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὰ φωτεινὰ γαλανὰ μάτια. Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ δολοφόνο, ὁ Φίλντ. Κι' ὅμως, στὴν ὁμολογία του περιέγραψε μὲ ὠμότητα καὶ κυνισμὸ πῶς εἶχε πνίξει τὸ θῦμα του...

«Οἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως μ' ἔκαμαν νὰ παραδοθῶ μόνος μου στὴν ἀστυνομία — πρόσθεσε. Πιστεύω πὼς ἡ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου θὰ ζήσουν καλύτερα δίχως ἐμένα».

Κανεὶς πιὰ δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν καταδίκη του. Ὅταν ὅμως ἔφτασε ἡ στιγμὴ τῆς ἀπολογίας του, ἔγινε κάτι ποὺ ἀναστάτωσε τὸ δικαστήριο: Ὁ κατηγορούμενος ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ πὼς εἶχε κάμει τὸ ἔγκλημα, κι' ἀνακάλεσε τὴν ἀρχικὴ ὁμολογία του!

—Γιατί τότε δημιούργησες ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία; παρατήρησε ὁ εἰσαγγελεύς.

—Γιὰ ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου στὸν κόσμο ποὺ μὲ πίστευε ἔνοχο.

—Ὡμολόγησες τὴν ἐνοχή σου, γιὰ ν' ἀποδείξης τὴν ἀθωότητά σου; Πολὺ παράξενος τρόπος, ἀλήθεια!

—Δὲν ὑπῆρχε ἄλλος. Ἔπρεπε νὰ περάσω ἀπὸ δικαστήριο καὶ νὰ ἀθωωθῶ, γιὰ νὰ σταματήσουν οἱ γλῶσσες ποὺ ὠργίαζαν εἰς βάρος μου.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Φὶλντ ἀνακαλοῦσε τώρα τὴν ὁμολογία του κι' ἀφοῦ τὸ δικαστήριο δὲν εἶχε κανένα ἄλλο στοιχεῖο ἐναντίον του, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν καταδικάση. Ἔτσι, βγῆκε ἀπ' τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ἐλεύθερος καὶ χαμογελαστός.

Πέρασαν 5 χρόνια ἀπὸ τότε. Ὁ Φίλντ εἶχε καταταχθῆ στὸ μεταξὺ ὡς μηχανικὸς στὴ ΡΑΦ. Θὰ μποροῦσε νὰ περάση τὴν ὑπόλοιπη ζωή του ἀφανὴς κι' ἀνενόχλητος, ἂν ὁ ἀνόητος «παλληκαρισμός» του δὲν τὸν ἔσπρωχνε καὶ σὲ δεύτερο ἔγκλημα, μὲ τὸ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ ξεγελάση καὶ πάλι τὸ νόμο καὶ νὰ κατατροπώση ἀστυνομικοὺς καὶ δικαστές.

Ὁ δεύτερος φόνος ἔγινε τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1936 κι' ἔμοιαζε ἀρκετὰ μὲ τὸν προηγούμενο. Τὸ θῦμα ἦταν καὶ πάλι μιὰ γυναῖκα: ἡ μεσόκοπη χήρα Μπέατρις Σοῦττον. Τὴ βρῆκαν στὸ κρεβάτι της, νεκρὴ ἀπὸ ἀσφυξία μ' ἕνα μαξιλάρι κολλημένο στὸ πρόσωπό της. Οἱ ἔρευνες τῆς ἀστυνομίας ἔμειναν ἄκαρπες καὶ πάλι. Κι' ἂν ἀκόμη ἡ Σκότλανδ Γυὰρδ συσχέτιζε τὸ Φίλντ μ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα — πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ σκέφθηκε καθόλου — δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν συλλάβη. Γιατὶ εἶχε λιποτακτήσει τότε ἀπὸ τὴν ἀεροπορία καὶ κρυβόταν κάπου στὸ Λονδῖνο. Ἀπόφευγε συστηματικὰ ὅλους τοὺς γνωστούς του, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ κοπέλλα ποὺ εἶχε ἐρωτευθῆ. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἤθελε νὰ τὸν δῆ, γιατὶ ἦταν λιποτάκτης.

Κι' ἀφοῦ προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ τὸν πείση νὰ παρουσιασθῆ στὴν ὑπηρεσία του, τὸν κατέδωσε τέλος στὴν ἀστυνομία. Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατάπληξι τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ τὸν συνέλαβαν, ὅταν ὡμολόγησε ὅτι αὐτὸς εἶχε δολοφονήσει τὴ χήρα Σοῦττον! Ἡ ὁμολογία του συνοδευόταν ἀπὸ τόσες λεπτομέρειες, ὥστε κανεὶς δὲν ἀμφέβαλε πὼς ἦταν ἀληθινή.

«Τὴ σκότωσα γιὰ νὰ τὴ ληστέψω — εἶπε ὁ Φίλντ. Ἀλλὰ δὲν εὐρῆκα πολλὰ πράγματα στὸ δωμάτιό της...»

Στὴ δίκη του ὅμως, ἀκολούθησε τὴν παληά του τακτική: Ἀνακάλεσε δηλαδὴ καὶ πάλι τὴν ὁμολογία του! Διηγήθηκε ὅτι, γιὰ νὰ μὴ συλληφθῆ γιὰ τὴ λιποταξία, κρυβόταν σὲ μιὰ σκοτεινὴ ἀποθήκη τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἔμενε ἡ χήρα Σοῦττον. Μιὰ νύχτα λοιπόν, ἄκουσε ἀπ' τὴν κρύπτη του ἕνα καυγᾶ στὸ διαμέρισμα τῆς χήρας κι' εἶδε σὲ λίγο νὰ βγαίνη ἀπὸ κεῖ ἕνας ἄντρας, ἀφίνοντας τὴν πόρτα μισανοιχτή. Μπῆκε τότε κι' αὐτὸς ἀπὸ περιέργεια ,καὶ βρῆκε νεκρὴ τὴ χήρα.

Ἀποφασισμένος ὅμως νὰ μὴν ἀφίση νὰ ξεφύγη καὶ πάλι ὁ ἔνοχος, ἄρχισε νὰ τοῦ ὑποβάλλη ἐπιδέξιες ἐρωτήσεις...

—Σκέφθηκα ἀμέσως, εἶπε στὴν ἀπολογία του, πὼς εἶχα βρῆ τὸν τρόπο νὰ τελειώσω μὲ τὴ ζωή, ποὺ δὲν τὴν ἤθελα πιὰ ἐφόσον εἶχα μαλώσει μὲ τὴν ἀγαπημένη μου. Ἀφοῦ δὲν εἶχα τὸ θάρρος ν' αὐτοκτονήσω, θὰ παραδινόμουν στὸ δήμιο!... Νὰ γιατὶ ὡμολόγησα ἕνα ἔγκλημα ποὺ δὲν εἶχα κάνει... Μὰ τώρα μετάνοιωσα. Δὲν θέλω πιὰ νὰ πεθάνω!

Ὁ τόνος του φαινόταν ἀπόλυτα πειστικός. Γιὰ κακή του τύχη ὅμως, ὁ εἰσαγγελεὺς ἦταν ὁ ἴδιος ποὺ εἶχε λάβει μέρος καὶ στὴν ἄλλη δίκη του. Καὶ τώρα ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος πὼς ὁ Φὶντ ἦταν ὁ πραγματικὸς δολοφόνος. Κατὰ τὸν ἀγγλικὸ νόμο, ὅμως, δὲν τοῦ ἐπετρέπετο ν' ἀναφέρη τὴν προηγουμένη ἐκείνη ὑπόθεσι, γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεάση τοὺς ἐνόρκους. Ἀποφασισμένος ὅμως νὰ μὴν ἀφίση νὰ ξεφύγη καὶ πάλι ὁ ἔνοχος, ἄρχισε νὰ τοῦ ὑποβάλλη ἐπιδέξιες ἐρωτήσεις, ἔτσι ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ πέση σ' ἀντιφάσεις, νὰ ταραχθῆ, τὰ τὰ χάση...

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου ἦταν καταδικαστικὴ γιατὶ οἱ ἔνορκοι πείστηκαν πιὰ πὼς αὐτὸς ἦταν καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος. Κι' ὁ Φίλντ πλήρωσε τὸ χρέος του, ἀνεβαίνοντας στὴν ἀγχόνη.

✪✪✪

Γιατρὸς κι' ἐργολάβος κηδειῶν

Ἕνας ἐφοριακὸς ἐλεγκτὴς ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ μοναδικὸς γιατρὸς τῆς μικρῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Τσέλσο εἶναι ἐπίσης ἰδιοκτήτης ἑνὸς γραφείου κηδειῶν. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ἀναστάτωσε τοὺς κατοίκους, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ λυντσάρουν τὸν πρωτότυπο γιατρὸ γιατὶ μὲ τὸ δίκιο τους ὑποπτεύθηκαν, πὼς ἀντὶ νὰ θεραπεύη τοὺς ἀρρώστους φρόντιζε νὰ ἐξασφαλίζη πελατεία γιὰ τὸ γραφεῖο κηδειῶν, τοῦ ὁποίου ἦταν ἰδιοκτήτης.

Η ΣΕΛΙΣ τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Χαμένη Ἐλπίδα.— Μόλις πατήσατε τὰ δεκαεφτά σας χρόνια καὶ νομίζετε πὼς ἡ ζωή σας τελείωσε, γιατὶ εἴχατε μιὰ μικρὴ ἀπογοήτευσι; Πῶς λοιπὸν θὰ σφυρηλατηθῆ ὁ χαρακτῆρας σας; Πῶς θὰ ἀποκτήσετε τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς; Περάσατε τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες στὴν ἐξοχὴ μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό σας καὶ τὸν φίλο του. Στηρίξατε σ' αὐτὸν τὸν τελευταῖο ὅλα σας τὰ νεανικὰ ὄνειρα. Πιστέψατε πὼς βρήκατε τὸ ἰδανικό σας, μὰ ὅταν τελείωσαν οἱ διακοπὲς καὶ βρεθήκατε στὴν πόλι, τότε ἄρχισε ἡ ἀπογοήτευσις... ἡ ἀπελπισία. Ἡ ζωή σας φαίνεται ἄδεια χωρὶς αὐτὸν καὶ μοῦ μιλᾶτε γιὰ αὐτοκτονία...

Πόσο θὰ γελᾶτε μὲ τὸν ἑαυτό σας σὲ λίγο καιρό, ὅταν καταλάβετε ὅτι αὐτὸ ποὺ νομίζετε τώρα ἀγάπη δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἕνας παιδιάτικος ἐνθουσιασμός, ἕτοιμος νὰ σβύση στὸ πρῶτο φύσημα τοῦ ἀνέμου!...

Ἀπασχοληθῆτε σὲ κάτι, προσπαθῆστε νὰ μὴ σκέπτεστε αὐτὸ ποὺ σᾶς κάνει σήμερα νὰ πονᾶτε καὶ γρήγορα θὰ βρεθῆ κάτι ἄλλο πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ ἀληθινό

Η ΜΟΔΑ

Τὰ πρῶτα ταγιέρ.— Τὰ ταγιὲρ ποὺ θὰ φορεθοῦν τὸ χειμῶνα ἔχουν ὡς βάσι τὴν κλασσικὴ γραμμή, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὰ ἐμποδίζει νὰ παρουσιάζουν διάφορες ποικιλίες. Οἱ ποικιλίες αὐτὲς πότε ἀφοροῦν τὸ γιακά, πότε τὴ μέση, πότε τὰ μανίκια καὶ πότε τοὺς ὤμους.

Ὁ γιακᾶς παρουσιάζει διάφορα σχήματα. Εἶνε κατεβαστὸς καὶ τὸ κλείσιμό του φτάνει στὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ γαρνίρεται μὲ βελοῦδο καὶ τὰ μανίκια ἔχουν ἐπίσης γυριστὰ ρεβέρ, γαρνιρισμένα κι' αὐτὰ μὲ βελοῦδο.

Ἡ ζακέττα ἔχει διπλῆ σειρὰ κουμπιῶν, εἶνε μεσάτη καὶ λίγο μακρυά, δηλαδὴ 10—15 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου κάτω ἀπὸ τὴ μέση. Ἄλλο σχῆμα γιακᾶ εἶνε ὁ ἀντρικός. Τότε ὅμως ἡ ζακέττα εἶνε κοντήτερη καὶ κλείνει μὲ χωρὶς σταυρώματα καὶ μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά. Τὰ μανίκια γίνονται ραγκλὰν μὲ μυτερὰ ρεβὲρ καὶ στὴ μέση μπαίνει ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Τὸ τρίτο σχῆμα γιακᾶ εἶνε μία φάσα, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ τελείωμα τῆς ζακέττας καὶ κλείνει σταυρωτὰ μὲ ἕνα κουμπί.

Οἱ μπάσκες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κοντές, ἀφίνουν νὰ διαγράφεται καλὰ ἡ φούστα στοὺς γοφούς. Κι' ἐκεῖ ποὺ τελειώνουν τὰ γκονταὶ τῆς μπάσκας, ἀρχίζει τὸ φάρδος τῆς φούστας. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν θὰ φορεθοῦν καὶ στενὲς φοῦστες.

Ἄλλες πάλι θὰ συγκεντρώνουν ὅλο τὸ φάρδος πίσω, μπροστὰ δὲ ἀκολουθοῦν τὴν ἴσια γραμμή.

Ἡ μέση δὲν εἶνε πολὺ ἐφαρμοστὴ καὶ ἡ ἐφαρμογή της ρυθμίζεται μὲ τὶς πένσες τοῦ στήθους.

Θὰ δοῦμε καὶ γιακαδάκια σμόκιν, ἀλλὰ καὶ ζακεττοῦλες χωρὶς γιακά. Τότε τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ συμπληρώνεται μὲ μιὰ ὄμορφη χρωματιστὴ μουσλίνα δεμένη κόμπο.

Τὸ μαῦρο χρῶμα στὰ ταγιὲρ ἐξακολουθεῖ νὰ κρατάη τὰ σκῆπτρα, ἰδίως γιὰ ἀμπιγιέ. Μπορεῖ τότε νὰ χρησιμοποιηθῆ τὸ βελοῦδο, ἀκόμη καὶ ὁ ταφτᾶς.

Τὰ μανίκια γίνονται καὶ φαρδυὰ ραγκλὰν καὶ κολλητὰ στενά. Τὰ φαρδυὰ εἶνε πολλὲς φορὲς συνέχεια ἑνὸς νωμίτη.

Γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρουὰ κὰρ καὶ καταλήγουν πότε σὲ ρεβεράκι, πότε σὲ μιὰ φάσα μὲ κουμπί.

Ἡ ζώνη εἶνε πολὺ στενή, ὅταν ὑπάρχη... Αὐτὰ ὅλα, ἐπαναλαμβάνομε, εἶνε ταγιὲρ κλασσικοῦ τύπου μὲ διάφορες μεταλλαγές.

Γιὰ ὑφάσματα θὰ χρησιμοποιήσωμε πολλὰ λαινάζ, τουΐντ καὶ γιὰ ἀμπιγιὲ βελοῦδο, ταφτά, καὶ κρέπ-σατέν.

Τὰ χρώματα τῆς μόδας ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μαῦρο, πράσινο, μπορντώ, μπλέ.

Τὰ καπελλάκια θὰ ἔχουν τὸ ἴδιο χρῶμα ἢ θὰ εἶνε μαῦρα, συνδυασμένα μὲ τὰ γάντια, τὴν τσάντα, τὰ ὑποδήματα, τὴ ζώνη.

Μποροῦμε νὰ συνδυάσωμε τὸ ταγιέρ μας μὲ ἕνα μεγάλο πλατύγυρο καπέλλο μὲ χαμηλὸ τεπέ, ἀλλὰ πιὸ πολὺ θὰ φορεθοῦν τὰ μικρὰ κανοτιὲ καὶ τὰ μπερὲ φανταιζὶ φορεμένα στὸν ἀέρα.

Ντὲ-πιές, μονοκόμματα

Τὸ τουΐντ εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐνδεδειγμένο ὕφασμα γιὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ ντυσίματος, γιατὶ μὲ τὴ μεγάλη του εὐλυγισία καὶ τοὺς ἁπαλοὺς χρωματισμούς του, δίνει μιὰ ξεκούραστη ὄψι σὲ ὅλα τὰ μοντέλα ποὺ θὰ φορέσετε τὸ χειμῶνα, εἴτε στοὺς περιπάτους σας, εἴτε κάνοντας τὶς ἐπισκέψεις σας ἢ πηγαίνοντας σὲ μιὰ συγκέντρωσι.

Τὰ «ντὲ-πιές», τὰ χαριτωμένα αὐτὰ σύνολα, ἀποτελοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ μιὰ φούστα, ποὺ ἔχει ὅλο τὸ φάρδος πίσω μὲ μιὰ πατηκωτὴ πιέτα καὶ μιὰ βέστα ἴσια μὲ ραγκλὰν μανίκια καὶ μὲ γιακαδάκι ὄρθιο. Δυὸ λοξὲς τσέπες στολίζουν τὰ δυὸ πλάγια. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ βέστα ὑπάρχει τὸ κορσὰζ ποὺ ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς φούστας καὶ εἶνε ἴσιο μὲ νωμίτη μυτερὸ ἢ στρογγυλό. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ τελειώνει χωρὶς γιακαδάκι καὶ συμπληρώνεται μὲ μιὰ φανταιζὶ ἐσάρπα.

Σὲ ἄλλα ντὲ-πιὲς βλέπομε συνδυασμὸ σκωτσέζικου ὑφάσματος καὶ μονόχρωμου.

Τὸ κορσὰζ γίνεται σταυρωτὸ καὶ κλείνει μὲ ὄρθιο γιακαδάκι στρατιωτικό. Τὰ μανίκια εἶνε κιμονὸ τρουὰ κάρ.

Θὰ φορεθοῦν πολλὰ κορσελὲ μὲ κλείσιμο πίσω, ὅπως καὶ πολλὲς μπλοῦζες ἢ κορσὰζ ποὺ θὰ κλείνουν ἐπίσης πίσω.

Πολλὰ ὅμως ντὲ-πιὲς θὰ εἶνε καμωμένα σὲ δυὸ χωριστὰ κομμάτια, οὕτως ὥστε εἴτε ὁ μποῦστος εἴτε ἡ φοῦστα νὰ μποροῦν νὰ φορεθοῦν τὸ καθένα μόνο του μὲ κάτι ἄλλο. Ἔτσι κάνουμε 2 καὶ 3 σύνολα. Ἀκόμη καὶ ἡ κορσελὲ ζώνη εἶνε ξεχωριστή, ὥστε νὰ χρησιμοποιῆται καὶ μὲ ἄλλο κοστοῦμι. Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ συνόλου εἶνε πρακτικώτατο καὶ συγχρόνως πολὺ κοκέτικο.

Ζέρσεϊ

Ἄλλο ὕφασμα ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῆ πολὺ εἶνε τὸ ζέρσεϊ, ποὺ εἶνε τόσο ἁπαλὸ στὴν ἀφὴ καὶ παρουσιάζεται σὲ ὡραιότατους χρωματισμούς.

Τὸ ζέρσεϊ θὰ χρησιμοποιηθῆ ἰδίως γιὰ μπολερό, ζιλεδάκια καὶ μπερτοῦλες ἢ καὶ ἐσάρπες μακρυὲς καὶ πλατειές. Οἱ ἐσάρπες καὶ οἱ μπέρτες ἔχουν γιὰ τελείωμα μιὰ μαύρη φράντζα. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ εἶνε πολὺ κοκέτικη. Φυσικά, τὸ ζέρσεϊ θὰ ἐκπληρώση καὶ πολλοὺς ἄλλους προορισμούς, ποὺ δὲν τοὺς ἀναφέρομε, γιατὶ σᾶς εἶνε γνωστοί.

Στὸ τραπέζι

Πολλὲς φορές, ὅταν καθόμαστε στὸ τραπέζι, ἀρχίζομε νὰ τρῶμε ψωμί, πρὶν μᾶς σερβίρουν τὸ φαγητό. Εἶνε ἴσως μιὰ χειρονομία μηχανική, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν κόψωμε, γιατὶ δείχνομε πὼς εἴμαστε πεινασμένοι καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀκαλαίσθητο.

Ὅταν μᾶς προσφέρουν τὴν πιατέλα γιὰ νὰ σερβιρισθοῦμε, πρέπει νὰ παίρνωμε ὅ,τι παρουσιασθῆ μπροστά μας, χωρὶς νὰ διαλέξωμε τὸ κομμάτι ποὺ θὰ πάρωμε ἔστω καὶ ἂν τὸ πρῶτο κομμάτι εἶνε φτεροῦγα, ποὺ δὲν εἶνε τοῦ γούστου μας καὶ πάρα κάτω ὑπάρχει στῆθος.

Δὲν πρέπει νὰ τρῶμε οὔτε πολὺ γρήγορα οὔτε πολὺ ἀργά, γιατὶ εἶνε πολὺ ἀκαλαίσθητο ν' ἀδειάζωμε ἀμέσως τὸ πιάτο μας ὅσο ἀκαλαίσθητο εἶνε καὶ τὸ νὰ φλυαροῦμε κάνοντας ὅλους τοὺς ἄλλους νὰ περιμένουν.

Δὲν πρέπει νὰ μαζεύωμε τὴ σάλτσα μὲ τὸ ψωμί μας, οὔτε νὰ κόβωμε τὸ κρέας μας σὲ μικρὰ κομματάκια, ἀλλὰ νὰ κόβωμε κάθε φορὰ τὴ βουκιὰ ποὺ θὰ βάλωμε στὸ στόμα μας.

Ποτὲ δὲν θὰ βάζωμε τὸ μαχαῖρι στὸ στόμα μας καὶ θὰ προσπαθοῦμε νὰ χρησιμοποιοῦμε καὶ τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ πηροῦνι ἀθόρυβα.

Πρὶν πιοῦμε νερὸ ἢ κρασί, νὰ σκουπίζωμε καλὰ τὸ στόμα μας μὲ τὴν πετσέτα γιὰ νὰ μὴν ἀφίνωμε ἀποτυπώματα τῶν χειλιῶν μας στὸ ποτῆρι.

Δὲν πρέπει ν' ἀρχίζωμε νὰ τρῶμε προτοῦ δώση τὸ σύνθημα ἡ οἰκοδέσποινα.

Δὲν πρέπει νὰ καπνίζωμε, ὅσο εἴμαστε στὸ τραπέζι, ἂν δὲν μᾶς δώση τὴν ἄδεια ἐπίσης ἡ οἰκοδέσποινα.

Ἂν βρῆτε κάτι μέσα στὸ πιάτο σας, μὴ δείξετε τὸ παραμικρό, ἀλλὰ χωρὶς νὰ σᾶς ἀντιληφθοῦν, βάλτε το στὴν ἄκρη τοῦ πιάτου.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μία μελαγχολική: Ἡ χαραματιὰ στὸ πηγοῦνι, θὰ ἐλαττωθῆ μὲ τὰ χρόνια, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ ἐξαλειφθῆ ἐντελῶς. Ὅσο γιὰ τὸ τηγάνισμα, τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω εἶναι νὰ τυλίγετε τὸ χέρι σας μὲ μιὰ πετσέτα, ὅταν πλησιάζετε τὸ τηγάνι.

Ἑλ. 223 Ν. Ἐρυθραία. — Τὸ λιόκαμμα θὰ φύγη μόνον ὅταν παύσετε νὰ ἐκτίθεστε στὸν ἥλιο. Ὅσο γιὰ τὰ στίγματα, φοβοῦμαι πὼς θὰ ἀργήσουν πολὺ νὰ φύγουν καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ ὅτι θὰ φύγουν ἐντελῶς.

Μὶς Εὐτέρπην.— Πράγματι ὑπάρχουν ὑφάσματα πλισσὲ ποὺ εἶνε ἔτσι ὑφασμένα, ὥστε δὲν τσαλακώνονται. Ἀλλὰ δὲν ξεύρω ἂν τὰ ἔφεραν στὴν Ἀθήνα. Εἶνε ἀμερικανικῆς προελεύσεως.

Βίβιαν Λή. Ἀγρίνιο.— Ὑπάρχει τέτοια Σχολὴ στὴν Ἀθήνα, ἡ φοίτησι δὲ εἶνε τριετής.

Γ. Μ. Σ. Π.— Δὲν μοῦ φαίνεται σοβαρὰ ἡ πάθησί σας, ἀλλὰ ὅπως δήποτε συμβουλευτῆτε ἕνα παθολόγον γιατρὸ καὶ πρὸ πάντων χωρὶς τὴ γνώμη του μὴν ἀκολουθήσετε καμμιὰ θεραπεία.

Μοντέζ.— Μία καλὴ Ἀμερικάνικη κρέμα καὶ ἀπὸ πάνω πούντρα στὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τὸ πρῶτο φιγουρίνι μᾶς δείχνει ἕνα «ντὲ-πιὲς» σὲ χρῶμα ρουΐγ μὲ βέστα ριχτή. Τὸ δεύτερο εἶνε ἕνα ταγιεράκι φανταιζὶ ἀπὸ τουΐντ βιολέ. Τὸ τρίτο, ἕνα μονοκόμματο φορεματάκι ἀπὸ λαινὰζ γκρί. Τὸ τέταρτο, ἕνα ριχτὸ ἐπανωφόρι μπὲζ μὲ κόκκινη ἐσάρπα καὶ τὸ πέμπτο, κλασσικὸ ταγιεράκι, πολὺ μεσᾶτο, ἀπὸ τουΐντ ἐκάϊγ.

Δραματικὸ διήγημα

Τὸ ΒΑΡΑΘΡΟ

ΑΠΟ τί ἐξαρτᾶται ἡ πίστι μιᾶς γυναίκας; Ἀπὸ τὶς ἠθικὲς ἀρχὲς ποὺ ἔχει μέσα της, ἀπὸ τὴ σταθερότητα τοῦ χαρακτῆρος της, ἀπὸ τὴν κυριαρχία ἑνὸς αἰσθήματος στὴν ψυχή της; Λάθος! Ὅλα αὐτὰ εἶναι λέξεις χωρὶς νόημα. Ἐκεῖνο ποὺ κάνει μιὰ γυναῖκα πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη εἶναι ὅτι δὲν τῆς δόθηκε ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ πάψη νὰ εἶναι. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, οἱ ἠθικὲς ἀρχὲς κι' ὁ χαρακτῆρας δὲν παίζουν κανένα ρόλο καὶ τὸ παλιὸ αἴσθημα ἐκτοπίζεται ἀμέσως ἀπὸ τὸ καινούργιο...

Ἀλλά, γιὰ νὰ μὴ νομίσετε πὼς μοῦ ἀρέσει νὰ λέω παραδοξολογίες, θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορία τῆς κυρίας Ντένις.

Ἡ Ἔντβιτζ ἦταν σύζυγος τοῦ Ρόναλντ Ντένις. Εἶχαν παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια ἔπειτα ἀπὸ ἕνα φλογερὸ αἴσθημα καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Ὅταν λέω εὐτυχισμένοι, δὲν κάνω καμμιὰ ἐπιφύλαξι. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀγαπιόντουσαν σὰν ἐρασταὶ καὶ σὰν σύζυγοι. Μ' ἁπλούστερα λόγια, εἶχαν κατορθώσει νὰ βροῦν αὐτὸ τὸ κρᾶμα τῆς ἐρωτικῆς φλόγας καὶ τῆς στοργῆς, ποὺ φαίνεται πὼς εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας.

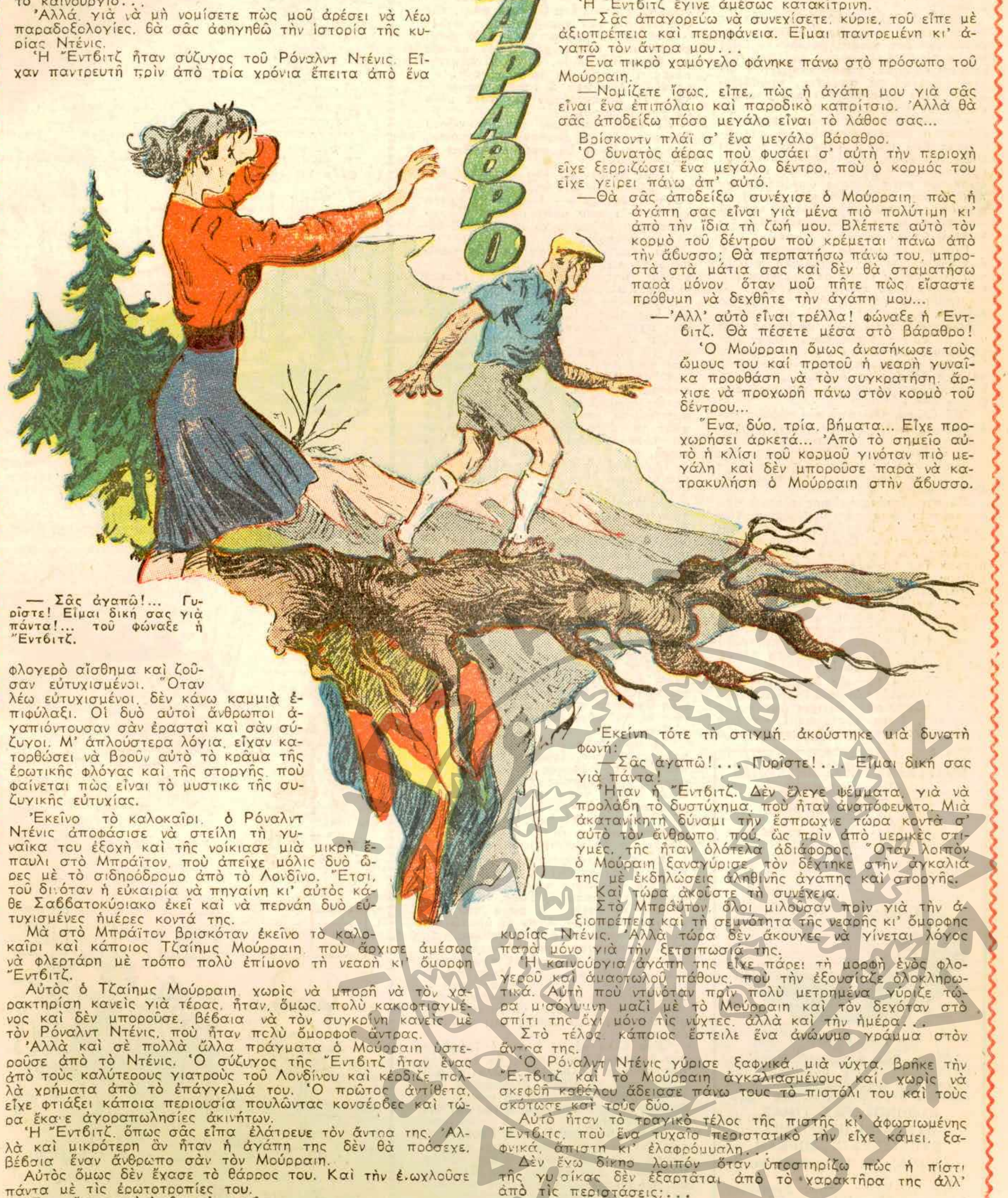

— Σᾶς ἀγαπῶ!... Γυρίστε! Εἶμαι δική σας γιὰ πάντα!... τοῦ φώναξε ἡ Ἔντβιτζ.

Ἐκεῖνο τὸ καλοκαῖρι, ὁ Ρόναλντ Ντένις ἀποφάσισε νὰ στείλη τὴ γυναῖκα του ἐξοχὴ καὶ τῆς νοίκιασε μιὰ μικρὴ ἔπαυλι στὸ Μπράϊτον, ποὺ ἀπεῖχε μόλις δυὸ ὧρες μὲ τὸ σιδηρόδρομο ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Ἔτσι, τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ πηγαίνη κι' αὐτὸς κάθε Σαββατοκύριακο ἐκεῖ καὶ νὰ περνάη δυὸ εὐτυχισμένες ἡμέρες κοντά της.

Μὰ στὸ Μπράϊτον βρισκόταν ἐκεῖνο τὸ καλοκαῖρι καὶ κάποιος Τζαίημς Μούρραιη, ποὺ ἄρχισε ἀμέσως νὰ φλερτάρη μὲ τρόπο πολὺ ἐπίμονο τὴ νεαρὴ κι' ὄμορφη Ἔντβιτζ.

Αὐτὸς ὁ Τζαίημς Μούρραιη, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὸν χαρακτηρίση κανεὶς γιὰ τέρας, ἦταν, ὅμως, πολὺ κακοφτιαγμένος καὶ δὲν μποροῦσε, βέβαια νὰ τὸν συγκρίνη κανεὶς μὲ τὸν Ρόναλντ Ντένις, ποὺ ἦταν πολὺ ὄμορφος ἄντρας.

Ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα πράγματα ὁ Μούρραιη ὑστεροῦσε ἀπὸ τὸ Ντένις. Ὁ σύζυγος τῆς Ἔντβιτζ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους γιατροὺς τοῦ Λονδίνου καὶ κέρδιζε πολλὰ χρήματα ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του. Ὁ πρῶτος ἀντίθετα, εἶχε φτιάξει κάποια περιουσία πουλῶντας κονσέρβες καὶ τώρα ἔκανε ἀγοραπωλησίες ἀκινήτων.

Ἡ Ἔντβιτζ, ὅπως σᾶς εἶπα ἐλάτρευε τὸν ἄντρα της. Ἀλλὰ καὶ μικρότερη ἂν ἦταν ἡ ἀγάπη της δὲν θὰ πρόσεχε, βέβαια ἕναν ἄνθρωπο σὰν τὸν Μούρραιη.

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Καὶ τὴν ἐνωχλοῦσε πάντα μὲ τὶς ἐρωτοτροπίες του.

Ἔτσι ἔγινε καὶ ἐκεῖνο τὸ πρωΐ.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα εἶχε πάει στὸ δάσος γιὰ νὰ κάμη τὸν περίπατό της, ὅταν ξαφνικά, ὁ Τζαίημς Μούρραιη παρουσιάστηκε μπροστά της.

Μὰ δὲν περιορίσθηκε νὰ τὴ χαιρετήση μόνο ὅπως ἔκανε ἄλλοτε, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔπαιρνε ποτὲ ἀπάντησι στὸ χαιρετισμό του. Αὐτὴ τὴ φορά, πῆγε κοντά της. Κι' οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ τῆς μίλησε μὲ φλογερὰ λόγια γιὰ τὴν ἀγάπη του.

—Δὲν μπορῶ πιά, τῆς εἶπε, νὰ σᾶς κρύψω τὰ αἰσθήματα ποὺ μοῦ ἔχετε ἐμπνεύσει! Σᾶς ἀγαπῶ!... Ἡ σκέψις σας δὲν μ' ἀφήνει νὰ ἡσυχάσω οὔτε στιγμή.

Ἡ Ἔντβιτζ ἔγινε ἀμέσως κατακίτρινη.

—Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ συνεχίσετε, κύριε, τοῦ εἶπε μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ περηφάνεια. Εἶμαι παντρεμένη κι' ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου...

Ἕνα πικρὸ χαμόγελο φάνηκε πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Μούρραιη.

—Νομίζετε ἴσως, εἶπε, πὼς ἡ ἀγάπη μου γιὰ σᾶς εἶναι ἕνα ἐπιπόλαιο καὶ παροδικὸ καπρίτσιο. Ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀποδείξω πόσο μεγάλο εἶναι τὸ λάθος σας...

Βρίσκοντ ν πλάϊ σ' ἕνα μεγάλο βάραθρο.

Ὁ δυνατὸς ἀέρας ποὺ φυσάει σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ εἶχε ξερριζώσει ἕνα μεγάλο δέντρο, ποὺ ὁ κορμός του εἶχε γείρει πάνω ἀπ' αὐτό.

—Θὰ σᾶς ἀποδείξω συνέχισε ὁ Μούρραιη, πὼς ἡ ἀγάπη σας εἶναι γιὰ μένα πιὸ πολύτιμη κι' ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωή μου. Βλέπετε αὐτὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ποὺ κρέμεται πάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο; Θὰ περπατήσω πάνω του, μπροστὰ στὰ μάτια σας καὶ δὲν θὰ σταματήσω παρὰ μόνον ὅταν μοῦ πῆτε πὼς εἴσαστε πρόθυμη νὰ δεχθῆτε τὴν ἀγάπη μου...

—Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τρέλλα! φώναξε ἡ Ἔντβιτζ. Θὰ πέσετε μέσα στὸ βάραθρο!

Ὁ Μούρραιη ὅμως ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ προτοῦ ἡ νεαρὴ γυναῖκα προφθάση νὰ τὸν συγκρατήση, ἄρχισε νὰ προχωρῆ πάνω στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου...

Ἕνα, δύο, τρία, βήματα... Εἶχε προχωρήσει ἀρκετά... Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ κλίσι τοῦ κορμοῦ γινόταν πιὸ μεγάλη καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ κατρακυλήση ὁ Μούρραιη στὴν ἄβυσσο.

Ἐκείνη τότε τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνή:

—Σᾶς ἀγαπῶ!... Γυρίστε!... Εἶμαι δική σας γιὰ πάντα!

Ἦταν ἡ Ἔντβιτζ. Δὲν ἔλεγε ψέμματα, γιὰ νὰ προλάβη τὸ δυστύχημα, ποὺ ἦταν ἀναπόφευκτο. Μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι τὴν ἔσπρωχνε τώρα κοντὰ σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ, ὡς πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τῆς ἦταν ὁλότελα ἀδιάφορος. Ὅταν λοιπὸν ὁ Μούρραιη ξαναγύρισε, τὸν δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά της μὲ ἐκδηλώσεις ἀληθινῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς.

Καὶ τώρα ἀκοῦστε τὴ συνέχεια.

Στὸ Μπράϊτον, ὅλοι μιλοῦσαν πρὶν γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴ σεμνότητα τῆς νεαρῆς κι' ὄμορφης κυρίας Ντένις. Ἀλλὰ τώρα δὲν ἄκουγες νὰ γίνεται λόγος παρὰ μόνο γιὰ τὴν ξετσιπωσιά της.

Ἡ καινούργια ἀγάπη της εἶχε πάρει τὴ μορφὴ ἑνὸς φλογεροῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ πάθους, ποὺ τὴν ἐξουσίαζε ὁλοκληρωτικά. Αὐτὴ ποὺ ντυνόταν πρὶν πολὺ μετρημένα γύριζε τώρα μισόγυμνη μαζὶ μὲ τὸ Μούρραιη καὶ τὸν δεχόταν στὸ σπίτι της ὄχι μόνο τὶς νύχτες, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέρα...

Στὸ τέλος κάποιος ἔστειλε ἕνα ἀνώνυμο γράμμα στὸν ἄντρα της.

Ὁ Ρόναλντ Ντένις γύρισε ξαφνικά, μιὰ νύχτα. Βρῆκε τὴν Ἔντβιτζ καὶ τὸ Μούρραιη ἀγκαλιασμένους καὶ, χωρὶς νὰ σκεφθῆ καθόλου ἄδειασε πάνω τους τὸ πιστόλι του καὶ τοὺς σκότωσε καὶ τοὺς δύο.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τραγικὸ τέλος τῆς πιστῆς κι' ἀφωσιωμένης Ἔντβιτς, ποὺ ἕνα τυχαῖο περιστατικὸ τὴν εἶχε κάμει, ξαφνικά, ἄπιστη κι' ἐλαφρόμυαλη...

Δὲν ἔχω δίκηο λοιπὸν ὅταν ὑποστηρίζω πὼς ἡ πίστι τῆς γυναίκας δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χαρακτῆρα της ἀλλ' ἀπὸ τὶς περιστάσεις;...

ΑΡΤΣΙΜΠΑΛΝΤ ΜΟΥΡ

ΒΡΕΘΗΚΕ
ἕνας θαλάσσιος ὄφις

Ὁ ἄγνωστος κόσμος τοῦ βυθοῦ τοῦ ὠκεανοῦ

Ἀνακοινώθηκε τελευταῖα ὅτι οἱ ἐξερευνηταὶ τῆς δανικῆς φρεγάτας «Γαλάτεια» ἔπιασαν ἕνα ἀνήλικο ἀκόμη θαλάσσιο ὄφι, σ' ἕνα ταξίδι ποὺ εἶχαν κάμει στὸ Νότιο Ἀτλαντικό. Εἶνε ἀληθινὴ λοιπὸν ἡ ἐκπληκτικὴ αὐτὴ εἴδησις;

Μαζὶ μὲ ἄλλους 10 γνωστοτάτους ἐπιστήμονες, ὁ δόκτωρ Μπρούν ἐξερευνᾶ ἐπὶ δύο χρόνια σχεδὸν τὸ βυθὸ τοῦ νοτίου Ἀτλαντικοῦ καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, χρησιμοποιῶντας εἰδικὲς χαλύβδινες ἁρπάγες, προσδεδεμένες στὴν ἄκρη λεπτῶν καὶ στερεῶν συρμάτων ἀπὸ ἀτσάλι.

«Ἀπεδείξαμε γιὰ πρώτη φορὰ — δήλωσε ὁ δόκτωρ Μπρούν — ὅτι ὑπάρχει ζωὴ στὰ μεγαλύτερα γνωστὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν. Μποροῦμε τώρα νὰ ὑποστηρίξουμε μὲ βεβαιότητα ὅτι δὲν ὑπάρχουν στὸν ὠκεανὸ ἀπέραντοι νεκροὶ χῶροι, ὅπως εἶνε στὴ γῆ οἱ ἀπέραντες ἔρημοι τῆς ἄμμου καὶ οἱ παγωμένες πολικὲς ἐκτάσεις, ὅπου τίποτε δὲν ζῆ».

Γιὰ πολλὰ χρόνια ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ τρομακτικὴ πίεσις τοῦ θαλασσίου νεροῦ στὰ μεγάλα βάθη, καθιστοῦσε ἀδύνατη τὴ ζωή, μὲ ὁποιαδήποτε μορφή. Ἀλλ' ὁ δόκτωρ Μπρούν κατέρριψε αὐτὴ τὴ θεωρία. Ἐξερευνῶντας τὸ βυθό, σὲ βάθος ἄνω τῶν 10.000 μέτρων, βρῆκε στὴν ἀρχὴ μόνο λάσπη καὶ μικροοργανισμούς. Ὕστερα οἱ ἁρπάγες του ἀνέσυραν δυὸ τέλειες θαλάσσιες ἀνεμῶνες, ποὺ εὐδοκιμοῦσαν περίφημα πάνω σ' ἕνα βράχο τῆς ἀβύσσου.

Ἐξ ἄλλου, ἔξω ἀπὸ τὶς νήσους Φιλιππίνες, ἀνέβασε στὴν ἐπιφάνεια γαρίδες μήκους 1.50 μέτρου καὶ θαλάσσιες ἀράχνες μὲ πόδια 50 φορὲς μακρύτερα ἀπὸ τὸ σῶμα τους, ποὺ ζοῦσαν καὶ ἀνέπνεαν κάτω ἀπὸ πίεσι 20.000 τόννων!

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εὕρημά του προέρχεται ἀπὸ τὴν περιφέρεια τῆς νήσου τῆς Ἁγίας Ἑλένης, στὸ νότιο Ἀτλαντικό. Ἐκεῖ, οἱ χαλύβδινες ἁρπάγες ἀνέβασαν ἀπὸ βάθος 1.800 μέτρων ἕνα ἀσχημάτιστο ἀκόμη χέλι, μήκους 1,80 μέτρου. Τὰ συνηθισμένα χέλια, ὅταν βρίσκωνται σ' αὐτὸ τὸ πρῶτο στάδιο τῆς ἀναπτύξεώς των (προνύμφαι), ἔχουν μῆκος μόνο 2—3 πόντων. Μιὰ προνύμφη, λοιπόν, μὲ μῆκος 1,80 μέτρου ὅταν ἀναπτυχθῆ τελείως σὲ χέλι, θὰ γίνη ἕνα τέρας 30—50 μέτρα μακρύ!

Ὁ δόκτωρ Μπρούν ὑπολογίζει ὅτι τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν «θαλασσίων ὄφεων» ζῆ κάπου στὶς δυτικὲς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε σχεδὸν ἄγνωστος καὶ ἀνεξερεύνητος ὁ ζωϊκὸς κόσμος τοῦ ὠκεανοῦ.

Τὸ 1938, ἕνα ἄλλο δανικὸ πλοῖο εἶχε βρῆ μιὰ προνύμφη τοῦ ἴδιου περίπου μεγέθους ἔξω ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Αὐστραλίας.

Ἡ ἀνακάλυψι τοῦ δόκτορος Μπρούν εἶνε ἡ δεύτερη ποὺ συνεκλόνισε τοὺς ὠκεανογράφους κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Πρὸ 4 ἐτῶν, ὁ πλοίαρχος ἑνὸς ἁλιευτικοῦ παρέδωσε στὸ Πανεπιστήμιο Ρὸντ (Νότιος Ἀφρική), ἕνα ψάρι ποὺ εἶχε πιαστῆ στὰ δίχτυα του. Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ τὸ εἶδαν, δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους... Σὲ λίγες ὧρες, εἶχε τηλεγραφηθῆ ἡ εἴδησις σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο: Εἶχε βρεθῆ ἕνα ζωντανὸ ψάρι, τῆς οἰκογενείας τῶν «κροσσοπτερυγίων»!

Δὲν ἦταν κανένα τέρας τὸ ψάρι αὐτό. Εἶχε μῆκος μόλις 1½ μέτρου καὶ βάρος 57 κιλῶν. Ἀλλὰ οἱ ἐπιστήμονες πίστευαν ὅτι τὸ εἶδος αὐτὸ εἶχε ἐξαλειφθῆ πρὸ 5 ἑκατομμυρίων ἐτῶν. Τὸ συναντοῦσαν ὡς τότε μόνο σὲ ἀπολιθώματα.

Κι' ὅμως ὑπῆρχαν τέτοια ψάρια ζωντανά, ἐπὶ 5 ἑκατομμύρια χρόνια, χωρὶς νὰ ἔχουν δῆ ποτὲ οὔτε ἕνα οἱ ἐπιστήμονες!

Γιατί λοιπὸν νὰ μὴν παραδεχθοῦμε κατ' ἀναλογίαν ὅτι ὑπάρχουν καὶ «θαλάσσιοι ὄφεις» — δηλαδὴ τεράστια χέλια — κάπου στὸν ὠκεανό; Τὸ ἀποδεικνύει ἄλλωστε τὸ εὕρημα τοῦ δόκτορος Μπρούν.

Τὰ τερατώδη πλάσματα τῶν προϊστορικῶν χρόνων (βροντόσαυροι, δεινόσαυροι, πτεροδάκτυλοι, κλπ.) ἐξαφανίστηκαν σιγὰ-σιγά, ἀπὸ ἀπότομες μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας, σεισμοὺς καὶ πλημμύρες. Ἐκεῖνα ὅμως ποὺ ζοῦσαν στὶς ἀβύσσους τοῦ ὠκεανοῦ, μπορεῖ κάλλιστα νὰ ἔμειναν ζωντανὰ καὶ νὰ διατηροῦνται ἀκόμη ὅπως ἦσαν πρὶν ἀπὸ δισεκατομμύρια χρόνια.

Κάπου-κάπου, μιὰ γεωλογικὴ ἀναστάτωσις τοῦ βυθοῦ τοῦ ὠκεανοῦ, τὰ πετάει μακρυὰ ἀπ' τὰ συνηθισμένα ἐνδιαιτήματά τους. Ἀνεβαίνουν τότε πρὸς τὴν ἐπιφάνεια, ὅπου τὰ σκοτώνει τότε ἡ διαφορὰ πυκνότητος τοῦ νεροῦ.

Τὸ 1944 ἡ θάλασσα ἐξέβρασε σὲ μιὰ ἀγγλικὴ ἀκτὴ ἕνα τέτοιο θαλάσσιο τέρας, μὲ τὸ μισὸ σῶμα του σκεπασμένο ἀπὸ τρίχωμα. Εἶχε μῆκος 6 μέτρων καὶ ἀνῆκε σὲ ἄγνωστο ζωϊκὸ εἶδος.

Τὸ ἑπόμενο ἔτος, βρέθηκε νεκρὸ στὶς ἀκτὲς τῆς Νέας Οὐαλλίας τοῦ Νότου ἕνα πλάσμα ποὺ ἔμοιαζε μὲ «ἡλιόψαρο». Αὐτὸ εἶχε μῆκος 5 μέτρων περίπου καὶ πλάτος ἄλλο τόσο, πελώρια προεξέχοντα μάτια καὶ στόμα 1 μέτρο πλατύ. Τὸ 1946, τὰ κύματα πέταξαν σὲ μιὰ ἀμμουδιὰ τῆς Νέας Σκωτίας ἕνα ἄλλο θαλάσσιο τέρας, μήκους 7½ μέτρων.

Καὶ σ' ἄλλα ὅμως μέρη τοῦ κόσμου ἔχουν βρεθῆ ἐπανειλημμένως τέτοια παράξενα πλάσματα. Ὅλα ἀνῆκαν σὲ εἴδη ἄγνωστα στοὺς ἐπιστήμονες, κανένα δὲ ἀπ' αὐτὰ δὲν ἦταν ποτὲ ὅμοιο μ' ἕνα ἄλλο.

Ἡ πρόσφατη ἀνακάλυψις τοῦ δόκτορος Μπρούν, ξαναθύμισε στοὺς ἐπιστήμονες διάφορες παλαιότερες ἀφηγήσεις γιὰ τοὺς «θαλασσίους ὄφεις». Ἦσαν τόσο πολλὲς οἱ ἀφηγήσεις αὐτές, ὥστε φαίνεται περίεργο πῶς οἱ σύγχρονοί τους τὶς θεώρησαν ὅλες παραμύθια, ἀντὶ νὰ ζητήσουν νὰ ἐξελέγξουν τὴ γνησιότητά τους.

Πρὸ ἑνὸς ἔτους π. χ., ὁ πλοίαρχος Λόουρ κυνήγησε ἐπὶ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας ἕνα θαλάσσιο τέρας, κοντὰ στὶς ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ Τάϋν. Ὅπως βεβαίωσε κατόπιν, ἡ ράχη του εἶχε πλάτος 3 μέτρων, ἦταν δὲ ὁρατὰ μόνον 2 μ. περίπου ἀπὸ τὸ μῆκος του.

Ὁ πλοίαρχος σὲρ Ἄρτουρ Ρόστρον, ἄλλοτε κυβερνήτης τοῦ ὑπερωκεανείου «Μαυριτάνια», συνάντησε ἕνα παράξενο θαλάσσιο τέρας, ποὺ ἔπλεε γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ σκάφος του. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο, τὸ εἶδαν κι' οἱ ἀξιωματικοί του καθὼς καὶ ἀρκετοὶ ἐπιβάτες.

Ἕνα ἄλλο τέρας ἔκανε ἐπὶ ἡμέρες τὴν ἐμφάνισί του στὶς ἀκτὲς τῆς Βρεταννικῆς Κολομβίας. Ὅλοι οἱ ψαράδες ποὺ τὸ εἶδαν, διηγήθηκαν ὅτι τίναζε στὸν ἀέρα μεγάλες φῶκες, τὶς ἅρπαζε ὕστερα στὸ στόμα του καὶ τὶς καταβρόχθιζε.

Τέλος, ὁ λοχαγὸς Λῆ Γουῶρντερ, τῆς 3ης Ἰνδικῆς Μεραρχίας, κυνήγησε μὲ μιὰ βενζινάκατο ἕνα τέτοιο πλάσμα σ' ἕνα ποτάμι τῆς Βιρμανίας. Οἱ στρατιῶτες ποὺ τὸν συνώδευαν, τοῦ ἐπετέθησαν μὲ χειροβομβίδες, ποὺ δὲν ἔφεραν ὅμως κανένα ἀποτέλεσμα στὸ σκληρὸ δέρμα του.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ

VELOX

Αἱ τελειότεραι μηχαναὶ τοῦ κόσμου

ΠΡΟΣΟΧΗ

Λόγω τῆς ἐξαιρετικὰ μεγάλης καταναλώσεως εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, τὸ ἐργοστάσιον VELOX ἀνακοινοῖ ὅτι ἠδυνήθη νὰ ἔχη τώρα

ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

ΑΘΗΝΑΙ: Θ. Μπιτσόπουλος, ὁδὸς Νίκης 46.

ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: Ἐμμ. Δουκίδης, Διάδοχος. ὁδὸς Καρίππη 27.

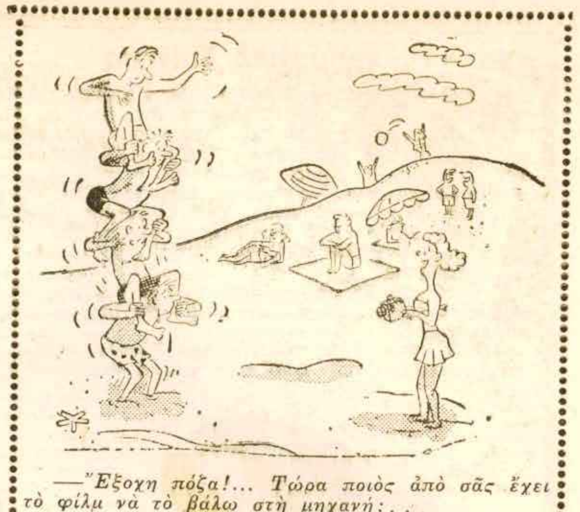

— Ἔξοχη πόζα!... Τώρα ποιὸς ἀπὸ σᾶς ἔχει τὸ φίλμ νὰ τὸ βάλω στὴ μηχανή;...

— Κύριε διευθυντά, ἕνας πελάτης θέλει νὰ σᾶς δῆ ἰδιαιτέρως. Νὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ περάση μέσα;..

— Σοῦ ἔχω πῆ, νὰ βγαίνης ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας!...

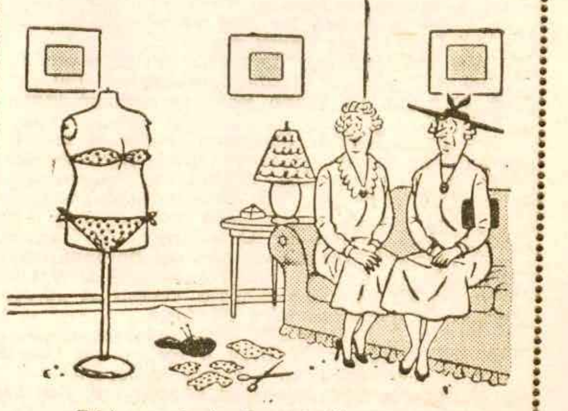

— Βλέπεις τί ὡραῖα ποὺ θὰ μοῦ πηγαίνη;...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΙΜΜΥ ΣΤΑΡ

Ἡ κοπέλλα ΜΕ ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μέντφορντ δέχεται τὰ χάδια τῆς Ντόλλυ, ἀρνεῖται ὅμως νὰ τῆς φανερώση τὶς πληροφορίες ποὺ ἔχει μαζέψει γιὰ τὸ ρεπορτάζ του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἐπεμβαίνει ἡ Τζὲν Γκέϊτς, ποὺ ἦταν κρυμμένη σὲ μιὰ ντουλάπα, καὶ ζητάει κι' αὐτὴ νὰ μάθη τὰ μυστικὰ τοῦ Μέντφορντ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἀστυνόμος Χάρρυ Πόουελ καλεῖ στὸ γραφεῖο του τὰ κύρια πρόσωπα τοῦ δράματος καὶ τοὺς ἀνακοινώνει πὼς εἶνε ὅλοι ὕποπτοι καὶ παρακολουθοῦνται. Ὁ Μέντφορντ γράφει στὴν ἐφημερίδα του ὅτι σκοπὸς τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ἡ κλοπὴ τοῦ πολύτιμου ζαφειριοῦ. Στὸ μεταξύ, ἐξαφανίζεται ὁ Ποῦτζυ Μπλάκ. Ὁ Μέντφορντ πηγαίνει στὸν παραγωγὸ Μίκε Λέντνερ, γιὰ νὰ τὸν ρωτήση ἂν πράγματι ἦταν αὐτὸς ὁ συνοδὸς τῆς Λάνας στὸ πάρτυ τῆς Βίλμας. Ἐκεῖνος ἀρνεῖται. Στὸ γραφεῖο τοῦ Λέντνερ βρίσκεται κι' ὁ Ὥρας Μάννιγκ, ἕνας περίεργος τύπος τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ ἕνα σωρὸ ἐπαγγελματικὲς εἰδικότητες.

8ον

—Εὐχαριστῶ πάντως... εἶπα, καὶ σηκώθηκα νὰ φύγω.

—Στάσου μιὰ στιγμή, Τζόε, μοῦ εἶπε ὁ Μάννιγκ. Γιατί νὰ μὴ χρησιμοποιήσετε τὴν ἀπέραντη ἀντίληψί μου γιὰ τὴν ἔρευνά σας; Ἴσως θὰ μποροῦσα ἐγὼ ν' ἀνακαλύψω καμμιὰ χρήσιμη ἔνδειξι... Θέλετε νὰ φᾶμε μαζί, ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ βράδυα;

—Δὲν ξέρω ἂν θὰ εὐκαιρήσω. Βρίσκομαι σὲ διαρκῆ κίνησι, μέρα καὶ νύχτα.

—Ναί, μὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τρῶτε καὶ νὰ πίνετε συγχρόνως. Ξέρω λοιπὸν ἕνα περίφημο ρεστωράν, ὅπου σερβίρουν κάτι τεράστια μπιφτέκια κι' ἕνα κρασὶ διαμάντι! Ὅταν θέλετε...

— Εὐχαριστῶ, Ὥρας. Θὰ τὄχω ὑπ' ὄψι μου

Χαιρέτησα καὶ τοὺς δυὸ καὶ βγῆκα ἀπ' τὸ γραφεῖο

Δὲν ἤμουν καθόλου ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴ συνομιλία μου ἐκείνη μὲ τὸ Λέντνερ. Ὑπῆρχε, σὲ ὡρισμένες φράσεις του, κάτι τί ποὺ μοῦ ξέφευγε καὶ ποὺ μοῦ προκαλοῦσε δυσπιστία. Τί ὅμως; Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ καθορίσω...

Μόλις εἶχα φτάσει στὸ γραφεῖο μου, στὴν ἐφημερίδα, κουδούνισε τὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο.

—Σᾶς ζητάει ὁ ἀρχισυντάκτης, Τζόε μὲ πληροφόρησε ἡ τηλεφωνήτρια.

—Οὔφ, τί μπελᾶς! Δῶστε μοῦ τον.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἄκουσα βήματα. Ἀνασήκωσα τὰ μάτια μου κι' εἶδα τὸ Μάλκολμ Μπόϋντ!

—Ὄχι, ὄχι, μὴ μὲ συνδέσετε ἀκόμη! φώναξα στὸ μικρόφωνο. Θὰ καλέσω ἐγὼ ἀργότερα.

Κι' ἔκαμα μισὴ στροφὴ μὲ τὴν πολυθρόνα μου, γιὰ νὰ κυττάξω κατὰ πρόσωπο τὸ Μπόϋντ.

— Ἀπὸ ποῦ ξεφυτρώσατε, σεῖς; τοῦ εἶπα.

Κάθησε ἀντίκρυ μου, χαμογελῶντας πονηρά. Ἄφισε τὴν τσάντα του πάνω στὸ γραφεῖο μου κι' ἀπάντησε:

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς ξαναβλέπω, κ. Μέντφορντ. Ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλῶ.

—Ἐξαρτᾶται...

—Μήπως μοῦ κρατᾶτε κακία;

Τὸν κύτταξα γιὰ ἕνα λεπτό. Τί μέρος λόγου ἦταν λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ἀνισόρροπος ἢ ἀπατεῶνας; Ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία ἢ τὸ ψυχιατρεῖο; Ἦταν ἄραγε ἐπικίνδυνος;

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις πέρασαν ἀπ' τὸ νοῦ μου μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο. Ἀποφάσισα ν' ἀλλάξω τακτική, καὶ τοῦ ἀπάντησα μ' ὅλη τὴ γοητεία ποὺ θὰ μεταχειριζόμουν γιὰ τὴ Βίλμα Κέϊστλ:

—Καθόλου, κ. Μπόϋντ, δὲν σᾶς κρατάω κακία. Μὰ μοῦ εἴσθε ἄγνωστος.

—Ἄγνωστος; Χά, χά, τί ἀστεῖο!

—Δὲν βλέπω ποῦ βρίσκετε τὸ ἀστεῖο, εἶπα ξερά.

Ὁ Μπέϊντ σοβαρεύτηκε ἀπότομα.

—Ἂν σᾶς ἀνέφερα ἐκείνη τὴν ἀνύπαρκτη κληρονομία τῆς θείας σας, εἶπε, τὸ ἔκανα γιατὶ δὲν εἶχα ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ σᾶς πλησιάσω καὶ νὰ σᾶς μιλήσω.

—Ἀλήθεια; Πολὺ παράξενη μέθοδο διαλέξατε!

—Σκέφθηκα πὼς θὰ τραβοῦσα ἔτσι τὴν προσοχή σας.

—Καὶ δὲν πέσατε ἔξω...Μὰ εἶδα ἀμέσως πὼς μὲ κοροϊδεύατε... Ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τώρα τίποτ' ἄλλο;

Ὁ Μπόϋντ κάθισε πιὸ ἄνετα, σὰν ἄνθρωπος ποὺ πρόκειται ν' ἀρχίση μιὰ μεγάλη συζήτησι.

— Βλέπω πὼς δὲν μοῦχετε ἐμπιστοσύνη, εἶπε. Πρέπει νὰ καταλάβετε ὡστόσο πὼς βρίσκομαι σὲ λεπτὴ θέσι! Φροντίζω γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς Λάνας Σοῦττον. Ξέρω τὴν ἱστορία τῶν ζαφειριῶν. Ξέρω ἀκόμη ὅ,τι ἀφορᾶ αὐτὴ τὴν οἰκογένεια. Ἀντιπροσωπεύω...

Τὸν διέκοψε ἡ εἴσοδος ἑνὸς κλητῆρα, ποὺ μοὔφερνε ἕνα γράμμα. Τοὔρριξα μιὰ ματιά. Ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας τοῦ φακέλλου ἦταν φαρδὺς καὶ κομψός. Πρόσεξα πὼς κι' ὁ Μπόϋντ κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον αὐτὸ τὸ φάκελλο. Καὶ τὸν ἔχωσα στὴν τσέπη μου, χωρὶς νὰ τὸν ἀνοίξω.

— Τί λέγατε λοιπόν; ρώτησα ὕστερα.

Ὁ Μπόϋντ χαμογέλασε μὲ φανερὴ ἀμηχανία κι' ἀπάντησε:

— Πρέπει νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου ἐκείνη ἡ δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐναντίον σας, στὸ Σὰν Φραντσίσκο...

— Δὲν σᾶς ἄρεσε; Ἐπειδὴ δὲν πέτυχε, δηλαδή;

Ὁ Μπόϋντ προσπάθησε νὰ χαμογελάση.

— Δὲν ἐξηγήθηκα ἴσως καλά, μοῦ εἶπε. Σᾶς ὁρκίζομαι, κύριε Μέντφορντ, δὲν εἶχα καμμιὰ ἀνάμιξι σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι! Πιστεύω ὅμως... μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ τώρα... πιστεύω πὼς ἡ μὶς Γκέϊτς δὲν εἶνε ξένη σ' αὐτὴ τὴν ἔκρηξι!

Κύτταζα ὅλη τὴν ὥρα ἐρευνητικὰ τὸ Μπόϋντ κι' ἤμουν βέβαιος πὼς μοὔκρυβε κάτι... Ἡ τελευταία φρᾶσι του μ' εἶχε ἀφήσει κατάπληκτο.

Σηκώθηκε, πῆρε τὴν τσάντα του καὶ πρόσθεσε:

— Φεύγω τώρα...

Ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς σκέψεις μου, δὲν τοὔδωσα ἀπάντησι. Ὅταν ἀνασήκωσα τὰ μάτια μου, εἶχε φύγει.

Ἔβγαλα τότε τὸ φάκελλο ἀπ' τὴν τσέπη μου καὶ τὸν ἄνοιξα. Περιεῖχε μιὰ φρᾶσι μόνο, μὲ τὸν ἴδιο περίεργο γυναικεῖο γραφικὸ χαρακτῆρα:

«Γιατί σκοτώσατε τὴ Τζὲν Γκέϊτς;»

Ἔμεινα γιὰ πολλὴ ὥρα μὲ τὰ μάτια μου καρφωμένα σ' ἐκεῖνο τὸ χαρτί. Ἤξερα καλὰ πὼς δὲν εἶχα σκοτώσει τὴ Τζέν. Κι' ἀκόμη, ἤξερα πὼς τὸ γράψιμο ἐκεῖνο ἔμοιαζε πολὺ μὲ τῆς Βίλμας Κέϊστλ.

ΙΕ'.

Χρειάστηκα περὶ τὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὰ ἴχνη τῆς Τζέν. Τηλεφώνησα πρῶτα στὸ ξενοδοχεῖο Νικερμπόκερ. Ἀπὸ κεῖ μὲ παρέπεμψαν σ' ἕνα ρεστωράν. Ἡ ταμίας αὐτοῦ τοῦ καταστήματος μὲ πληροφόρησε ὅτι εἶχε φύγει ἡ μὶς Γκέϊτς κι' ὅτι εἶχε πῆ πὼς θὰ πήγαινε σὲ κάποιο ἄλλο κέντρο.

Ἐξακολούθησα ἔτσι νὰ τὴν ἀναζητῶ μὲ τὸ τηλέφωνο, ὥσπου τὴν πέτυχα σ' ἕνα μπάρ. Ἀναστέναξα μ' ἀνακούφισι, ὅταν ἄκουσα τὴ φωνή της νὰ μοῦ λέη, λίγο μουδιασμένα:

— Γειά σου, Τζόε! Θὲς νάρθῃς νὰ γλεντήσουμε παρέα;

Δὲν χρειάστηκαν περισσότερα πράγματα, γιὰ νὰ καταλάβω πὼς εἶχε πιῆ κι' ἦταν «στὸ κέφι».

— Περιμένετέ με ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσθε, τῆς εἶπα. Καὶ μὴν πιῆτε ἄλλο! Πρόκειται γιὰ κάτι σπουδαῖο! Θὰ μὲ περιμένετε λοιπόν. Σύμφωνοι;

— Ναί, ναί, Τζόε! Μὰ μὴν ἀργῆστε.

Ἔκρινα φρόνιμο, πρὶν φύγω, νὰ κρύψω στὴν τσέπη μου ἕνα πιστόλι. Κατέβηκα ὕστερα τρέχοντας τὴ σκάλα καὶ πήδησα στ' αὐτοκίνητό μου, ποὺ ἦταν σταματημένο δίπλα στ' ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο.

Οἱ δρόμοι ἦσαν γεμᾶτοι κόσμο κι' αὐτοκίνητα. Ἔτσι, χρειάστηκα μιὰ ὥρα σχεδόν, γιὰ νὰ φτάσω στὸν προορισμό μου.

Ἡ Τζὲν Γκέϊτς καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μπάρ, κοντὰ στὴ γκαρνταρόμπα. Μιὰ ματιὰ μοὔφτασε γιὰ νὰ καταλάβω πὼς κόντευε νὰ κυλιστῆ χάμω ἀπ' τὸ μεθῦσι

—Κούκου! Ἀπὸ δῶ, γλυκό μου ἀγόρι! μοῦ φώναξε.

Ἔνοιωσα νὰ καρφώνωνται πάνω μου σκανδαλισμένες ἢ εἰρωνικὲς ματιές. Κάθησα δίπλα της καὶ τῆς εἶπα σιγανά:

—Μὴν κάνετε λοιπὸν τόση φασαρία... Πᾶμε νὰ πιοῦμε καφέ;

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χάρ. Τρικούπη 113 — Τηλ. 613 610...

Μπιρές Ἱστορίες

Οἱ ξένες τιράντες

Ὁ κ. Τριφτιρέλης εἶνε ἀντιπρόσωπος ἑνὸς ἀθηναϊκοῦ ἐμπορικοῦ γραφείου. Δυὸ - τρεῖς φορὲς τὸ μῆνα ὁ διευθυντής του τὸν στέλνει περιοδεία στὰ χωριά, ὅπου πλασάρει μὲ δόσεις ὑφάσματα, σεντόνια λινά, πετσέτες, τραπεζομάνδηλα νάϋλον, καὶ εἰσπράττει τὰ βερεσέδια.

Κάθε φορὰ ἡ περιοδεία αὐτὴ κρατάει καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες. Καὶ κάθε φορὰ ὁ κ. Τριφτιρέλης φεύγει μὲ καρδιὰ ἥσυχη, γιατὶ ἔχει ἀπόλυτη πεποίθησι στὴ φρονιμάδα τῆς γυναίκας του ποὺ ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, καὶ νέα εἶνε καὶ ὄμορφη. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί του, ὅταν γυρνῶντας ἀπὸ μιὰ περιοδεία, βρίσκει στὴν κρεβατοκάμαρα ἕνα ζευγάρι τιράντες ποὺ δὲν εἶνε δικές του.

Ὁ κ. Τριφτιρέλης γίνεται ἔξω φρενῶν. Ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακό του καὶ τέλος ἡ μπόρα ξεσπάει:

— Ἄπιστη! φωνάζει σὰν Ὀθέλλος, μὲ ἀπατᾶς!

— Τρελλάθηκες, χρυσό μου; τοῦ ἀπαντάει ἥσυχα ἡ γυναῖκα του.

— Μὲ ἀπατᾶς, σοῦ λέω! Ἰδοὺ καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος: Τί γυρεύουν ἐδῶ αὐτὲς οἱ τιράντες;!

Ἡ κ. Τριφτιρέλη δὲν χάνει τὴν ψυχραιμία της.

— Γιά νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέει μὲ ἠρεμία, σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μὲ προσβάλλης!

— Καὶ οἱ τιράντες τοῦ φίλου σου;

Κι' ἐκείνη μὲ ἀπάθεια:

— Πρῶτα - πρῶτα δὲν ἔχω φίλο καὶ ὕστερα... δὲν φοράει τιράντες!...

—Σύμφωνοι, ἂν μὲ πᾶς... στὴ Βραζιλία!

Τὴ βοήθησα νὰ σηκωθῆ καὶ τὴν ὡδήγησα σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι, χωμένο σὲ μιὰ ἄκρη καὶ ἀθέατο.

—Χμ! Κακοὺς σκοποὺς ἔχεις, φαίνεται! μοῦ εἶπε κοροϊδευτικά.

Παράγγειλα στὸ γκαρσόνι καφέδες καὶ κονιάκ. Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ἀφοῦ ἄδειασε τρία φλυτζάνια δυνατὸ καφέ, ἡ Τζὲν εἶχε συνέλθει σχεδόν. Ἀντίθετα, ἐγὼ εἶχα ἀρχίσει νὰ ζαλίζωμαι ἀπ' τὰ κονιὰκ ποὺ ἔπινα γιὰ νὰ τῆς κρατάω συντροφιά.

—Εἶσαι πολὺ εὐγενὴς ποὺ ἦρθες καὶ μὲ βρῆκες, Τζόε, μοῦ εἶπε.

—Εἶχα νὰ σοῦ μιλήσω, σοβαρά.

Προσπάθησα νὰ τῆς κάνω ἐντύπωσι, μὲ τὴ σοβαρότητα τῆς φωνῆς μου καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς συμπεριφορᾶς μου. Μὰ ἐκείνη μὲ κύτταξε εἰρωνικὰ καὶ μοῦ γέλασε κατάμουτρα.

—Τί φάτσα εἶν' αὐτή; Σὰν νεκροθάφτης! φώναξε.

—Πές μου, σ' ἀπείλησε κανείς, τώρα τελευταῖα;

—Ναί. Ἐσύ!

Σκέφθηκα πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ μιλήση κανεὶς σοβαρὰ μαζί της στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν. Ὡστόσο, ἔκανα ἀκόμη μιὰ προσπάθεια:

—Ἄκουσε, Τζέν εἶπα. Πρέπει νὰ φυλάγεσαι. Αὐτὴ ἡ ἱστορία παίρνει ἀσυνήθιστο δρόμο. Φοβᾶμαι πὼς κινδυνεύεις.

— Κοντά σου, κινδυνεύω πάντα! Μὰ ὁμολογῶ πὼς μ' ἀρέσει, αὐτό. Σὲ βρίσκω πολὺ τοῦ γούστου μου!

Ἀνασήκωσα τοὺς ὤμους μου κι' ἀποφάσισα νὰ πᾶμε νὰ φᾶμε κάπου ἀλλοῦ. Βιαζόμουν νὰ φύγω ἀπ' τὸ μπὰρ ἐκεῖνο, ὅπου μᾶς κύτταζαν σὰν περίεργα ζῶα — κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐξ αἰτίας τοῦ ἰδιόρρυθμου καπέλλου μὲ τὰ πολύχρωμα φτερὰ ποὺ φοροῦσε ἡ Τζέν.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ
Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
Ὁδὸς Κρήτης 6 (πάροδος Λιοσίων, πλατεῖα Βάθης). Δέχεται καθ' ἑκάστην. Τηλέφωνον 52-869.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΒΕΛΟΝΗ
ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ ΚΑΛΤΣΩΝ
«REMA»
Ἐπισκεφθῆτε μας ἢ ζητήσατε νὰ σᾶς ἀποστείλωμεν περιγραφὴν καὶ τιμάς.
ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ «VELOX». Ὁδὸς Νίκης 46 (πλησίον Συντάγματος). Ἀθῆναι.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
ἰδοὺ τὸ μυστικό μας.
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἁγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

Δὲν χρειάστηκε νὰ κουραστῶ πολύ, γιὰ νὰ τὴν πείσω νὰ σηκωθῆ. Σὲ λίγο, βρισκόμαστε σ' ἕνα ρεστωρὰν τῆς Σάντα Μόνικα, καθισμένοι σ' ἕνα γωνιακὸ τραπέζι. Ἡ Τζὲν εἶχε ξαναβρῆ στὸ μεταξὺ τὴ φυσικὴ προσωπικότητά της καὶ τὴ χάρι της.

—Τί εὐγενικὸς ποὺ εἶσαι ἀπόψε! μοῦ εἶπε. Μὰ τί σοῦ συμβαίνει λοιπόν;

Δὲν ἀπάντησα ἀμέσως. Δὲν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ τῆς μιλήσω γιὰ τὸ ἀνώνυμο γράμμα ποὺ εἶχα λάβει.

Κύτταξα μηχανικὰ τὸ ρολόϊ μου. Εἶχαν περάσει πάνω ἀπὸ δυὸ ὧρες, χωρὶς νὰ δώσω εἰδήσεις μου στὸ Χάρρυ Πόουελ. Σηκώθηκα ἀπ' τὴ θέσι μου.

—Ἔχεις κανένα ραντεβού; μὲ ρώτησε ἡ Τζέν.

—Ὄχι, ἀλλὰ πρέπει νὰ τηλεφωνήσω στὸ γραφεῖο μου.

Κλείστηκα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ κάλεσα τὸ Χάρρυ. Δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη. Τοῦ ἄφισα παραγγελία καὶ ξαναγύρισα στὸ τραπέζι μου.

Στὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ, δὲν πολυκουβεντιάσαμε μὲ τὴ Τζέν. Στὸ τέλος ἀφοῦ ζήτησα καὶ δεύτερο καφέ, ἡ Τζὲν μοῦ δήλωσε:

— Θάθελα νὰ γυρίσω στὸ ξενοδοχεῖο, Τζόε. Εἶμαι φοβερὰ κουρασμένη. Κοιμᾶμαι ὄρθια. Θὰ θυμώσης ἂν διακόψουμε τὸ γλέντι μας;

Τὴν καθησύχασα γι' αὐτὸ καὶ ζήτησα τὸ λογαριασμό.

Καθὼς πηγαίναμε στὸ ξενοδοχεῖο της, μουρμούρισα κάποια στιγμή, μιλῶντας μὲ τὸν ἑαυτό μου:

—Ποιὸς μπορεῖ νἄβαλε αὐτὴ τὴ βόμβα;

—Τὰ καταφέρνεις τόσο καλὰ ὡς Δὸν Ζουάν! στέναξε ἡ Τζέν, μισοκοιμισμένη πάνω στὸν ὦμο μου. Γιατί νὰ παριστάνης κάθε τόσο καὶ τὸ ντέτεκτιβ;

—Δῶσε μου ἐσὺ μιὰ ἰδέα, Τζέν...

—Δὲν σοῦ λείπουν οἱ ἰδέες, ἀγόρι μου!

Στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου της, τὴ βοήθησα νὰ κατεβῆ ἀπ' τ' αὐτοκίνητο. Τὴ συνώδεψα ὡς τὴν κάμαρά της. Ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα της, μοῦ εἶπε ξαφνικά:

—Θὰ δυσκολευτῆς νὰ τ' ἀποδείξης, Τζόε. Μὰ εἶναι γεγονὸς ὅτι ὁ Μίκε Λέντνερ ἦταν ὁ καβαλιέρος τῆς Λάνας Σοῦττον στὸ πάρτυ τῆς Βίλμας.

Κι' ἀφήνοντάς με στὸ διάδρομο, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπ' τὴ κατάπληξι, μπῆκε γρήγορα στὸ δωμάτιό της κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω της.

Σήκωσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ χτυπήσω, ἀλλὰ μετάνοιωσα. Ἦταν φοβερή, αὐτὴ ἡ Τζέν! Εἶχε καταλάβει ἐκεῖνο ποὺ δὲν καταλάβαινα ἐγώ: τί μ' ἀπασχολοῦσε δηλαδὴ συνεχῶς, ἔπειτα ἀπ' τὴν ἐπίσκεψί μου στὰ στούντιο Σιλβερστάϊν!

Ἔτρεξα στὸ ἀσανσέρ, κατέβηκα στὸ ἰσόγειο, κλείστηκα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ ξεφύλλισα τὸ καρνέ μου. Βρῆκα ἕνα σωρὸ διευθύνσεις κι' ἀριθμοὺς τηλεφώνου ὄχι ὅμως καὶ τοῦ Μίκε Λέντνερ.

Τηλεφώνησα στὸ Χάρρυ Πόουελ. Ἔλειπε ἀκόμα ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Ἔπειτα πῆρα τὴν τηλεφωνήτρια τῆς ἐφημερίδας μου καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ βρῆ τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου τοῦ Λέντνερ. Περιμένοντας ἀπάντησι, ἄναψα ἕνα τσιγάρο.

—Δυστυχῶς, δὲν τὸν ἔχει ὁ κατάλογος, μὲ πληροφόρησε ἐπὶ τέλους ἡ τηλεφωνήτρια. Ἔχομε μόνο τὴ διεύθυνσί του. Μένει σ' ἕνα διαμέρισμα τῆς «Βίλλας Βενετία» στὸ βουλεβάρτο Ὀλύμπικ, τοῦ Μπέβερλυ Χίλς.

Τὴν εὐχαρίστησα κι' ἔκλεισα τὸ τηλέφωνο.

Στὴ διαδρομὴ πρὸς τὸ Μπέβερλυ Χίλς ἤμουν τόσο ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς σκέψεις μου, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ τσακιστῶ δυὸ-τρεῖς φορὲς πάνω σ' ἄλλα αὐτοκίνητα... Ὅσο περισσότερο σκεπτόμουν τὴν ὑπόθεσι Σοῦττον, τόσο πιὸ μακρυνὴ κι' ἄφθαστη μοῦ φαινόταν ἡ λύσι της.

Ἡ «Βίλλα Βενετία» ἦταν μιὰ ἀριστοκρατικὴ καὶ ὑπερμοντέρνα πανσιόν. Κάθε διαμέρισμα εἶχε τὴν ἰδιαίτερη βεράντα του, χτισμένη μὲ γυάλινα τοῦβλα.

Στὸ ἰσόγειο, μὲ πληροφόρησαν ὅτι ὁ Μίκε Λέντνερ ἀπουσίαζε. Ξαναγύρισα στ' αὐτοκίνητό μου Πέρασα μισὴ ὥρα, ἀκούγοντας τὸ ραδιόφωνο, ποὺ μετέδιδε τὶς νεώτερες εἰδήσεις τῆς ὑποθέσεως Σοῦττον. Ὕστερα ἀποφάσισα νὰ πάω στὸ γραφεῖο τοῦ Χάρρυ.

Τὸ βρῆκα ἀδειανό. Ξαπλώθηκα στὸν πέτσινο καναπέ, κι' ἀποκοιμήθηκα σιγὰ-σιγά.

Δὲν ξέρω πόση ὥρα ἔμεινα

ἐκεῖ, κοιμισμένος. Ξαφνικά, ὅμως, μὲ ξύπνησαν κάτι οὐρλιάσματα:

—Αὐτὸ πάλι βγαίνει ἀπ' τὰ ὅρια! φώναξε ὁ Χάρρυ. Τέτοιο ἄλλοθι δὲν μοῦχε ποτὲ ξανατύχει... Σήκω πάνω, ἠλίθιε!

Ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ τὸν κύτταξα μ' ἔκπληξι καθόλου προσποιημένη.

—Τί σ' ἔπιασε, Χάρρυ; ρώτησα. Ἦρθα νὰ σοῦ δώσω εἰδήσεις μου, ὅπως μοῦ εἶχες πῆ.

Ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὸ δωμάτιο, ρίχνοντάς μου ματιὲς ἀγριεμένες.

—Θάπρεπε νὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι, Τζόε! μούγκρισε.

Ἀνασηκώθηκα, τρίβοντας τὰ μάτια μου.

—Ἀνάθεμά με ἂν καταλαβαίνω τί ἐννοεῖς! εἶπα.

Σταμάτησε καὶ τέντωσε ἀπειλητικὰ τὸ δάχτυλό του πρὸς τὸ μέρος μου.

—Ἀπὸ πότε εἶσαι ἐδῶ; μὲ ρώτησε.

Κύτταξα μηχανικὰ τὸ ρολόϊ μου. Δὲν ἤξερα ποιὰ ὥρα ἀκριβῶς εἶχα φτάσει στὸ γραφεῖο τοῦ Χάρρυ, μὰ ἔπρεπε νὰ δώσω μιὰ ἀπάντησι.

—Μιὰ ὥρα ἴσως... εἶπα ἀόριστα.

—Δὲν λὲς ἀλήθεια!

— Ἂς παραδεχτοῦμε πὼς κάνω λάθος μερικὰ λεπτά. Ὑπάρχει λόγος νὰ ἐξάπτεσαι ἔτσι; Τί συμβαίνει λοιπόν;

—Ποῦ πῆγες ἀπόψε;

— Σὲ διάφορα μέρη... Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς.

Ἔσκυψε πάνω μου, σὰν νἄθελε νὰ μὲ χτυπήση. Φοβήθηκα πὼς θὄσκαζε ἀπ' τὸ κακό του.

—Σὲ ρώτησα ποῦ πῆγες ἀπόψε! Θέλω μιὰ ἀπάντησι θετική! Ἔχεις μπλέξει ἄσχημα, νὰ τὸ ξέρης!

Ἡ ἀπειλὴ ἐκείνη ἔδιωξε τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῆς νύστας μου κι' ἀπάντησα στρυφνά:

—Ἔχεις νὰ μοῦ φορτώσης πάλι τίποτα στὴν πλάτη; Γιατί δὲν τὄλεγες ἀπ' τὴν ἀρχή;

— Νὰ σοῦ φορτώσω στὴν πλάτη, ἔ; Γιὰ σήκω πάνω νὰ δῶ λιγάκι τὴ φάτσα σου, μουτζουρογράφε!

Κατάλαβα ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ Χάρρυ δὲν ἀστειευόταν καθόλου. Ἦταν ἀληθινὰ ἔξω φρενῶν μαζί μου. Ψαχούλεψα μηχανικὰ τὴν τσέπη ὅπου φύλαγα τὸ ρεβόλβερ μου. Μὰ δὲν τοῦ ξέφυγε αὐτὴ ἡ χειρονομία μου.

—Πῶς! φώναξε. Ἔχει γοῦστο νὰ κάνης τώρα τὸ ζόρικο! Ἂν θὲς νὰ σοῦ χαλάσω τὰ μοῦτρα...

—Μιὰ στιγμή Χάρρυ, τὸν διέκοψα ἥσυχα. Θὰ σοῦ κάνη κόπο νὰ μοῦ ἐξηγήσης γιατί χαλᾶς ἔτσι τὸν κόσμο;

Ὁ Χάρρυ ἠρέμησε ξαφνικὰ καὶ πῆρε ἕνα ὕφος σαστισμένο. Ἀκούμπησε στὸ γραφεῖο του καὶ εἶπε:

—Παραφέρθηκα ἴσως, Τζόε, μὰ εἶμαι δικαιολογημένος. Φαντάσου ὅτι βρῆκαν τὴ Τζὲν Γκέϊτς μισοπνιγμένη, μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο σταματημένο σ' ἕνα χῶρο σταθμεύσεως, στὴ Βάϊν Στρήτ! Κάποιος εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ τὴν στραγγαλίση... μὲ τὴν ἁλυσίδα τῶν κλειδιῶν σου! Ἀναγνωρίσαμε αὐτὴ τὴν ἁλυσίδα, γιατὶ ἔχει πάνω τὰ ἀρχικά σου. Ξέρω πὼς σοῦ τὴν εἶχε χαρίσει ἡ Βίλμα Κέϊστλ...

ΙΣΤ'

Καθόμουν δίπλα στὸ μαξιλάρι τῆς Τζέν, ποὺ μὲ κύτταζε μὲ μάτια τρομαγμένα. Μιὰ νοσοκόμα τῆς ἄλλαζε τὸν ἐπίδεσμο ποὺ εἶχε γύρω στὸ λαιμό της. Διέκρινα μιὰ γραμμὴ ὁλόγυρά του, κόκκινη καὶ πρησμένη.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπῆκε ὁ Χάρρυ Πόουελ, μαζὶ μ' ἕνα γιατρὸ τοῦ νοσοκομείου

—Δὲν θέλω κανένα ἐδῶ μέσα εἶπε, οὔτε κὰν κοντὰ στὴν πόρτα. Κανένα, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς γιατροὺς καὶ τὶς ἀπαραίτητες νοσοκόμες. Καταλάβατε;

—Βεβαίως, κύριε. Μοῦ ἔχουν τύχει κι' ἄλλες παρόμοιες περιπτώσεις καὶ ξέρω τοὺς κανόνες ποὺ πρέπει νὰ ἐφαρμόσω

—Ὄχι, δὲν ἔχετε δῆ ποτὲ ἄλλοτε μιὰ τέτοια περίπτωσι. Δὲν ξέρω ποιοὶ εἶναι οἱ κανόνες ποὺ λέτε. Ἂν ὅμως ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὴ θέσι σας, νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὶς διαταγές μου!

Ὁ γιατρὸς βγῆκε λίγο πειραγμένος. Ὁ Χάρρυ πλησίασε τότε στὸ κρεβάτι, ἐνῶ ἡ νοσοκόμα τελείωνε τὸ τύλιγμα τοῦ ἐπιδέσμου.

—Θάθελα μερικὲς πληροφορίες, Τζέν εἶπε, ἂν βεβαίως δὲν σᾶς κουράζη νὰ μιλῆστε.

—Εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν ἦταν δουλειὰ τοῦ Τζόε, πρόφερε σιγανὰ καὶ βραχνὰ ἡ Τζέν. Τὰ δικά του χέρια δὲν εἶναι μαλακὰ καὶ ὑγρά, σὰν ἐκεῖνα ποὺ κρατοῦσαν τὴν ἁλυσίδα.

— Μποροῦσε νἆταν χέρια γυναικεῖα; ρώτησα.

—Ἐγὼ μόνο θὰ κάνω ἐρωτήσεις, ἐπενέβη ξερὰ ὁ Χάρρυ.

—Φρόντισε τότε νὰ τὶς κάνης ἔξυπνα.

Μιὰ ἔκφρασι τρόμου φάνηκε στὰ μάτια τῆς Τζέν.

—Ναί... μπορεῖ νἆταν γυναῖκα, πρόφερε.

Ξεχνῶντας τὴν πρόσφατη παρατήρησι ποὺ μοῦ εἶχε κάνει ὁ Χάρρυ, ξαναρώτησα:

—Μήπως θυμᾶσαι κανένα ἰδιαίτερο ἄρωμα;

Ὁ Χάρρυ ἐπιδοκίμασε τὴν ἐρώτησί μου:

—Ναί, καλὴ ἰδέα αὐτή, εἶπε.

—Δὲν θυμᾶμαι... τραύλισε ἡ Τζέν.

Ὁ Χάρρυ σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα γύρισε σὲ μένα.

—Πῶς βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι σου αὐτὴ ἡ ἁλυσίδα; μὲ ρώτησε.

—Ποῦ νὰ ξέρω; Ἐγὼ δὲν τὴν κρατοῦσα ποτὲ ἀπάνω μου. Δὲν ξέρω κὰν σὲ ποιὸ συρτάρι τὴν εἶχα ἀφίσει... Ποτέ μου δὲν μεταχειρίζομαι τέτοια πράγματα. Δὲν μ' ἀρέσει νὰ μὲ περνᾶνε γιὰ «ζιγκολό».

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν ὅλ' αὐτά. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ μάθω ἐγώ, εἶναι ποιὸς ἔκλεψε αὐτὴ τὴν ἁλυσίδα, γιὰ νὰ σὲ ἐνοχοποιήση γιὰ δολοφονία.

—Λὲς πὼς δὲν θἄθελα κι' ἐγὼ πολὺ νὰ τὸ μάθω;

—Ποιὸς ἦρθε σπίτι σου τώρα τελευταῖα;

—Τὸ ξέρεις πολὺ καλά: ἡ Τζὲν Γκέϊτς καὶ ἡ Ντόλλυ Μπήλ.

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νἆναι δουλειὰ τῆς Ντόλλυ...

—Ἀσφαλῶς ὄχι! Ἐκτὸς ἂν τῆς χρειαζόταν θέμα γιὰ ἕνα συνταρακτικὸ ρεπορτάζ...

—Ἄσε τώρα τὶς ἐξυπνάδες κι' ἄδειασέ μας τὴ γωνιά. Θέλω νὰ μιλήσω μὲ τὴ Τζὲν ἰδιαιτέρως δίχως μάρτυρες.

Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα. Γιὰ νὰ νευριάσω λίγο τὸ Χάρρυ, ἔσκυψα καὶ φίλησα στὸ στόμα τὴ Τζέν. Ἐκείνη μοῦ χαμογέλασε καὶ φάνηκε τελείως καθησυχασμένη.

— Ὠρεβουάρ, μικρή μου! τῆς εἶπα.

Καὶ βγῆκα, χωρὶς νὰ βιάζωμαι

Ἀπ' τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο τῆς κλινικῆς, ζήτησα τὸν Τίππυ.

—Ἔχω μιὰ καλὴ πληροφορία γιὰ τὴν ὑπόθεσι Τζὲν Γκέϊτς, τοῦ ἀνήγγειλα. Εἶπε πὼς τὸ ἄτομο ποὺ τῆς ἐπετέθη, ἦταν ἴσως γυναῖκα.

—Ἔτσι; Ἔχει γοῦστο νὰ μᾶς πῆς τώρα ὅτι ἡ δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἔγινε ἀπὸ τὴ γιὰ Σοῦττον

Μοῦ φάνηκε πὼς δὲν ἦταν διόλου καλόκεφος ὁ Τίππυ...

—Δὲν τὸ θεωρῶ πιθανό, ἀπάντησα. Ποιὸς ξέρει ὅμως;

—Γιὰ πές μου, ἀπὸ πότε σοῦ κάνει δῶρα ἡ Βίλμα;

Κατάλαβα ἀμέσως γιατί ὁ Τίππυ εἶχε τὰ νεῦρα του. Καὶ τοῦ ἐξήγησα:

—Σχεδὸν ὅλες οἱ βεντέτες τοῦ Χόλλυγουντ κάνουν δῶρα στοὺς δημοσιογράφους τὴν Πρωτοχρονιά... τουλάχιστον σ' ἐκείνους ποὺ τοὺς ἀρέσουνε!

Ὁ Τίππυ ἔμεινε ἀμίλητος γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα.

—Καλά! εἶπε ἐπὶ τέλους. Φρόντισε νὰ μάθης ὅ,τι ἄλλο μπορεῖς Καὶ γρήγορα, γιατὶ ἡ ἐφημερίδα δὲν κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα!

Ἔκλεισε ὕστερα τὸ τηλέφωνο. Βγῆκα ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο κι' ἀνέβηκα στ' αὐτοκίνητό μου.

Ἂν δὲν μοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴ Βίλμα ὁ Τίππυ, δὲν θἄχα σκεφθῆ τὸ περίφημο ἐκεῖνο ἀνώνυμο σημείωμα, ποὺ ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας του ἔμοιαζε μὲ τὸ δικό της... Μιὰ ἀόριστη διαίσθησι μ' ἔσπρωξε τώρα νὰ πάρω τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ της.

Τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσα τὸ κατώφλι της, ἐκείνη κατέβαινε ἀπ' τ' αὐτοκίνητό της, μὲ τὰ χέρια της φορτωμένα μὲ πακέτα.

—Καλημέρα Τζόε, μοῦ εἶπε. Σὲ κατάλληλη ὥρα ἤρθατε. Περάστε μέσα νὰ πιῆτε κάτι.

—Περίφημη ἰδέα! φώναξα, ἐλαφρώνοντάς την ἀπὸ τὰ πακέτα της. Δὲν μπορῶ ὡστόσο νὰ πῶ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν ἔμπνευσί σας νὰ μοῦ χαρίσετε ἐκείνη τὴν ἁλυσίδα. Ὁ Τίππυ δὲν εἶναι καθόλου εὐχαριστημένος!

— Οὔτε κι' ὁ λαιμὸς τῆς Τζέν... μοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ παράξενη ματιά.

Ἄφισα τὰ δέματα πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὴν πόρτα.

Ἡ Βίλμα μὲ ὡδήγησε σ' ἕνα μικρὸ μπάρ, δίπλα στὸ σαλόνι.

—Θὰ πάω μιὰ στιγμὴ ν' ἀλλάξω, μοῦ εἶπε. Ἐσεῖς ἑτοιμάστε τὰ οὐΐσκυ. Τὰ καταφέρνετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα.

Ἤθελα νὰ τὴ ρωτήσω γιὰ τὸ ἀνώνυμο γράμμα, ἀλλὰ δὲν πρόλαβα.

Ὅταν ξαναγύρισε σὲ λίγο, εἶχα ἑτοιμάσει δυὸ διπλᾶ οὐΐσκυ. Ἡ Βίλμα πῆρε τὸ ἕνα ποτήρι καὶ τὸ σήκωσε ψηλά, μ' ἐπισημότητα.

—Πίνω γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σας! μοῦ εἶπε μὲ κωμικὴ σοβαρότητα.

Ἀφοῦ ἀδειάσαμε τὰ ποτήρια μας, πρόσθεσε, ρίχνοντάς μου μιὰ ματιὰ γεμάτη σημασία:

— Τί κρῖμα νὰ δουλεύετε στὴν ἐφημερίδα τοῦ Τίππυ!

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ
ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ

Προσόντα εἰσαγωγῆς: ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ἡ ὑποδειγματικὴ λειτουργία τῆς Σχολῆς κατὰ τὰ παρελθόντα σχολικὰ ἔτη, ἀπέσπασε τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων ὡς καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐπισήμων καὶ τοῦ Τύπου.

Ἐγγραφαὶ καὶ πληροφορίαι εἰς τὴν Γραμματείαν τῶν Τεχνικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν «Ο ΗΦΑΙΣΤΟΣ» Μιχ. Βόδα 8β. Τηλ. 52-502 καθ' ἑκάστην 9—12 π. μ. καὶ 5—8 μ. μ.

Θὰ μπορούσαμε νὰ καλοπεράσουμε ἐμεῖς οἱ δυό...

— Τοῦ ἀνήκουν αὐτὰ ποὺ γράφω, ἡ αἰσθηματική μου ζωὴ ὅμως εἶναι δική μου.

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ παρατήσω τὸν Τίππυ, γιὰ χάρι σου. Δὲν μοῦ φαίνεται πὼς θὰ βγῶ ζημιωμένη ἀπ' τὴν ἀλλαγή...

Καί, πρὶν ἀκόμη συνέλθω ἀπ' τὴν κατάπληξί μου γιὰ τὴν τολμηρὴ ἐκείνη πρότασί της, ἔσκυψε κοντά μου καὶ μοῦ πρόσφερε τὰ χείλη της.

Δὲν συνηθίζω νὰ διστάζω, σὲ τέτοιες περιπτώσεις... Τὴν ἅρπαξα καὶ τὴ φίλησα, λέγοντας ὅμως μὲ τὸ νοῦ μου πὼς ἡ ξαφνικὴ τρυφερότης της εἶχε κάτι τὸ προσποιητό. Γιατὶ τὸ ἀπότομο ἐκεῖνο ξεχείλισμα ἐρωτισμοῦ; Γιατί ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψη τὸν προϊστάμενό μου, χωρὶς νἄχη κανένα παράπονο ἐναντίον του; Καὶ γιατί εἶχε ρίξει σὲ μένα τὴν ἐκλογή της; Μήπως ἤμουν καταδικασμένος κι' ἐγὼ νὰ τελειώσω μὲ μιὰ ἁλυσίδα γύρω στὸ λαιμό;

Ἡ Βίλμα ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω καὶ μὲ κύτταξε.

—Τί θὰ κάμετε σήμερα; μὲ ρώτησε.

Ἔδιωξα ἀμέσως τὶς ἐνοχλητικὲς σκέψεις κι' ἀπάντησα:

—Πρέπει νὰ κάνω μιὰ ἐπίσκεψι στὸ Λοῦνα-Πάρκ. Πᾶμε μαζί, ἂν θέλετε.

—Μὰ πολὺ εὐχαρίστως! Εἶμαι ἕτοιμη κι' ὅλας.

Εἴχαμε κάνει πιὰ τὸ μισὸ δρόμο ὅταν ἀποφάσισα νὰ τὴ ρωτήσω γιὰ τὸ ἀνώνυμο γράμμα

— Γιὰ πέστε μου, Βίλμα, τῆς εἶπα, ἐσεῖς μοῦ στείλατε ἕνα σημείωμα;...

Μὲ κύτταξε γιὰ πολλὴν ὥρα, πρὶν ἀπαντήση:

—Ὄχι. Γιὰ ποιὸ λόγο θὰ σᾶς ἔστελνα σημείωμα;

—Δὲν ξέρω. Ἔλαβα ὅμως ἕνα κι' ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸ δικό σας.

—Τί σᾶς γράφανε;

Δὲν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ τῆς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἀπάντησα λοιπὸν ἀόριστα:

—Κάτι γιὰ τὴ Τζὲν Γκέϊτς.

—Καὶ γιατί θὰ σᾶς ἔγραφα ἐγὼ γιὰ τὴν Τζὲν Γκέϊτς;

—Μὰ αὐτὸ ἀναρωτήθηκα κι' ἐγώ

—Δὲν σᾶς ἔστειλα πάντως κανένα σημείωμα.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω.

Ἁπλώθηκε καὶ πάλι σιωπὴ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, ὡς ὅτου δηλαδὴ σταμάτησα τ' αὐτοκίνητο ἔξω ἀπ' τὸ Λοῦνα-Πάρκ. Θἄδινα τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ μάθω τί σκεπτόταν ἡ Βίλμα...

—Εἶσαστε παράξενος τύπος Τζόε, μοῦ εἶπε καθὼς τὴ βοηθοῦσα νὰ κατεβῆ ἀπ' τ' αὐτοκίνητο. Μὰ σᾶς βρίσκω πολὺ συμπαθητικό!

Δὲν ἦταν πολὺς κόσμος στὸ Λοῦνα-Πάρκ. Ὡστόσο, μερικοὶ θαυμασταὶ τῆς Βίλμας τὴν ἀναγνώρισαν κι' ἔσπευσαν νὰ τῆς ζητήσουν αὐτόγραφα.

Στὸ «Παλάτι τοῦ Γέλιου», ρώτησα τὴν ταμία ποῦ ἦταν ὁ διευθυντής

—Δὲν εἶν' ἐδῶ, μὲ πληροφόρησε.

—Θέλω τότε νὰ δῶ ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἀντικαθιστᾶ, ἐπέμεινα δείχνοντάς της τὴν κάρτα μου.

Τῆς ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ φώναξε:

—Ὤ μὲ συγχωρῆτε! Θὰ εἰδοποιήσω τὸ «Γέρο». Αὐτὸν ἀφίνει συνήθως στὸ πόδι του τ' ἀφεντικό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Ὁ ὑποψήφιος

Ἀρροῦτι μπαρροῦτι ἡ γυναικογειτονιὰ στὸ ντουρσέκι μὲ τὴν Ἐφταλία ἐπὶ κεφαλῆς ἔλεγε γιὰ τσ' ἐκλογές.

— Ἐσεῖς, φώναξε ἕνας πολιτευόμενος, μᾶς κάνετε ὅ,τι θέτε ἐμᾶς, ἔτσι δὲν εἶνε; Λοιπὸν δῶστε μας μιὰ ψῆφο νὰ νομίζουμε ὅτι κάτι εἴμαστε κι' ἐμεῖς!...

— Ὄχι! ξεφώνισε μὲ γινάτι ἡ Ἐφταλία. Θὰ ἑνωθοῦμε οὖλες σουρουσούϊλεν, ἀλάϊ μαλάϊ, καὶ θὰ σᾶς πάρουμε τὰ γκέμια, καὶ τὸ κουμάντο. Ἀγκαλὰ δὰ τὸ γκουβέρνο ἤκανε μπιλάντσο στσ' ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί, καὶ βρῆκε πὼς ἀπ' τσὶ ἄντρηδες ὑπάρχει κιτλῆκι. Ἐμεῖς εἴμαστε πιὸ μπόλικες, μπερικέτι, εὐλογία Θεοῦ! Λοιπὸν ἡ νίκη εἶνε δική μας!..

—Ἀκοῦστε, βρέ, ρεζιλῆκι! φώναξαν οἱ ἄντροι τους ἀπ' τὸν καφενέ. Ἐσεῖς τὰ κάλπικα ὄντα νὰ πᾶρτε μέρος στσὶ κάλπες; Αὐτὸ δὲν θὰ γίνη ντούνιανταν!...

Κι' ἡ Ἐφταλία, ποὖτανε μπίρ σου καὶ μπίρ μου, τοὺς εἶπε:

— Θὰ γίνη καὶ θὰ καλογίνη! Τὰ πάντα μπιτίσανε! Εἴδατε τὸ μπιριντζιλῆκι μας μέσα σ' οὖλα τὰ συνάφια! Τώρα θὰ δῆτε καὶ τὸ οὐσταλῆκι μας μέσα στὸ παρλαμέντο!...

— Βρέ, θὰ σᾶς μαυρίσουμε, γιατὶ μᾶς ἔχετε μαυρίσει τὰ τζινέρια!...

Ἡ Ἐφταλία ὅμως μὲ φουσάντο ξακολούθησε:

— Θὰ δῆτε μεγάφωνα, πανά, μπαντανόβρουτσες, πούλουδα κονκάρδες!...

— Ροκάνες, κὰζ-τενεκέδες, κουδούνια καὶ καζοῦρα! φώναξαν πάλι ἀπ' τὸν καφενὲ οἱ ἄντροι τους στὸ κογιοναμέντο.

Μὰ ἡ Ἐφταλία τὸ βιολί τση:

— Θὰ μᾶς σφίγγουνε τὰ χέρια, τσουπανάκια, τσιριμόνιες, γέλια, κοπλιμέντα, χαρές, ἀγκαλιές, κι' οὖλα αὐτά, γιατὶ ἔχουμε χάρες, ἔχουμε τὸ γκέλ, μπόϊ, μπράτσα, μοῦτρα, καὶ γλῶσσα, τὸ πιὸ πικάντικο δόλωμα!

— Μπορεῖ, κερὰ Φταλία μου, φώναξε σκασμένος στὰ γέλια ὁ πολιτευόμενος, νὰ σὲ κολλήσουνε στὰ ντουρσέκια καὶ στὰ ντουβάρια, ἀλλὰ μὴν ἐλπίζης πὼς θὰ κολλήσης καὶ στὴ Βουλή!...

— Μωρέεεε! ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία, καὶ χύμηξε νὰ τοῦ βγάλη τὰ μάτια.

Ἀμέσως ὁ μαχαλὰς χωρίστηκε σὲ δυὸ στρατόπεδα καὶ τότε ὁ πολιτευόμενος ποὺ τὰ βρῆκε μπαστούνια, ἤπεσε λάου-λάου, κι' ἄρχισε τὰ μαλιμάτια, καὶ τὰ καλοπιάσματα.

— Νὰ μὲ συμπαθᾶς, κερὰ Φταλία μου, ἄνθρωπος εἶμαι κι' ἐγώ...

— Ἔτσι νὰ μιλᾶς, καὶ νὰ μὴ μοῦ κάνης τὸν κάργα. Ἐγώ, οὖλα κι' οὖλα, ὅταν κανείς μου πάη γινατικά, γίνουμαι θερίο!...

— Ἔλα τώρα, ξέχασέ τα, κερὰ Φταλία μου, καὶ κύτταξε νὰ βρῆς ἕνα κόλπο νὰ ἐπιτύχω στσ' ἐκλογές. Γιατὶ οὖλοι αὐτοὶ σίγουρα θὰ μὲ φᾶνε!

Κι' ἡ Ἐφταλία, πάντα καλὴ καὶ πονόψυχη, εὐτὺς καλμάρισε καὶ τοὖπε:

— Βρέ, μὴν εἶσαι ἀγμὰκ-μπουνταλᾶς! Ἐγὼ θὰ σὲ βάλω νὰ πατήσης σὲ γερὰ σανίδια. Ἔχω τὸ σχέδιό μου!...

Στάθηκε λίγο γέλασε πονηρὰ καὶ συνέχισε:

—Αὐτοὶ οὖλοι τσ' ἀντίπαλοί σου, ὅσοι εἶνε Τσαλδαρικοί, θὰ τοὺς βρῶ ἀπὸ μιὰ γκόμενα πλαστηρικιὰ κι' ὅσοι εἶνε παπαγικοί, ἀπὸ μιὰ Βενιζελικιά. Κι' ἔτσι θὰ πάθουνε πανωλεθρία! τοὖπε ἡ Ἐφταλία μὲ ὕφος πολιτικοῦ ἀρχηγοῦ κι' ἤφυγε μεγαλόπρεπη.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΣΤΡΑΠΑΤΣΑ

— Οὐλέν, ἕνας πενηντάρης εἶμαι, ἅμα γιὰ δυὸ εἴκοσι πέντε χρονῶ παλληκάρια κάνω, γιαβρούμ, ἔλεγε μὲ καμάρι ὁ Καραμπὲτ στὴν παρέα του.

Κι' ὅπως ἐκείνη τὴ στιγμή, λυγιστὴ καὶ κουνιστὴ περνοῦσε μιὰ ὄμορφη μικρούλα, ἕνα φαρφουρένιο κουκλάκι, μὲ ξανθὰ μαλλιά, μυτίτσα μαρμαρένια, καὶ κάτι δοντάκια ποὺ ἤλεγες πὼς ἦταν ἀπὸ φίλντισι, τοῦ φώναξαν:

— Ἄϊντε, λοιπόν, Καραμπέτ. Βούρ!...

Εὐθὺς τότε ὁ γερομασκαρᾶς ὁ Καραμπὲτ ἀναστενάζει, γλυκοσαλιάζει, καὶ τὴν πλησιάζει:

— Βρέ, γιαβρούμ, τῆς λέει μάτια σου μέσα τζιγέρια μου φτάξανε, ἐκεῖ ἀκουμπήσανε, μεγάλο γιαγκίνι ἀνάψανε! Βαλαὰ σασιρντίμ!... Τέλεις σινεμὰ γκιντελούμ;

— Ὄχι κύριε! τοῦ ἀπαντάει δειλὰ ἡ μικροῦλα. Θὰ προτιμοῦσα νὰ πᾶμε νὰ τσιμπήσω κάτι.

— Μπούντα ὀλσούν! ἀπαντᾶ ὁ μουρντάρης Καραμπὲτ ἐνθουσιασμένος.

Κι' ἔτσι σὲ λίγο βρεθήκανε σὲ μιὰ κοσμικὴ ταβέρνα.

— Τί τὰ παίρνης, γιαβρούμ;

— Ἄσε, Καραμπὲτ ἐφέντη, τοῦ εἶπε ἐκείνη, ἐγὼ θὰ κάνω κουμάντο...

Κι' εὐθὺς δίνει παραγγελίες στὸ γκαρσόνι. Κι' ἀρχίσανε τὰ «φέρε καὶ ξαναφέρε» κι' ἀδειάζει πιάτα, φαγιάντσες, τζεντζερέδες. Δὲν ἄφησε οὔτε ἕνα ἀχλάδι στὴ φρουτιέρα. Ἔφαγε τοῦ σκασμοῦ! Καὶ στὸ τέλος γιὰ νὰ διευκολύνη τὴν χώνευσι, γύρεψε καὶ λικέρ.

Κι' ὁ Καραμπὲτ ξαφνιασμένος, ἀφρίζει, καὶ μουρμουρίζει:

— Βάϊ, βάϊ πεινάλα! Νὲ μποῦ, μπέ; Βάλαα μπιλαά, λοῦγκρα εἶνε στομάχι του καταβόθρα! Αὐτή, μπέ, ἰστὲρ - ἰστεμέζ, πατίρη θὰ κάνη ἐμένα, τσέπη μου μεγάλο στραπάτσο ἤκανε.

Κι' ἀμέσως, γιὰ νὰ ρεφάρη, τῆς ρίχτηκε μὲ λαχτάρα. Μὰ ἐκείνη, μεγάλη ἀλεποῦ, τοῦ εἶπε:

— Καραμπὲτ ἐφέντη, μὲ κάνεις νὰ ἀμφιβάλω γιὰ τὶς προθέσεις σου! Ἀφῖστε, καλέ, νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα!...

Κι' ἔτσι πέρασαν πέντ' ἔξη «λευκὲς» συναντήσεις μὲ κοττοφαγία, ἀστακοφαγία, κρασιὰ ἐκλεκτὰ καὶ τὰ ρέστα.

Κι' ὅταν ὁ Καραμπὲτ ζήτησε πάλι ἄμεση ἐξόφλησι, ἡ αὐστηρὴ μικροῦλα, δῆθεν ἀγαναχτισμένη, τοῦ φώναξε:

— Μά, ἐπιτέλους, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ποῦ βρισκόμαστε; Δηλαδὴ θέλεις εὐθὺς ἀνταλλάγματα; Τόση ὑστεροβουλία δὲν τὴν περίμενα! Εἶνε ντροπὴ νὰ μοῦ ζητᾶς γιὰ μιὰ ἐληά, ἕνα τουλοῦμι λάδι!

— Τότε, μπέ, νεντὲν γκελντίν; Γιατὶ ἦρτες; ξεφωνίζει ὁ Καραμπέτ. Ἐγκὼ γιὰ νὰ καλέσω ἐσένα καὶ νὰ ξοδέψω μαλλιοκέφαλά μου σκοπὸ εἶχα... Ντὲν πῆρες χαμπάρι προτέσεις μου; Μπρέ, στὰ καλὰ κατούμενα, ὁλοῦμε ἔτσι καπὰν - καπανά, γούνας μου μανίκι εἶσαι, γιὰ νὰ ταΐσω ἐσένα σιράβαρντί; Μεγάλη ἀλεποῦ εἶσαι! Γιατὶ τώρα, ποὺ γύρεψα ὑποχρέωσί σου νὰ τυμήσω, ὑπόληψί σου τυμήτηκες!...

— Μὰ δὲν θυμήθηκα, οὔτε σοῦ ἀρνήθηκα τίποτα!... Ἁπλούστατα μιὰ ἁπλὴ ἀναβολὴ γύρεψα. Ἀφῆστε νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα, Καραμπὲτ ἐφέντη!..

— Οὐλὲν μπρὰκ λακιρντί! Ἐγκὼ ἀχμὰκ - μπουνταλᾶς ντὲν εἶμαι! φωνάζει μὲ γινάτι ὁ Καραμπέτ. Αὐτὸ τὸ νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα, τὸ ξέρω. Τὰ πῆ ξανὰ νὰ πλερώσω τραπέζι λουκάντα, ξανὰ νὰ φᾶς ἕνα περίντρομο, κοιλιά σου τὸπ γκιμπὶ νὰ κάνω, ξανὰ ἐλεμὲ κρασιὰ σαμπανιέρα μέσα, ξανὰ λουλούντια, τσιγάρα, ντιζὲρ - μιζὲρ ταξί, Φάληρα - τάληρα! Βάϊ φουντουξοῦ, καταφερτζοῦ, ντολανταρτζοῦ, βάϊ!

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἕνα χράπ! ἀκούστηκε, ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ ὁρμή, κι' ἡ Σουρπουΐτσα, σὰν σίφουνας ἐνέσκηψε μὲ τὸ τσόκαρο στὸ χέρι.

— Βάϊ, βάϊ, μὲ πιτσιρίκα τσέπη μου στραπάτσο ἔπατε, φώναξε ὁ Καραμπέτ. Τώρα μὲ Σουρπουΐτσα κεφάλι μου στραπάτσο μεγάλο τα πάτη! Φουκαρᾶ ἄντρωπο εἶμαι!...

— Παληάντρωπος εἶσαι! φώναξε ἡ Σουρπουΐτσα.

Καὶ μὲ κλωτσιές, μπουνιές, γροθιές, κατακεφαλιές, τὸν πῆρε μαζί της κακὴν κακῶς.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ὁ γόης

Ἄειντε νὰ μοῦ χαθῆς, κύριε γόη! Ἄειντε νὰ μοῦ χαθῆς, λέω, ἢ μᾶλλον ἄειντε νὰ μοῦ κουρεύεσαι, ποὺ ἔχεις ἀφήσει μιὰ χαίτη λέοντος στὸ πίσω μέρος τῆς ἄδειας κεφαλῆς σου. Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι; Μάλιστα, σὲ σένα ἀπευθύνουμαι, κύριε Δὸν Ζουὰν τῆς κακῆς ὥρας. Σὲ σένα, ποὺ ἔχεις στηθῆ μιὰ ὥρα τώρα στὸ τραπέζι τοῦ ἑστιατορίου καὶ κυττᾶς ἀσκαρδαμυκτεὶ πρὸς τὸ ἀπέναντι τραπέζι, ὅπου ἔχει ἐγκατασταθῆ γιὰ νὰ φάη αὐτὴ ἡ ὁμὰς τῶν ξένων περιηγητῶν.

Κι' αὐτὴ ἡ ὁμάς, λοιπόν, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐκ τῶν ὁποίων τρεῖς εἶνε ἀρκετὰ νόστιμες, καθὼς διαπιστώνω. Καὶ τοῦ λόγου σου, λοιπόν, ἔχεις λάβει θέσιν ἀπέναντί τους, ἔχεις καρφώσει τὰ λυσσαλέα καὶ ἠλίθια βλέμματά σου ἐπ' αὐτῶν καὶ περιμένεις. Τί περιμένεις, βρὲ χαμένε; Περιμένεις νὰ σὲ ἰδοῦν, νὰ σὲ προσέξουν καὶ νὰ πέσουν λιπόθυμες ἀπὸ τὴ γοητεία σου. Κι' ἔπειτα νὰ σηκωθοῦν, νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ὁμοεθνῆ τους παρέα καὶ νὰ προσέλθουν στὰς ἀγκάλας σου, σὰν χτυπημένα σπουργίτια. Ἠλίθιε!

Κάποιος σοῦ εἶπε, φαίνεται, πὼς εἶσαι ὡραῖος κι' ἔχεις πάρει τὴν ἀνάλογη πόζα. Κι' ἔχεις ἀνοιχτὸ καὶ τὸ πουκάμισό σου, γιὰ νὰ διακρίνεται καὶ ὀλίγον στῆθος Ἀπόλλωνος καὶ νὰ συντελέση στὴν τόνωσι τῆς γοητείας σου. Ἠλίθιε!

Μὰ τί νομίζεις βρὲ χάπι; Ὅτι αὐτὲς οἱ καθὼς πρέπει κυρίες καὶ δεσποινίδες ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους γιὰ νάρθουν νὰ κατακτηθοῦν ἀπὸ τὴν ἀφεντιά σου; Γιὰ νάρθουν δηλαδή, γιὰ τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ μάλιστα κάτι ἀπογόνους σὰν τὰ μοῦτρα σου; Ἄειντε νὰ μοῦ χαθῆς.

Πρῶτα-πρῶτα, βρέ, αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶναι ἀναίδεια. Δεύτερον σοῦ εἶπε κανεὶς ὅτι στὴν πατρίδα τους ἔχουν ἔλλειψι ἀπὸ ἄντρες; Κι' ἐκεῖ, βρὲ ζωντόβολο ὑπάρχουν ἄντρες καὶ μάλιστα πολὺ ἀξιόλογοι καὶ πολὺ ὡραιότεροι ἀπὸ τὴ μουτσούνα σου. Καὶ τρίτον δὲν ἐπείσθης ἀκόμη ὅτι δὲν σὲ ἔχουν ἀξιώσει οὔτε ἑνὸς βλέμματος, ἔστω καὶ κατὰ λάθος; Ἢ τὶς κυττᾶς ἢ ὄχι, γι' αὐτὲς τὸ ἴδιο εἶναι. Σὲ λογαριάζουν ὅσο καὶ τὸ βοηθὸ τοῦ μαγείρου, ποὺ ἀνακατεύεται μὲ τὴ μαρμίτα στὴν κουζίνα. Ἀλλὰ ἐσὺ ἐκεῖ, τὴ δουλειά σου. Κάρφωμα μὲ τὸ βλέμμα καὶ λυσσώδης προσπάθεια μαγνητισμοῦ. Ἠλίθιε!

Μιὰ ὥρα κάθομαι ἐδῶ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ παρακολουθήσω τὸ δρᾶμα σου. Νὰ ἰδῶ πόσο θὰ κρατήση ἡ βδελυρὰ αὐτὴ ὑπόθεσι. Νὰ ἰδῶ πότε θὰ τὸ πάρης ἐπὶ τέλους ἀπόφασι ὅτι εἶσαι μηδὲν καὶ ἀνύπαρκτος γι' αὐτές, γιὰ νὰ ξεκουμπιστῆς καὶ νὰ πᾶς στὴ δουλειά σου. Ἀλλὰ ἐσὺ δὲν ἐννοεῖς! Ἔχεις πεποίθησι, φαίνεται, στὶς κατακτητικές σου ἱκανότητες, εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι θὰ τὶς συγκινήση ἡ ἀρχαία — κατὰ τὴ γνώμη σου — κατατομή σου καὶ ὅτι θὰ ἐγκαταλείψουν τελικῶς τὴν παρέα τους γιὰ νὰ ἐκλιπαρήσουν τὸν ἔρωτά σου. Ἠλίθιε!

Καὶ κάθεσαι ἐκεῖ καὶ τὶς κυττᾶς μὲ βλέμματα πεινασμένου σκύλου, ποὺ ξερογλύφεται ἔξω ἀπὸ τὶς ξένες κουζίνες. Ἄειντε φεύγα βρέ! Ἄειντε φεύγα γιατὶ ἐκθέτεις τὸ φιλότιμο καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου τῆς Ἑλλάδος. Ἄειντε νὰ μὴ σηκωθῶ καὶ σὲ πασαλείψω μὲ κομπόστα. Ἠλίθιε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ εἴδωλο

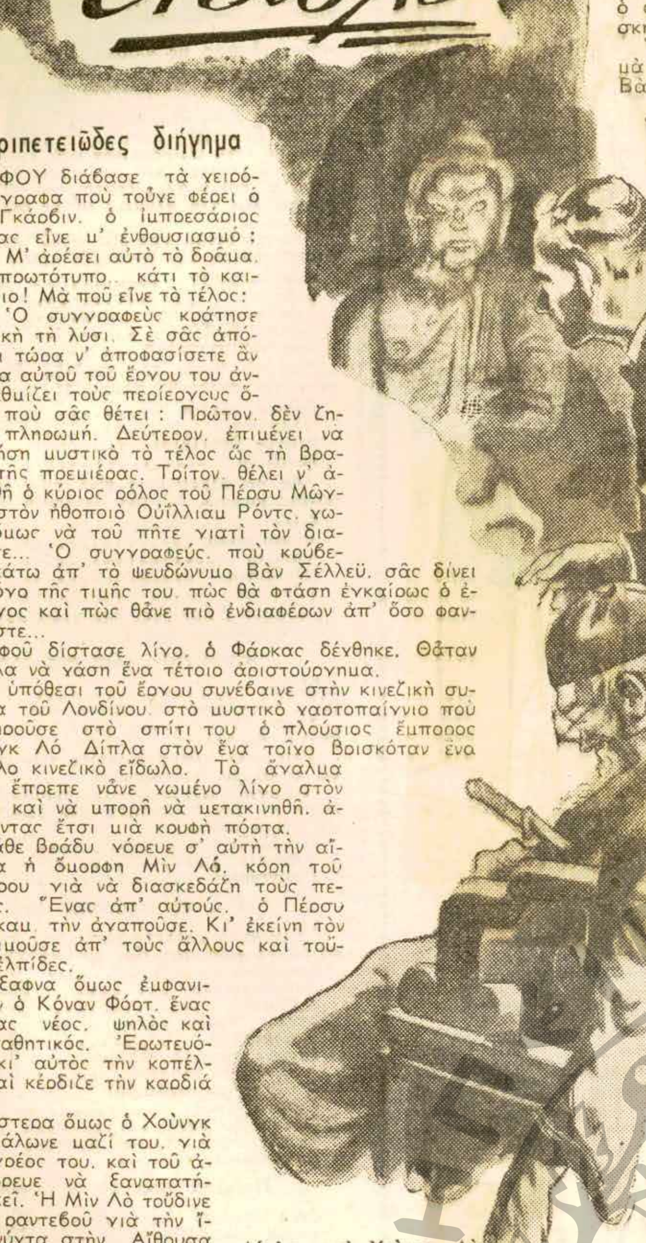

Δίπλα στὸ Χοῦνγκ Λὸ βρισκόταν ὁ Φόρτ. Ἕνα μαχαίρι ἦταν καρφωμένο στὴν καρδιὰ τοῦ Κινέζου.

Περιπετειῶδες διήγημα

ΑΦΟΥ διάβασε τὰ χειρόγραφα ποὺ τοὖχε φέρει ὁ Γκάρδιν, ὁ ἰμπρεσάριος Φάρκας εἶνε μ' ἐνθουσιασμό:

— Μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ δρᾶμα. Εἶνε πρωτότυπο, κάτι τὸ καινούργιο! Μὰ ποῦ εἶνε τὸ τέλος;

— Ὁ συγγραφεὺς κράτησε μυστικὴ τὴ λύσι. Σὲ σᾶς ἀπόκειται τώρα ν' ἀποφασίσετε ἂν ἡ ἀξία αὐτοῦ τοῦ ἔργου του ἀντισταθμίζει τοὺς περίεργους ὅρους ποὺ σᾶς θέτει: Πρῶτον, δὲν ζητάει πληρωμή. Δεύτερον, ἐπιμένει νὰ κρατήση μυστικὸ τὸ τέλος ὥς τὴ βραδυὰ τῆς πρεμιέρας. Τρίτον, θέλει ν' ἀνατεθῆ ὁ κύριος ρόλος τοῦ Πέρσυ Μῶνκαμ στὸν ἠθοποιὸ Οὐΐλλιαμ Ρόντς, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ πῆτε γιατὶ τὸν διαλέξατε... Ὁ συγγραφεύς, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπ' τὸ ψευδώνυμο Βὰν Σέλλεϋ, σᾶς δίνει τὸ λόγο τῆς τιμῆς του, πὼς θὰ φτάση ἐγκαίρως ὁ ἐπίλογος καὶ πὼς θᾶνε πιὸ ἐνδιαφέρων ἀπ' ὅσο φαντάζεστε...

Ἀφοῦ δίστασε λίγο, ὁ Φάρκας δέχθηκε. Θἆταν τρέλλα νὰ χάση ἕνα τέτοιο ἀριστούργημα.

Ἡ ὑπόθεσι τοῦ ἔργου συνέβαινε στὴν κινεζικὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου, στὸ μυστικὸ χαρτοπαίγνιο ποὺ διατηροῦσε στὸ σπίτι του ὁ πλούσιος ἔμπορος Χοῦνγκ Λό. Δίπλα στὸν ἕνα τοῖχο βρισκόταν ἕνα μεγάλο κινεζικὸ εἴδωλο. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἔπρεπε νἆνε χωμένο λίγο στὸν τοῖχο καὶ νὰ μπορῆ νὰ μετακινηθῆ, ἀνοίγοντας ἔτσι μιὰ κρυφὴ πόρτα.

Κάθε βράδυ χόρευε σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα ἡ ὄμορφη Μὶν Λό, κόρη τοῦ ἐμπόρου γιὰ νὰ διασκεδάζη τοὺς πελάτες. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Πέρσυ Μῶνκαμ, τὴν ἀγαποῦσε. Κι' ἐκείνη τὸν προτιμοῦσε ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ τοὔδινε ἐλπίδες.

Ἔξαφνα ὅμως ἐμφανιζόταν ὁ Κόναν Φόρτ, ἕνας ἄντρας νέος, ψηλὸς καὶ συμπαθητικός. Ἐρωτευόταν κι' αὐτὸς τὴν κοπέλλα καὶ κέρδιζε τὴν καρδιά της.

Ὕστερα ὅμως ὁ Χοῦνγκ Λὸ μάλωνε μαζί του, γιὰ ἕνα χρέος του, καὶ τοῦ ἀπαγόρευε νὰ ξαναπατήση ἐκεῖ. Ἡ Μὶν Λὸ τοὔδινε τότε ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἴδια νύχτα στὴν Αἴθουσα τοῦ Εἰδώλου, γιὰ νὰ δραπετεύσουν μαζί. Ὁ Μῶνκαμ ἄκουγε τυχαίως τὸ διάλογό τους κι' εἰδοποιοῦσε τὸ Χοῦνγκ Λό.

Στὴν τρίτη πρᾶξι, φαινόταν ἡ Αἴθουσα τοῦ Εἰδώλου, φωτισμένη μ' ἕνα ἀδύνατο πράσινο φῶς. Ὁ Χοῦνγκ Λὸ καθόταν μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη στοὺς θεατάς. Ἔμπαινε μιὰ σκιὰ καὶ τὸν πλησίαζε.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἄναβαν τὰ ἠλεκτρικά. Ὁ Μῶνκαμ στεκόταν στὸ κατώφλι, μὲ τὸ χέρι ἀκόμη στὸ διακόπτη. Δίπλα στὸ Χοῦνγκ Λὸ βρισκόταν ὁ Φόρτ. Κι' ἕνα μαχαῖρι ἦταν καρφωμένο στὴν καρδιὰ τοῦ Κινέζου.

Ἡ Μὶν Λὸ ἔφτανε στὸ ραντεβοῦ κι' ἔμπηγε ἕνα οὐρλιασμα, βλέποντας τὸν πατέρα της νεκρό. Ὁ Μῶνκαμ κατηγοροῦσε τότε τὸ Φὸρτ γιὰ τὴ δολοφονία. «Δὲν εἶν' ἀλήθεια!» φώναζε ἡ νέα. Καὶ τὸ δρᾶμα σταματοῦσε ἐκεῖ, χωρὶς ν' ἀποκαλύπτεται ὁ δολοφόνος...

Ὁ Ρὸντς ἐνθουσιάσθηκε, ὅταν ὁ Φάρκας τὸν πῆρε γιὰ πρωταγωνιστή του. Θἆχε ἐπιτέλους τὴν εὐκαιρία ν' ἀποδείξη τὴν καλλιτεχνικὴ ἀξία του...

Μά, ὅταν πρωτοδιάβασε τὰ χειρόγραφα τοῦ ρόλου του, μιὰ παράξενη ἔκφρασι πέρασε ἀπ' τὸ πρόσωπό του.

— Ποιός εἶν' ὁ συγγραφεύς; ρώτησε τὸ Φάρκας.

— Κάποιος Βὰν Σέλλεϋ... Γιατὶ μὲ ρωτᾶτε;

— Γιατὶ τὸ ἔργο αὐτὸ μοιάζει μ' ἕνα πραγματικὸ περιστατικὸ ποὺ ἔτυχε σὲ κάποιο φίλο μου. Πρόκειται ἴσως γιὰ τυχαία σύμπτωσι...

Οἱ μέρες πέρασαν κι' ἔφτασε ἡ παραμονὴ τῆς πρεμιέρας. Ὁ Φάρκας ἀγωνιοῦσε, περιμένοντας τὸ τέλος τοῦ δράματος. Ἐπιτέλους, ὁ Γκάρδιν τὸν εἰδοποίησε ὅτι θὰ τὸ ἀνακοίνωνε ὁ συγγραφεὺς μόνο τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἄρχιζε ἡ τελευταία σκηνή!

Ὁ Φάρκας ἔγινε καταπράσινος, ξερρίζωσε τὰ μαλλιά του, μὰ ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῆ στὸ τέλος ὅτι ὁ μυστηριώδης Βὰν Σέλλεϋ ἦταν τυπικῶς ἐν τάξει.

★

Ἡ παράστασι προχωροῦσε κανονικά. Τὸ ἔργο εἶχε συναρπάσει τοὺς θεατάς, ποὺ μὲ ἀνυπομονησία περίμεναν τὸ τέλος τοῦ δράματος.

Μὰ ὁ Φάρκας δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ σὲ μιὰ θέσι ἀπ' τὴν ἀγωνία, ποὺ ὅσο περνοῦσαν οἱ στιγμὲς γινόταν πιὸ μεγάλη.

Πλησίαζε πιὰ ἡ τελευταία σκηνή, ὅταν παρουσιάστηκε στὰ παρασκήνια ὁ Γκάρδιν.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, εἶπε στὸ Φάρκας. Ὁ συγγραφεὺς βρίσκεται ἐδῶ, στὸ θέατρο. Ἑτοιμάζει τὸν ἐπίλογο καὶ θὰ τὸν παρουσιάση τὴν κατάλληλη στιγμή. Μὴν ἀνησυχῆτε κ. Φάρκας.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, εἰδοποίησαν τὸ Φάρκας πὼς τὸν ζητοῦσαν στὸ τηλέφωνο. Ἀνέβηκε στὸ γραφεῖο του καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό. Μὰ δὲν τοῦ ἀπάντησε κανείς.

Κατάλαβε τότε μὲ τρόμο πὼς τὸ τηλεφώνημα ἐκεῖνο ἦταν μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπ' τὰ παρασκήνια! Τρομερὲς ὑποψίες πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Κάτι φοβερὸ φαντάστηκε πὼς θὰ διαδραματιστῆ. Ξανακατέβηκε σὰν τρελλὸς κι' ἔφτασε τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Πέρσυ Μῶνκαμ κατηγοροῦσε τὸ Φὸρτ γιὰ τὴ δολοφονία.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια! φώναξε ἡ Μὶν Λό.

Ξαφνικά, μετακινήθηκε τὸ κινεζικὸ εἴδωλο, καὶ φάνηκε στὸ ἄνοιγμα ὁ Γκάρδιν, μὲ τὰ χέρια χωμένα στὶς τσέπες του! Οἱ θεαταὶ συγκρατοῦσαν τὴν ἀνάσα τους, περιμένοντας τὴ λύσι...

— Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται, πρόφερε ὁ Γκάρδιν. Πρὸ 15 ἐτῶν, συνέβη ἕνα παρόμοιο περιστατικό, σ' ἕνα ὅμοιο περιβάλλον. Πίσω ἀπ' τὸ εἴδωλο, ὑπῆρχε μιὰ κρυφὴ πόρτα, ποὺ ὁδηγοῦσε σ' ἕνα ὀπιοκαπνιστήριο. Καί, πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα, βρισκόμουν ἐγὼ μιὰ νύχτα, ζαλισμένος ἀπ' τὸ ναρκωτικό...

»Κυττάζοντας ἀπ' τὶς μικρὲς τρύπες τῶν ματιῶν τοῦ εἰδώλου, παρακολούθησα τὴ σκηνὴ τῆς δολοφονίας καὶ εἶδα τὸ δολοφόνο. Ὅταν κατηγορήθηκε γιὰ τὸ ἔγκλημα ἕνας ἀθῶος, προσπάθησα ἀπελπισμένα ν' ἀνοίξω τὴν κρυφὴ πόρτα, γιὰ νὰ φανερώσω τὴν ἀλήθεια. Μὰ ἤμουν πολὺ ἀδύνατος καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ κατορθώσω.

»Ὁ «Φὸρτ» συνελήφθη ἀπ' τὴν ἀστυνομία, δοκίμασε νὰ δραπετεύση καὶ σκοτώθηκε μ' ἕνα πυροβολισμό. Τὸ ἀθῶο αὐτὸ θῦμα ἦταν ὁ ἀδελφός μου! Κι' ὁ δολοφόνος τοῦ Κινέζου, ποὺ ἔρριξε τὶς ὑποψίες ἀπάνω του, ἦσουν ἐσύ, Οὐΐλλιαμ Ρόντς! Νὰ γιατὶ ἔγραψα αὐτὸ τὸ δρᾶμα καὶ ζήτησα νὰ γίνης πρωταγωνιστής του: Γιὰ νὰ ὑποφέρης, ξαναζῶντας τὶς στιγμὲς τοῦ ἐγκλήματός σου, καὶ νὰ νοιώσης περισσότερο τὴν τιμωρία ποὺ ἀξίζεις γι' αὐτό!

Τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Γκάρδιν βγῆκε ἀπ' τὴν τσέπη του, κρατῶντας ἕνα ρεβόλβερ. Ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός, κι' ὁ Ρὸντς σωριάστηκε χάμω, χτυπημένος ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά...

Γ. ΜΟΝΤΕΓΚΥ

✪✪✪

Πρακτικὸς συνδυασμὸς

Στὴ θεατρικὴ στήλη τῆς ἐφημερίδος «Σζραμπὰντ Νέπ» τῆς Βουδαπέστης δημοσιεύθηκε ἡ ἀκόλουθη μικρὴ ἀγγελία: «Νέος ἠθοποιὸς τοῦ δραματικοῦ θεάτρου, ποὺ πληρώνεται κάθε Τετάρτη καὶ βρίσκεται πάντοτε τελείως ἀπένταρος τὸ Σάββατο, ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίση καὶ νὰ παντρευθῆ μιὰ νέα ἠθοποιὸ ποὺ νὰ πληρώνεται κάθε Σάββατο». Περίφημος συνδυασμός! Δὲν εἶν' ἔτσι;...

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ
τὰ κραγιὸν τοῦ ροὺζ

Ρετσινόλαδο καὶ διάφορα δηλητήρια!

Ὅταν μιὰ γυναίκα φέρνη τὸ κραγιὸν τοῦ ροὺζ στὰ χείλη της, δὲν φαντάζεται, βέβαια, πώς, γιὰ νὰ πάρη τὴν ξεχωριστὴ θέσι, ποὺ κατέχει στὸ ὁπλοστάσιο τῆς ὀμορφιᾶς της, χρειάστηκαν ἀναρίθμητες ἔρευνες, πειράματα καὶ δοκιμὲς κι' ἀγνοεῖ ἐπίσης πόσες πολύπλοκες ἐργασίες ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν κατασκευή του...

Ἐπίσης, δὲν φαντάζεται ὅτι τὸ ἁπλούστερο κραγιὸν γιὰ τὰ χείλη περιλαμβάνει περισσότερα ἀπὸ δέκα βασικὰ συστατικά, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τὶς χρωστικὲς καὶ ἀρωματικὲς οὐσίες. Στὰ καλῆς ποιότητος κραγιόν, συνδυάζονται 20, 30 καὶ κάποτε περισσότερες «ἐσσὰνς» καὶ σ' αὐτὸ τὸ συνδυασμὸ ὀφείλεται τὸ ὅτι εὐωδιάζουν, χωρίς, ὡστόσο, νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ πῆ ποιὸ εἶνε τὸ ἰδιαίτερο ἄρωμά τους.

Γιατί, λοιπόν, παρουσιάζει τόσες δυσκολίες ἡ παρασκευὴ ἑνὸς κραγιόν;

Ὁ λόγος εἶνε ὅτι οἱ ἀπαιτήσεις ποὺ ἔχουν οἱ γυναῖκες ἀπὸ αὐτό, εἶνε πάρα πολλές. Καὶ νὰ οἱ κυριώτερες:

Ἕνα καλὸ κραγιὸν λοιπὸν πρέπει:

1) Νὰ δίνη λάμψι στὰ χείλη, χωρὶς ὅμως, νὰ «σκάζη», φτιάνοντας μικρὰ λέπια.

2) Νὰ εἶνε ἀνεξίτηλο, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, νὰ βγαίνη εὔκολα ἀπὸ τὸ μαντῆλι ποὺ λερώνει συνήθως ἡ γυναίκα προσπαθῶντας νὰ ἰσιώση τὴ γραμμὴ τῶν χειλιῶν της.

3) Νὰ μὴν εἶνε οὔτε πολὺ λιπαρό, οὔτε πολὺ ξηρό.

4) Νὰ μὴ λυώνη τὸ καλοκαῖρι, οὔτε νὰ «πετρώνη» κατὰ τὸ χειμῶνα.

5) Νὰ εἶνε ἀβλαβὲς γιὰ τὸ ἐξαιρετικὰ λεπτὸ δέρμα τῶν χειλιῶν, νὰ μὴν ἔχη δυσάρεστη γεῦσι καὶ νὰ εὐωδιάζη.

6) Νὰ βγαίνη εὔκολα στὸ ξεμακιγιάρισμα, ἀλλὰ νὰ μὴν βγαίνη, ὅταν δὲν πρέπει (π. χ. στὰ χείλη τοῦ ἀγαπημένου ἢ τοῦ συζύγου).

Γιὰ νὰ κατορθωθῆ ὁ συνδυασμὸς ὅλων αὐτῶν τῶν ἀντικρουομένων ἀπαιτήσεων, οἱ χημικοὶ ἐργάστηκαν πολλὰ χρόνια.

Τὸ κραγιὸν ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὰ χείλη περιέχει στὴ βάσι του ρετσινόλαδο (1)20 περίπου τοῦ συνολικοῦ βάρους του) καὶ ἔλαιο παραφίνης, ποὺ τοῦ δίνουν τὴ λιπαρότητα καὶ τὴ μαλακότητά του. Ἡ σκληρότης του, ἐξ ἄλλου, ἐπιτυγχάνεται μὲ διάφορα κεριὰ ζωϊκῆς προελεύσεως, ὅπως εἶνε τὸ κερὶ τῶν μελισσῶν καὶ τὸ λῖπος τῆς φαλαίνης, ἄλλα δὲ φυτικῆς, ὅπως τὸ λῖπος τῆς Καρναούμπα καὶ τῆς Καντελίλα καὶ μερικὰ ἀκόμη ὀρυκτῆς προελεύσεως, ὅπως ἡ παραφίνη κι' ὁ ὀζοκηρίτης. Δὲν λείπουν ἀπ' αὐτὸ καὶ τὰ συνθετικά, ποὺ ἀντιπροσωπεύονται μὲ 7 ἢ 8 εἴδη.

Μιὰ ἄλλη δυσκολία ἀποτελοῦν οἱ χρωστικὲς οὐσίες, ποὺ τοῦ δίνουν διάφορες ἀποχρώσεις. Αὐτὲς ὅμως οἱ οὐσίες εἶνε δηλητήρια. Ἡ ἀναλογία των πρέπει νὰ ρυθμισθῆ, λοιπόν, μὲ ἐξαιρετικὰ λεπτολόγο προσοχή.

Μαζὶ μὲ τὶς χρωστικὲς οὐσίες ἀναμιγνύονται καὶ διάφορες λάκες, ποὺ εἶνε μεταλλικὰ ἅλατα, ὅπως π. χ. τὸ ὀξείδιον τοῦ τιτανίου. Αὐτὲς οἱ λάκες ἔχουν τὴν ἰδιότητα ν' ἀντανακλοῦν τὸ φῶς καὶ νὰ κάνουν πιὸ λαμπερὰ τὰ χείλη.

Ἀλλὰ χρειάζεται ἐπίσης νὰ εἶνε ὁμοιογενὴς ἡ ἐξάπλωσις τῶν χρωστικῶν οὐσιῶν μέσα στὸ κραγιὸν τοῦ ροὺζ σας. Αὐτὴ ὅμως ἡ ὁμοιογένεια ἀπαιτεῖ τὴ χρησιμοποίησι πολλῶν ἄλλων οὐσιῶν.

Δυὸ ἄλλα προβλήματα δημιουργοῦν ἡ διατήρησις τοῦ κραγιὸν ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα καὶ ἡ προστασία ἀπὸ ἐνδεχόμενες μικροβιακὲς μολύνσεις. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιοῦνται διάφορες ἀντισηπτικὲς οὐσίες.

Ἔρχεται, τέλος, τὸ ζήτημα τοῦ ἀρώματος καὶ τῆς γεύσεως. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἡ μύτη βρίσκεται ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὰ χείλη κι' ὅτι ἡ γλῶσσα ἀκουμπάει συχνὰ πάνω σ' αὐτά, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι... προσφέρονται καὶ γιὰ φίλημα! Προκειμένου λοιπὸν γιὰ τὴ γεῦσι, οἱ ἀρωματοποιοὶ προτιμοῦν σήμερα χυμοὺς ἀπὸ φροῦτα.

Γιὰ τὸ ἄρωμα, ἐξ ἄλλου, καταφεύγουν σὲ πολυπλόκους συνδυασμούς. Γιατὶ τὸ κραγιὸ τοῦ ροὺζ πρέπει νὰ εὐωδιάζη, χωρίς, ὅμως τὸ ἄρωμά του εἶνε δυνατό.

Ὅπως βλέπετε, τὸ κραγιόν, ποὺ σᾶς φαίνεται τόσο ἁπλό, ἀπαιτεῖ, ὡστόσο, μιὰ ἐξαιρετικὰ πολύπλοκη κατασκευή. Σ' αὐτὴν ἄλλωστε, χρωστάει τὴν ξεχωριστὴ θέσι του ἀνάμεσα στὰ διάφορα καλυντικά.

Ἀρκεῖ ν' ἀναλογισθῆτε πόσον ἀξιοθρήνητα ἦταν τὰ κραγιὸν πρὶν ἀπὸ δέκα ἢ δεκαπέντε χρόνια, γιὰ νὰ καταλάβετε τὴν ἀξία τῶν σημερινῶν. Ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ τέλειο προϊὸν μπορεῖ νὰ τελειοποιηθῆ ἀκόμη περισσότερο. Κι' αὐτὸ γίνεται συνεχῶς μὲ τὰ κραγιὸν τοῦ ροὺζ, πού, κάθε καινούργιο χρόνο, ἐμφανίζονται πιὸ τέλεια!...

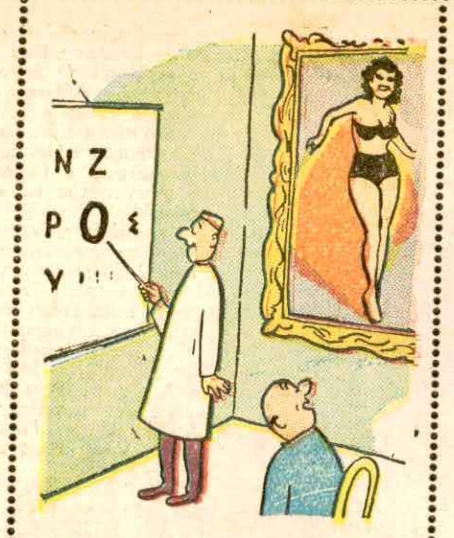

ΣΤΟΝ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟ
—Ὤ!...

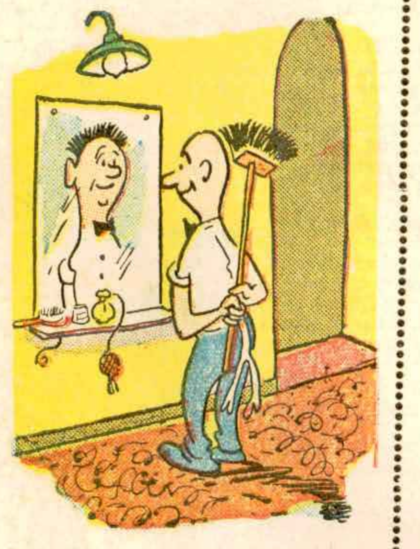
Ἡ παρηγοριὰ τοῦ φαλακροῦ...

— Σ' εὐχαριστῶ, Γιαννάκη, κι' ὅταν ξαναπάρης μισθό, τηλεφώνησέ μου νὰ ξαναβγοῦμε!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τὸ δέρμα σας ἔπειτα ἀπὸ τὰ σαράντα

Κατὰ κανόνα, τὸ δέρμα, ἔπειτα ἀπὸ τὰ σαράντα χρόνια, γίνεται πιὸ ξηρὸ καὶ ἀρχίζει νὰ ρυτιδώνεται.

Ἂν τὸ δέρμα σας εἶνε ξηρό, θὰ πλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ μὲ οὐδέτερο σαποῦνι. Τὸ βράδυ, προτοῦ πέσετε νὰ κοιμηθῆτε, νὰ τὸ πλένετε μὲ τὴν ἀκόλουθη διάλυσι:

νερὸ ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλιᾶς	20	γραμ.
βάμμα βενζόης	20	»
ξῦδι μὲ λίγο σαλισυλικὸν ὀξύ ..	20	»

Θὰ διαλύσετε μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας μέσα σ' ἕνα ποτήρι ζεστὸ νερό. Εἶνε δὲ καλύτερο γιὰ τὶς πλύσεις αὐτὲς ἕνα «βαποριζατέρ».

Ἂν τὸ δέρμα σας εἶνε πολὺ ξηρό, θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἀκόλουθη κρέμα:

ἀμυγδαλέλαιο	100	γραμ.
ἀνθόνερο	30	»
λευκὸν φαλαίνης	25	»
βάμμα βενζόης	10	»
σκόνη στυπτηρίας	5	»

Ἂν τὸ δέρμα σας γυαλίζη, θὰ προτιμήσετε τὴν ἀκόλουθη πομμάδα:

βορικὸ νάτριο	1	γραμ
γλυκερίνη	5	»
θειϊκὸν ἀργίλλιον	3	»
λανολίνη	30	»

Ἂν τὸ δέρμα σας εἶνε πολὺ ἄτονο, θὰ κάνετε μασσὰζ μὲ τὴν ἀκόλουθη πομμάδα:

θεῖον	3	γραμ.
σκόνη κίνας	3	»
ταννίνη	1	»
γλυκερίνη	5	»
λανολίνη	10	»

Ἔλαιον βαζελίνης, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ γίνη ἡ διάλυσις ἀραιή.

Ἐναντίον τῶν ρυτίδων

ἀνθόνερο	200	γραμ.
γάλα ἀμυγδάλων σὲ πυκνὴ σύστασι	50	»
θειϊκὸν ἀργίλλιον	4	»

Μιὰ καλὴ μάσκα ἐναντίον τῶν ρυτίδων εἶνε, ἐξ ἄλλου, ἡ ἀκόλουθη:

Ἀσπράδι αὐγοῦ 3—12 γραμμάρια (ἀνάλογα μὲ τὴν πυκνότητα ποὺ θέλετε νὰ δώσετε στὴ μάσκα).

ἐλαιόλαδο	20	γραμ.
ἀνθόνερο	20	»
στυπτηρία	10	»

Γιὰ τὸ πρόσωπό σας

Ἕνα καλὸ «κὸλντ-κρήμ», ποὺ μπορεῖτε νὰ φτιάσετε μόνη σας εἶνε τὸ ἀκόλουθο:

βανιλλίνη	0,05	γραμ.
ἀμυγδαλέλαιο	50.—	»
ἀνθόνερο	58.—	»
λευκὸς κηρὸς ἀπολύτου ἁγνότητος	3.50	»
ἐσσὰνς τριαντάφυλλου ...	1.80	»
ἐσσὰνς ἀπὸ γιασεμί	0.01	»

Ἐπίσης τὸ ἀκόλουθο:

χοιρινὸ λῖπος	30	γραμ.
βάμμα βενζόης	1	»
λευκὸς κηρὸς τελείως ἁγνὸς..	10	»
ἀγγουρόνερο	5	»

Πούδρα γιὰ τὸ πρόσωπο

ἄχνη ἀλεύρου	50	γραμ.
σκόνη λυκοποδίου	10	»
ὑποχλωριοῦχον βισμούθιον .	10	»
ἐσσὰνς γερανίου	0,40	»
» σανταλ	0,60	»

Κατὰ τῶν σκληρῶν ἀκμῶν

θεῖον	40	γραμ.
ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον	20	»
ὀξείδιον ψευδαργύρου	20	»
σκόνη ρυζιοῦ	15	»
γλυκερίνη	20	»
νερό	75	»

Θὰ κάνετε ἐπαλείψεις μ' ἕνα βαμβάκι, κάθε βράδυ.

Κατὰ τῶν νεκρωτικῶν ἀκμῶν

θεῖον	1	γραμ
κιννάβαρι	1	»
βαζελίνη	30	»

Κατὰ τῆς δυσιδρωσίας

βαζελίνη	40	γραμ.
λανολίνη	40	»
ὀξείδιον ψευδαργύρου	15	»
βορικὸν ὀξύ	3	»
σαλισυλικὸν ὀξύ	1	»
κατράμι	0,50	»

ΜΑΡΙ-ΚΛΑΙΡ

Ὁ νέος ζωντανός ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Τρία φὶλμ συγχρόνως σὲ μιὰ καμπύλη ὀθόνη

ΦΑΝΤΑΣΘΗΤΕ πὼς μπαίνετε σ' ἕνα κινηματογράφο... καὶ βρίσκεσθε ξαφνικὰ σ' ἕνα πεδίο μάχης! Ἀκοῦτε κανονιὲς ἀπὸ παντοῦ. Τὰνκς κυκλοφοροῦν γύρω σας. Βλέπετε στρατιῶτες νὰ τσαλαβουτᾶνε στὴ λάσπη. Ἕνα πολυβόλο «κακαρίζει» πίσω σας. Σᾶς φαίνεται πὼς ἀρκεῖ ν' ἁπλῶστε τὸ χέρι σας, γιὰ ν' ἀγγίξετε τοὺς πολεμιστάς...

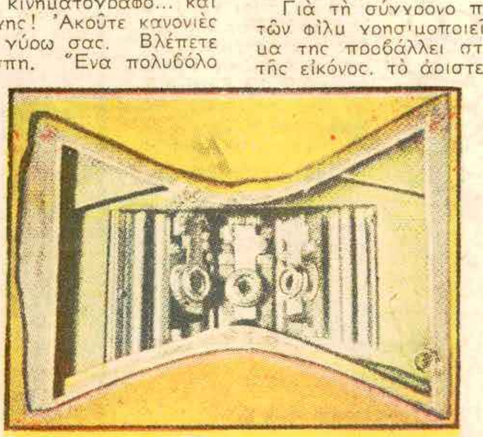
Ἡ μηχανὴ λήψεως ἔχει τρεῖς φακούς, ποὺ καθένας τους κινηματογραφεῖ τὸ ἕνα τρίτον τῆς συνολικῆς σκηνῆς σὲ ἰδιαίτερο φίλμ.

Αὐτὲς τὶς ὁλοζώντανες ἐντυπώσεις θὰ προσφέρουν στοὺς θεατάς των μερικοὶ κινηματογράφοι μετὰ λίγους μῆνες. Ὁ ἀληθινὰ ἐπαναστατικὸς αὐτὸς νεωτερισμὸς — ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐμφανίσθηκε ὁ «ὁμιλῶν» κινηματογράφος — προέρχεται ἀπὸ ἕνα ἀμερικανικὸ ἐργαστήριο, στὸ Λὸνγκ Ἄϊλαντ, καὶ ἀποτελεῖ τὸν καρπὸ μακρῶν ἐρευνῶν. Ἤδη ἕνα κινηματοθέατρο τῆς Νέας Ὑόρκης κι' ἕνα ἄλλο τοῦ Λονδίνου ἀπέκτησαν τὶς ἀπαιτούμενες ἐγκαταστάσεις γι' αὐτὸ τὸ νέο εἶδος κινηματογραφικῶν προβολῶν. Θ' ἀρχίση δὲ ἡ παραγωγὴ τῶν σχετικῶν φίλμ, ποὺ ἐλπίζεται πὼς θὰ σημειώσουν θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

Τὸ νέο αὐτὸ εἶδος κινηματογράφου ὠνομάσθηκε «Σινέραμα». Δὲν εἶνε στερεοσκοπικό, οὔτε χρειάζεται εἰδικὰ γυαλιὰ ἢ ἄλλα μέσα γιὰ τὴν παρακολούθησί του. Οἱ εἰκόνες προβάλλονται πάνω σὲ μιὰ πελωρία ὀθόνη, διαστάσεων 15Χ8 μέτρων, δηλαδὴ τρεῖς φορὲς πλατύτερη καὶ κατὰ 50% ψηλότερη ἀπὸ τὶς συνηθισμένες. Ἡ ὀθόνη αὐτὴ εἶνε καμπύλη, ἔτσι ὥστε οἱ θεαταὶ «περιβάλλονται» ἀπ' αὐτὴν καὶ δοκιμάζουν τὴν ἐντύπωσι πὼς βρίσκονται οἱ ἴδιοι στὸ κέντρο τῶν σκηνῶν ποὺ βλέπουν. Αὐτὸ λοιπὸν τοὺς παρέχει τὴν ψευδαίσθησι πὼς βλέπουν τὰ ἀντικείμενα πραγματικὰ μὲ τρεῖς διαστάσεις.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἠχητικὸ μέρος τῶν φίλμ αὐτῶν εἶνε «τριδιάστατο». Νομίζει δηλαδὴ κανεὶς ὅτι ἀκούει τὶς φωνὲς καὶ τοὺς θορύβους ἀριστερά του ἢ δεξιά του ἢ ἀντίκου του ἢ ἀπὸ τὸ μακρυνὸν ὁρίζοντα ἢ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του — ἀναλόγως τῆς κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως. Ἔτσι, τὸ θέαμα γίνεται τόσο φυσικὸ ὥστε ὁ θεατὴς ἀντιδρᾶ μὲ ἀσυναίσθητες κινήσεις, γιὰ ν' ἀποφύγη τοὺς κινδύνους ποὺ τοῦ φαίνεται πὼς ἀπειλοῦν κι' αὐτὸν, μαζὶ μὲ τοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ φίλμ.

Γιὰ νὰ δημιουργηθῆ τὸ «Σινέραμα» χρειάσθηκαν 15 ἐτῶν ἔρευνες καὶ δαπάνες ἑκατομμυρίων. Ὁ ἐφευρέτης του Φρὲντ Γουάλλερ εἶνε μιὰ μηχανικὴ ἰδιοφυΐα κι' ἔχει ἤδη στὸ ἐνεργητικό του καὶ ἄλλες χρήσιμες ἐφευρέσεις πολεμικὲς καὶ εἰρηνικές.

Ἀφ' ὅτου ἀκόμη στὰ ἐφηβικά του χρόνια, ἐργαζόταν στὸ φωτογραφεῖο τοῦ πατέρα του, στὴ Ν. Ὑόρκη, εἶχε τὴν ἀντίληψι ὅτι ἦταν δυνατὴ ἡ παραγωγὴ φωτογραφιῶν καὶ φίλμ μὲ τρεῖς διαστάσεις χωρὶς τὴ χρησιμοποίησι εἰδικῶν στερεοσκοπικῶν συσκευῶν γιὰ τοὺς θεατάς.

Ὅταν ἀργότερα εἶνε προσληφθῆ ὡς τεχνικὸς στὰ στούντιο τῆς Παραμάουντ ἄρχισε νὰ μεταχειρίζεται γιὰ εἰδικοὺς σκοποὺς κάτι φακοὺς μὲ μεγάλη «ὀπτικὴ γωνία». Παρατήρησε λοιπὸν ὅτι ἔδιναν κάπως τὴν ἐντύπωσι τῶν τριῶν διαστάσεων καὶ σκέφθηκε ὅτι εἶνε βοὴ ἴσως τὸ δρόμο ποὺ ἀναζητοῦσε.

Ἡ ὀθόνη δὲν εἶνε μονοκόμματη, ἀλλὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 1.100 κατακόρυφες «λουρίδες».

Οἱ μελέτες του τὸν ἔπεισαν ὅτι ἡ ὅρασις εἶνε ζήτημα πείρας. Ὁ ἐγκέφαλος δηλαδὴ «μεταφράζει» καὶ ἐξηγεῖ τὶς εἰκόνες ποὺ τοῦ διαβιβάζει τὸ ὀπτικὸ νεῦρο, ἀνάλογα μὲ τὶς προηγούμενες παραστάσεις ποὺ ἔχουν ἀποτυπωθῆ στὴ μνήμη. Μὲ τοὺς προοπτικοὺς δὲ συνδυασμοὺς τῶν δυὸ ματιῶν δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωσις τῶν διαφορῶν τῆς θέσεως τῶν ἀντικειμένων στὸ χῶρο. Ἀλλὰ κι' οἱ μονόφθαλμοι ἀκόμη βλέπουν τὸ γύρω κόσμο μὲ τρεῖς διαστάσεις καὶ ὑπολογίζουν πολὺ καλὰ τὶς ἀποστάσεις χάρις στὴν πεῖρα τῆς «ὀπτικῆς μνήμης» των.

Ξεκινῶντας λοιπὸν ἀπ' αὐτὴ τὴ βάσι, ὁ Γουάλλερ σκέφθηκε ὅτι, ἂν μὲ εἰδικὲς κινηματογραφικὲς μηχανὲς λήψεως καὶ προβολῆς δημιουργοῦσε μιὰ περιφερικὴ εἰκόνα γύρω ἀπ' τὸ θεατή, θὰ τοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς βρίσκεται στὴ μέση μιᾶς πραγματικῆς σκηνῆς.

Πειραματίσθηκε πράγματι μὲ διάφορες περίεργες μηχανές. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς π.χ. εἶχε 7 φακούς, ἀλλὰ τὰ φίλμ της ἦσαν θολὰ καὶ παραμορφωμένα ὅταν προβάλλονταν σὲ μιὰ συνηθισμένη ὀθόνη.

Τότε ἀκριβῶς τοῦ ἀνέθεσαν τὴν προβολὴ ἑνὸς φίλμ στὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς μεγάλης σφαίρας. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα διαφημιστικὸ «τρὺκ» τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως τῆς Ν. Ὑόρκης. Αὐτὸ ὅμως ἔδωσε στὸ Γουάλλερ τὴ λύσι ποὺ ἀναζητοῦσε: Ὡς τότε, εἶχε μεταχειρισθῆ στὰ πειράματά του κοινὲς ἐπίπεδες ὀθόνες προβολῆς, ἐνῶ στὴν πραγματικὴ ζωὴ οἱ ἄνθρωποι βλέπουν κυκλικά.

Ἔτσι, γεννήθηκε τὸ «Σινέραμα», μὲ τὴ φυσικωτάτη ἀπόδοσί του.

Οἱ εἰκόνες του ἔχουν πλάτος 146 μοιρῶν καὶ βάθος 55, ἐλάχιστα δηλαδὴ μικρότερα ἀπὸ τὸ πλάτος καὶ τὸ βάθος τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου τῶν ματιῶν μας.

Ἡ μηχανὴ λήψεως ἔχει τρεῖς φακοὺς τῶν 27 χιλιοστομέτρων, τοποθετημένους ὑπὸ γωνίες 48 μοιρῶν. Καθένας τους κινηματογραφεῖ τὸ ἕνα τρίτον τῆς συνολικῆς σκηνῆς, πάνω σ' ἕνα ἰδιαίτερο φίλμ.

Γιὰ τὴ σύγχρονο προβολὴ καὶ συγχώνευσι τῶν τριῶν αὐτῶν φίλμ χρησιμοποιεῖται μιὰ τριπλῆ μηχανή. Τὸ δεξιὸ τμῆμα της προβάλλει στὴν καμπύλη ὀθόνη τὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς εἰκόνος, τὸ ἀριστερὸ προβάλλει τὸ δεξιὸ καὶ τὸ κεντρικὸ τὸ μεσαῖο.

Οἱ εἰκόνες εἶνε ὁλοκάθαρες, χάρις στὴ μεγάλη «ἑστιακὴ ἀπόστασι» τῶν φακῶν. Μιὰ ἔξυπνη διάταξις ἐξαφανίζει τελείως τὶς γραμμὲς διαχωρισμοῦ ἀνάμεσα στὰ τρία φίλμ. Ἰδιαιτέρα προσοχὴ ἀποδίδεται στὸν ἀπόλυτο συγχρονισμὸ τῶν τριῶν φίλμ, ἰδίως στὴν ἀρχὴ τῆς προβολῆς.

Ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτὸς πάνω στὴν ὀθόνη θὰ ἐλάττωνε τὴ διαύγεια τῶν εἰκόνων. Γι' αὐτὸ λοιπόν, ἡ ὀθόνη δὲν εἶνε μονοκόμματη ἀλλὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 1.100 κατακόρυφες «λουρίδες» λίγο λοξές, ὅπως εἶνε οἱ γρίλλιες στὰ παντζούρια τῶν παραθύρων. Ἔτσι τὸ φῶς ποὺ ἀντανακλᾶται, εἰσχωρεῖ πίσω τους καὶ χάνεται χωρὶς νὰ ἐνοχλῆ καθόλου τὸ θεατή.

Γιὰ τὸ ἠχητικὸ μέρος κατὰ τὴν κινηματογράφησι χρησιμοποιοῦνται 6 μικρόφωνα, τοποθετημένα σὲ κατάλληλα σημεῖα.

Ὅσο γιὰ τὸ ἠχητικὸ μέρος, κατὰ τὴν κινηματογράφησι χρησιμοποιοῦνται 6 μικρόφωνα, τοποθετημένα σὲ κατάλληλα σημεῖα καὶ 8 μεγάφωνα κατὰ τὴν προβολή. Ἂν λοιπὸν τὸ φίλμ παρουσιάζη π.χ. μιὰ βενζινάκατο ποὺ πλησιάζει, ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς της περνάει βαθμιαῖα ἀπ' τὸ ἕνα στὸ ἄλλο μεγάφωνο κι' ἔτσι δημιουργεῖται στὴν ἐντέλεια ἡ ἐντύπωσις τῆς πραγματικότητος.

Γιὰ νὰ ἐκτιμήσωμε ὅμως τὸ τί ἀξίζει ἡ νέα αὐτὴ ἐφεύρεσι πρέπει νὰ κάνωμε ὑπομονὴ ὡς ὅτου φτάση καὶ στὴν Ἑλλάδα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο μὲ παροιμία

Μέσα στοὺς πέντε μικροὺς κύκλους τῆς κάθε ἀριθμημένης σειρᾶς θὰ τοποθετήσετε μιὰ λέξι τῶν πέντε γραμμάτων μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ κέντρον. Ὅταν θὰ τελειώσετε, πρέπει νὰ διαβάσετε μέσα στοὺς κυκλίσκους

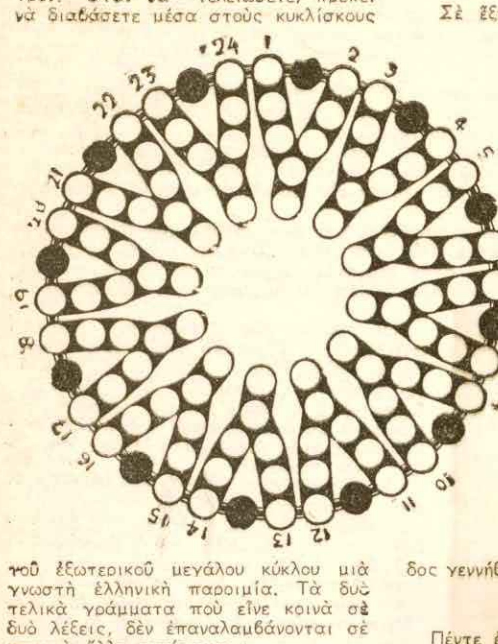

τοῦ ἐξωτερικοῦ μεγάλου κύκλου μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία. Τὰ δυὸ τελικὰ γράμματα ποὺ εἶνε κοινὰ σὲ δυὸ λέξεις, δὲν ἐπαναλαμβάνονται σὲ καμμιὰ ἄλλη περίπτωσι :

1) Σκλάβα.
2) Προάστειο τῶν Ἀθηνῶν.
3) Παιγνίδι ποὺ χρειάζεται πιόνια.
4) Συνήθειες.
5) Κάνει μιὰ γυναῖκα πιὸ γοητευτική.
6) Προσδοκία.
7) Περίφημο ἔπος.
8) Τὰ ὀφείλομε στοὺς μεγαλυτέρους.
9) Θὰ τὸ βρῆτε μέσα σὲ πολλὰ φροῦτα.
10) Ἐκ Βάθρων.
11) Ἐργαλεῖο ποὺ λιμάρει.
12) Χωρὶς μεγάλη προσπάθεια.
13) Προσφορά.
14) Ἀριθμός.
15) Νησὶ τῶν Κυκλάδων.
16) Συμπόνια.
17) Κράτη.
18) Ἀγάλματα ἀρχαίου θεοῦ.
19) Περίφημη ἀκρόπολις τῆς ἀρχαιότητος.
20) Καρπὸς ποὺ τρώγεται φρέσκος καὶ ξερός.
21) Πόλις τῆς Κρήτης.
22) Κλείνει γραφεῖα καὶ καταστήματα.
23) Τόπος μὲ ἄφθονα τριαντάφυλλα.
24) Βῆμα τῶν χριστιανικῶν ναῶν.

Δ.

Οἱ τριανταφυλλιὲς

Ὑπάρχουν, σ' ἕνα κῆπο μήκους 124 μέτρων, τρεῖς παράλληλες σειρὲς ἀπὸ τριανταφυλλιές. Σὲ κάθε σειρά, ἡ πρώτη κι' ἡ τελευταία τριανταφυλλιὰ ἀπέχουν ἀκριβῶς δυὸ μέτρα ἀπ' τὸ φράχτη. Οἱ τριανταφυλλιὲς τῆς πρώτης σειρᾶς εἶνε φυτεμένες κάθε 2 μέτρα, τῆς δευτέρας κάθε 2 ½ καὶ τῆς τρίτης κάθε 3. Πόσες εἶνε ὅλες οἱ τριανταφυλλιές;

Ἐρωτήσεις

1) Σὲ ποιὸ σπὸρ δίδεται ὡς βραβεῖο τὸ Κύπελλον Νταίβις;
2) Ἀπὸ τί εἴδους ἱστοὺς ἀποτελεῖται κυρίως ἡ καρδιά;
3) Τί μετροῦμε μὲ τὴ μονάδα ντεσιμπέλ;

Μὲ τέσσερα σημεῖα

Χωρὶς νὰ ἀλλάξετε τὴ σειρὰ τῶν ἀριθμητικῶν ψηφίων 987654321, πρέπει νὰ παρενθέσετε ἀνάμεσά τους, στὶς κατάλληλες θέσεις, ἕνα σημεῖο ἀφαιρέσεως καὶ τρία σημεῖα προσθέσεως, ἔτσι ὥστε ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες αὐτὲς ἀριθμητικὲς πράξεις νὰ βρίσκετε στὸ τέλος τὸν ἀριθμὸ 100.

Οἱ γείτονες

Σὲ ἕξη συνεχόμενα σπίτια κατοικοῦν οἱ κύριοι Α, Β, Γ, Δ, Ε καὶ Ζ (ὄχι ὅμως μὲ τὴ σειρὰ αὐτή).

Ὁ Δ μένει δίπλα στὸν Ε, ἀλλὰ ὁ Β δὲν μένει δίπλα στὸν Α. Μεταξὺ τῶν κατοικιῶν τοῦ Γ καὶ τοῦ Δ μεσολαβεῖ ἕνα σπίτι. Ὁ Α μένει στὸ τέταρτο σπίτι μετὰ τὸ σπίτι τοῦ Γ, ὁ δὲ Β στὸ τέλος τῆς σειρᾶς τῶν σπιτιῶν. Τρία σπίτια χωρίζουν τὸν Ε ἀπὸ τὸ Β. Ὁ Ζ καὶ ὁ Ε δὲν εἶνε γείτονες. Μὲ ποιὰ σειρὰ κατοικοῦν οἱ ἕξη κύριοι στὰ σπίτια;

Πότε γεννήθηκε;

Τὰ μεσάνυχτα τῆς 8ης Αὐγούστου 1952, ἕνα παιδὶ συμπλήρωσε τὴν 2557η ἡμέρα τῆς ζωῆς του. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε σὲ ποιὰ χρονολογία καὶ ποιὰ μέρα τῆς ἑβδομάδος γεννήθηκε;

Ἡ συνεδρίασι

Πέντε ἐκπρόσωποι τῶν ἀρχῶν μιᾶς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως συνεδρίασαν, καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, γιὰ κάποιο σοβαρὸ τοπικὸ ζήτημα. Ὁ γυμνασιάρχης καθόταν μεταξὺ τοῦ ἀστυνόμου καὶ τοῦ κ. Πουλῆ. Ὁ δήμαρχος καθόταν στὴν τρίτη θέσι πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ κ. Λαγάνα ἐνῶ ὁ κ. Μωρίδης καθόταν στὴν τρίτη θέσι πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ εἰρηνοδίκη.

Στ' ἀριστερὰ τοῦ κ. Γουδῆ καθόταν ὁ ἔφορος, ὁ δὲ κ. Γκολφάκος καθόταν στὴ μεθεπομένη θέσι μετὰ τὸν κ. Πουλῆ.

Πῶς λεγόταν ὁ δήμαρχος;

Σωστὸ — Λάθος

1) Τὸ χειμῶνα κάνει κρύο, ἐπειδὴ ἡ Γῆ βρίσκεται μακρύτερα ἀπ' τὸν Ἥλιο.
Σωστὸ—Λάθος.
2) Δὲν ἔχομε μόνο πέντε αἰσθήσεις.
Σωστὸ—Λάθος.
3) Ἕνα στενὸ μέτωπο προδίδει ἐγκληματικὲς τάσεις.
Σωστὸ—Λάθος.

Τὸ πουλὶ στὸ δέντρο

Ἄν, μὲ τὰ μάτια σας καρφωμένα στὴ μαύρη κατακόρυφη γραμμή, πλησιάσετε σιγὰ - σιγὰ αὐτὴ τὴν εἰκόνα στὸ πρόσωπό σας, ὡς ὅτου ἡ μαύρη γραμμὴ ἀγγίξη σχεδὸν τὴν ἄκρη τῆς μύτης σας, θὰ σᾶς φανῆ πὼς τὸ πουλάκι πῆγε καὶ κάθησε πάνω στὸ κομμένο δέντρο.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 62

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΛΙΓΟΣΤΕΥΟΥΝ!..

Τὸ DDT κι' ἡ ἄσφαλτος εἶναι οἱ δυὸ ἐχθροί των

Τὰ χελιδόνια ἤξεραν ἀνέκαθεν πολὺ περισσότερα πράγματα γιὰ τὶς μεταβολὲς τοῦ καιροῦ ἀπὸ ὅ,τι τὰ ἡμερολόγια, ποὺ μὲ τόσο κόπο ἔφτιαξαν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ ἐρχομός τους προαναγγέλλει πάντα τὴν ἄνοιξι, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς ἐνδείξεις τοῦ ἡμερολογίου κι' ἡ ἀναχώρησίς τους φανερώνει ὅτι οἱ καλὲς ἡμέρες πέρασαν κι' ὅτι μπαίνομε στὴ μελαγχολικὴ ἐποχὴ τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ χειμῶνα. Γι' αὐτό, ὁ Μπερανζὲ τὰ εἶχε ἀποκαλέσει «πουλιὰ τοῦ καλοῦ Θεοῦ».

Οἱ Ρωμαῖοι τὰ θεωροῦσαν σὰν ἰδεώδεις φύλακες καὶ τοὺς ἔφτιαναν φωλιὲς γύρω στοὺς ὀρνιθῶνες, γιὰ νὰ τὰ προσελκύσουν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὰ χελιδόνια, στὴν περίπτωσι αὐτή, ἔπαιζαν τὸν ἴδιο ρόλο μὲ τὶς χῆνες τοῦ Καπιτωλίου. Μόλις ἔβλεπαν κάποιο κίνδυνο ἢ κάτι τὸ ἀσυνήθιστο, σταματοῦσαν ἀμέσως τοὺς ἀτελείωτους γύρους τους στὸν ἀέρα κι' ἔτρεχαν νὰ κλειστοῦν στὶς φωλιές τους. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ καταλάβαιναν τότε ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ συνέβαινε κι' ἔτρεχαν νὰ προστατέψουν τὸ κοτέτσι τους.

Οἱ Ρωμαῖοι τοὺς ἐμπιστεύονταν ἐπίσης τὰ ἀγγέλματα τῶν νικῶν τους, χρησιμοποιῶντας χελιδόνια ἀντὶ γιὰ ταξιδιωτικὰ περιστέρια.

Τὸ χελιδόνι ἔχει ἀνεπτυγμένη τὴν αἴσθησι τοῦ προσανατολισμοῦ σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ ἀπὸ τὸ περιστέρι. Δυστυχῶς, ὅμως, δὲν παρουσιάζει τὴν ἴδια μ' αὐτὸ ἀντοχή. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, σὲ μεταγενέστερα χρόνια, τὰ ταξιδιωτικὰ χελιδόνια ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ τὰ ταξιδιωτικὰ περιστέρια, ποὺ διατηροῦν καὶ σήμερα ἀκόμη αὐτὸ τὸ ρόλο.

Τὸ χελιδόνι φημίζεται, ἐξ ἄλλου, γιὰ τὴν καλή του ὅρασι. Μπορεῖ νὰ διακρίνη ἕνα μικροσκοπικὸ κουνοῦπι σὲ ἀκτῖνα 200 καὶ πλέον μέτρων!...

Ἡ καλὴ ὅρασι τοῦ χελιδονιοῦ δημιούργησε μιὰ ἄλλη περίεργη δοξασία. Οἱ χωρικοὶ ἐμάζευαν, ὡς προχθὲς ἀκόμη, τὰ πετραδάκια ποὺ βρίσκονταν μέσα στὶς φωλιὲς αὐτῶν τῶν πουλιῶν καὶ ἔφτιαναν μ' αὐτὰ φυλαχτὰ ἢ τὰ ἔβαζαν κάτω ἀπὸ τὰ εἰκονίσματα, γιατὶ εἶχαν τὴν ἀντίληψι ὅτι προστάτευαν τὰ μάτια τῶν ἐνοίκων τοῦ σπιτιοῦ. Πίστευαν μάλιστα, πὼς αὐτὰ τὰ πετραδάκια μποροῦσαν νὰ κάμουν ἕναν τυφλὸ νὰ ξαναβρῆ τὸ φῶς του.

Τὸ χελιδόνι μπορεῖ νὰ διατηρήση ἐπὶ πολλὲς ὧρες σταθερὴ ταχύτητα 80—100 χιλιομέτρων τὴν ὥρα καὶ νὰ διατρέξη περισσότερο ἀπὸ 300 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα.

Γιὰ τὰ χελιδόνια, ὁ διάπλους τῆς Μεσογείου εἶνε πάντα πολὺ δύσκολος. Γιατὶ δὲν βρίσκουν πάνω ἀπ' αὐτὴν ἔντομα γιὰ νὰ τραφοῦν. Ἡ ἀντοχή τους στὴν πεῖνα, ἐξ ἄλλου, εἶνε πολὺ μικρή. Γι' αὐτὸ τὰ ὑπερπόντια ταξίδια τους δημιουργοῦν πολλὰ θύματα. Τὰ χελιδόνια, ποὺ δὲν βρίσκουν τίποτε γιὰ νὰ φᾶνε, καταποντίζονται μέσα στὰ κύματα ἢ πέφτουν πάνω στὰ πλοῖα ποὺ διασχίζουν τὴ θάλασσα.

Ἕνα ἀξιοσημείωτο φαινόμενο εἶνε ὅτι τὰ χελιδόνια λιγοστεύουν ὁλοένα! Οἱ κυριώτεροι λόγοι γι' αὐτὸ εἶνε δύο. Ἡ χρησιμοποίησι σὲ μεγάλη κλίμακα τοῦ **D.D.T.**, ποὺ περιώρισε στὸ ἐλάχιστο τὰ ἔντομα, ποὺ εἶνε ἡ τροφὴ τῶν χελιδονιῶν, καὶ οἱ ἀσφαλτοστρωμένοι δρόμοι. Στοὺς παληοὺς δρόμους μὲ τὶς λακοῦβες, τὶς λάσπες καὶ τὰ χώματά τους, τὰ χελιδόνια εὕρισκαν ἄλλοτε διάφορα σκουληκάκια, σπόρους κτλ. μὲ τοὺς ὁποίους συμπλήρωναν τὴν τροφή τους, ἐνῶ στοὺς σημερινούς, μὲ τὴ λεία καὶ γυαλιστερὴ ἐπιφάνειά τους, δὲν μποροῦν νὰ βροῦν τίποτα. Ἔτσι, τὸ πιθανώτερο εἶνε ὅτι στὸ μέλλον θὰ ἔχωμε ἄνοιξι χωρὶς χελιδόνια!...

Ἀξίζει ὅμως ν' ἀναφέρουμε ὅτι ἡ συζυγικὴ πίστις τῶν χελιδονιῶν εἶνε ἀπαράμιλλη. Δὲν ἀλλάζουν ποτὲ σύντροφο. Ἀκόμη καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ συζύγους πεθάνη, ὁ ἄλλος παραμένει στὴν κατάστασι τῆς χηρείας μέχρι τοῦ θανάτου του. Τὰ χελιδόνια λατρεύουν ἐξ ἄλλου τὰ μικρά τους. Οἱ γονεῖς τὰ φουσκώνουν στὴν κυριολεξία μὲ τροφὲς καὶ πολλὲς φορὲς στεροῦνται οἱ ἴδιοι γιὰ νὰ μὴν τ' ἀφήσουν νὰ πεινάσουν.

Ἕνα ἄλλο αἴσθημα ποὺ κυριαρχεῖ στὰ χελιδόνια, εἶνε ἡ ἀλληλεγγύη. Σὲ περίπτωσι ποὺ ἡ φωλιὰ ἑνὸς ζευγαριοῦ καταστραφῆ, δεκάδες χελιδόνια τρέχουν ἀμέσως ἀπὸ ὁλόγυρα γιὰ νὰ τὸ βοηθήσουν στὸ ἔργο τῆς ἀνοικοδομήσεως.

Δὲν ἀνέχονται, ὅμως, τὴν διείσδυσι ἑνὸς ἄλλου χελιδονιοῦ στὴ φωλιά τους. Γιατὶ τὰ χελιδόνια, παρὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης ποὺ χαρακτηρίζει τὶς διάφορες ἐκδηλώσεις τους, εἶνε κατὰ βάθος ἀκοινώνητα καὶ ἀφιλόξενα.

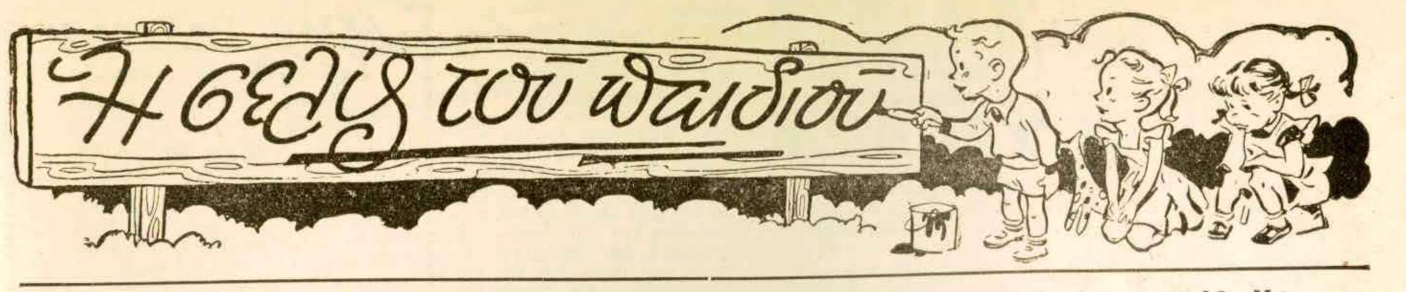

Ὁ γλυκὸς τραγουδιστὴς

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι ἕνας Βασιλιᾶς καὶ μιὰ Βασίλισσα.

Μιὰ ἡμέρα ὅμως ὁ Βασιλιᾶς πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ κηρύξη τὸν πόλεμο σ' ἕναν ἄλλο Βασιλιᾶ ποὺ τυραννοῦσε τὸ λαό του. Ἑτοίμασε λοιπὸν στρατό, ἀποχαιρέτησε τὴ Βασίλισσα κι' ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ ἔφτασε στὴ μακρυνὴ καὶ βασανισμένη χώρα τοῦ ἄλλου Βασιλιᾶ. Στὴ μάχη ὅμως ποὺ ἔδωσε νικήθηκε ὁ στρατός του καταστράφηκε κι' ὁ ἴδιος πιάστηκε αἰχμάλωτος. Ἔγινε ἔτσι σκλάβος καὶ ζοῦσε μέσα στὴ σκοτεινὴ φυλακὴ τοῦ παλατιοῦ.

Πέρασαν τρία χρόνια, ὅταν μιὰ ἡμέρα ὁ σκλάβος Βασιλιᾶς μπόρεσε νὰ στείλη τὸ παρακάτω μήνυμα στὴ γυναῖκα του :

«Πούλησε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μας καὶ φρόντισε νὰ μὲ βγάλης ἀπὸ τὴ φριχτὴ φυλακή μου».

Ἡ Βασίλισσα διάβασε τὸ πικρὸ γράμμα κι' ἀναρωτήθηκε : «Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σώσω τὸν ἄντρα μου; Ἂν πάω μόνη μου ἐκεῖ, θὰ μὲ πιάση κι' ἐμένα ὁ κακὸς Βασιλιᾶς καὶ θὰ μὲ κάνη σκλάβα του. Νὰ στείλω κανέναν ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς μου; Μήπως ὅμως μᾶς προδώση καὶ γίνη ἄφαντος μὲ τὰ πλούτη ποὺ θὰ τοῦ ἐμπιστευθῶ;»

Αὐτὲς οἱ σκέψεις τὴν τυραννοῦσαν μέρες καὶ νύχτες, ὥσπου πῆρε μιὰ κρυφὴ ἀπόφασι. Ἔβαψε μαῦρα τὰ ὡραῖα της ξανθὰ μαλλιὰ ἔβαψε καὶ τὸ πρόσωπό της μελαψό φόρεσε ἀντρικὰ ροῦχα καὶ χωρὶς νὰ πῆ σὲ κανέναν ποῦ πάει, χάθηκε ἀπὸ τὸ παλάτι.

Μαζί της πῆρε μόνο μιὰ φλογέρα. Ἔτσι ἔμοιαζε μ' ἕνα φτωχὸ τσιγγάνο τραγουδιστή... Κι' ἐπειδὴ εἶχε γλυκειὰ φωνή, παντοῦ προκαλοῦσε τὴ χαρὰ καὶ τὸ κέφι.

Πέρασε ἀπὸ πολλὲς πολιτεῖες καὶ τέλος ἔφτασε στὴ χώρα τοῦ κακοῦ Βασιλιᾶ.

Ἐκεῖ, μπῆκε στὴν αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ κι' ἄρχισε μὲ τὴ φλογέρα νὰ παίζη ἕναν παθητικὸ σκοπὸ ποὺ κατόπιν τὸν συνώδεψε μὲ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι της.

Ὁ Βασιλιᾶς ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὸ τραγοῦδι της καὶ πρόσταξε νὰ φέρουν μπροστά του τὸν τραγουδιστή.

— Καλοσώρισες, τοῦ εἶπε. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;...

— Ἔρχομαι ἀπὸ μακρυὰ τοῦ ἀπάντησε ἡ Βασίλισσα καὶ πάω πάλι μακρυά, σ' ἄλλες χῶρες...

— Μεῖνε μερικὲς ἡμέρες νὰ μὲ διασκεδάσης μὲ τὸ τραγοῦδι σου καὶ τὴ φλογέρα σου κι' ὅταν θελήσης νὰ φύγης, ζήτησέ μου ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά σου!... τῆς εἶπε πάλι ὁ Βασιλιᾶς.

Ἔτσι ἔμεινε στὸ παλάτι ὁ μελαψὸς τραγουδιστὴς παίζοντας τὴ φλογέρα του καὶ τραγουδῶντας. Ὁ Βασιλιᾶς εἶχε μαγευτῆ τόσο ἀπὸ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι του, ποὺ ξεχνοῦσε πιὰ νὰ βασανίζη τὸ λαό του.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ τρεῖς μέρες ὁ ξένος τραγουδιστὴς ζήτησε ἀπὸ τὸ Βασιλιᾶ τὴν ἄδεια νὰ φύγη.

— Τί ἐπιθυμεῖς λοιπὸν νὰ σοῦ δώσω γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ μ' ἔκανες νὰ νοιώσω; τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

— Ἕναν ἀπὸ τοὺς σκλάβους σου τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, γιὰ νὰ μὲ συντροφεύη στὸ δρόμο μου. Ἔτσι, ὅταν θ' ἀκούω τὴ φωνή του πλάϊ μου θὰ σὲ θυμᾶμαι, Βασιλιᾶ μου, καὶ θὰ σ' εὐχαριστῶ!...

— Ἔλα μαζί μου τότε, ἀπάντησε ὁ Βασιλιᾶς, νὰ διαλέξης ὅποιον θέλεις....

Ἡ Βασίλισσα τότε πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους διάλεξε τὸν ἄντρα της καὶ τὸν πῆρε μαζί της.

Σ' ὅλο κατόπιν τὸ ταξεῖδι τοῦ γυρισμοῦ δὲν τοῦ φανέρωσε ὅτι ἦταν ἡ γυναῖκα του, οὔτε τοὖπε τὴν αἰτία ποὺ τὸν ἐλευθέρωσε.

Ὅταν ὅμως ἔφτασαν στὰ σύνορα τῆς χώρας τους ὁ Βασιλιᾶς γύρισε καὶ εἶπε στὸ φτωχὸ τραγουδιστή :

— Ἄφησέ με τώρα, παιδί μου νὰ φύγω. Μάθε ὅτι δὲν εἶμαι κοινὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ Βασιλιᾶς αὐτῆς τῆς χώρας! Ἄφησέ με, λοιπόν ἐλεύθερο καὶ ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις.

— Δὲν ζητάω καμμιὰ ἀμοιβή, τοῦ ἀπάντησε ὁ τραγουδιστής. Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ φύγης..

— Τότε ἔλα μαζί μου νὰ σὲ φιλοξενήσω στὸ παλάτι μου...

— Ὅταν θἄνε ἡ ὥρα, τοῦ ἀπάντησε ἡ Βασίλισσα θἄρθω μόνος μου νὰ σὲ βρῶ...

Χωρίστηκαν λοιπόν, κι' ἡ Βασίλισσα διάλεξε ἕναν κοντινὸ δρόμο κι' ἔφτασε πρώτη καὶ ἀπαρατήρητη στὸ παλάτι.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὅμως ὅλοι ἔτρεχαν σὰν τρελλοὶ μέσα στὸ παλάτι :

— Γύρισε ὁ Βασιλιᾶς μας!, φώναζαν ὁλόχαροι.

Ὁ Βασιλιᾶς τότε κάλεσε τοὺς ὑπουργούς του καὶ τοὺς ρώτησε :

— Ποῦ βρίσκεται ἡ Βασίλισσα; Γιατὶ μὲ ἄφησε τόσον καιρὸ στὴ φυλακή, ἀφοῦ τῆς ἔστειλα μήνυμα γιὰ νὰ φροντίση νὰ μ' ἐλευθερώση;

Ἐκεῖνοι ἀμέσως τὸν πληροφόρησαν ὅτι ἡ Βασίλισσα ἔγινε ἄφαντη μόλις ἔλαβε τὸ γράμμα του κι' ὅτι μόλις ἐκείνη τὴ μέρα εἶχε γυρίσει στὸ παλάτι.

— Νὰ τὴν δικάσετε ἀμέσως τὴν ἄπιστη! εἶπε μὲ θυμὸ ὁ Βασιλιᾶς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε στὸ κατῶφλι τῆς αἴθουσας ὁ μελαψὸς τραγουδιστὴς ποὺ τὸν εἶχε σώσει.

— Νά! Αὐτὸς εἶνε ὁ σωτῆρας μου! φώναξε χαρούμενος ὁ Βασιλιᾶς, καθὼς ἡ Βασίλισσα ἄρχισε τὸ γλυκὸ τραγοῦδι της.

Ὅλοι τὴν ἄκουγαν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα κι' ὅταν τελείωσε τὸ τραγοῦδι της, ὁ Βασιλιᾶς τὴ ρώτησε :

— Πές μου πιστέ μου φίλε, τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω :

— Ὅ,τι μοὔδωσε κι' ὁ Βασιλιᾶς ποὺ σὲ κρατοῦσε αἰχμάλωτο, τοῦ ἀπάντησε ἡ Βασίλισσα!

Καὶ πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ φανέρωσε πὼς ἦταν ἡ γυναῖκα του!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τὰ γατάκια

Τὸ ποιηματάκι σας

Ρόδινη γλῶσσα, μύτη, αὐτάκια,
ρόδινα νύχια κοφτερά,
ξυπνὰ τὰ μάτια, λαμπερά,
στὸ στρῶμα παίζουν τὰ γατάκια.

★

Ὡραῖα, λουσμένα, παστρικά,
πηδοῦν, κυλιοῦνται, γρατσουνίζουν,
καὶ πότε - πότε ρουθουνίζουν
μὲς στ' ἄσπρα τους γουναρικά.

★

Κι' ἡ μάνα τους ἐκεῖ μπροστά,
γυρτή, τὰ μάτια σφαλιστά,
σὰν ἥμερο, ἀγαθὸ λιοντάρι,
σὰν τίγρη ποὺ δὲν ἔχει ὀργὴ
ὅλη καμάρι καὶ στοργὴ
πανέμορφο ὕπνο ἔχει πάρει.

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ὁ Χάρακας

Ἡ ἱστοριοῦλα σας

Γύρω ἀπὸ τὸ μικρὸ κουλουρτζῆ—τὸ Χάρακα, ὅπως τὸν λένε — μαζεύονται τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου στὸ κάθε διάλειμμα. Εἶνε φίλος τους, ἀλλὰ καὶ δάσκαλός τους συνάμα.

— Ξερὸ τὸ κουλοῦρι; Δὲν ἔχεις τυρί; τὸν ρωτάει ἕνας μαθητὴς τῆς πρώτης δημοτικοῦ.

— Ἐγὼ τὰ κουλούρια μου δὲν τὰ πουλάω μὲ τυρί, ἀλλὰ μὲ ἀστεῖα. Ἕνα κουλοῦρι, ἕνα ἀστεῖο. Δύο κουλούρια, δυὸ ἀστεῖα!..

Ἕνα πρωῒ λοιπὸν ὁ Χάρακας εἶχε πουλήσει στὸ πρῶτο διάλειμμα καμμιὰ δεκαριὰ κουλούρια κι' ἦταν στὰ κέφια του. Ἔτσι τὰ παιδιὰ καθυστέρησαν νὰ μποῦν στὴν τάξι, γιατὶ παρακολουθοῦσαν τὴν... παράδοσι τοῦ Χάρακα.

— Πῶς κανονίζεις, Χάρακα, τὴ στίξι στὰ γραφτά σου; τὸν ρώτησε μιὰ στιγμὴ ἕνας μαθητὴς πειραχτικά.

— Πάρε κουλοῦρι νὰ σοῦ πῶ.

Κι' ὅταν ὁ μαθητὴς ἀγόρασε ἕνα κουλοῦρι, ὁ Χάρακας τοῦ ἐξήγησε :

— Ἔχω δικό μου σύστημα. Δοκιμάζω πόσο μπορῶ νὰ κρατήσω τὴν ἀναπνοή μου κι' ὕστερα βάζω ἕνα κ ό μ μ α. Ὅταν χασμουριέμαι βάζω ἄ ν ω τ ε λ ε ί α. Κι' ὅταν θέλω νὰ κοιμηθῶ στὸ θρανίο, τότε βάζω τ ε λ ε ί α!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ἡ μ α μ ᾶ : Ποιός θὰ φάη τὸ μεγαλύτερο κομμάτι ἀπὸ τὴν τοῦρτα;
Τ ο ῦ λ α : Ἐγώ!.
Ἡ μ α μ ᾶ : Ποιός θέλει τὴ σοκολάτα ποὔχει ἀπάνω - ἀπάνω ἡ τοῦρτα;
Τ ο ῦ λ α : Ἐγώ!
Ἡ μ α μ ᾶ : Ποιός θὰ πάη τώρα τὰ πιᾶτα στὴν κουζίνα;
Τ ο ῦ λ α : Ἔ, ὅλο ἐγὼ θὰ λέω; Ἂς πῆ κι' ἄλλος!

★

— Καὶ σύ, Τοτό, ροχαλίζεις, ὅταν κοιμᾶσαι καμμιὰ φορά;
— Ποτέ, κύριε, ποτέ!...
— Μὰ εἶσαι βέβαιος;
— Ὤ, ναί. Φαντασθῆτε ὅτι ἔμεινα ἄγρυπνος μιὰ ὁλόκληρη νύχτα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ!..

— Μιὰ καὶ δὲν ἔχει παράθυρο αὐτὸ τὸ δωμάτιο σκέφτηκα νὰ ζωγραφίσω ἕνα!...

Ὁ Διεθνὴς ΣΤΙΒΟΣ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΩΝ

Παῖδες καὶ κορασίδες, οἱ μεγάλες ἐλπίδες τοῦ μέλλοντος

Οἱ ΚΑ΄ Πανελλήνιοι Κολυμβητικοὶ Ἀγῶνες σημείωσαν σταθμὸ στὸ κολυμβητικὰ χρονικὰ τῆς χώρας ἀπὸ διοργανωτικῆς ἀπόψεως. Ἡ ΕΚΟΦ, χάρις στὰ δρακόντεια μέτρα, τὴ συστηματικὴ προετοιμασία καὶ τὴν ἀκούραστη δραστηριότητα τῆς διοικήσεώς της, ἰδίως τοῦ κ. Ι. Παπαδάκη, ἐπέτυχε σημαντικὸν ἆθλο.

Οἱ ναυτικοί μας σύλλογοι, κέντρου καὶ ἐπαρχιῶν, ἐμόχθησαν νὰ παρουσιάσουν γεροδεμένους καὶ καλογυμνασμένους κολυμβητὲς καὶ κολυμβήτριες, νέα ἀστέρια, ἱκανὰ νὰ συναγωνισθοῦν μέσα σὲ δυὸ - τρία χρόνια τοὺς μεγάλους ἄσσους. Τὰ ἐπαρχιακὰ κέντρα, ἀληθινὰ φυτώρια, παρουσίασαν ἰδίως ἡ Πάτρα, ὁ Βόλος καὶ ἡ Θεσσαλονίκη ὡραία δουλειά. Στὴ γενικὴ ὅμως βαθμολογία, πρὸς γενικὴ κατάπληξι, ὁ Παναθηναϊκὸς ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῶν Πανελληνίων πῆρε τὴν πρωτοπορία καὶ τὴν κράτησε μέχρι τὸ τέλος. Ἐσημείωσε 180 βαθμούς, ἐπέτυχε 10 πρῶτες νίκες καὶ 8 δεύτερες, κατέρριψε 4 πανελλήνια ρεκὸρ καὶ ἰσοφάρισε ἄλλα 3.

Τὸ «Παλαιὸ Φάληρο» πρωταθλήτρια ὁμὰς ἐπ' ἀρκετὰ χρόνια, σημείωσε 121 βαθμούς. Ν.Ο. Πατρῶν 113. Ἐθνικὸς Πειραιῶς 75. Ὀλυμπιακὸς Πειραιῶς 73,5. Ν. Ο. Βόλου 37. Ἄρης Θεσ)νίκης 27. Ἐθνικὸς Ἀθηνῶν 25. Ν. Ο. Μυτιλήνης 21. Ἡρακλῆς Θεσ)νίκης 9. ΠΑΟΚ Θεσ)νίκης 5. Ν. Ο. Χίου 5. Α. Ο. Γλυφάδας 4. Κεραυνὸς Ρεθύμνου 3,5. Ν. Ο. Κερκύρας 2. Ν. Ο. Βουλιαγμένης 2. Ο. Α. Ἀθηνῶν 2. Ν. Ο. Καβάλλας 1.

★

Οἱ Πανελλήνιοι Κολυμβητικοὶ τοῦ 1952 ἦταν οἱ ἀγῶνες τῶν μεγάλων ἐκπλήξεων. Θὰ ἀρχίσουμε ἀπὸ τοὺς παῖδες, τὶς ἐλπίδες τοῦ μέλλοντος.

Ὁ Παναγῆς Βουρλούμης (ΠΑΟ) ἦταν ἡ ἀποκάλυψις τῶν ἀγώνων. Νίκησε στὰ 50 μ. ἐλευθέρας μὲ 30΄΄.4 καὶ στὰ 100 μ. ἐλευθέρας μὲ 1. 09΄΄.8. Κολύμπησε στὴν ὁμάδα σκυταλοδρομίας τοῦ ΠΑΟ 4Χ50 μ. ἐλευθέρας παίδων καὶ 4Χ100 μ. ἐφήβων, ποὺ σημείωσαν νέα πανελλήνια ρεκόρ.

Κοντά του ὁ Μπόγδανος (ΠΑΟ) ἦταν ὁ μεγάλος ἡττημένος. Ἦλθε δεύτερος στὰ 50 μ. μὲ 30΄΄.9 καὶ δεύτερος στὰ 100 μ. μὲ 1΄΄10΄΄.3. Ὁ Μπόγδανος ἔλαβε καὶ αὐτὸς μέρος στὶς σκυταλοδρομίες 4Χ50 μ. παίδων καὶ 4Χ100 μ. ἐφήβων, ὅπου ἐπέτυχε καλύτερες ἐπιδόσεις ἀπ' ὅ,τι στὰ ἀτομικά.

Ὁ Κουλτσέτης τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀθηνῶν, φαβορὶ τῶν ἀγωνισμάτων παίδων, ἐξαντλήθηκε ἀπ' τὴ συμμετοχὴ σὲ πολλὰ ἀγωνίσματα καὶ ἔτσι περιορίσθηκε στὶς τρίτες θέσεις.

Στίκας (Ν.Ο.Π.) καὶ Μουρελᾶτος (ΠΑΟ) ἔδωσαν σκληρὴ μάχη στὰ 50 μ. ὑπτίως παίδων καὶ πέτυχαν 39΄΄.1—39΄΄.8 μὲ 40΄΄.8 τοῦ Ἀνδρεοπούλου (ΝΟΠ).

Ἔκπληξις εὐχάριστη γιὰ τοὺς Φαληριῶτες ἡ νίκη τοῦ Φωτεινοῦ (ΑΟΠΦ) στὰ 50 μ. προσθίως παίδων ἐπὶ τοῦ Φίλια (ΠΑΟ). Ὁ δεύτερος στοὺς προκριματικοὺς κατέρριψε τὸ πανελλήνιο ρεκὸρ μὲ 37΄΄, ἐνῶ ὁ πρῶτος νίκησε στοὺς τελικοὺς καὶ ἰσοφάρισε τὸ ρεκὸρ τοῦ Φίλιου μὲ 37΄΄.

Ἡ ὁμὰς τοῦ ΠΑΟ ἀπὸ τοὺς Βουρλούμην Μπόγδανον, Μουρελᾶτον καὶ Καλογήρου στοὺς προκριματικοὺς κατέρριψε τὸ πανελλήνιον ρεκὸρ τῶν 4Χ50 μ. ἐλευθέρας παίδων μὲ 2΄.58΄΄.8. ποὺ ἰσοφάρισε στοὺς τελικούς.

★

Πολλοὶ μᾶς ρώτησαν γιατί ἀπέτυχε ἡ ἐξαίρετη Ἀθηνᾶ Νικολαΐδου τοῦ Ὀλυμπιακοῦ στοὺς Πανελληνίους. Ἐνῶ λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς μεγάλης δοκιμασίας σημείωνε ὑπέροχες ἐπιδόσεις, στοὺς Πανελληνίους νικήθηκε καὶ στὸ ἐλεύθερο καὶ στὸ πρόσθιο καὶ στὸ ὕπτιο. Τὸ ἀτύχημά της ὀφείλεται ἁπλῶς καὶ μόνο στὸ ὅτι «ἀδιαθέτησε» τὴν παραμονὴ τῶν ἀγώνων.

Ἡ Δημητρίου τοῦ Ν. Ο. Βόλου ἦταν ἡ μεγάλη της ἀντίπαλος στὰ 50 μ. ἐλευθέρως καὶ στὰ 50 μ. ὑπτίως. Στὰ πρῶτα σημείωσε 36΄΄.4 ἔναντι 36΄΄.9 τῆς Νικολαΐδου καὶ στὰ δεύτερα 45΄΄.8 ἔναντι 46΄΄ τῆς Μακρυγιάννη (Ν.Ο.Π.). Ἀξιέπαινη καὶ ἡ Μαυρομμάτη γιὰ τὰ 47΄΄.1 στὰ 50 μ. ὑπτίως, ὅπως καὶ ἡ Σταυριανοῦ (Α.Ο.Π.Φ.) γιὰ τὰ 39΄΄.6 στὰ 50 μ. ἐλευθέρως.

Ἡ Εἰρήνη Κουτσομητοπούλου (ΠΑΟ) μὲ 48΄΄.5 ἐπεβλήθη τῆς Νικολαΐδου στὰ 50 μ. προσθίως ἐνῶ ἡ φιλότιμη καὶ ἐξελίξιμη Νάκη (Ἐθν. Πειραιῶς) περιορίσθηκε στὴν τρίτη θέσι μὲ 49΄΄.2.

Ὁ ΑΟΠ Φαλήρου, μὲ τὴν ἀνεξάντλητη ἐφεδρεία τῶν κορασίδων του ἐπέτυχε ὡραία νίκη μὲ 2΄.52΄΄.2, ἀφοῦ ἀπειλήθηκε ἀπὸ τὸν Ν. Ο. Βόλου (2΄΄52΄΄.5).

★

Γενικὰ οἱ παῖδες καὶ οἱ κορασίδες εἶχαν φέτος μεγάλες προόδους. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς νικητὰς καὶ τὶς νικήτριες ποὺ ἀναφέραμε, θάχουμε νὰ μνημονεύσουμε εὔφημα καὶ νὰ συγχαροῦμε εἰλικρινὰ τὸν ἀκατάβλητο Μπλοῦδρο (Ν.Ο.Π.) καὶ τὴν ἐξαίρετη Μακρυγιάννη (Ν.Ο.Π.), ποὺ ἂν δὲν ἐθυσιάζοντο ἀπὸ τὸν ὅμιλό τους γιὰ τὴ γενικὴ βαθμολογία θὰ παρουσίαζαν πολὺ καλύτερα ἀποτελέσματα.

Ἔπαινος ἀξίζει ἐπίσης στοὺς Παπαβασιλείου (Ν. Ο. Βουλιαγμένης) 1΄.13΄΄.3 στὰ 100 μ. ἐλευθέρως, Ἀλιφραγκὴ (Ὀλυμπιακοῦ), Πουλημένον (Ν. Ο. Κερκύρας) καὶ Κορτέσην (Ἄρεως) γιὰ τὰς ἐπιδόσεις των 42΄΄—42΄΄.5 — 43΄΄ στὰ 50 μ. ὑπτίως, στὶς Μαυρομάτη (ΠΑΟ), Πάνου (Α.Ο.Π.Φ.) καὶ Μακρῆ (Ο.Α. Ἀθηνῶν) γιὰ τὰ 40΄΄.3 — 40΄΄.8 καὶ 40΄΄.8 στὰ 50 μ. ἐλευθέρως. Ἐδῶ ἔκανε ἀρίστη ἐμφάνισι καὶ ἡ Ἀρβανίτου (ΠΑΟ) 40΄΄.9.

Τζάνου (Ν. Ο. Βόλου) 51΄΄.9, Τσουκαλᾶ (Α.Ο.Π.Φ.) 54΄΄.1, Φανοῦ (Ν. Ο. Μυτιλήνης) 54΄΄.2 στὰ 50 μ. προσθίως καὶ Σταυριανοῦ (Α. Ο. Π. Φ.) 48΄΄.3 καὶ Ἀλμπελντὶ (Ἐθν. Πειραιῶς) 48΄΄.6 στὰ 50 μ. ὑπτίως εἶναι καὶ αὐτὲς ἀξιέπαινες.

Ἔχουμε πολλὰ σημεῖα τῶν Πανελληνίων Κολυμβητικῶν νὰ μελετήσουμε καὶ ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα γιὰ τοὺς ἐφήβους, τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς ἄντρες. Ἀλλὰ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ἡ ὁμὰς τοῦ Παναθηναϊκοῦ πολυνίκης τῶν Πανελληνίων κολυμβητικῶν ἀγώνων τοῦ 1952 μὲ 180 βαθμούς.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Κυκλόλεξο μὲ παροιμία

1) ΔΟΥΛΗ. 2) ΕΚΑΛΗ. 3) ΝΤΑΜΑ. 4) ΕΘΙΜΑ. 5) ΧΑΡΙΣ. 6) ΕΛΠΙΣ. 7) ΙΛΙΑΣ. 8) ΣΕΒΑΣ. 9) ΠΥΡΗΝ. 10) ΑΡΔΗΝ. 11) ΡΑΣΠΑ. 12) ΑΚΟΠΑ. 13) ΔΩΡΕΑ. 14) ΕΝΝΕΑ. 15) ΝΑΞΟΣ. 16) ΕΛΕΟΣ. 17) ΧΩΡΑΙ. 18) ΕΡΜΑΙ. 19) ΙΛΙΟΝ. 20) ΣΥΚΟΝ. 21) ΧΑΝΙΑ. 22) ΑΡΓΙΑ. 23) ΡΟΔΩΝ. 24) ΑΜΒΩΝ.

Μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων αὐτῶν σχηματίζεται ἡ παροιμία: «Δὲν ἔχεις παρᾶ, δὲν ἔχεις χαρά».

Οἱ τριανταφυλλιὲς

Σὲ κάθε σειρά, τὸ μῆκος ποὺ καλύπτουν οἱ τριανταφυλλιές, εἶνε 124—4=120 μέτρα. Στὴν πρώτη λοιπὸν σειρὰ βρίσκονται 60+1=61 τριανταφυλλιές, στὴν δευτέρα 48+1=49 καὶ στὴν τρίτη 40+1=41. Τὸ ὅλον δηλαδὴ 151 τριανταφυλλιές.

Ἐρωτήσεις

1) Στὸ τέννις. 2) Ἀπὸ μυϊκούς. 3) Τὴν ἔντασι τοῦ ἤχου.

Μὲ τέσσερα σημεῖα

98 — 76 + 54 + 3 + 21 = 100

Οἱ γείτονες

Ἡ σειρὰ εἶνε: Α, Ε, Δ, Ζ, Γ, Β.

Πότε γεννήθηκε;

Γεννήθηκε τὴν Πέμπτη 9 Αὐγούστου 1945.

Ἡ συνεδρίασι

Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ βρῆτε μὲ μιὰ σειρὰ συλλογισμῶν ὅτι ὁ δήμαρχος λεγόταν Πουλῆς. (Ὁ εἰρηνοδίκης λεγόταν Γουδῆς, ὁ ἔφορος Γκολφάκος, ὁ ἀστυνόμος Λαγάνας κι' ὁ γυμνασιάρχης Μωρίδης, κάθονταν δὲ μ' αὐτὴ τὴ σειρὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ δημάρχου).

Σωστὸ — Λάθος

1) Λάθος (γιατὶ οἱ ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου πέφτουν στὴ Γῆ πιὸ λοξὰ καὶ τὴ θερμαίνουν λιγώτερο).

2) Σωστὸ (ὑπάρχουν καὶ ἀμέτρητες ἄλλες πηγὲς πληροφοριῶν μας, ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος αἰσθήσεων, ὅπως αὐτὲς ποὺ ἀντιλαμβανόμεθα τὴν ἀναλογία, τὸ χρόνο, τὴ θερμοκρασία, τὸν πόνο, τὴν ἰσορροπία, κλπ.).

3) Λάθος (δὲν ὑπάρχει καμμιὰ θετικὴ ἀπόδειξις ὅτι ἡ ψυχοσύνθεσις καὶ ὁ χαρακτὴρ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ σωματικὴ διάπλασι).

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 400 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΚΑΡΜΕΝ — ΟΝΕΙΟΣ. 2) ΑΡΕΙΑΝΟΣ — ΑΝΟΜΟΙΟΣ. 3) ΡΕ—ΣΧΑΡΑ — ΝΟΣΟΣ — ΝΥ. 4) ΝΟΝ — ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ — ΠΑΝ. 5) ΗΛΟΣ—ΚΩΚ — ΠΟΤΟ. 6) ΣΗΜΑΝΤΡΑ — ΔΡΟΜΑΙΑΙ. 7) ΟΡΜΗ — ΜΑΡΑ. 8) ΙΣΙΑ — ΙΕΤ — ΕΙΜΙ. 9) ΣΑ — ΙΜΑΛΑΙΑ — ΑΑ. 10) ΗΤΟΙ — ΣΚΙΑ. 11) ΑΝΝ — ΙΣΤΙΑΙΑ — ΣΑΔ. 12) ΑΡΤΟΣ — ΑΡΑΙΑ — ΤΙΜΑΙ. 13) ΝΕΑΙ — ΣΑΡΑ. 14) ΑΙΝ—ΚΛΟΠΙΜΑΙΑ — ΡΙΣ. 15) ΣΤ — ΩΡΑΙΑ — ΑΣΤΡΑ — ΝΙ. 16) ΑΗΤΤΗΤΟΙ — ΣΚΟΠΕΛΟΣ. 17) ΣΤΑΣΙΣ — ΙΣΑΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΡΝΗΣΙΣ — ΑΝΑΣΑ. 2) ΚΡΕΟΛΗ — ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ. 3) ΑΕ — ΝΟΜΟΙ — ΝΤΑΝ — ΤΤ. 4) ΡΙΣ — ΣΑΡΑΚΗΝΟΙ — ΩΤΑ. 5) ΜΑΧΗ — ΝΜ — ΚΡΗΣ. 6) ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΙ — ΑΛΑΤΙ. 7) ΝΟΡΑ — ΜΙΣΑ — ΟΙΟΣ. 8) ΣΑΚΚΑΚΙΑ — ΤΡΟΠΑΙ. 9) ΛΩ — ΕΛΑΙΑ. 10) ΑΝΕΚΔΟΤΑ — ΑΙΧΜΑΣ. 11) ΟΝΟΙ — ΙΣΙΑ — ΑΣΚΙ. 12) ΝΟΣΟΚΟΜΙΑΚΑ — ΜΙΣΟΣ. 13) ΕΜΟΝ — ΜΑ — ΑΡΠΑ. 14) ΙΟΣ — ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ — ΑΕΙ. 15) ΟΙ — ΠΟΙΑΙ — ΑΜΑΡ — ΛΟ. 16) ΣΟΝΑΤΑ — ΜΑΝΔΑΡΙΝΟΣ. 17) ΣΥΝΟΙΚΙΑ — ΙΑΣΙΣ.

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

Τὰ παληὰ φλὲρτ

Φ. Μ.—19: Βλέπετε, ἀγαπητή μου, ὅτι ἡ ἐπιπολαιότης σας ἔγινε ἡ αἰτία, ὅπως τὸ ὁμολογεῖτε κι' ἐσεῖς, τῆς αἰσθηματικῆς σας καταστροφῆς. Ὅταν συνδεθήκατε μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό σας, ἔπρεπε νὰ τοῦ πῆτε γιὰ τὸ παληό σας φλέρτ, ἀφοῦ ξέρατε ὅτι ἦταν ζηλιάρης, γιὰ νὰ μὴ φαντασθῆ πράγματα φοβερὰ μὲ τὶς ὑποψίες του. Ἔπειτα, ὅταν ξανασυναντηθήκατε ἐδῶ μὲ τὸν παληό σας γνώριμο δὲν ἔπρεπε νὰ δείξετε ἐνδιαφέρον καὶ νὰ τοῦ τηλεφωνῆτε καὶ νὰ βγαίνετε μαζί του περίπατο, πρᾶγμα ποὺ ἀντελήφθη ὁ μνηστῆρας σας. Ὕστερ' ἀπ' αὐτά, κρύωσε βέβαια τὸ αἴσθημά του καὶ μὲ τὸ δίκηο του. Μόνο ποὺ δὲν φέρθηκε κι' αὐτὸς κατόπιν, ὅπως ἔπρεπε. Γιατὶ ἢ ἔπρεπε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ δώση ἕνα τέλος ἢ νὰ σταθῆ τίμιος στὸ λόγο του, ὅτι σᾶς συγχώρεσε. Τώρα, πρέπει νὰ τὸ πάρετε καὶ σεῖς ἀπόφασι καὶ νὰ τὸν λησμονήσετε. Μὴν ἀπογοητεύεστε λοιπὸν καὶ θὰ βρεθῆ ἄλλη τύχη στὸ δρόμο σας. Ἀρκεῖ νὰ βάλετε μυαλὸ καὶ νὰ σταματήσετε τὶς ἐπιπολαιότητες.

Διστακτικὴ καρδιά: Καθὼς βλέπω εἶστε ἀρκετὰ συγχρονισμένη καὶ πρακτική. Κυνηγᾶτε δυὸ μαζί! Πάντως, μιὰ κι' ὁ δεύτερος σᾶς ἔχει ὑποσχεθῆ γάμο, δὲν πρέπει ν' ἀργοπορῆτε καὶ νὰ τὸν πείσετε νὰ πραγματοποιήση τὸ συντομώτερο τὴν ὑπόσχεσί του. Γιατὶ ὑπάρχει φόβος νὰ βρεθῆ κανένας τρίτος, ποὺ νὰ σᾶς κάνη νὰ τὰ μπερδέψετε πιά, μὴ ξέροντας πρὸς ποιὸν νὰ στραφῆτε!...

Μικρὸ στὰ Βάσανα, Πειραιᾶ: Ἐπειδὴ δὲν διατηρῶ ἀρχεῖο ἀλληλογραφίας, δὲν μπορῶ νὰ ἔχω ὑπ' ὄψι μου τὴν περίπτωσί σας κι' οὔτε νὰ θυμηθῶ τί σᾶς εἶχα ἀπαντήσει. Γι' αὐτό, κι' ἐπειδὴ μοῦ γράφετε πολὺ ἀόριστα τὰ πράγματα θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ ξαναγράψετε γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, ἁπλᾶ καὶ σύντομα κι' ὄχι σὲ... 6 χειρόγραφα!

Πληγωμένη καρδιά, Θεσσαλία: Μὰ τί συμβουλὴ νὰ σᾶς δώσω, ἀγαπητέ μου; Δὲν βρίσκω σωστὸ ἕνα τέτοιο παράτολμο, γιὰ νὰ μὴν πῶ παράνομο, αἴσθημά σας, νὰ συνδεθῆτε δηλαδή, παντρεμένος ἐσεῖς, μὲ ἄλλη γυναῖκα, παντρεμένη! Δὲν ἀντιλαμβάνεστε ὅτι μιὰ τολμηρὴ λύσις, σὰν αὐτὴν ποὺ σκέπτεστε, θὰ προκαλέση ἀληθινὸ σκάνδαλο; Ὅσο κι' ἂν ἰσχυρίζεστε ὅτι κατυχήσατε στὸ γάμο σας, δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ πάρετε στὸ λαιμό σας δυὸ οἰκογένειες. Χωρὶς ἀπελπισίες, καθῖστε καὶ σκεφθῆτε μόνος σας, ποὺ σᾶς ὁδηγεῖ ἕνα ἀσυγκράτητο πάθος. Καὶ βρῆτε τὴν εὐπρεπέστερη λύσι, ποὺ νὰ μὴν ἀδικῆ κανένα.

Βαρῶνον Ἔφη: Στὸ ἐρώτημα τῆς ἐπιστολῆς σας ἀπαντῶ κατηγορηματικὰ ὄχι. Δὲν πρέπει διόλου ν' ἀναταράξετε τὴν κατάστασι. Τὸ γράμμα σας, ἀπὸ τὰ σπάνια ποὺ ἔχω λάβει, σᾶς δείχνει ἄνθρωπο εὐαίσθητο, ἔμπειρο καὶ σώφρονα. Ἄξιο, δηλαδή ν' ἀντιμετωπίση μὲ θάρρος καὶ μὲ αὐτοθυσία τὴ σημερινὴ πραγματικότητα. Εἶνε ἀργὰ γιὰ νὰ ξανασμίξετε τὶς χωρισμένες σας καρδιές. Πρέπει νὰ τὸ πάρετε ἀπόφασι, ἀφοῦ μ' εὐγενικὴ αὐταπάρνησι εἴχατε δώσει ἕνα τέλος στὴν αἰσθηματική σας περιπέτεια, ποὺ ἦταν τόσο ἀπογοητευτικὴ γιὰ σᾶς. Στὸ κάτω - κάτω σκεφθῆτε ὅτι ὀφείλετε νὰ προστατεύσετε τὴν ἴδια τὴν ἀγαπημένη σας ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ σκάνδαλο, ποὺ ἡ κακία τοῦ κόσμου θὰ σπεύση νὰ ἐκμεταλλευθῆ...

Ἕνα μαῦρο αὐγό, Θεσ)νίκη: Μοῦ κάνει κατάπληξι ἡ ἀχαρακτήριστη στάσις τῆς συζύγου σας! Ἀντὶ νὰ ἐκτιμήση τὴν καλωσύνη σας, ποὺ τῆς συγχωρήσατε ὄχι μόνο τὸ καρελθόν της, ἀλλὰ καὶ τὶς σημερινές της ἀταξίες ἀντιθέτως ζητάει καὶ... ρέστα! Καταλαβαίνω πόσο σᾶς στενοχωρεῖ ἡ δυσάρεστη αὐτὴ κατάστασι, ποὺ ὅπως κι' ἐσεῖς ὁμολογεῖτε, ξεσπάει εἰς βάρος τῶν ἀτυχων παιδιῶν σας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάρετε μιὰν ὁριστικὴν ἀπόφασι: Ν' ἀπευθυνθῆτε στὴν πεθερά σας, ποὺ ξέρει κι' ἐκτιμᾶ τὴν καλή σας διάθεσι, καὶ νὰ τῆς ζητήσετε νὰ ἐπιβληθῆ στὴν κόρη της καὶ νὰ τὴν πείση νὰ κυττάξη τὸν ἄντρα της, τὰ παιδιά της, τὸ σπιτικό της. Ἀλλοιῶς, ν' ἀπειλήσετε ὅτι θ' ἀναγκασθῆτε νὰ ζητήσετε διαζύγιο, ποὺ φυσικὰ θὰ καταλήξη εἰς βάρος της. Πρέπει ἡ ἐπιπόλαιη αὐτὴ γυναῖκα νὰ πεισθῆ ὅτι μὲ τὴ στάσι της αὐτή, τεντώνει τὸ σκοινὶ κι' ὅτι ὀρθὸ καὶ συμφέρον της εἶνε νὰ συνέλθη καὶ νὰ ἰδῆ ὅτι τὰ καπρίτσια κι' ἡ ἐπιπολαιότης της ἔχουν ἄσχημη ἐξέλιξι. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ πεθερά σας μπορεῖ νὰ ἐπιτύχη πολλά. Ξαναγράψτε μου.

Πεθαίνω ἀπὸ ἀγάπη: Τὸ γράμμα σας, ἀγαπητή μου, προδίδει ἀγωνία ψυχῆς. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἐμπιστευθῆτε ὅλα στὴ μανούλα σας γιὰ νὰ σᾶς βοηθήση νὰ ἠρεμήσετε καὶ νὰ ξαναβρῆτε τὴ γαλήνη σας. Τὸ αἰσθηματικὸ θέμα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε ὑπόθεσις δευτερεύουσα, ἐφ' ὅσον δὲν ρυθμίσετε τὴν ψυχική σας κατάστασι. Αὐτὲς οἱ μαῦρες σκέψεις, τὰ σχέδια γιὰ διπλῆ αὐτοκτονία πρέπει νὰ πάρουν τέλος, πρὶν γίνουν «ἔμμονες ἰδέες» στὸ μυαλό σας. Ἐμπιστευθῆτε τὰ μυστικά σας στοὺς δικούς σας, ξαλαφρῶστε τὴν καρδιά σας καὶ τότε θὰ δῆτε πῶς θὰ ξαναβρῆτε τὴν αἰσιοδοξία καὶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, ποὺ ἀξίζουν τὰ ὡραῖα σας νειᾶτα κι' ἡ καλή σας καρδιά.

Τρικυμιώδη μαθητή, Πειραιᾶ: Ποιός σᾶς εἶπε, ἀγαπητέ, ὅτι ἀποκλείουμε τὸ αἴσθημα στοὺς νέους τῶν 20 χρονῶν; Ἴσα - ἴσα τὰ εἰδύλλια τῆς νεότητος εἶνε ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς ζωῆς! Μὰ ἐσεῖς παρεξηγήσατε μιὰν εἰδικὴ περίπτωσι στὴν ὁποίαν ἀναφερόμαστε, καὶ ὅπου ἡ ἐπιπολαιότης ἑνὸς νεαροῦ 20 χρόνων κινδύνευε νὰ παρασύρη μιὰν ἄπειρη νέα σὲ ἠθικὸν ὀλίσθημα. Θὰ πρέπη δὰ νὰ καταλαβαίνετε ὅτι ὅλοι οἱ νέοι τῆς ἡλικίας σας δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν τὴν δική σας ἀξιοπρέπεια καὶ τὴ δική σας φρόνησι καὶ σοβαρότητα, ὥστε νὰ ξέρουν τί θέλουν καὶ νὰ φέρνωνται μὲ εἰλικρίνεια καὶ τίμια στὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Ὑπάρχουν πολλοὶ συνομήλικοί σας, ποὺ εἴτε ἀπὸ ἄγνοια κι' ἐπιπολαιότητα, εἴτε ἀπὸ πονηρία, δημιουργοῦν συχνὰ φρικτὲς συνέπειες εἰς βάρος ἀθώων κοριτσιῶν, ποὺ τὰ παρασύρουν σὲ δυσάρεστες περιπέτειες, μὲ τὴ μέθη τοῦ ἔρωτος καὶ μὲ τὴν περίφημη «ὑπόσχεσι γάμου». Γιατὶ λοιπὸν ἐσεῖς παίρνετε τὸ ζήτημα ὡς προσωπικό; Δὲν εἶνε ὀρθό!

Ἀεροπόρο Β. Β. Β.: Συμπονῶ γιὰ τὸ αἰσθηματικό σας δρᾶμα καὶ τὴν οἰκογενειακή σας περιπέτεια. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔνοχος γιὰ τὸ πρῶτο εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ εἶνε δικαιολογημένη ἡ ἀγανάκτησι ποὺ αἰσθάνεστε. Ἀλλ' ἐπιτρέψτε μου, νὰ σᾶς πῶ ὅτι καὶ σεῖς δὲν φερθήκατε διόλου φρόνιμα στὴν περίπτωσι αὐτή. Ὠφείλατε νὰ τὸν ἀντιμετωπίσετε ἀπ' τὴν ἀρχή, καὶ θὰ τὰ καταφέρνατε ἄριστα. Γιατὶ ἀπὸ τὸ γράμμα σας καταλαβαίνω, ὅτι καὶ λογικὴ ἔχετε καὶ μόρφωσι καὶ πεῖρα τῆς ζωῆς. Δηλαδή, δὲν ἔπρεπε νὰ παρατείνετε τὶς σχέσεις μὲ τὸν ἀχαρακτήριστον αὐτόν, ἀφοῦ εἴδατε ὅτι ἐξ ἀρχῆς δίσταζε ν' ἀναλάβη καὶ νὰ ἐκπληρώση τὸ χρέος του. Ἔπειτα, δὲν ἔπρεπε νὰ τρομοκρατηθῆτε ἀπὸ ἐνδεχόμενο ἐκβιασμό του μὲ τὰ γράμματα ποὺ εἶχε στὰ χέρια του. Ἁπλούστατα, θὰ τὸν ἀφοπλίζατε, προκαταλαμβάνοντας τὸν ἄλλον κύριο, ποὺ σᾶς εἶχε ζητήσει σὲ γάμο καὶ φανερώνοντάς του μὲ εἰλικρίνεια τὴν πρώτη αἰσθηματική σας ἀποτυχία. Αὐτός, ἄνθρωπος σοβαρός, θὰ σᾶς ἔνοιωθε καὶ ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Μὰ καὶ τώρα μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε ἀργά. Δοκιμᾶστε νὰ κάμετε μιὰ «κροῦσι» στὸν κύριο, ποὺ σᾶς ζητοῦσε σὲ γάμο. Ἐμπιστευθῆτε τὴν ἱστορία τῆς περιπέτειάς σας καὶ φανῆτε εἰλικρινής. Ὁπωσδήποτε δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεστε. Ὁ Θεὸς θὰ σᾶς δώση κουράγιο ν' ἀντιμετωπίσετε μὲ καρτερία κι' αἰσιοδοξία τὶς νέες σας ὑποχρεώσεις. Στὸ μεταξὺ δέ, δὲν ἀποκλείεται νὰ παρουσιαστῆ κανεὶς καλὸς νέος καὶ ν' ἀποκατασταθῆτε, ὅπως σᾶς ἀξίζει!

ΕΡΗ

✪✪

Ὁ γάμος

Κάθε κορίτσι, ὅταν φθάση σὲ ἡλικία 18—19 χρόνων, πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψι του ὅτι ἔφτασε ὁ καιρὸς —ἂν δὲν ἔχη, βέβαια, ἀκόμα ν' ἀκολουθήση σπουδὲς— γιὰ νὰ παντρευτῆ. Δηλαδή, πρέπει νὰ πάψη νὰ παιδιαρίζη καὶ ν' ἀσχολῆται μ' ἐρωτικὰ ραντεβοῦ.

Ὁ πρόλογός μου αὐτὸς ἀφορᾶ τὴ «Μενεξεδένια αὐγή», ποὺ βρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Καὶ γιατὶ νομίζετε; Γιατὶ οἱ γονεῖς της, ποὺ φρόντισαν καὶ βασανίστηκαν 19 ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ τὴν κάνουν μιὰ καλὴ κοπέλλα βρῆκαν ἕναν ἐξαιρετικὸ νέο καὶ θέλουν τώρα νὰ τὴν παντρέψουν.

Ἐκείνη, ὅμως φέρεται ἐπιπόλαια καὶ δὲν ἐγκαταλείπει τὶς σχέσεις της μὲ τοὺς νεαροὺς μιᾶς κακῆς συντροφιᾶς. Ἔτσι κινδυνεύει νὰ χάση μιὰ καλὴ τύχη, ἀλλὰ καὶ νὰ δυσφημιστῆ ὡς ἐλαφρὸ κι' ἐπιπόλαιο κορίτσι.

Τὴ συμβουλεύω, λοιπόν, ν' ἀφήση τὶς ἐφήμερες καὶ ἀνώφελες διασκεδάσεις καὶ νὰ κυττάξη σοβαρὰ τὸ μέλλον της.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος
Δέχεται εἰς τὸ νέον της ἰατρεῖον 4—7 μ. μ. Πολ. ΣΕΚΕΡΗ 4 (πάροδος Κανάρη) α΄ πάτωμα.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ... ΣΧΟΛΗ

Μιὰ ἔξυπνη Γερμανίδα ἡ «Γκρατσιέλα» μὲ τὴ συνεργασία γνωστῶν εἰδικῶν τῆς μόδας τῆς αἰσθητικῆς τῆς διαιτολογίας καὶ τῆς γυμναστικῆς, ἵδρυσε στὸ Μόναχο μιὰ σχολή, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ διδάσκη στὶς νέες κοπέλλες, πῶς νὰ παρουσιάζωνται γιὰ νὰ φαίνωνται πραγματικὰ ὄμορφες. Στὴ φωτογραφία μας ἀριστερὰ μιὰ μαθήτρια τῆς «Γκρατσιέλας», ὅπως ἐμπῆκε στὴ σχολὴ καὶ δεξιά, ὅπως ἀποφοίτησε.

Μιὰν ἄτυχη: Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ γράμμα σας, ὁ ἄντρας σας ἔχει πολὺ ἀδύνατο χαρακτῆρα καὶ μεγάλη ἀδυναμία —πρὸ πάντων— στὴ μητέρα του. Ἀλλὰ καὶ σεῖς φανήκατε ἀδύνατη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κι' ἔτσι τελικὰ κοντεύετε νὰ τὸν χάσετε. Πρέπει λοιπὸν νὰ δείξετε πιὸ σταθερὸ χαρακτῆρα.

Βοκκάκιο: Ἔχετε πολὺ εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ καταλαβαίνω ὅτι τὸ κάθε τί σᾶς πειράζει. Ἀλλά, πρέπει νὰ δουλεύη καὶ λίγο ἡ λογική. Δὲν εἴσαστε μικρός: Εἶστε 27 χρόνων, καὶ ὅλ' αὐτὰ ποὺ σᾶς τυραννοῦν πρέπει νὰ τὰ κατανικήσετε. Κάνατε πολὺ καλὰ ποὺ δὲν τῆς εἴπατε τίποτα. Πιθανὸν νὰ μὴν εἶνε παρὰ ζηλόφθονο κουτσομπολιό. Ἀλλ' ἂν ὑποθέσωμε ὅτι ὑπῆρχε κι' ἕνα μικρὸ φλὲρτ στὴ ζωή της, θὰ ἦταν ἕνα παιδικὸ παιγνίδι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐξαφανίζονται μπροστὰ στὴ σοβαρότητα ἑνὸς τιμίου νέου σὰν καὶ σᾶς. Σκεφθῆτε, λοιπόν, καλὰ αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω καὶ μὴν ἀδικῆτε οὔτ' ἐκείνην, οὔτε τὸν ἑαυτό σας.

Χ. Χ.: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Σᾶς ἀπαντῶ:

1) Δὲν ὑπάρχουν ὅρια. Μπορεῖ νὰ φορῆ τὴ βέρα, ὅσο βαστᾶ ἡ ἀγάπη του.

2) Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴ χήρα.

3) Ὁ πληθυντικὸς στὰ παιδιὰ δὲν χρειάζεται.

4) Ὅπως καὶ νὰ τὸν προσφωνήσετε δὲν χάνει τὴν ἀξία του. Τὸ «μοῦ» δείχνει τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴ συμπάθεια ποὺ τοῦ ἔχετε.

5) Δὲν τοὺς προσφωνοῦν ποτὲ μὲ τ' ὄνομά τους, ἀλλὰ μὲ τὸν τίτλο τους.

Ἕναν δυστυχισμένο, Ν. Σ. Ω.: Γίνονται λοιπὸν τέτοια πράγματα καὶ στὴν Αὐστραλία; Θέλω νὰ πῶ, μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες συνήθειες πήρατε μαζί σας κι' αὐτὸ ἀκόμη ποὺ μπορεῖ νὰ καταστρέψη τὴν ἡσυχία σας καὶ τὴν ὄρεξί σας γιὰ δουλειά. Ἐπειδή, ὅμως, ὅλα εἶνε ἀνθρώπινα, κι' ἀφοῦ συνέβη κι' αὐτό, κάνατε δύο μεγάλα σφάλματα: Πρῶτα ποὺ κρατήσατε μυστικὸ τὸ αἴσθημά σας ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς πρώτης, πρᾶγμα ποὺ περιέπλεξε τώρα τὴν ὑπόθεσι. Καὶ δεύτερον ποὺ δὲν ἀπαντήσατε ἀμέσως στὴ δεύτερη λέγοντάς της ὅτι λυπᾶστε πολὺ ποὺ δὲν μπορεῖτε ν' ἀνταποκριθῆτε ,γιατὶ ἀγαπᾶτε κάποια ἄλλη, χωρὶς νὰ τῆς φανερώσετε ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ἀδελφή της. Ὁ εὐγενικὸς τρόπος σας, θὰ σταματοῦσε κάθε ἐνόχλησι. Τώρα, ὅμως, τὰ πράγματα μπερδεύτηκαν καὶ πιθανὸν νὰ φθάσουν ἐκεῖ ποὺ φαντάζεστε. Γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀπομακρυνθῆτε καὶ ἀπὸ τὶς δύο, γιὰ κανένα χρόνο ἢ νὰ πᾶτε νὰ βοῆτε τοὺς γονεῖς τους καὶ νὰ ἐξηγηθῆτε μαζί τους μὲ εἰλικρίνεια.

Τρελλὴ ἀπὸ ἀγάπη Χ. Μ. Γ.: Ἡ στάσις σας ἦταν πολὺ καλὴ κι' ἂν ἦταν σοβαρὸς καὶ τίμιος, θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς εἶχε καταλάβει. Δυστυχῶς πολλοὶ νέοι δὲν σκέπτονται ἔτσι οὔτε σέβονται τὴν ἀξιοπρέπεια μιᾶς κοπέλλας. Κυττάζουν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν ἑαυτό τους καὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὶς συνέπειες, γιὰ τὴν ὑπόληψι τῆς κοπέλλας, γιὰ τὸ μέλλον της. Σᾶς συμβουλεύω λοιπόν νὰ παντρευτῆτε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἐκτιμήση τὶς ἀρετές σας, τὰ ψυχικά σας χαρίσματα καὶ θὰ σᾶς ζητήση ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας. Ἐκεῖνοι ποὺ ζητοῦν ραντεβοῦ εἶνε ὑστερόβουλοι.

ΜΙΡΑΝΤΑ

'Εντὸς ὀλίγου

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Λαοῦ

Φρουρὸς τοῦ πολιτεύματος καὶ τῆς Συνταγματικῆς τάξεως

Ἔξω ἀπὸ οἱανδήποτε κομματικὴν δέσμευσιν

Ἰδιοκτησία - Διεύθυνσις:
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Δύο φίλες Χ. Μ., Φλώρινα: Ἐπὶ 30 μέρες θὰ παίρνετε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα, πρωΐ - μεσημέρι - βράδυ, μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ Hepatoferine καὶ νὰ μοῦ γράψετε ἀποτέλεσμα.

Α. Φ., Λαμία: Πρέπει νὰ ξέρω ἀκριβῶς περὶ τίνος πρόκειται, ὥστε ἡ ἀπάντησί μου νὰ εἶνε σχετική, ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἔχη σημασία καὶ ἑπομένως θὰ εἶνε περιττή.

Διαβάτη τῆς ζωῆς: Ἐφ' ὅσον μένετε ἐδῶ, θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ πᾶτε νὰ ἐξετασθῆτε σὲ εἰδικὸ νευρολόγον γιατρό. Ἂν πάλι μένετε μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, νὰ πᾶτε στὴν πλησιέστερη πόλι, ὅπου ὑπάρχει νευρολόγος. Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ εἰδικῆς περιπτώσεως, δὲν ἔχω γνώμη γι' αὐτήν.

Στρατιώτη Α. Β.: Ἡ συμβουλή μου εἶνε νὰ πᾶτε καὶ γρήγορα μάλιστα νὰ σᾶς ἐξετάση ὀφθαλμίατρος. Δὲν μπορεῖτε μόνος σας νὰ κάνετε διάγνωσι καὶ νὰ λέτε ὅτι ἔχετε τράχωμα καὶ ἀκόμα περισσότερο νὰ ἐφαρμόζετε καὶ θεραπευτικὴ ἀγωγή. Εὔχομαι πάντως νὰ μὴν εἶνε τράχωμα. Ἀσφαλῶς θὰ πρόκειται γιὰ καμμιὰ ἐπίμονη μορφὴ ἐπιπεφυκίτιδος. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πᾶτε ἀμέσως σὲ ὀφθαλμίατρο.

Δυστυχισμένη 121: Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί εἶνε αὐτὸ ποὺ σᾶς προκαλεῖ τὴν φαγοῦρα, ποὺ περιγράφετε, καὶ νὰ σᾶς συστήσω τὴ σχετικὴ φαρμακευτικὴ ἀγωγή. Ἐπισκεφθῆτε ἕναν εἰδικὸ γιατρό, ἐφ' ὅσον βρίσκεστε στὴν Ἀθήνα.

Πιερρότο: Νομίζω ὅτι ἡ ἐφαρμοσθεῖσα θεραπεία γιὰ πρώτη φορὰ δὲν ἦταν ἐπαρκής, γιὰ λόγους, ποὺ εἶνε τελείως ἀδύνατον νὰ σᾶς ἐκθέσω ἀπὸ τὴ στήλη αὐτή. Ἡ ἐπαναληφθεῖσα συμπληρωματικὴ θεραπεία, σύμφωνα μὲ τὰ μέχρι σήμερα περιγραφόμενα, πρέπει νὰ θεωρῆται ἐπαρκὴς καὶ ἑπομένως νὰ ἐπιτρέπη τὴν τεκνοποίησι.

Κ. Κ.: Θεραπεύεται μὲ πενικιλλίνη 10—15 ἑκατ. μονάδων, τὴν ὁποίαν ὅμως πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἐφαρμόση γιατρός.

Ἀνάπηρον τοῦ πάθους: Σᾶς συνιστῶ νὰ παίρνετε πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ Passineurol ἢ Passiflorine μετὰ τὸ φαγητό, ἐπὶ ἕνα μῆνα. Νὰ κάμετε ἐπίσης ἕνα κουτὶ ἐνέσεις Tonosan καὶ νὰ ἀποβάλετε τελείως τὴν κακὴ ἕξι, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ σᾶς φέρη χειρότερα κατάστασι.

Συνεργάτη 333, Πάτρα: Πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι πρόκειται κατ' ἀρχὴν περὶ ψυχικοῦ ἀσφαλῶς φαινομένου, ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται διαφορετικὰ ἡ προτίμησί σας. Πάντως, ἐπειδὴ ἡ κατάστασι αὐτὴ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα φαινομενικὴ τοὐλάχιστον ὀργανικὴ ἐκδήλωσι θὰ σᾶς συνεβούλευα ν' ἀποταθῆτε σὲ εἰδικὸ γιατρό, ὥστε μὲ τὴν βοήθειάν του νὰ ἀποβάλετε τὴ φαινομενικὴ αὐτὴ ὀργανικὴ ἀδυναμία.

Λεσβιοπούλα: Γιὰ τὴν κακὴ συνήθεια ποὺ ἀποκτήσατε, δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς φάρμακο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δική σας προσπάθεια, μόνη ἱκανὴ νὰ σᾶς ἀπαλλάξη. Ὅσο γιὰ τοὺς πόνους, ποὺ μοῦ περιγράφετε, νὰ εἶστε βέβαιη ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ τὴν ἀσθένεια ποὺ φοβᾶστε.

Λ.

Ἀγάπη ποὺ σκοτώνει

Ἡ Πιπίτσα, ὅπως πάντα, ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἄνοιξε τὸ σημειωματάριό της, γιὰ νὰ γράψη πὼς ἀκόμα μιὰ μέρα εἶχε περάσει, χωρὶς νὰ λάβη γράμμα ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της.

Ἐκεῖ σημείωνε καὶ κάθε σκέψι της γιὰ τὸν ἄπιστο ποὺ κατάστρεψε τὴ ζωή της...

Μὰ καθὼς τὸ ἄνοιξε, ἔπεσε ἀπὸ μέσα μιὰ φωτογραφία. Τὴν εἶχε βγάλει γιὰ τὴν ταυτότητά της, τὴν ἡμέρα ποὺ ἄφησε τὴ μικρή της ἐπαρχιακὴ πόλι ὅπου τέλειωσε τὸ γυμνάσιο, γιὰ νάρθη στὴν Ἀθήνα, νὰ συνεχίση τὶς σπουδές της στὸ Πανεπιστήμιο. Πέντε χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεύτερο χρόνο, ποὺ ἡ Πιπίτσα ἔμεινε στὴν ἴδια τάξι, γνώρισε ἕνα νέο, τὸ Μίμη Μακρῆ, ποὺ τῆς ὑποσχέθηκε μιὰ ζωὴ παραμυθένια.

— Ἐγὼ εἶμαι πλούσιος, τῆς εἶπε. Θὰ παντρευτοῦμε καὶ δὲν θὰ ἔχης ἀνάγκη νὰ κάνης τὴ δασκάλα στὰ βάθη κάποιας μακρυνῆς ἐπαρχίας...

Καὶ ἡ Πιπίτσα τὸν πίστεψε. Ἔτσι ἄλλαξε ἡ ζωή της, μὰ τοῦ κάκου περίμενε νὰ τὴ ζητήση ἐπίσημα ἀπὸ τὴ μητέρα της. Ἀπὸ ἀναβολὴ σὲ ἀναβολή, τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης τοῦ Μίμη ὅλο καὶ λιγόστευε. Ἡ Πιπίτσα τὸ καταλάβαινε, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψη. Ὅταν ὅμως ἔμαθε ξαφνικὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας της, ποὺ ἦταν καὶ ὁ μοναδικός της προστάτης, τρομοκρατήθηκε:

— Τί θὰ γίνη τώρα, εἶπε τοῦ Μίμη, κλαίγοντας. Εἶμαι ὁλομόναχη στὸν κόσμο. Μόνον ἐσένα ἔχω!... Τὸ ξέρεις... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ παντρευτοῦμε...

— Κάνε ὑπομονή, τῆς ἀπάντησε, ὥσπου νὰ τακτοποιήσω τὶς δουλειές μου...

Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε πάλι μὲ ὑποσχέσεις. Ἔτσι ἔφτασε ἡ μέρα ποὺ ὁ Μίμης θὰ ἔφευγε γιὰ κάποιο ταξίδι. Ἡ Πιπίτσα κατάλαβε πιὰ πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ κλάψη. Τὰ δάκρυα κατέβαιναν στὸ λαιμό της καὶ τῆς ἔπνιγαν τὰ λόγια ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ πῆ, μὰ δὲ μποροῦσε.

— Δὲν θ' ἀργήσω, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, ἀφίνοντάς της λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ περάση, ὅσο καιρὸ θὰ ἔλειπε.

Βουβός, σπαραχτικὸς ἦταν ὁ χωρισμός. Ἐκεῖνος, μ' ἕνα σύντομο φιλὶ στὰ τρεμάμενα χείλη της, πήδησε στὸ αὐτοκίνητο ποὺ τὸν περίμενε, λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν παραθαλάσσια καμαροῦλα στὸ Φάληρο. Ἐκεῖ, λίγο πρίν, ἦταν ἡ ζεστὴ φωλιὰ τῆς ἀγάπης τους.

Σὰν ἀποσβολωμένη ἔστεκε καὶ κύτταζε τὸ κόκκινο φῶς τοῦ αὐτοκινήτου. Τὸ ἔβλεπε νὰ μικραίνη, ὥς που χάθηκε στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας...

— Ἀντίο, ἀγάπη μου, μουρμούρισε.

Καὶ ξέσπασε τὸ κλάμα ποὺ τόση ὥρα τῆς πλάκωνε τὸ στῆθος.

Αὐτὰ θυμᾶται ἡ Πιπίτσα κυττάζοντας τὴ φωτογραφία της, τὸ ἁγνὸ πρόσωπό της μὲ τὸ ἄσπρο γιακαδάκι τῆς μαύρης ποδιᾶς τοῦ σχολείου.

Καὶ τί δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ της ἐκείνη τὴ στιγμή! Ἡ καϋμένη ἡ μαννοῦλα της, ποὺ πέθανε νομίζοντας πὼς ἡ φρόνιμη κοροῦλα της ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη στὸ οἰκοτροφεῖο ποὺ τὴν ἐμπιστεύθηκε γιὰ νὰ σπουδάση. Πίστευε ἡ ἀπλοϊκὴ γυναίκα ὅλα τὰ ψέματα ποὺ τῆς ἔγραφε ἡ Πιπίτσα, γιὰ νὰ εἶνε ἥσυχη.

Ἔπειτα θυμήθηκε τὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, τὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου μὲ τὸ κοκκινωπὸ φῶς ποὺ τὸ λαμπόγυαλο ἦτον πάντα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καπνισμένο, τὶς γλάστρες μὲ τὰ γεράνια κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα μικροπράγματα ἀπὸ τὰ παιδικά της χρόνια.

Τὰ δάκρυα μούσκεψαν τώρα τὴ φωτογραφία καὶ τὰ χείλη της ψιθυρίζουν:

— Συχώρεσέ με, μαννοῦλα... Προστάτεψέ με ἀπὸ κεῖ ψηλὰ ποὺ βρίσκεσαι!... Εἶμαι μόνη μου χωρὶς κανέναν προστάτη!...

Θυμᾶται ἀκόμα καὶ τὴν ἀπόγνωσί της καὶ τὴν ἀπόφασι ποὺ πῆρε νὰ πέση στὴ θάλασσα καὶ νὰ δώση ἔτσι ἕνα τέλος στὰ βάσανά της.

Θυμᾶται ἀκόμα πὼς δείλιασε καὶ γύρισε στὴν κάμαρά της καὶ πὼς ἡ καλὴ σπιτονοικοκυρά της τὴν παρηγόρησε μὲ τὶς συμβουλές της, ὅταν τῆς ἐξωμολογήθηκε τὸν πόνο της...

— Νέα εἶσαι, τῆς εἶπε. Δὲν χάθηκε ὁ κόσμος γιὰ ἕναν ἄντρα... Μάζεψε τὸ μυαλό σου, κόρη μου, μάθε μιὰ τέχνη νὰ βγάζης τὸ ψωμί σου γιὰ νὰ μὴν ἔχης ἀνάγκη κανένα.

»Ἔπειτα, δὲν ξέρεις ποιὰ εἶνε ἡ τύχη σου... Μπορεῖ ὁ καλός σου νὰ γυρίση... Κι' ἂν δὲν γυρίση, μπορεῖ νὰ βρεθῆ κανένα καλὸ παιδὶ νὰ σὲ παντρευτῆ... Δὲν εἶσαι οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τελευταία... Ἀπροστάτευτη ἦσουν...

Ἔτσι ἀναθάρρεψε μὲ τὰ λόγια τῆς σπιτονοικοκυρᾶς της ἡ Πιπίτσα.

Ἐκείνη λοιπὸν φρόντισε καὶ τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ καπελλοῦ ποὺ ἦταν συγγενής της κι' ἄρχισε μιὰ καινούργια ζωή, φρόνιμη, γεμάτη ἐλπίδες καὶ λαχτάρα γιὰ τὸν ἄπιστο ποὺ δὲν ἔπαψε νὰ τὸν ἀγαπάη.

Μὲ πόσο καρδιοχτῦπι γύριζε τὰ βράδυα στὴν καμαροῦλα της, μὲ τὴ σκέψι πὼς θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ κανένα γράμμα του. Μὰ τίποτα!...

Κι' οἱ μέρες περνοῦσαν. Ἡμέρες δίχως χαρά, γεμάτες πίκρα καὶ ἀνησυχίες...

Ἔπειτ' ἀπὸ καιρό, ἕνα μεσημέρι, καθὼς ἔβγαινε ἡ Πιπίτσα ἀπὸ τὸ καπελλάδικο, ἀντίκρυσε μπροστά της τὸ Μίμη. Ἦταν ἀδύνατος, χλωμός, διστακτικός.

Ἐκείνη ἔννοιωσε τὰ πόδια της νὰ λυγοῦν, μὰ συγκρατήθηκε κι' ἔτρεξε κοντά του. Πόσο ἀλλοιώτικος ἦταν! Δὲν τὴν ἀγκάλιασε ὅμως. Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ περπατῶντας τῆς μιλοῦσε, ἀποφεύγοντας νὰ τὴν κυττάζη στὰ μάτια.

Τῆς εἶπε ὅτι χάρηκε πολὺ ὅταν ἔμαθε πὼς εἶχε βρῆ μιὰ δουλειὰ κι' ὅτι ἦταν βέβαιος, πὼς θὰ ἔμενε πάντοτε ἕνα καλὸ καὶ φρόνιμο κορίτσι.

Ἔπειτα τῆς μίλησε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τῆς δικαιολογήθηκε πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ παντρευθῆ τὴν ἀδελφὴ τοῦ συνεταίρου του, ὅτι εἶχε κι' ἕνα παιδάκι, κι' ὅτι ἡ γνωριμία τους θὰ ἔμενε γι' αὐτὸν ἡ καλύτερη ἀνάμνησι τῆς ζωῆς του.

Ἔπειτα χώρισαν. Ἡ Πιπίτσα τὸν εἶδε νὰ φεύγη, νὰ χάνεται μὲ τὸν κόσμο. Προχώρησε κι' αὐτὴ νὰ πάη στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο. Ζαλισμένη, ὅμως, ὅπως ἦταν, δὲν ἄκουσε, οὔτε εἶδε τὸ αὐτοκίνητο ποὺ τὴν πῆρε κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες του.

Στὸ νεκροτομεῖο, μαζὶ μὲ ἄλλους πῆγε κι' ὁ Μίμης. Ὅταν τὴν ἀναγνώρισε, ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της σὰν τρελλός. Ἡ καρδιά του ἔλυωνε ἀπὸ τύψεις καὶ τρόμο. Ἔννοιωθε πὼς ἦταν ὁ φονηᾶς της καὶ κρατιόταν μὲ κόπο γιὰ νὰ μὴ φωνάξη σὲ ὅλους, αὐτὸ ποὺ τοῦ ὑπαγόρευε ἡ συνείδησί του:

— Ἐγὼ τὴ σκότωσα!

Βουβὸς τὴν κύτταζε, χωρὶς νὰ τολμήση νὰ τὴν ἀγγίξη καὶ χάϊδευε μὲ τὴ δακρυσμένη ματιά του αὐτὸ τὸ χλωμό, τὸ ἁγνό, τὸ παιδικὸ προσωπάκι.

Πόσο θἄθελε νὰ φιλήση αὐτὰ τὰ σφιγμένα, παραπονεμένα χειλάκια της, αὐτὰ τὰ κλειστὰ πονεμένα μάτια της καὶ νὰ τῆς ζητήση συγγνώμη!...

Μὰ τώρα πιά, ὅλα αὐτὰ ἦταν περιττά. Ἡ Πιπίτσα δὲν ζοῦσε πιά...

ΜΙΡΑΝΤΑ

— *Καὶ ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι τὸ παντελόνι εἶνε δικό σας;*

Πόζα!...

— *Ὅταν τὸν ρωτήσαμε ποιὰ εἶνε ἡ τελευταία του ἐπιθυμία, πρὶν ἐκτελεσθῆ, ζήτησε νὰ καπνίση ἕνα τσιγάρο!..*

— *Ἀπὸ τότε ποὺ παντρευτήκαμε, Δημητράκη, ὅλο κι' ἀπομακρυνόμαστε!..*

Ο ΣΚΟΡΠΙΟΣ

'Ο Πιὲρ Καρὲλ ἐξήγησε ἁπλᾶ, ὅπως τουλάχιστον φανταζόταν, τὰ πράγματα στὴ Λομέ.

— Τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα, τῆς εἶπε, θὰ κάμω τὸν γάμο μου στὴν Κένυα μὲ τὴν Ἑλένη καὶ σ' ἕνα μῆνα ἢ λίγο ἀργότερα θἄρθοῦμε ἐδῶ...

Σταμάτησε μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα συνέχισε:

— Σκέφτηκα, φυσικά, πὼς δὲν θὰ μπορούσες νὰ μείνης κοντά μας. Θὰ σοῦ δώσω, λοιπόν, μιὰ καλὴ ἀποζημίωσι κι' ὅποτε θελήσης, θὰ φύγης γιὰ τὴ Κένυα ἢ τὴν Οὐσουμπούρα...

— Δὲν θὰ φύγω, ἀφέντη, ἀπάντησε ἡ Λομέ.

— Δὲν θὰ φύγης;

— Ὄχι. Θὰ μείνω δῶ γιὰ νὰ ὑπηρετῶ τὴ νεαρὴ κυρία καὶ σένα... Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ φύγω; Ἐκτὸς ἂν δὲ μὲ θέλετε σεῖς.

'Ο Πιὲρ τὴν κύτταξε μ' ἀπορία καὶ θαυμασμό. Τί περίεργες γυναῖκες, στ' ἀλήθεια, αὐτὲς οἱ ἰθαγενεῖς;...

'Η Λομὲ ἦταν, στὴν πραγματικότητα, μιὰ μιγάς, κόρη κάποιου λευκοῦ ἀποίκου καὶ μιᾶς ἰθαγενοῦς. Κι' αὐτὸ τὸ καταλάβαινε κανεὶς μόλις τὴν ἔβλεπε. 'Η ἐπιδερμίδα της ἦταν λιγώτερο μαύρη ἀπὸ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Ρουάντα καὶ τὰ χαρακτηριστικά της εἶχαν μιὰ ἀσυνήθιστη λεπτότητα καὶ συμμετρία. Ἀπὸ τὴ μαύρη φυλὴ εἶχε πάρει μόνο τὴν πλαστικότητα τοῦ κορμιοῦ, ποὺ πολλὲς φορὲς φτάνει στὰ ὅρια τῆς τελειότητος.

Νὰ γιατὶ ὁ Πιὲρ Καρέλ, ποὺ εἶχε πάει στὴ Ρουάντα, γιὰ νὰ ἐκμεταλλευθῆ ἕνα ἀπέραντο χτῆμα μὲ φοινικόδενδρα, ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ ἕνα θεῖο του, τὴν ξεχώρισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Κι' ὅπως ἦταν μόνος σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιά, τὴν πῆρε ἀμέσως κοντά του.

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν εἶχε γοητεύσει, στὴν ἀρχή, ἦταν ἡ μελαψὴ ὀμορφιά της. Ἔπειτα, μὲ τὸν καιρό, πρόσεξε καὶ τ' ἄλλα της χαρίσματα. Γιατὶ ἡ Λομὲ ἦταν καλὴ καὶ τρυφερὴ καί, τὸ κυριώτερο, τὸν λάτρευε σὰν Θεό. 'Ο Πιὲρ Καρὲλ περνοῦσε κοντά της εὐτυχισμένες ὧρες...

Στὰ δυὸ πρῶτα χρόνια, ἀπασχολημένος ὅπως ἦταν μὲ τὸ χτῆμα, δὲν εἶχε φύγει καθόλου σχεδὸν ἀπὸ τὴ Ρουάντα. Μά, σιγὰ-σιγά, τὰ τακτοποίησε ὅλα κι' ἡ παρουσία του ἐκεῖ δὲν ἦταν πιὰ τὸ ἴδιο ἀπαραίτητη ὅπως ἄλλοτε. Ἔτσι ἄρχισε νὰ πηγαίνη τακτικὰ στὴν Κένυα γιὰ νὰ ξεσκάη. Κι' ἐκεῖ γνώρισε τὴν Ἑλένη, ποὺ ἦταν κόρη ἑνὸς Βέλγου ἀποίκου καὶ προικισμένη μὲ ἐξαιρετικὴ ὀμορφιὰ καὶ πολλὰ ἄλλα χαρίσματα.

'Ο Πιὲρ τὴν ἀγάπησε κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ἀποφάσισε νὰ τὴν κάμη γυναῖκα του. Μὰ ἔπρεπε, βέβαια, νὰ τακτοποιήση τὸ ζήτημα τῆς Λομέ. Καὶ γιὰ τὸν Πιέρ, ποὺ εἶχε τὴν ψυχοσύνθεσι τοῦ λευκοῦ ἀποίκου, τὸ ὅτι θὰ τῆς ἔδινε μιὰ ἀξιόλογη ἀποζημίωσι, ἦταν μιὰ καλὴ καὶ ἱκανοποιητικὴ λύσι ποὺ ἡ Λομὲ θὰ τὴ δεχόταν.

Μὰ ἡ Λομὲ δὲν εἶχε καμμιὰ τέτοια ἀξίωσι. Οὔτε σκεφτόταν πὼς ἔπρεπε νὰ φύγη, ἐπειδὴ ὁ κύριός της ἔφερνε μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ποὺ θὰ ἦταν ἡ νόμιμη σύζυγός του, μέσα στὸ σπίτι. Γιὰ ποιὸ λόγο θἄφευγε; Μήπως αὐτὴ ἦταν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ σκλάβα; Τί σημασία εἶχε ἂν ὁ ἀφέντης της τώρα δὲν τὴν ἤθελε; Δικαίωμά του δὲν ἦταν νὰ τὴν θέλη ἢ νὰ μὴ τὴν θέλη;

Ἔτσι μίλησε στὸν Πιέρ. Κι' ἐκεῖνος, ποὺ συγκινήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια της, δὲν τῆς ξαναεῖπε τίποτε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἔπειτα, ἔκαμε τὸ γάμο του μὲ τὴν Ἑλένη καί, μιὰ μέρα, τὴν ἔφερε μαζί του στὴν Ρουάντα.

Οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ δούλευαν στὰ χτήματα, τοὺς ὑποδέχτηκαν μὲ τραγούδια καὶ χορούς. Κι' ἡ Λομὲ εἶχε πρωτοστατήσει σ' αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις τῆς χαρᾶς γιὰ τὴν ἄφιξι τῆς νεαρῆς κυρίας της.

Ἔτσι, ὅλα εἶχαν κανονισθῆ μὲ τὸν καλύτερο τρόπο κι' ὁ Πιὲρ δὲν εἶχε λόγο ν' ἀνησυχῆ γιὰ τίποτα.

'Η ζωὴ λοιπὸν στὴ Ρουάντα κυλοῦσε ἤρεμη κι' εὐτυχισμένη.

'Η περιοχὴ αὐτὴ φημιζόταν γιὰ τὸ ἤπιο κλίμα της. Ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες ποὺ ἔβρεχε, κατὰ τὸ καλοκαίρι, ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ ἦταν ἄνοιξι.

Ἕνα μόνο δυσάρεστο ἦταν: οἱ σκορπιοί. Κανεὶς δὲν ἤξερε γιατὶ εἶχαν μαζευτῆ τόσοι πολλοὶ σ' ἐκείνη τὴν περιοχή. Μὰ οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς εἶχαν συνηθίσει. Κι' ὅσο γιὰ τὸν Πιέρ, εἶχε ἐμπιστοσύνη στὰ μπουκάλια μὲ τὴν ἀμμωνία, ποὺ εἶχε πάντα μέσα στὸ ντουλάπι τῆς κρεββατοκάμαρας.

— Οἱ σκορπιοὶ ἐδῶ δὲν ἀστειεύονται, ἔλεγε στὴ γυναῖκα του. Τὸ δηλητήριό τους φέρνει τὸ θάνατο μέσα σὲ μισὴ ἢ τὸ πολὺ μιὰ ὥρα... Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τοὺς φοβᾶσαι... Τὸ κυριώτερο εἶνε νὰ μὴν χάσης τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμία σου... Ἂν τύχη ποτὲ νὰ σὲ δαγκώση κανένας σκορπιός, πρέπει νὰ μεγαλώσης ἀμέσως τὴν πληγὴ καὶ νὰ ρίξης πάνω σ' αὐτὴν ἄφθονη ἀμμωνία... Στὸ διάστημα ποὺ εἶμαι ἐδῶ μὲ δάγκωσαν τρεῖς φορὲς σκορπιοί, ἀλλά, χάρις στὴν ἀμμωνία, δὲν ἔπαθα τίποτα!... Καὶ δὲν λογαριάζω τοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ ἔχω σώσει... Κάθε χρόνο, οἱ σκορπιοὶ δαγκώνουν ἐδῶ 700 — 800 ἀνθρώπους. Ἀλλ' οἱ νεκροὶ δὲν ξεπερνοῦν τοὺς 6 ἢ 7... Σ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἡ ἀμμωνία κάνει θαύματα!...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Πιὲρ γυρίζοντας ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο παραγωγῆς φοινικελαίου, ποὺ εἶχε ἐγκαταστήσει στὸ χτῆμα του, βρῆκε ταραγμένη τὴ γυναῖκα του.

— Τὰ τέσσερα μπουκάλια μὲ ἀμμωνία ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴν ντουλάπα ἐξαφανίστηκαν, τοῦ εἶπε.

'Ο Πιὲρ γέλασε.

— Θὰ μᾶς τἄκλεψε κάποιος ἰθαγενής, εἶπε. Δὲν πειράζει... Αὔριο θὰ στείλω στὴν Οὐσουμπούρα νὰ μᾶς φέρουν ἄλλα...

— Κι' ἂν ἀπόψε μᾶς τσιμπήση κανένας σκορπιός; ρώτησε ἡ Ἑλένη ποὺ εἶχε χάσει τὸ χρῶμα της.

— Μὴν λὲς ἀνοησίες! τῆς ἀπάντησε ὁ ἄντρας της. Τί γυρεύουν οἱ σκορπιοὶ μέσα στὸ σπίτι;

'Η Ἑλένη δὲν ἦταν, ὡστόσο, ἥσυχη. Καί, προτοῦ πέσουν νὰ κοιμηθοῦν, ξέστρωσε τὸ κρεββάτι κι' ἐξέτασε μὲ προσοχὴ τὰ σκεπάσματα καὶ τὰ στρώματα.

'Ο ἄντρας της γελοῦσε γι' αὐτὴ τὴ δειλία της καὶ τὴν εἰρωνευόταν. Μὰ ἡ Ἑλένη δὲν ἡσύχασε παρὰ μόνον ὅταν βεβαιώθηκε πὼς δὲν ὑπῆρχε ἴχνος σκορπιοῦ πουθενά.

Κουρασμένη κατόπιν, ἔβγαλε τὰ ροῦχα της καὶ φόρεσε ἕνα ἀνάλαφρο νυχτικὸ καὶ τὶς παντοῦφλες γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὸν ἄντρα της, ποὺ κάπνιζε τὴν πίπα του στὴ βεράντα...

Ἀλλά, ξαφνικά, ἄφησε μιὰ τρομερὴ κραυγή. Κάτι τὴν εἶχε τσιμπήσει στὸ μεγάλο δάχτυλο τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ!...

— Ὁ φόβος σου σὲ κάνει νὰ βλέπης παντοῦ σκορπιούς, τῆς εἶπε ὁ ἄντρας της τρέχοντας κοντά της. Δὲν εἶνε τίποτα!...

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ!... Μέσα στὴν παντοῦφλα! φώναξε ἡ Ἑλένη.

'Ο ἄντρας της πῆρε τὴν παντοῦφλα στὰ χέρια του, γιὰ νὰ τῆς δείξη πὼς εἶχε κάνει λάθος... Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας κιτρινόμαυρος σκορπιὸς ἔπεσε στὸ πάτωμα...

'Ο Πιὲρ ἔλυωσε τὸ βδελυρὸ ζωΰφιο μὲ τὸ τακοῦνι του κι' ἔσκυψε κατόπιν πάνω στὴ γυναῖκα του. Μιὰ μικρὴ πληγὴ ξεχώριζε στὸ μεγάλο δάχτυλο τὸ δεξιοῦ ποδιοῦ της. Τὸ δέρμα ὁλόγυρα εἶχε γίνει κατάμαυρο. Καὶ στὸ σπίτι δὲν ὑπῆρχε οὔτε σταγόνα ἀμμωνίας! Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἕνας καλὸς καβαλλάρης θὰ χρειαζόταν τουλάχιστον τρεῖς ὧρες γιὰ νὰ πάη στὴν Οὐσουμπούρα καὶ νὰ γυρίση. Καὶ τὸ δηλητήριο τοῦ σκορπιοῦ δὲν χρειαζόταν περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα γιὰ νὰ φέρη τὸ θάνατο.

— Κατάρα! φώναξε ὁ Πιέρ. Αὐτὰ ὅλα δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε τυχαῖα. Ποιὸς πῆρε τὰ μπουκάλια μὲ τὴν ἀμμωνία καὶ ποιὸς ἔβαλε τὸ σκορπιὸ μέσα στὴν παντοῦφλα;...

— Ἐγώ, ἀφέντη!... ἀπάντησε μιὰ φωνή.

'Η Λομὲ εἶχε μπῆ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βεράντας.

— Ἐγώ, ἀφέντη! ξαναεῖπε. Τὸ ξέρω πὼς θὰ μὲ σκοτώσης γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα... Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἦρθα! Δὲν θέλω πιὰ νὰ ζήσω!...

— Ποῦ ἔκουψες τὰ μπουκάλια μὲ τὴν ἀμμωνία; τὴ ρώτησε ὁ Πιὲρ τραντάζοντάς την ἀπὸ τοὺς ὤμους.

— Δὲν τὰ ἔκρυψα πουθενά, ἀπάντησε ἀτάραχη ἡ Λομέ. Τὰ πέταξα μέσα στὸ ποτάμι... Μὴν σπάζης ἄδικα τὸ κεφάλι σου, ἀφέντη... Κανεὶς δὲν ἔχει ἀμμωνία σ' ὅλη τὴν περιοχὴ κι' ἡ Οὐσουμπούρα εἶνε τόσο μακρυά... 'Η νεαρὴ κυρία θὰ πεθάνη...

'Ο Πιὲρ τὴν κύτταζε σὰν τρελλός. Καί, ξαφνικά, τὰ χέρια του ἀνέβηκαν στὸ λαιμό της...

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἡ Λομὲ σωριαζόταν σὰν ἄψυχος ὄγκος στὸ πάτωμα.

Τὸ μαρτύριο τῆς Ἑλένης ἄρχισε σὲ λίγο. Ὅλο της τὸ σῶμα τὴν πονοῦσε τώρα καὶ τὸ δέρμα της πρησκόταν καὶ γινόταν κατάμαυρο. Προτοῦ περάση μιὰ ὥρα, δὲν βρισκόταν πιὰ στὴ ζωή...

★

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ Πιὲρ Καρὲλ ἔφυγε ἀπὸ τὴ Ρουάντα, μὲ τὴν ψυχὴ βαρειὰ ἀπὸ τύψεις καὶ ἀγιάτρευτο πόνο...

ΖΑΝ ΜΟΡΑΝ

Ἀνατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Παζάρια

'Ο Ναστραδὶν Χότζας θὰ πήγαινε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Πόλη κι' ὁ συγγαμπρός του ὁ Ἀλαεντὶν ἄρχισε να τοῦ λέη πῶς νὰ φυλαχτῆ ἐκεῖ ἀπὸ τὶς κακοτοπιές.

— Σὲ συμβουλεύω, Χότζα μου, τοῦ τόνισε, ν' ἀποφύγης τοὺς Ἑβραίους ἐμπόρους: Θὰ σὲ γδύσουν!

— Κι' ἀπὸ ποῦ νὰ ψωνίσω τὴν κελεμπία ποὺ μοῦ χρειάζεται;

— Κάνε ὅτι καταλαβαίνεις... Πάντως νἄχης ὑπ' ὄψι σου πὼς καὶ παζάρια νὰ κάνης μαζί τους, θὰ βγῆς γελασμένος!...

— Μεῖνε ἥσυχος, Ἀλαεντίν, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χότζας...

— Ἄχ, Χότζα μου! ἀναστέναξε ἐκεῖνος. Ὅ,τι καὶ νὰ σοφιστῆς, δὲ θὰ γλυτώσης ἀπὸ τὰ νύχια τους!...

Ὅταν λοιπὸν ἔφτασε στὴν Πόλη, ὁ Ναστραδὶν Χότζας, ρώτησε ἕνα συγχωριανό του ποῦ νὰ πάη γιὰ ν' ἀγοράση μιὰ κελεμπία.

— Θὰ σοῦ συστήσω τὸν Ἰσαάκ, τοῦ ἀπάντησε. Τὸ νοῦ σου ὅμως: για νὰ πετύχης καλὴ τιμή, θὰ τοῦ δώσης τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα σοῦ ζητήση...

Σὲ λίγο ὁ Χότζας μπῆκε στὸ μαγαζὶ τοῦ Ἑβραίου.

— Πόσα θέλεις, Ἰσαάκ, γιὰ μιὰ καλὴ κελεμπία; τοῦ εἶπε ἀμέσως.

— Θὰ μοῦ δώσης τέσσερες λίρες.

— Βάϊ, βάϊ, διαμαρτυρήθηκε ὁ Χότζας. Τέσσερες λίρες εἶνε πολλές! Θὰ σοῦ δώσω δυό...

— Δυὸ λίρες! φώναξε ὁ Ἑβραῖος. Μὲ ζημιώνεις, Χότζα μου. Ἐπειδὴ ὅμως ἦρθες γιὰ πρώτη φορὰ στὸ μαγαζί μου, θὰ σοῦ τὴν ἀφήσω γιὰ τρεῖς λίρες...

— Ἂν θέλης μιάμιση λίρα τὴν ἀγοράζω... τοῦ ἀπάντησε τώρα ὁ Χότζας. Ἀλλοιώτικα δὲν γίνεται...

— Μιάμιση λίρα! ἀπόρησε ὁ Ἑβραῖος. Καλὰ νὰ κατεβῶ ἐγώ, μὰ ὄχι δὰ κι' ἐσύ! Ὄχι! ὄχι! Εἶνε πολὺ λίγα, Χότζα μου. Πάντως, ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω ἀπὸ πελάτη, δέχομαι τὶς δυὸ λίρες.

— Θὰ σοῦ δώσω μιὰ λίρα, Ἰσαάκ, εἶπε τώρα ὁ Χότζας, προσφέροντας πάλι τὰ μισὰ κατὰ τὸ σύστημά του.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστο! στέναξε ὁ Ἰσαάκ. Εἶσαι ὁ πιὸ τσιγκούνης πελάτης ποὺ ἔχει μπῆ στὸ μαγαζί μου! Πάρτην λοιπὸν τὴν κελεμπία! Σοῦ τὴν χαρίζω!

— Ἔ, τότε, Ἰσαάκ, τοῦ εἶπε ὁ Χότζας γελαστός, δὲν μοῦ δίνεις καλύτερα δυὸ κελεμπίες...

'Ο Ἑβραῖος ὅμως κατάλαβε πιὰ πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ παζάρια τοῦ Χότζα ἦταν σκόπιμα. Κι' ἐπειδὴ ἀναγνώρισε ὅτι ἦταν ἔξυπνος κι' ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν γελάση, τοὔδωσε τὴν κελεμπία, ἀφίνοντάς τον νὰ τοῦ τὴν πληρώση ὅσο ἤθελε!...

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938
Ἰδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία ...... Δρχ. 200.000
» Ἑξάμηνος .... » 100.000
» Τρίμηνος ..... » 60.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Παπαγεωργίου.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΑΤΟΙ

Παράξενο διήγημα

Σ' ἕνα μεγάλο παρισινὸ θέατρο θριάμβευε ἡ Ἀντριὲν ντὲ Λύ, ἡ ἠθοποιὸς μὲ τὴ μυστηριώδη καὶ μοιραία ὠμορφιά, ποὺ ἐκτελοῦσε τοὺς ὑποβλητικοὺς ἀνατολίτικους χορούς της μαζὶ μὲ τρεῖς τεράστιους περσικοὺς γάτους. Τὰ ζῶα ἐκεῖνα ἦσαν παράξενα, μὲ κατάμαυρο τρίχωμα καὶ μὲ διαβολικὲς κιτρινοπράσινες ἀντανακλάσεις στὰ μάτια τους.

Ἐνῶ ἡ Ἀντριὲν χόρευε, τυλίγοντας καὶ ξετυλίγοντας τοὺς ἐλαφροὺς καὶ πολύχρωμους πέπλους της, οἱ τρεῖς γάτοι παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις της πάνω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ καὶ μακρὺ ντιβάνι, σκεπασμένο μὲ μαῦρα μαξιλάρια, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τῆς σκηνῆς. Στὸ ἴδιο ντιβάνι καθόταν σταυροπόδι ἕνας μελαχροινὸς νέος, μὲ ἄσπρο σαρίκι στὸ κεφάλι, συνοδεύοντας τὸ χορὸ τῆς Ἀντριὲν μὲ τοὺς ἤχους ἑνὸς παράξενου φλάουτου.

Κι' οἱ θεατοὶ κύτταζαν σὰ μαγεμένοι, σὰν ὑπνωτισμένοι ἀπὸ ἕνα σύνολο θολοῦ αἰσθησιασμοῦ καὶ μαγνητικῆς γοητείας, γιὰ νὰ ξεσπάσουν στὸ τέλος σὲ θυελλώδη χειροκροτήματα...

'Η Ἀντριὲν ἔμενε μόνη σὲ μιὰ βιλλίτσα τοῦ Πασσύ. Ἀγαποῦσε τὴν τέχνη της καὶ τοὺς γάτους της. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀνοίξει τὴν καρδιά της στὸν ἔρωτα. Δὲν τὴ συγκινοῦσαν καθόλου τὰ πλούσια δῶρα καὶ τὰ φλογερὰ γράμματα ποὺ τῆς ἔστελναν οἱ ἀμέτρητοι θαυμαστές της.

Περνοῦσε τὶς ἐλεύθερες ὧρες της μὲ ὄνειρα καὶ ἡδονικὲς ὀπτασίες, ξαπλωμένη σὲ χαλιὰ καὶ μαξιλάρια. Δίπλα της, οἱ τρεῖς γάτοι τῆς κρατοῦσαν συντροφιά, κυττάζοντάς την μὲ τὰ μάτια τους ποὺ φωσφόριζαν στὴ σκιά.

Θάλεγε κανεὶς πὼς ὑπῆρχαν, ἀνάμεσα στὴ νέα γυναῖκα καὶ στὰ τρία ζῶα, κάποιοι δεσμοὶ ἀόρατοι κι' ὑπερφυσικοί... πὼς εἶχε δημιουργηθῆ ἕνας περίεργος συντονισμὸς τῶν σκέψεων καὶ τῶν συναισθημάτων τους!

★

—Δὲν ἔχω κέφι σήμερα γιὰ πρόβα! εἶπε κουρασμένα ἡ Ἀντριὲν στὸ Φράνκο, στὸ νέο ποὺ συνώδευε κάθε βράδυ τοὺς χορούς της μὲ τὸ φλάουτο. Μπορεῖτε νὰ φύγετε. Ἐκτὸς ἂν θέλετε νὰ πάρουμε μαζὶ ἕνα φλυτζάνι τσάϊ...

—Προτιμῶ τὸ δεύτερο... ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ἀπὸ δυὸ μῆνες τώρα, περνοῦσε μιὰ ζωὴ ἐφιαλτική, μέσα σὲ μιὰ ἔξαψι τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν αἰσθήσεων, ποὺ πλησίαζε στὴν τρέλλα.

Κουλουριασμένος πάνω σ' ἕνα μαξιλάρι, ὁ Σάχ, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς γάτους, εἶχε μισόκλειστα τὰ μάτια του, ἀλλὰ καρφωμένα διαρκῶς πάνω στὴν κυρία του. Οἱ δυὸ ἄλλοι κοιμόνταν, λίγο μακρύτερα.

—Πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω, Ἀντριέν! ψιθύρισε μὲ πάθος ὁ νέος. Ἀκοῦστε με!

—Σᾶς ἀκούω, ἀπὸ δυὸ μῆνες τώρα! ἀπάντησε εἰρωνικὰ ἡ χορεύτρια. Μὰ μοῦ ξαναλέτε διαρκῶς τὰ ἴδια ἀνιαρὰ πράγματα... Τὸ ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾶτε! Καὶ δὲν μὲ νοιάζει ἂν ὑποφέρετε...

—Ἔχω ἐγκαταλείψει τὸ κάθε τὶ γιὰ χάρι σας! Σᾶς ἔδωσα ὅλο τὸν ἑαυτό μου! Σᾶς ἀκολούθησα ὅπου κι' ἂν πήγατε!

—Μήπως σᾶς παρακάλεσα ἐγὼ νὰ τὸ κάνετε;... Ἢ μήπως νομίζετε πὼς μιὰ γυναῖκα σὰν κι' ἐμένα μπορεῖ ν' ἀγαπήση ἕνα ἀνδρείκελο ὅπως ἐσεῖς... ἕνα πλᾶσμα ποὺ δὲν ξέρει παρὰ νὰ κλαίη καὶ νὰ στενάζη;... Ἐγὼ θ' ἀγαπήσω ἕναν ἄντρα δυνατό, ποὺ θὰ μοῦ ἐπιβληθῆ, ποὺ θὰ μὲ δέρνη ἴσως!

—Μπορῶ νὰ γίνω ἐγὼ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! φώναξε ὁ νέος.

—Ἐσεῖς;... Χά, χά! γέλασε περιφρονητικὰ ἡ Ἀντριέν.

Σὰν νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει καμτσικιά, ὁ Φράνκο πετάχτηκε ὄρθιος, ὥρμησε, ἄρπαξε τὰ λεπτοκαμωμένα χέρια της καὶ τἄστριψε ἄγρια, σκληρά, προσπαθῶντας νὰ τὴ δαμάση. Ἐκείνη, ἔκπληκτη, τρομαγμένη — εὐτυχισμένη ἴσως — ἐπιχειροῦσε ν' ἀντισταθῆ, νὰ τοῦ ξεφύγη.

— Ἄφισέ με!... Ἄφισέ με! τραύλιζε μὲ πόνο κι' εὐχαρίστησι μαζί.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Σὰχ κουνήθηκε, ἄνοιξε τὰ μεγάλα κίτρινα μάτια του καὶ κύτταξε τὴν ἀσυνήθιστη σκηνή. Οἱ κόρες του εἶχαν γίνει τεράστιες καὶ πετοῦσαν φωτιές. Τὸ τρίχωμά του γυάλιζε στὸ μισοσκόταδο, σὰν νάβγαζε ἠλεκτρικὲς σπίθες...

Σύρθηκε σὰν ὑπνωτισμένος, καὶ πλησίασε τοὺς δυὸ ἀνθρώπους ποὺ πάλευαν. Οἱ ἄλλοι δυὸ γάτοι εἶχαν σηκωθῆ κι' αὐτοί, μὲ μάτια φλογισμένα σὰν νἆχαν κυριευθῆ ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ τρέλλα. Ξυπνοῦσαν μέσα τους τὰ πρωτόγονα ἔνστικτα, μαζὶ μὲ μιὰ ζήλεια σχεδὸν ἀνθρώπινη. Ἦσαν τώρα τρία θηρία τῆς ζούγκλας, ἕτοιμα νὰ ἐπιτεθοῦν, νὰ σκοτώσουν!...

Κι' ὅταν πιὰ ἡ Ἀντριὲν ἔπεσε πάνω στὸ ντιβάνι, κατάχλωμη, σχεδὸν νικημένη, χύμηξαν καὶ τὰ τρία ζῶα μαζὶ κι' ἄρχισαν νὰ ξεσκίζουν μὲ τὰ νύχια τους, μὲ τὰ δόντια τους, μεθῶντας ἀπὸ αἷμα, σὰν μαῦροι δαίμονες!...

'Ο ἄντρας, ματωμένος, ξετρελλαμένος ἀπ' τὸν τρόμο, τινάχτηκε ὄρθιος κι' ἔφυγε τρέχοντας...

'Η Ἀντριὲν οὔρλιαξε ἀπελπισμένα. Τὰ μάγουλά της ἦσαν γεμάτα ἀπὸ βαθειὲς πληγές!

...Δὲν ξαναγύρισε ποτὲ πιὰ στὴ σκηνὴ ἡ Ἀντριέν. Τὸ ὤμορφο πρόσωπό της εἶχε μείνει κατεστραμμένο ἀνεπανόρθωτα ἀπ' τὴ ζήλεια τῶν περσικῶν γάτων της!

Κ. ΝΤΕ ΡΥΣΚΙ

✪✪

Τὰ προσόντα τοῦ ἰδεώδους συζύγου

Οἱ νέες γυναῖκες ποὺ ζητοῦν σύζυγο, θὰ μπορέσουν ἴσως νὰ τὸν βροῦν στὸ πρῶτο «γαμπροπάζαρο» τοῦ κόσμου ποὺ διοργανώθηκε στὴ Βηθλεὲμ (ὄχι τῆς Παλαιστίνης, ἀλλὰ μιὰ ὁμώνυμη πόλι τῆς Ἀμερικῆς). 'Η πρωτοβουλία ὀφείλετο στὴν ἀμερικανικὴ «Ἑταιρεία τῶν Ἐργένηδων», ποὺ ἔχει πρόεδρό της τὸν πλούσιο κ. Τζὰκ Μπλάτ.

Οἱ διαθέσιμοι ἐργένηδες ποὺ θέλουν νὰ παντρευτοῦν, ἔστειλαν τὴ φωτογραφία τους. Καὶ οἱ ὑποψήφιες νύφες προσεκλήθησαν γιὰ νὰ ἰδοῦν τὶς φωτογραφίες καὶ νὰ διαλέξουν.

Ἂν μιὰ ἀπ' αὐτὲς διαλέξη ἕνα ἐργένη, ὑποχρεοῦται νὰ καταθέση ἕνα ποσὸν γι' αὐτὸν (γύρω ἀπ' τὶς 150 λίρες). Ἐκεῖνος θὰ τῆς ἐπιστρέψη αὐτὰ τὰ χρήματα, ἂν ὑποτεθῆ πὼς δὲν τοῦ ἀρέσει γιὰ γυναῖκα του.

Τὰ μέλη τῆς «Ἑταιρείας τῶν Ἐργένηδων» τονίζουν, ὅτι οἱ κοπέλλες ποὺ θὰ διαλέξουν γαμπροὺς μ' αὐτὸ τὸν περίεργο τρόπο, θὰ πρέπη νἆναι ἐπιθυμητὲς καὶ νὰ πάρουν στὰ σοβαρὰ τὸ πρᾶγμα.

Ἴσως θὰ βοηθηθοῦν οἱ νύφες στὴν ἐκλογή τους, ἂν ξέρουν τὰ προσόντα τοῦ ἰδεώδους συζύγου, ὅπως τὰ καθώρισε πρὸ ἐτῶν μιὰ Ἀγγλίδα: μέτριο ἀνάστημα, σκοῦρο δέρμα καὶ μαλλιά, καστανὰ μάτια. Νἆναι ὄχι πολὺ ὡραῖος, ἀλλὰ καλόκαρδος. Ν' ἀγαπάη τὴ Φύσι σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις της καί, περισσότερο ἀπ' ὅλα, ν' ἀγαπάη... τὴ γυναῖκα του!

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΕΚΖΕΜΑ

Β'.

Ἀνάλογα μὲ τὴν ἐντόπισι τοῦ ἐκζέματος, μπορεῖ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὡρισμένες αἰτίες ποὺ πιθανὸν νὰ τὸ προεκάλεσαν, καὶ σ' αὐτὲς νὰ στρέψη τὴν προσοχή του, ὥστε, ἀποφεύγοντάς τις, νὰ γιατρέψη τὸ ἔκζεμά του.

Στὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς, τὸ ἔκζεμα προκαλεῖται συνήθως ἀπὸ βαφὲς τῶν τριχῶν, διάφορες λοσιόν, ἀλοιφὲς καὶ μπριγιαντίνη, ἀκόμα κι' ἀπὸ περμανάντ καὶ μιζανπλί. Σὲ μικρὰ παιδιὰ καὶ γρηές, πολλὲς φορές, οἱ ψεῖρες γίνονται αἰτία γιὰ ἐκζέματα.

Στὸ μέτωπο, τὸ πετσὶ ἢ ὁ μουσαμὰς τοῦ καπέλλου καὶ διάφορα ἄλλα ὑλικὰ ποὺ μεταχειρίζονται γιὰ τὴν κατασκευὴ γυναικείων καπέλλων, ἐσάρπες καὶ καλύμματα ποὺ σφίγγουν τὸ μέτωπο.

Στὰ βλέφαρα, ὅ,τι μεταχειρίζονται στὸ κεφάλι καὶ πρὸ πάντων οἱ βαφές. Διάφορες ἀλοιφές, κρέμες, λοσιὸν τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν, τὰ ροὺζ καὶ τὰ βερνίκια τῶν νυχιῶν, τὰ ρίμελ καὶ τὰ βαψίματα τῶν φρυδιῶν, τὰ ἀρώματα καὶ οἱ ποῦδρες, διάφορα ἀντισηπτικὰ καὶ ἐντομοκτόνα ὑγρά, σκόνη ἢ ἀέρια, τὸ φλίτ, τὸ ντιντιτί, διάφορες οὐσίες ποὺ καθαρίζουν τὰ ροῦχα (βενζίνα κλπ.), ἡ γῦρις ἀπὸ διάφορα ἄνθη, τὰ βαμμένα ροῦχα κλπ.

Στὸ πρόσωπο γενικά, ὅλα τὰ καλλυντικά, ποῦδρες, κρέμες, ροὺζ καὶ λοσιόν, καὶ ὅλες σχεδὸν οἱ οὐσίες ποὺ προκαλοῦν τὰ ἐκζέματα τῶν βλεφάρων. Συχνά, τὰ σαπούνια καὶ οἱ ὀδοντόπαστες.

Στὰ αὐτιά. Διάφορα σκουλαρίκια προκαλοῦν ἐκζέματα, εἴτε ἀπὸ τὴν πίεσι, εἴτε ἀπὸ τὸ ὑλικὸ ποὖνε κατασκευασμένα, πλαστικὲς οὐσίες, νίκελ. Τὰ ἀρώματα, οἱ ἀλοιφὲς καὶ οἱ λοσιὸν καὶ οἱ βαφὲς τῶν μαλλιῶν. Συχνά, τὰ ἐκζέματα αὐτὰ ὀφείλονται σὲ στρεπτόκοκκο.

Στὴ μύτη καὶ στὰ ρουθούνια. Διάφορα φάρμακα ποὺ μεταχειρίζονται γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μύτης, ἀρώματα, μανδήλια καὶ ἄλλα.

Στὰ χείλη. Τὰ ἴδια μὲ τῆς μύτης, καθὼς καὶ τὰ ροὺζ καὶ οἱ διάφορες ἀλοιφές, οἱ ὀδοντόπαστες, οἱ λοσιὸν καὶ οἱ σκόνες γιὰ τὰ δόντια, διάφορες λοσιὸν γιὰ τὸ στόμα καὶ διάφορες τροφές. Στὸ ἐπάνω χεῖλος, συχνά, ἀπὸ χρόνιο συνάχι τῆς μύτης.

Στὸ λαιμὸ καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ θώρακος. Σφιχτὸ κολλάρο, διάφοροι φιόγκοι, γοῦνες, βαμμένα ροῦχα καὶ διάφορες οὐσίες ποὺ μεταχειρίζονται στὰ μαλλιά, στὸ πρόσωπο καὶ στὰ χέρια. Συχνά, παρουσιάζεται στὶς χῆρες, μόλις φορέσουν βαμμένα μαῦρα ροῦχα.

Στὶς μασχάλες. Διάφορες οὐσίες ποὺ μεταχειρίζονται γιὰ νὰ λιγοστέψουν τὸν ἱδρῶτα καὶ γιὰ νὰ μὴ μυρίζη, ἢ γιὰ νὰ ρίχνουν τὶς τρίχες. Βαμμένα ροῦχα ἢ σφιχτά, ἀρώματα κλπ.

Στὰ χέρια καὶ στὸ πρόσωπο. Διάφορα ἐπαγγελματικὰ ἐκζέματα, ποὺ ὀφείλονται στὶς οὐσίες ποὺ μεταχειρίζονται αὐτοὶ ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τέτοια ἐπαγγέλματα, π. χ. χτίστες μὲ τσιμέντα καὶ ἀσβέστη, σωφὲρ μὲ βενζίνες καὶ ὀρυκτὰ ἔλαια, ἐλαιοχρωματισταὶ μὲ διάφορες μπογιές, βερνίκια καὶ ἀσβέστη, ἐπιπλοποιοὶ μὲ διάφορα βερνίκια, ξύλα κλπ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐπαγγελματικὰ ἐκζέματα, διάφορες ἄλλες αἰτίες προκαλοῦν ἐκζέματα στὰ χέρια: τὰ σαπούνια καὶ διάφορες λοσιόν, γάντια, κοσμήματα κλπ.

Στὸν κορμὸ καὶ στὰ ἄκρα. Διάφορα φορέματα καὶ πρὸ πάντων ἐσωτερικὰ καὶ νυχτικά. Διάφορες οὐσίες ποὺ μεταχειρίζονται γιὰ ἐντριβές, γιὰ μπάνια. Τὰ σαπούνια, οἱ τρίφτες, τὰ ἀρώματα.

Στὰ γεννητικὰ ὄργανα καὶ στὰ δακτύλιο. Διάφορα ὑπόθετα, κλύσματα, πλύσεις μὲ διάφορα ἀντισηπτικὰ γιὰ προφύλαξι ἀπὸ ἀφροδίσια ἢ γιὰ νὰ προλάβουν τεκνοποίησι. Τὸ χαρτὶ ποὺ μεταχειρίζονται στὴν τουαλέττα. Φάρμακα, ἀλοιφὲς καὶ διάφορες ἀρωματικὲς λοσιόν. Ἐσώβρακα καὶ παντελόνια καμωμένα ἀπὸ νάϋλον ἢ ἄλλες οὐσίες ποὺ προκαλοῦν ἐκζέματα. Διάφορες ζῶνες γιὰ νὰ συγκρατοῦν τὴν κήλη, καμωμένες ἀπὸ καουτσοὺκ ἢ πολὺ σφιχτές.

Κνῆμες καὶ μηροί. Κάλτσες ἀπὸ νάϋλον ἢ ἄλλες πλαστικὲς ὕλες, οὐσίες γιὰ νὰ ρίξουν τὶς τρίχες. Κρέμες καὶ λοσιὸν γιὰ ἐντριβές. Τὸ σφίξιμο τῆς καλτσοδέτας, ἢ τὸ μέταλλο ποὺ εἶναι ἐπάνω, ἢ τὸ καουτσοὺκ ποὺ εἶνε φτιαγμένη, ἢ τὸ ὕφασμα ἢ τὸ βάψιμο.

Πόδια.— Κάλτσες, παπούτσια, βερνίκια, διάφορες οὐσίες ποὺ ἦλθαν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ πόδια. Μύκητες πολὺ συχνὰ καὶ πρὸ πάντων ἀνάμεσα στὰ δάκτυλα.

Αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι πὼς μπορεῖ νὰ προκαλέσουν τὸ ἔκζεμα ποὺ ἔχετε, κι' ἔτσι νὰ βοηθήσετε τὸ γιατρό σας, ποὺ θὰ προσπαθήση, μὲ διάφορα «τέστ» νὰ βρῆ ποιὸ ἀπ' ὅλα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ προκάλεσε τὸ ἔκζεμά σας.

'Η θεραπεία τοῦ ἐκζέματος εἶναι πολὺ δύσκολη. Ἕνα φάρμακο ποὺ κάνει θαύματα στὸν ἕνα, στὸν ἄλλον χειροτερεύει τὴν ἀρρώστειά του. Πρέπει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν γιατρό σας καὶ νὰ μὴν τὸν ἀλλάξετε ἕως ὅτου γίνετε καλά.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

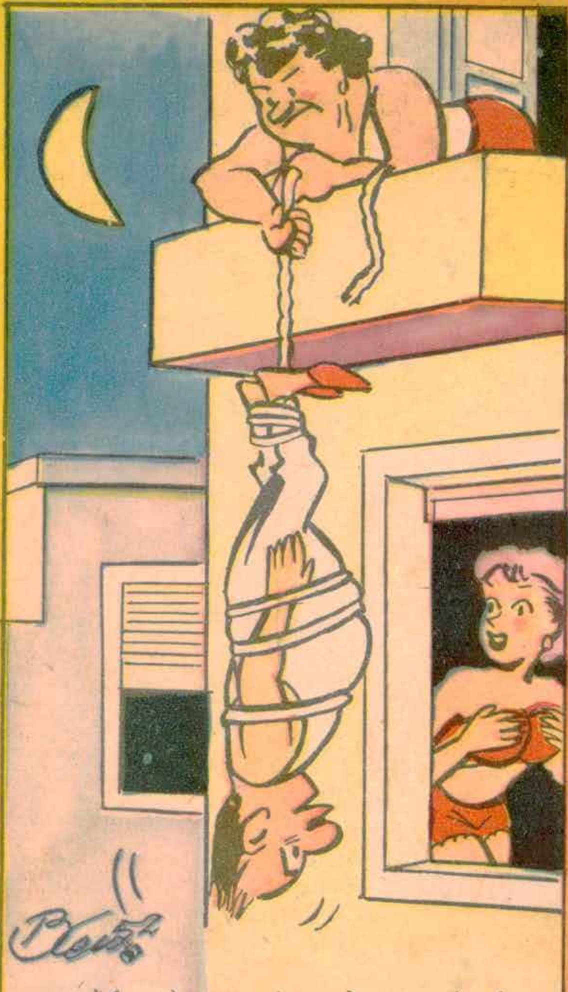

'Αν καὶ κρεμασμένος, εὐχαριστημένος!
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

—Μά, κυρία μου, μ' αὐτὸ τὸ μοντελάκι δὲν ἔπρεπε ν' ἀναπνεύσετε βαθειά!...

—Καὶ βέβαια, γιατρέ μου, θεραπεύτηκα! Δὲν τὸ κουνάω ὅμως ἀπ' ἐδῶ, ἂν δὲν πῆ ἡ ἀδελφὴ τὸ ναί!..
(Τοῦ Μ. Γάλλια)

—Κι' ἔχεις τὴν ἐντύπωσι, 'Ιουλία, πὼς ἐπειδὴ βγα νουμε ἀγκαζέ, θὰ τὸ χάψῃ ὁ κόσμος πὼς εἴμαστε μονοια σμένο ἀντρόγυνο;..
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)